

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

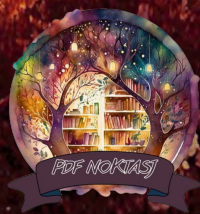
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI

STEPHANIE LAURENS

Bir Capkının Evlenme Teklifi

ARTEMIS

Bir Çapkının Evlenme Teklifi

Demon Cynster, evlenmemeye yeminli Cynster erkeklerinin günün birinde aşkla dize gelip bir kadına bağlandıklarını görünce onların kaderini paylaşmayacağına dair ant içmiştir. Ancak çocukluğunu bildiği Felicity Parteger hiç akla gelmeyecek koşullarda ve beklemeyeceği kadar güzel bir genç kadın olarak karşısına çıktığında hesapları altüst olur.

Felicity cephesinde de durumlar hayli karışıktır, çocukken hayranlık duyduğu Demon'la tekrar karşılaşmak ve üstelik ortak tutkuları atlar ve at yarışlarıyla ilgili bir meseleyi çözmek için onunla işbirliği yapmak duygularının harekete geçmesine neden olmuştur. Demon'ın çapkın lakabıyla tanındığını bilmesine ve kendini korumaya çalışmasına rağmen olaylar planladığı gibi gelişmez. Ancak Felicity sıradan bir evlilik yapmanın peşinde değildir ve bu da zaman zaman rollerin değişmesine neden olacaktır.

KENDİNİ BEĞENMİŞ BİR ÇAPKIN, EVLİLİK TEKLİFİ REDDEDİLDİĞİNDE NE YAPAR?

New York Times'in çok satan yazarı,

STEPHANIE LAURENS İngiliz Naipliği döneminde geçen tarihi aşk romanları alanında uzmanlaştı. Cynster Hanedanlığını anlattığı uzun soluklu, ödüllü romanları dünya çapında ünlenmesini sağladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Artemis Severler
artemiskitan

YAYIN NO: 2141

BİR ÇAPKININ EVLENME TEKLİFİ

Stephanie Laurens

Orijinal Adı: *A Rogue's Proposal*

İngilizceden Çeviren: Zeynep Enez

Editör: Müge Karahan

Kapak Tasarımı: Asmin Ayşe Gündoğdu

Sayfa Tasarımı: Tülay Malkoç

1. Basım: Eylül 2020

ISBN: 978 - 605 - 304 - 584 - 7

Sertifika No: 43949

STEPHANIE LAURENS © 1999

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaTif Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alınıp yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com – www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matboacılık

Çiftelievazlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

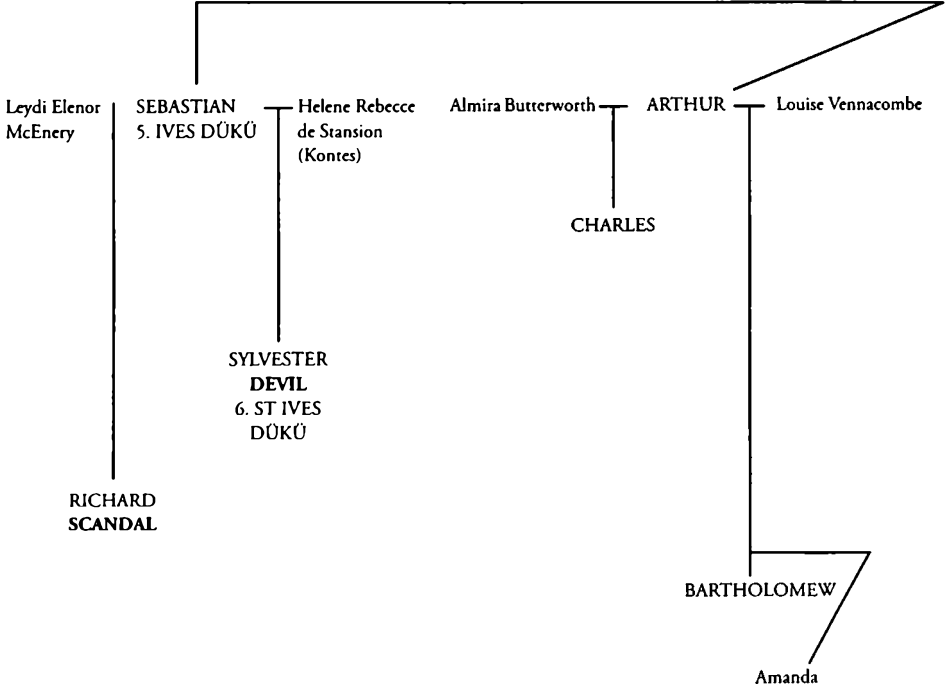
STEPHANIE LAURENS

Bir Çapkının Evlenme Teklifi

İngilizceden Çeviren: Zeynep ENEZ

Cynster Soyacağı

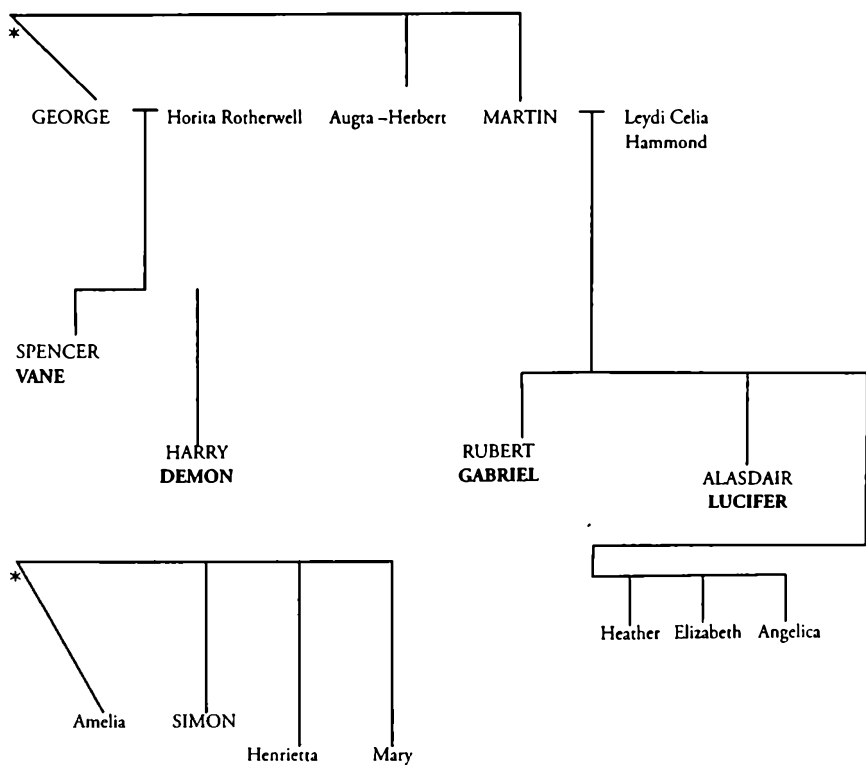

NOT

Yıldızlar ailedeki ikizleri işaret eder.

Ailenin erkekleri büyük harflerle yazılmıştır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Birinci Bölüm

1 Mart 1820

Newmarket, Suffolk

Kontrolsüz özgürlük! Paçayı kurtardı. Herkesini, annesinin bile en zayıf anlarında Demon* diye hitap ettiği Harold Henry Cynster, iki tekerlekli ve üstü açık at arabasını, o kendine has kibirli ve küstah gülümsemesiyle Newmarket'teki ahırının arkasındaki meydanda durdurdu. Demon, fırlattığı dizginleri yakalamak için bu mükemmel arabanın arkasından aşağı atlayan seyisi Gillies'in ardından kaldırıma indi. Neşeyle doru atının parlak derisini okşadı ve bir ev sahibi gözüyle meydanı inceledi.

Ortalarda ne entrikacı bir anne ne de delici bakışlarla onu süzen tatminsiz, yaşlı, dul bir kadın vardı.

Demon, atın sırtını son bir kez daha okşadıktan sonra ahırın açık duran arka kapısına yöneldi. Londra'dan gün ortasında ayrılmıştı, şehvet düşkünü kontesin iğrenç kokusunu aklından silen rüzgâr onu biraz kendine getirmişti. Balo salonlarını, partileri ve kendisi gibi erkekleri evlendirmek için türlü dolaplar çeviren anneleri terk ettiği için de hayli memnundu. Bu tür tuzaklardan kaçmak zor olduğundan değil ama son günlerde havada, bunca tecrübeyle görmezden gelemeyeceği bir tehlike kokusu vardı.

Önce kuzeni Devil, sonra öz kardeşi Vane ve şimdi de en yakın kuzeni Richard'ın ardından kaderin, Cynster erkekleri diye bilinen bu altının içinden kimi, âşık bir eşin kollarına atacağı meçhuldü.

Bu her kim olursa olsun kesinlikle o olmayacaktı.

Ahırın kapısında durup, güneşten gözlerini kısarak etrafına bakındı. Atlardan bazıları ahırdaki delikanlıların gözetiminde, çayırılık alanda rahvan yürüyüşteydi. Heath'in ötesindeki kırılık alandaysa başka ahırların atları, sahiplerinin ve eğitimcilerinin gözetiminde çalışıyorlardı.

Buradaki manzara sadece erkeklere göreydi. Kendini tamamen evinde hissediyorsa da bu rahatlama bir açıdan biraz tuhaftı. Kadınları sevmediğini, onların arkadaşlıklarından hoşlanmadığını söyleyemezdi. Şimdiye kadar onları elde etmek için oldukça uzun bir zaman harcamıştı.

Bu elde ettiği kadınlardan zevk almış olduğunu, hayli doyma ulaştığını inkâr edemezdi. Eninde sonunda, kendisi de bir Cynster'di.

Gülümsedi. Bunların hepsi doğruydı. Ancak...

Cynster erkeklerinin diğer varlıklı ve soylu üyeleri, evlenerek geleneksel biçimde aile sahibi olmaları gerektiğini kabul ederken kendisi onlardan farklı olmaya yemin etmişti. Asla evlenmeyecek, kardeşinin ve kuzenlerinin düştüğü duruma düşmeyecekti. Toplum kurallarına saygı göstermek için evlenmeye bir şey dediği yoktu ama bugüne kadar tüm Cynster erkeklerinin, âşık bir kadınla evlenmek gibi kötü bir kaderi olmuştu.

Savaşçı bir ırk için, sonsuza kadar bir kadının merhametinde olmak gerçekten kötü bir kaderdi. Kalbini, ruhunu ve geleceğini bir kadının küçük narin ellerine bırakmak korkunç bir şeydi.

Bu, en güçlü savaşçının bile betini benzini attırarak bir durumdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Onun buna hiç niyeti yoktu.

Gayet düzenli avluya son bir göz atarak, dizginlerin ve çitlerin iyi durumda olduğundan emin olduktan sonra Demon dönüp yarış atlarının olduğu büyük ahıra girdi. Öğleden sonraki grup çalışmaya başlamıştı; Demon atlarının, yetenekli eğitmenleri Carruthers'la birlikte çalıştıklarını görebiliyordu.

Demon, Heath sınırındaki inişli çıkışlı kırık arazinin üç mil güneyindeki harasına gidiyordu. Doğası gereği kaçındığı evlilikten, annesi kadar teyzelerinden, onunla evlenmek için yanıp tutuşan kadınlardan, eşlerden ve evliliğin kaçınılmaz sonucu olan bebeklerden uzakta güvenli bir mesafeye kaçıp saklanarak, Newmarker'in himayeci toplumunda ve at çiftliğinde kalacak, Londra'daki bu rahatsız edici düğün sezonunun bitmesini bekleyecekti.

Kaderin gizlice yaklaşarak onu burada yakalama şansı yoktu.

Gözde sevgililerinin kaçınılmaz izlerini yok etmek için üstünü başını düzelterip ağır ağır ana yola çıktı. Sağında ve solunda atlar için ayrılmış olan yerler şimdi boştu. Binanın diğer tarafında Heath'e açılmış bir çift kapı daha vardı. Güzel bir gündü. Dışarıdaki atların yeleleri ve uzun kuyrukları rüzgârla uçuşuyor, atları en iyi yaptıkları şeyi yapıyor, koşuyorlardı.

Son birkaç saati omuzlarını ısıtan güneşin altında geçirdikten sonra ahırın gölgesi ona serin gelmişti. Birden omuzlarından sırtına doğru inen buz gibi bir ürperti hissetti.

Demon, kaşları çatıp omuzlarını silkti. Yolun genişlediği noktaya gelince durup karşıya baktı.

Gözleri tanıdık bir manzarayla karşılaştı. Genç bir oğlan ya da çalışanlardan biri, şampiyonlardan birinin üstüne binmiş salınarak gidiyordu. Atın arkası dönüktü. Demon dorunun geniş sağırsından, son favorilerinden biri olan ve gelecek sezonda iyi derece yapacağından emin olduğu kısırlaştırılmış İrlandalıyı hemen tanıdı. Ancak onu olduğu yere çivileyen bu değildi.

Binicinin üniformasının sırtında, tek bacağında başka bir şey göremiyordu. Delikanlı kafasına sıkıca geçirdiği kumaş bir kas-

ket takmış, eski püskü bir ceket ve fitilli kadifeden, çuval gibi bol bir pantolon giymişti. Eyerin üstünde bacağına salladıkça arkasını sımsıkı saran kısmı dışında boldu.

Carruthers atın yanında durmuş, ona komut veriyordu. Binici eyeri düşürdü, üzeninin üstüne basıp oturuşunu düzeltti. Pantolon tekrar gerildi ve sonra üstünden kaydı.

Demon bir nefes aldı, gözlerini kıstı, çenesini kaldırıp onlara doğru yürüdü.

Carruthers atın kışına bir şaplak attı. Binici, başıyla onaylayıp atı The Mighty Flynn'ı hızlıca yürütüp güneş ışığına çıkardı.

Demon geldiğinde Carruthers dönüp gözlerini kısarak baktı. "Ah, demek sensin." Bu kaba karşılama ve aksi ses tonuna rağmen Carruthers'ın ihtiyar gözlerinde derin bir şefkat gizliydi. "Nasıl olduklarına bakmaya mı geldin?"

Demon başıyla onu doğrularken, gözlerini The Mighty Flynn'ın binicisine dikmişti. "Evet öyle."

Carruthers'la birlikte, Heath'te yetişen son at olan The Mighty Flynn'ın arkasında gezindiler.

Demon sessizce atlarının yürüyüşlerini izledi. The Mighty Flynn'a hafif bir çalışma programı verilmişti. Yürüyecek, hızlanacak ve sonra yine yürüyecekti. Diğer atlarının performansını bildiği halde Demon'ın dikkati Flynn'dan başka yere çevrilmemişti.

Carruthers yanında durmuş, görevlerini hırsla takip ediyordu. Demon, onun yüzüne baktı, çizgiler biraz daha derinleşmiş, suratı biraz daha kırışmıştı. Atın her adımını, her dönüşünü izleyen açık kahverengi gözleri fal taşı gibiydi. Carruthers asla not tutmazdı ama hangi atın ne zaman ne yaptığını hep hatırlardı. Sırası geldiğinde, her birinin ne kadar yol almış olduğunu ve onları en iyi konuma getirmek için ne yapılması gerektiğini çok iyi bilirdi. Carruthers, Newmarker'teki en iyi eğitmen ve atlarını çocuklarından daha iyi tanırdı. İşte bu yüzden Demon, atlarına eğitmenlik yapmayı ve tüm zamanını onun sürüşüne geçirmeyi kabul ettirinceye kadar bu adamın kafasını ütülemekten hiç vazgeçmemişti.

Bakışlarını tekrar iri doru ata çevirdi. “Flynn’ın üstündeki çocuk –yeni, değil mi?”

Gözlerini atlardan ayırmadan “Evet,” diye cevap verdi Carruthers. “Lidgate yolunun aşağısından geliyor. Ickley onu eğitti, en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Bir sabah gelmedi ve o günden beri de onu görmedik. Aşağı yukarı bir hafta sonra da genç Flick gelip ata binmek istedi, ben de onu en hırçınlarından birine bindirdim.” Carruthers başıyla Flynn’ın üstündeki biniciyle beraber sürünün koşturduğu tarafı işaret etti. Binici onu şaşırtıcı bir rahatlıkla yönetiyordu. “O canavarı kolayca idare edince ben de Flynn’a binmesine izin verdim. Daha önce o atın, böyle tüm kalbiyle birine bağlandığını görmemiştim. İşin püf noktasını bulmuş, buna şüphe yok. Mükemmel elleri ve sağlam bir kıcı var.”

Demon içinden, bunu tartışamayacağını kabullendi. Yine de kullandığı sıfat “sağlam” olmadı. Yanılmış olmalıydı. Carruthers, cemiyyetin sağlam bir üyesiydi ve görevlerini bir kadına devredecek, üstelik ona bir de Flynn’ı emanet edecek son kişiydi.

Yine de...

Beyninin içinde dönüp duran şüpheden daha güçlü bir ses, ayrıntıları önemseme diye fısıldıyordu. Duygularının benliğini ele geçirdiği noktada, yanılmadığını *biliyordu*.

Hiçbir binicinin böyle bir poposu olamazdı.

Düşüncesi bile aklını bulandırmaya yetince Demon içinden küfrü bastı. Daha kontesten ayrılalı birkaç saat olmuştu. Arzularının böyle bir araya gelip de uyanmaları için hiçbir sebep olamazdı. “Bu Flick...” İsmi söyleyince içinde bir şeyler tetiklendi –hatıraları mıydı? Eğer binici bu civardan biriye, onunla daha önce karşılaşmış olmalıydı. “Ne zamandır bizimle çalışıyor?”

Carruthers hâlâ, atları soğutmak derdindeydi. “İki hafta oluyordur.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Tam gün mü burada?”

“Yarım gün çalıştırıyorum; işler oturduğu için başka birine ihtiyaç yok. Sade atları çalıştırırken lazım oluyor, talimlerde ve koşuda. Sonuçta bu ona uyuyor. Annesinin sağlığı pek iyi değil, buraya gelip sabah ahırda çalışıyor, sonra Lidgate’e dönüp ona bakıyor, öğleden sonra tekrar gelip kalan işlere bakıyor.”

“Hımm.” İlk etaptaki atlar dönüyordu. Demon, Carruthers’la birlikte ahıra geçip binicilerin görevlerini tamamlamasını izledi. Çoğunu yakından tanıyordu. Onlarla selamlaşıp, hallerini hatırlarını sorarak atlarla ilgilenirken bile gözünü bir an için Flynn’dan ayırmıyordu.

Flick sürünün arkasındaydı. Diğer binicilerle, işaretleşmekten ve birkaç kelime etmekten öte bir muhabbeti yoktu. Diğerlerinin arasında, yalnızlığı seven biri gibi görünüyordu. Ancak arkadaşları onda bir tuhaflik görmüyordu. Atın parlak boynunu okşarken, kulaklarına nağmeli sözcükler fısıldıyordu ve atın bundan hoşlandığı açıktı. Demon içten içe kendine kızıyor ve hâlâ yanılıp yanılmadığını merak ediyordu.

En son Flynn geldi. Demon, ellerini beline dayamış, artık batıya yönelen güneşin altında koyulaşan gölgelerde Carruthers’in yanında bekliyordu. Flick, doru atı ahıra yönlendirmeden önce son bir kez daha zıplamasına izin verdi. At gevşeyip tepinmeyi bırakınca Flick de başını kaldırdı.

Güneş ışığına alışık iri gözlerini kırparak Carruthers’e baktı ve ardından bakışlarını Demon’a çevirdi. Yüzüne.

Flick atı dizginlerken, gözleri daha da irileşti.

Gergin bir an için, biniciyle at sahibi birbirlerine baktı.

Flick, dizginleri çekiştirip Flynn’ı döndürürken, Carruthers’a korkulu bir bakış fırlattı.

“Hâlâ sakinleşmedi. Onu kısa bir koşuya çıkarıp döneceğim.” dedi ve arkasında bir rüzgâr estirerek Flynn’la birlikte gözden kayboldu.

“Hay ben!” Carruthers bir hamle yapmıştı da pesinden gitmenin bir manası olmadığı için olduğu yerde kaldı ve şaşkınlıkla

Demon'a döndü. "Bu hayvan daha önce hiç böyle davranmadı."

Koridora doğru ilerlemeye başlayan Demon'ın tek yanıtı küfretmek oldu. Ağır atlarından birinin eyerini gevşetmekle meşgul bir binicinin olduğu, ilk açık bölmeye girdi.

"Bırak onu." Demon korkan biniciye bir omuz atarak, onu kenara itti. Dizinden kuvvet alarak bir hamlede üstüne çıktı. Eyeri yerleştirip beceriksizce üzengi kayışlarına basarak atı çıkardı.

"Buradaki seyis yamaklarından birini peşine salabilirim." Demon atı yanından hızla çıkarırken Carruthers geri çekilmek zorunda kaldı.

"Hayır, bana bırak. Ben *biniciyi* yola getiririm."

Demon, Carruthers'in vurguladığı şeyi anladığından emin olamadı ama durup da açıklamaya hiç niyeti yoktu. Homurdanarak, ateşli bir takip için yola koyuldu. Kapıdan çıkar çıkmaz topuklarıyla ata vurarak onu hızlandırdı. Tam da o anda avının yerini tespit etti. Uzaktaki ağaçların arasındaki gölgelerin içinde göründü ve sonra gözden kayboldu. Bir iki dakika daha bekledi ama onu kaybetmişti.

İlerlerken, bir taraftan üzengilerle uğraşiyor, söylenip sövüp lanet okuyordu. Sonunda üzengilerin kayışları yeterince gevşedi, ayaklarını yerleştirip eyere düzgünce yerleşti ve takip başladı.

Flynn'in üzerinde hopleyan binici arkaya doğru bir bakış atıp, önüne döndü. Hemen ardından Flynn yön değiştirip arrayı epeyce açtı.

Demon atağa geçip kestirmeden arrayı kapatmaya çalışıyordu. Yavaşlamaya çalışıp dönecekti ki Flick'in, yolunu değiştirip başka tarafa saptığını fark etti. Aralarındaki mesafe kısılacağına tam tersine açılmıştı.

Atın dizginlerine yapışıp gözlerini kusan Demon, küfretmeyi bırakıp dikkatini yola verdi. İki dakika sonra ilk yaptığı planı bozup -Flick'in yanına gidip biniciyi takip etmek yerine lanet olasıca kadını gözünden kaçırmamak için tüm gücüyle atına asıldı.

Kadın şeytan gibi sürüyordu, ondan bile daha iyiydi. Bu mümkün gibi görünmemiştii ama...

Demon mükemmel bir biniciydi, zamanının en başarılı binicisi. Dört bacağı, yelesi ve kuyruğu olan her şeye, her arazide binebilirdi. Ama Flick şimdi onunla resmen dans ediyordu. Sadece atı yorgun olduğu için değil, ondan daha yavaş sürdüğü için epey geride kalmıştı. Flynn da yorulmuştu ve bugün tüm atlardan çok daha fazla çalışmıştı. Flick kaçıyor, Demon da onun peşinden gidiyordu. Ancak Flick atıyla, en iyi binicilerin anlayabileceği bir bağ kurmuştu. Bunu anladığında, onu asla yakalayamayacağını kabul ederek hasetle karışık bir hayranlık hissetti.

O bir kadındı. Artık buna hiç şüphe yoktu. Binicilerin hiçbirinin böyle narin omuzları ve köprücük kemiği, böyle kuğu gibi boyunları ve deri eldivenlerin içinde bile bu kadar küçük elleri yoktu. Yüzünü çok kısa bir süre için görebilmişti. Neredeyse burnuna kadar gelen yün kaşkola rağmen, burnuyla çenesinin bir erkekten çok bir kadına ait olduğundan adı gibi emindi.

Flick adında bir kadın. Aklının bir köşesinde bir şeyler canlandıysa da nereden hatırladığını bir türlü çıkaramadı. Ne kadar kurcalarsa kurcalasın bilemedi. Hiçbir kadına Flick ismiyle hitap etmediğine emindi.

Flick hâlâ ondan rahat bir iki yüz metre öndeydi ve mesafeyi çok iyi koruyordu. Tam batıya, Heath'in pek uğrak olmayan taraflarına doğru sürüyorlardı. Talim yapan birkaç sürünün yanından geçerlerken kafalar onları seyretmek için şaşkınlıkla yukarı kalkmıştı. Kadının etrafına baktığını gördü ve bir anda başka yöne saptı. Demon, batan güneşe doğru gözlerini kısarak kararlılıkla onu takip etti.

Ona yetişemeyebilirdi ama onu gözden kaçırırsa tam bir felaket olurdu.

Şimdilik çözüm Flick'le etkili bir iletişim kurabilmekteydi. Londralı zamparaların haraya gelip, bir an onu fark etmeden yollarına devam etmeleri, yanından geçip gitmeleri, onu gülünç

duruma sokup, rahatsız etmeleri gibi birkaç seçeneğin mümkün olabileceğini düşündü.

Çok fazla seçenek yoktu. Flick bir saat daha ata binebilecek olsa da Flynn yorulmuştu. Demon'ın bindiği at daha da kötü durumdaydı. Midesine kramplar girse de Flick'in artık kaçabileceği bir yer kalmamıştı.

Öyle ya da böyle, şimdi ya da zamanı gelince Demon'la yüzleşmek zorunda kalacaktı. Demon'ın onu tanıyıp tanımadığını bilmiyordu. Fakat adamın mavi gözlerini ona diktiği o kısacık zamanda, kim olduğunu görebileceğini hissetmişti.

Aslında, edindiği izlenim, onu gözleriyle soyduğuydu; bundan kesinlikle çok rahatsız olmuştu.

Onun bir kadın olduğunu anlamamışsa bile, gösterdiği anlık tepki bir karşılaşmayı kaçınılmaz kılmıştı. Kaçacaktı –bunu ona açıklayamazdı, hatıralarıyla ilgili çok fazla ipucu vermeden bunu ona anlatması mümkün değildi.

Hıçkırık tutunca bir an için Flick'in nefesi kesildi. Arkasına baktı, hâlâ peşindeydi, inatla onu takip ediyordu. Önüne dönüp, yönünü tayin etti. Onu batıya ve ardından da güneye doğru sürükleyecek, çiftliğin sınırlarında ve yarış parkurunda dolaştırıp Heath'in arazisine geri dönecekti. Güneşe baktı. Daha batmasına bir saat vardı. Atların geceyi geçirdiği ahırların dışında kalan bu bölüm şimdi ıssızdı. Karşı karşıya gelmek artık kaçınılmaz olduğuna göre, bunun, korunaklı bir yer bulabilirse orada gerçekleşmesi iyi olurdu.

Tek seçeneği dürüst olmaktı. Gerçekten de bunu tercih ederdi; yalanlara ve bahanelere sığınmak hiç onun tarzı değildi.

İki yüz metre ileride çitle çevrili bir alan vardı. Orayı görünce hatıraları canlandı. Flynn iyice yorulmuştu, eğilip kaygan boyununu okşadı, kulağına cesaretlendirici ve övgü dolu sözler fısıldayarak onu pohpohladı. Sonra da çite doğru sürdü.

Flynn çit engeli kolayca aştı. O arada, Flick biraz sarsılıp, sol taraftaki ağaçlığın gölgesine yöneldi. Çitle ağaçlık arasındaki

üç tarafı korunaklı alanda atı dizginleyip durdurdu ve beklemeye başladı.

Bekledi, bekledi.

Beş dakika geçtikten sonra Demon'ın, son yaptığı dönüşü gözden kaçırıp nereye gittiğini göremediğini düşündü. Birkaç dakika daha geçip de peşinden dörtlü gelen atın sesini duymayınca kaşlarını çatı ve eyerin üzerinde doğruldu. Tam dizginleri toplayıp takipçisini aramaya çıkacaktı ki onu gördü.

Demon çitten atlamamıştı. Onu yakalamayı çok istemesine rağmen aklı -atına gösterdiği özen- galip gelmişti. Çitin etrafında dolanıp geçebileceği bir boşluk aramıştı.

Şimdi, batmak üzere olan güneşin altında geniş dik omuzları, serbest uzun bacaklarıyla, başı kalkık, eşkin gidiyordu. Güneş ışıkları saçlarının buklelerinden altın rengi pırıltılar halinde yansırıyordu. Haşın yüz hatları ve delici bakışlarıyla onu görebilmek için önündeki araziye tarıyordu.

Flick kıpırdamadan bekledi. Böyle kıpırtısız durmak kışkırtıcıydı, çok kışkırtıcı.

Ona doyuya bakmak, yanından geçip gitmesine izin vermek, ona yıllarca yaptığı gibi uzaktan tapmak, böyle güvende saklanırken tüm duygularının coşup kabarması. Eğer hiç ses çıkarmazsa onu görmesi mümkün değildi. Onunla karşılaşmak zorunda kalmazdı... Ne yazık ki, o yolun üstünde pek çok engel vardı. Sırtını dikleştirip, içindeki azgın duygulara hâkim olarak, çenesini kaldırdı. "Demon!"

Demon sağına soluna bakındı, saldırganca döndü ve onu gördü. Onca mesafeden bile bakışları kızı yerine çivilemeye yetmişti. Kızın etrafını inceledi. Tatmin olunca, atını ona doğru koşturmaya başladı, yaklaşınca yavaşladı.

Gözlerinin rengiyle uyumlu, oldukça hoş, mavi bir ceket giymişti. Güderi pantolonunun içindeki uzun bacaklarıyla eyerin alt kısmını sarmıştı. Fildişi rengi gömleğin üstüne aynı renkte bir kravat takmış ve göz alıcı Hessian çizmelerle şıklığını tamamlamıştı.

mişti. Bu kıyafetle tam da olduğu gibi görünüyordu –Londralı bir zamparanın somut örneği idi.

Flick bakışlarını onun suratına dikti ve içinden keşke daha uzun boylu olsaydım diye geçirdi. Demon yaklaştıkça, o kendini daha da küçük, tıpkı bir çocuk gibi hissetti. Artık bir çocuk değildi ama onu çocukluğundan beri tanıyordu. Kendinden emin görünmesi zordu. Yüzünü gölgeleyen kasketi, burnunu ve çenesini örten kaşkoluyla ona ne gözle bakacağından emin değildi. Hâlâ saçları örgülü bir kız çocuğu gibi mi, yoksa ondan sakınması gereken genç bir kadın gibi mi. Her ikisi de olmuştu ama şimdi ikisi de değildi. Şimdi bir mücadele içindeydi. Demon'ın yardımının dokunabileceği bir mücadele idi bu. Tabii eğer yardım etmek isterse.

Kaşkolun altındaki büzülmüş dudaklarıyla, başını kaldırdığında onun sert bakışlarıyla karşılaştı.

Demon atını ağaçlığa doğru sürerken hatıraları karmakarışık olmuştu. Kız ona “Demon” diye hitap etmişti. Bunu sadece onu çok yakından tanıyan biri yapabiliirdi. Gözünün önüne geçmişten bir sürü tanıdık yüz gelip gidiyordu. Tanıdığı hangi çocuk, hangi kız yüzü kızarmadan ona Demon diyebilirdi ki? Böyle ara binebilen bir kız –ah, evet, o hep at üstündeydi ama bu işte ne zaman bu kadar ustalaşmıştı? Carruthers’in “sağlam bir kış” diye tanımladığı bu cesur kızı –ama değildi- çok önceden tanıyordu.

Atını Flynn'in dibinde durdurduğunda, kızın kim olduğunu emindi. Flick değil, Felicity'ydi.

Kısık gözleriyle, onu yakaladı ve uzanıp yüzünü gizleyen kaşkolu çekti ve Botticelli'nin meleklerinden birine bakıyormuş gibi hissetti.

Kendininkilerden daha açık ve duru mavi gözlerin içinde boğulduğunu sandı. Bakışlarını, gördüğü tüm pembe güllerden daha güzel olan dudaklarından almada

Hızla batıyor ve buna direnmiyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra düşüncelerinin ne kadar ileri gittiğine kendisi de şaşırdı. Geçmek bilmeyen bu nöbetten kurularak hislerinin kaynağına somurtup kaşlarını çattı. “Seni lanet olasıca, ne yaptığını sanıyorsun?”

İkinci Bölüm

O küçük, narin çenesini yukarı kaldırdı. Kararlı ve inatçı görünüyordu. “Sizin çiftliğinizdeki ahırda seyis yamağı olarak çalışıyorum, o yüzden...”

“Ne *kahrolası aptal* bir saçmalık! Lanet olsun...”

“Saçmalık değil!” Mavi gözleri parlamış, yüz ifadesi saldırganlaşmıştı. “Bunu General için yapıyorum!”

“General mi?” General Sör Gordon Caxton, Demon’ın komşusu ve akıl hocasıydı. Felicity yani Flick’in de vasisiydi. Demon suratını astı. “Bana General’in bundan haberinin olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?”

“Elbette hayır!”

Flynn huysuzlanıp kımıldandı. Flick onu yatıştırtırken Demon kenarda bekledi.

Flick bakışlarını ona çevirdi, rahatsız olmuş gibiydi ve ona karşı mesafeli bir tutum içindeydi. Yüzüne baktı.

“Bu tamamen Dillon’un yüzünden.”

“Dillon?” Dillon, General’in oğluydu. Flick’le ikisi aynı yaşlardaydı. Demon’ın onunla ilgili olarak hatırladığı, Dillon’un, General’in Hillgate End’deki evinde aylak aylak dolaşan ve hak etmediği bir saygınlıkla hava atan siyah saçlı bir çocuk olduğuydu.

“Dillon’un başı deritte.”

Demon, kızın tavırlarından “*yine*” sözcüğünü kullanmak-
kaçındığını anladı.
kaçındığını anladı.

“Farkında olmadan, yanlışlıkla bir şike işine bulaştı.”

“Ne?” Ağzından bir şey kaçmadan sustu. Şike sözcüğü tülelerini diken diken etmişti.

Flick kaşlarını çatı. “Jokeylerin atları yavaşça geride bırakması için para ödüyorlar, ya da bir aksaklığa yol açıyorlar veya...”

Sinirlendi. “Şikenin ne olduğunu gayet iyi *biliyorum*. Bu senin bu işle ne gibi bir ilgin olduğunu açıklamıyor.”

“Benim bir ilgim *yok!*” Haksızlık karşısında öfkelenmiş ve yakları kızarmıştı.

“*Neden* bu binici kıyafetiyle dolaşıyorsun öyleyse?”

Mavi gözleri ateş saçıyordu. “Sözümü kesmezsen eğer, açıklayabileceğim!”

Demon öfkesini bastırıp, çenesini kapattı ve tüm dikkatini ona yönelterek bekledi. Bir dakikalık sessizlikte mavi gözleri birbiriyle buluştu. Flick başını sallayıp, küstahça burnunu havaya dikti.

“Birkaç hafta önce Dillon’un yanına bir adam yaklaşıp, ondan jokeyin birine sezonun ilk yarışıyla ilgili bir mesaj iletmesini istemiş. Bunda bir kötülük görmediği için o da bunu yapmayı kabul etmiş. Bunun bir saçmalık olduğunu ya da yarışlara bulaşmasına neden olacağını düşündüğünden şüpheleniyorum, mesajı jokeye iletmeyi kabul etmiş ama sonra bunu yapmadı. Yapamadı. Soğuk algınlığına yakalandı ve Bayan Fogarty’yle ben evde istirahat etmesi için ısrar ettik. Kıyafetlerini sakladık ve o da evden çıkamadı. Elbette, o zaman bize neden direnmeye çalıştığını söylemedi.”

Derin bir nefes alıp devam etti. “Yani mesaj yerine ulaştırılamamış oldu. Bu, yarışın sonucunu önceden belirleyecek bir talimattı ve böylece yarışın sonucu değiştirilemedi. Şimdi anlaşılıyor ki bu Dillon’a yaklaşan adam bir tür şebeke ya da öyle bir grup için çalışıyordu ve yarışa şike karışmadığı ve bunu bilmedikleri için, büyük miktarda para kaybettiler.”

“Kaba saba bir yığın adam gelip Dillon’u sonradan şansımıza, Jacobs ve Bayan Fogarty onların tarzından hiç hoşlanmadı ve

Dillon'un buradan gittiğini söylediler. Bu yüzden şimdi saklanıyor ve hayatı için oldukça endişeli.”

Demon nefes verip, eyerine abandı. Şikeye karışmanın ne derece berbat şeylere yol açabileceğini bildiğinden, Dillon'un endişelenmekte yerden göğe kadar haklı olduğunu söyleyebilirdi. Flick'e baktı. “Nerede saklanıyor?”

Kız doğruldu ve dik dik ona baktı.

“Bize yardım etmek istemedikçe bunu sana söyleyemem.”

Demon, kızın bakışlarına daha dik ve hiddetli bir bakışla karşılık verdi. “*Elbette* size yardım edeceğim!” Onu ne sanıyordu? İçinden bir küfür savurdu. “General, biricik oğlu şikeye karışmakla suçlanırsa bunu nasıl karşılayacak?”

Flick'in yüz ifadesi anında değişti. Demon, ona daha ikna edici bir şey söyleyemezdi. Kendini ona bir kız evlattan daha çok adamıştı ve yaşlanan General'i koruyup kollamaya çalışıyordu. Dünya birbirlerinin etrafında dönüyordu. Başını sallayarak onu onayladı.

“Kesinlikle. Ayrıca ne yazık ki, bizi özellikle korkutan bir şey daha var, Dillon'u tutan adam onun General'in oğlu olduğunu biliyordu.”

Demon gayriihtiyari yüzünü buruşturdu. General, İngiliz ve İrlanda soyunun mümtaz bir yetkilisiydi ve yarış endüstrisinde saygı gösterilen biriydi. Şebeke iyi bir plan yapmıştı. “Öyleyse söyle bakalım, Dillon nerede saklanıyor?”

Flick, son bir değerlendirici bakışla onu süzdü. “Senin arazinin bir ucundaki viran kulübede.”

“*Benim* arazimde mi?”

“Caxton arazisindeki herhangi bir yerden daha güvenli.”

Bunu tartışamazdı. Caxton arazisi yalnızca bir ev ve etrafındaki parktan oluşuyordu. General varlığını fonlarda değerlendirdiği için aklını karıştıracak bir çiftliğe hiç ihtiyacı yoktu. Arazilerini yıllar önce elden çıkarmıştı. ~~Her bir bölümünü Demon satın almıştı.~~ Flynn'in tepesinde rahatça oturan Flick'i süzdü. “Benim

atlarım, benim kulübem –başka kullandığın nelerim var?”

Kız hafifçe kızardı ama yanıt vermedi. Demon, ne kadar zarif bir teni var diye düşünmeden edemedi. Kusursuz, ipeksi beyaz teni şimdi pembeleşmiş ve bir gülün rengini almıştı. O, bir ressamın hayaliydi, Botticelli onu görse ağzının suyu akardı. Bu düşünce, aklına ressamın yarı saydam elbiseler içindeki melek figürlerini getirdi ve Flick’in onlar gibi giyinmiş olduğunu hayal etti. İştahını en çok kabartan düşünceyse, tüm bedenini kaplayan bu fildişi tenin, beyninin ön kısmında uyanacak bir ihtirasla kızardığında nasıl görüneceğiydi.

Birden kendine geldi. Aman Tanrım, neler düşünüyordu böyle? Flick, General’in vesayetindeki bir çocuktan başka bir şey değildi. Kaç yaşındaydı ki? Kaşlarını çatıp baktı. “Söylediklerinin hiçbirisi, senin burada ne yaptığını, neden böyle giyindiğini ve neden benim son şampiyonumu çalıştırdığını açıklamıyor.”

“Dillon’la irtibat kuran adamın kim olduğunu bulmayı umuyorum. Dillon onunla görüştüğünde geceydi, yani onu tanıyıp tarif edecek kadar göremedi. Şimdi Dillon onun mesajlarını iletemeyeceği için, bir başkasını bulmak zorunda. Jokeylerle kolayca irtibat kurup konuşabilecek birini.”

“Sen de benim çiftliğimde sabah akşam boy gösterip, bu adamın seni bulmasını mı umuyorsun?” Şaşkınlıkla kıza baktı.

“Beni *değil*. Diğerlerinden birini, yarışlara katılan tüm jokeyleri tanıyan daha yaşlı bir biniciyi bulmalı. Burada kalıp, izliyorum ve bir şey yakalamaya çalışıyorum.”

Hikâyesini gözden geçirirken, kıza bakmayı sürdürdü. Boşlukları tek tek doldurmalıydı. “Carruthers’ı seni buraya almaya nasıl ikna ettin peki? Yoksa bilmiyor mu?”

“*Elbette* bilmiyor. Kimse bilmiyor. Buraya girmek pek zor olmadı. Ickley’in ortadan kaybolduğunu duydum. Dillon’a Ickley’in bu sezonda ulaklık yapmayı kabul ettiği ancak son anda fikrini değiştirdiği söylenmiş. Bu yüzden Dillon’u seçmişler. Yani Carruthers’ın zor durumda kaldığından haberim vardı.”

Demon'ın dudakları gerildi. Flick anlatmaya devam etti. "Ben de uygun bir kıyafet giydim," eliyle üzerindeki gösterdi, "ve Carruthers'ı görmeye gittim. Newmarket'te herkes onun pek iyi göremediğini bilir, bu yüzden fazla zorlanmayacağımı düşündüm. Tüm yapacağım ata binmekti ve o da bana işi verdi."

Demon kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. "Ya diğerleri; öbür biniciler, jokeyler? Hepsi yarı kör değil ya." Flick'in bakışları, kadınlara has bir lütufkârlığın ideal örneği idi. "Hiçbir ahırın ortasında durup da diğerlerinin -binici ya da eğitimlen- ne sıklıkta birbirlerine baktıklarını izledin mi? Atlara evet, ama birlikte çalışıklara insanlara göz ucuyla bile bakmazlar. Diğerleri beni hep buralarda görüyor, ama bana hiç bakmıyorlar. Tek bakan *sen* oldun."

Sesi onu suçlarmış gibiydi. Demon, dilinin ucuna kadar geldiği halde, ona bakmamak için ölü olması gerektiğini söylemedi. Aksine ona baktığı için kendisine minnettar olması gerektiğini de söylemedi. Onun nasıl bir işe bulaşmış olduğu ve şike planları yapan bir şebekenin varlığı kanını dondurmuştu.

Şikeci şebekeler tehlikeliydi, başkalarının hayatlarını hiçe sayan adamlar tarafından yönetilirlerdi. Ickley gibi insanların hayatlarını önemsemezlerdi. Flick'in Ickley'in yerine geçmesi fikri bile saçlarının beyazlamasına sebep olabilirdi doğrusu. Kızın o net ve kararlı yüzüne baktığında aklından derhal işine son vermek geçti.

Ancak kızın çenesine bakınca bunu yapamadı. Küçük, narin ve inatçı bir çene.

Henüz bilmediği, anlayamadığı pek çok şey vardı.

Atlar soğuyordu, güneş yavaşça batmaktaydı. Dizginleri kavrayıp derin bir nefes aldıktan sonra "Haydi geri dönelim. Ben de gidip Dillon'u göreyim." dedi.

Flick başıyla onaylayıp Flynn'i harekete geçirdi. "Ben de geleceğim. Yani gelmem lazım. ~~Ellislerimi orada çıkarıyor ve atları orada değiştiriyorum.~~"

“Atları mı?”

Kız ona tuhaf tuhaf baktı. “İşe Jessamy’yle gelemem; *bunu* hemen fark ederler.”

Demon, Jessamy’yi hatırladı. General’in ona geçen yıl aldığı, nadir bir soydan gelen çıtı pıtı bir kısraktı. Tam Flick’e göreydi. Ona baktı. “Yani?..”

Derin bir nefes alıp ileriye baktı. “Yani arka taraftaki çayırdaki koşturduğun şu yaşlı kısa bacaklı binek atını ödünç alıyorum. Onu eşkin sürmüyorum, eğer düşündüğün buysa. Ona çok dikkat ediyorum.”

Kız başını kaldırdı. Demon onun bakışlarını yakaladı. “Başka ödünç aldığın bir şey daha var mı?”

Kocaman mavi gözlerini kırparak “Sanmıyorum,” dedi.

“Pekâlâ. Bu ikisini geri götürelim. Sen de kısa bacaklına bin ve git artık. Ben buradan at arabasıyla ayrılacağım. Eve vardktan sonra atımı alır çıkarım ve seninle Lidgate yolunun üstündeki meşe ağacının yanında buluşuruz.”

Kız, başıyla onayladı. “Çok iyi ama acele etmeliyiz. Haydi.” Öne eğilip Flynn’ı rahatlıkla tırıs yürüyüşten koşuya geçirdi ve eşkin gitmeye başladı.

Demon arkasından bakakalmıştı. Küfredip topuklarını savurdu ve harekete geçti.

Ayrık meşe ağacına kızdan önce varmıştı.

Yaşlı binek atının üstünde belirdiği an, Demon, Dillon’un başına ne gelirse gelsin, bir konuyu açıklığa kavuşturmaya karar verdi.

Bundan sonra bir görev üstlenmişti. Kız ondan yardım istemişti ve o da bunu kabul edecekti, yalnız kendi şartlarıyla.

Bundan sonra işi o yönetecek, kız da onu izleyecekti.

Kız yaklaşınca, bakışlarını Demon’dan, bindiği ata çevirdi. Bu, Korkunç İvan adlı griye çalan bir attı. Gururu ve tehlikeli mizacıyla birlikte ölümcül bir öfkesi de vardı. Binek atı yaklaşınca İvan gözlerini çevirip ayağını yere vurdu.

Binek atı ona herhangi bir tepki veremeyecek kadar yaşlıydı. Ancak Flick kaşlarını kaldırıp İvan'ın pozitif yönlerini gördüğünü belli edercesine heyecanlandı. "Onu daha önce hiç görmemiştim."

Demon cevap vermedi. Bekledi. Kız, atı incelemeyi bitirip onun yüzüne bakıncaya kadar bekledi. Sonra gülümsedi. "Onu geçen senenin sonunda aldım."

Flick irileşen gözleriyle birden ona bakıp "Ah," dedi ve sonra bakışlarını uzaklara çevirdi.

Yaşlı atın adımlarına uygun biçimde yan yana ilerlerlerken İvan onu hor görürcesine toynaklarını vuruyordu. Onu uzun uzun süzerek "Carruthers'a ne dedin?" diye sordu Flick. Ahıra döndüklerinde Flick öndeydi. Carruthers, elleri belinde ahırın kapısında durmuş bekliyordu. Flick'in arkasından, Demon ona uzaklaşması için işaret etti. Carruthers bakıyordu ama Flick Flynn'ı koşturmaya başlayınca bir şey sormadan kenara çekilip onun geçmesine izin verdi. Ahırda yalnızca Carruthers ve emekli bir jokey olan gece bekçisi kalmıştı.

Eyeri indirmesi için dizginleri gece bekçisine bırakıp, Carruthers'ı yatıştırmaya gitti.

"Senin Lidgate yakınlarından tanıdığım şımarık bir çocuk olduğunu ve seni tanıyınca derhal işine son vereceğimden korktuğunu söyledim." Karanlık basmaya başlamıştı. Binek atının gücü yettiğince hızlı gidiyorlardı şimdi. "Ancak, ata binişini gördükten ve atlarımı çalıştırmakta ne denli istekli olduğunu anladıktan sonra kalmana izin vermeye karar verdiğimi söyledim."

Flick kaşlarını çatı. "Gelip beni kovaladı; Flynn'ı yatıştıracakını ve eve geç kalmamamı söyledi."

"Annenin hasta olduğundan haberim olduğunu, o yüzden Carruthers'ın seni başka işlerle oylamayıp hava kararmadan evine yollamasını istedim."

Manzarayı seyretmesine ve kızıa bakınmasına rağmen, Demon onun şüpheli bakışlarını hissedebiliyordu. Bu durum,

onun, Carruthers'a başka ne gibi talimatlar verdiğini bilmesine gerek olmadığını doğruluyordu. Neyse ki Carruthers da öyle hayal gücü zengin ya da çok konuşkan tiplerden değildi; sessizce ona bakıp omuzlarını silkip kabullenmişti.

Yoldan ayrılıp iki arazinin arasında kalan dar bir patikaya sap-
tılar. Evin ve yemeğin kokusunu alan ihtiyar at hızlandı, onunla aynı hızda yürümeye zorlanan İvan da arada bir başını kaldırıp dizginlerini çektiirse de buna razı oldu.

"Kesinlikle idman yapması lazım," dedi Flick.

"Ben onu daha sonra koştururum."

"Onun böyle huysuzlanmasına izin vermene şaşırdım."

Demon iğneleyici bir cevap vermekten son anda vazgeçti. "O burada, ben de Londra'daydım. Ona benden başkası binemez."

"Ah."

Flick bakışlarını orman tarafına çevirip ağaçları seyretmeye daldı.

Demon onu terslerken bir yandan da inceliyordu. Demon'ın bindiği atı öyle dikkatli incelemişti ki her kıvrımını biliyordu artık. Ancak Demon'ın kendisine bir kez olsun doğru dürüst bakmamıştı. İvan da tüm hayvanları gibi yakışıklı bir hergeleydi doğrusu, fakat atının gerisinde, ikinci planda kalmaya hiç alışık değildi. Kendini beğenmişlik gibi görünebilirdi ama kadınları -genç kızları ve genç hanımları, her tür dişiye- iyi tanıyordu.

Ona bakmamış olması bu kadar basit değildi. Yıllarca sinsi sinsi bilenmiş olan duyguları, yanında atını süren bu kızdaki en küçük bir farkındalığı bile sezinleyebilirdi.

Deneyimlerinin kesinlikle eşi benzeri yoktu.

Kız onun duygularının farkında olmasa da, ondan kaçmamış olması önemliydi. Bu onu şaşırtmadı çünkü doğuştan bir avcıydı. Avı gizlenmeye çalışmadığı zaman -en azından önce içgüdüleri, sonra mantığıyla işleri yürüten- yani bunu bir meydan okuma olarak kabul ederdi.

Ancak bu durum biraz gülünçtü.

Flick gibi kırsal kesimde büyümüş bir kızın, onun gibi bir erkeğin -özellikle de tüm hayatı boyunca tanıdığı birinin- cinsel isteklerinden haberdar olması için bir neden yoktu.

Demon kaşlarını çatmış, İvan ileri atıldıkça onu dizginliyordu. Kır at hoşnutsuzlukla homurdanıyordu, ama Demon aynısını yapmamayı başarmıştı.

Hâlâ kızın yaşını tam olarak kestirebilmiş değildi. Davranışlarını inceleyip, detayları içgüdüsel olarak değerlendiriyordu. Onu son birkaç yıldır görmediği halde hep böyle ufak tefek, minyon bir yapıda olduğunu hatırlıyordu. Bu sefer onu hep at üstündeyken görmüştü ama boyunun omzuna geldiğini tahmin ediyordu. Biçimli kalçası haricinde vücudu bir muammaydı -biçimli yuvarlaklara sahipti. Vücudunun geri kalanı binici kıyafetinin arkasına gizlenmişti. Birçok kadın binicinin yaptığı gibi, sutyen takıp takmadığını söyleyemiyordu ama genelde vücudu çok orantılıydı. İnce, narin ve oldukça hoş sayılırdı.

Ahıra geri dönerken, kaşkolunu yine burnuna kadar çekmişti ve kaşkol o güzel yüzünün çoğunu gizlemişti. Saçına gelince, saçlarını kasketin altına öyle bir tıkmıştı ki açık sarı olduklarını hatırlamanın dışında şeklini bile görememişti. Ensesinden çıkan birkaç tel, yakasının üstünde altın gibi parlıyordu.

İleriye doğru bakıp, içten içe kaşlarını çatı. Canını sıkan, sadece bu kızla ilgili fazla bir şey bilmemesi değildi. Onu merak ettiği gerçeği idi can sıkıcı olan. Bu Flick'ti, General'in vesayeti altındaki kız.

Altı yaşından beri, atlarla ilgili her şeyi Demon'a General Sör Gordon Caxton öğretmişti. Büyük teyzesi Charlotte'ı ziyaret ettiği bir gün tanışmışlardı. O günden sonra, her gelişinde General'le mümkün olduğu kadar çok zaman geçirmiş, safkan atların yetiştirilmesi ve terbiyeleri konusunda olabildiğince şey öğrenmişti. Britanya adalarında en kalıcı atlanı yetiştirenlerden biri şu an Demon ise, bunu tamamıyla General'e ve onun hiç-

bir karşılık beklemeden, cömertçe paylaştığı bilgisiyle cesaretine borçluydu.

General'e çok şey borçluydu.

Bu asla unutamayacağı bir gerçektir.

Kulübenin ön tarafındaki ağaçlıkta Flick'le yan yana giderlerken bu düşünceyle biraz kendini avuttu.

Bir zamanlar çiftçilerden birinin kiraladığı bu kulübe, viraneden halliceydi. Yıkık dökük kapısına giden tekerlek izlerinin aşındırdığı keçi yolundan bakıldığında içinde kimse yaşamıyor gibi görünüyordu. Ancak çok yakından bakıldığında yegâne odasının tepesinde hâlâ bir çatı olduğu ve dört duvarının ayakta durduğu anlaşılabilirdi.

Otoriter bir tavırla Flick kulübeye giden yola daldı. Gözlerini havaya diktikten sonra Demon da ağaçların arasındaki bu dar geçitte onu takip etti. Onları keskin bir kışneme karşıladı. Flick hevesle atı dürterek hızlandı. Açıklıktan bakınca Demon, altın renkli, açık renk yeleli, açık renk kuyruklu nadide bir kısrak olan Jessamy'yi gördü. Bu, gördüğü en muhteşem hayvandı. Uzun dizginlere bağlanmıştı.

İvan da Jessamy'yi görmüştü ve Demon'la aynı fikirdeydi. Sıkıca dizginlendiği halde, şahlanıp ilanı aşk etti. Demon mü-kemmel refleksleri sayesinde utanç verici bir şekilde attan düşmekten kurtuldu. Küfrü basıp İvan'ı yere indirdikten sonra Flick'in, Jessamy'nin ve beygirin küçümseyen bakışlarına aldırış etmeden onu açıklık alanın diğer tarafına gitmeye zorladı.

Aşağı indi ve İvan'ın dizginlerini geniş bir ağaca iki kez dola-dı. "Kendine gel," dedi ve aygıra arkasını dönüp açıklık alandaki havayı ciğerlerine doldurarak yürüdü.

Beygiri salıverdikten sonra Flick eyerini uygun bir kütüğün üstüne bırakıp, besbelli kendisine hayran olan Jessamy'yi sevgiyle okşadı. Sonra yine buyurgan bir tavırla, kulübenin öbür tarafına doğru yürüyüp gözden kayboldu. Demon da içinden söylenerek büyük adımlarla onun peşine düştü.

Kulübenin etrafını dolaştı ama Flick'i hiçbir yerde göremiyordu. Kulübenin bu tarafına bir müstemilat eklenmişti. Ancak bu yapı, kulübe kadar dayanıklı çıkmamıştı. Dış duvarları dökülmüş, çatısının da yarısı uçmuştu. Flick kapı olarak planlanmamış bir aralıktan içeri girdi. Demon, içerideki odadan onun sesinin geldiğini duyunca, omuzlarını dar aralıklarda eğerek, yatık kirşlerin altından içeriye daldı. Döküntülerin üstünden sessizce atladı ve kulübeye girdi.

Flick, eski bir masanın başına oturmuş, omuzlarına da bir battaniye almış olan Dillon Caxton'un yanında duruyordu. Ona doğru eğilmişti ama Demon içeri girince doğrulup kaşlarını çatı. Bir eli Dillon'un kaşındaydı. "Hiç ateşin yok gibî."

Dillon cevap vermedi. İri, siyah ve uzun kirpiklerle çevrelenmiş gözlerini Demon'a dikmişti. Sonra öksürdü ve bakışlarını Flick'e çevirdi. Sonra da tekrar Demon'a. "Ah... Merhaba. İçeri gir! Ne yazık ki içerisi biraz soğuk, ateş yakmaya cesaret edemedik."

Kendisinin mülk sahibi olduğunu aklında tutarak Demon başıyla daveti kabul etti. Böyle düzlük arazilerde, duman kolaylıkla görülür ve terk edilmiş bir yerden duman çıkıyorsa kesinlikle dikkat çeker. Dillon'un temkinli bakışları altında birkaç adım atıp, masanın diğer ucuna yanaştı ve ağırlığını çekecek kadar sağlam görünen bir sandalyeye ilişti. "Flick, bazı beylerin seninle dostluk kurmasından çekindiğini söyledi."

Birden, Dillon'un solgun yanaklarına kan hücum etti. "Ah, evet. Flick, yardım etmeyi kabul ettiğini anlattı. Kaşının üstüne düşen, Byron benzeri kalın siyah buklesini, uzun parmaklarıyla geriye atarak, cana yakın bir tavırla gülümsedi. "Buna ne kadar sevindiğimi anlatamam."

Demon, Dillon'un inanılmayacak kadar saf bakışları karşısında bir süre sustu. Sandalyeyi çekip tekrar oturdu. Bunu General'in ve Flick'in hatırına yaptığını ve bir safkan at çiftliğinin sahibi olarak bıraktığı işlere bu kadar solumuş olduğunu düşünmeye çalışıyordu. Güç sahibiydi.

Dillon, Flick'e baktı. Flick, kaşlarını çatmış Demon'ı izliyordu. "Flick, sana ne kadarını anlattığından bahsetmedi..."

"Neler olup bittiğini anlamama yetecek kadarından bahsetti." Demon, kollarını masaya dayayıp Dillon'a baktı ve gördüğü hiç hoşuna gitmedi. Flick, Dillon'un koruyucu omzuna yaslanmış, onun değerlendirmesine pek katkı yapmamıştı. Flick'in duruşu hatıralarından ve yıllarca yapılmış gözlemlerden daha çok şey anlatıyordu. Şu anki karmaşık durum, Flick'in onlara masum bir şekilde anlattığı gibi değildi ama gerçeği Dillon'la ikisi biliyorlardı.

Flick'in masumiyetinden ve dürüstlüğünden şüphe etmiyordu, bildiğini ona aktarıldığı gibi anlatmıştı fakat işin aslı çok daha kötüydü.

Dillon gibi genç bir erkeğe işbirliği yapacağı konusunda güven verecek şekilde gülümsedi. "Doğrudan senin fikirlerini öğrenmek isterim. Sana bu mesajı iletmeni isteyen adamla nasıl tanıştığından başlayalım istersen."

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Nasıl, ne zaman ve neredenin cevabını istiyorum."

"Eh, ne zamanın cevabı, aşağı yukarı üç hafta, yılın ilk yarışı başlamadan hemen önceydi."

"Hemen önce mi?"

Dillon başıyla onu doğruladı. "İki gün önce."

"İki gün ha?" Demon kaşlarını kaldırdı. "Bu, bir düzenleme yapmak için oldukça kısa bir zaman değil mi sence? Bildiğim kadarıyla bu tür şebekeler planlarını çok önceden yaparlar. Bu, bahisçilerin ve diğer destekçilerin de işin içine katılması için zorunludur."

Dillon boş boş baktı. "Ah?" Sonra gülümseyiverdi. "Aslında, adam bunu yapacak başka birinin olduğunu söyledi. Sizin ahırınızda çalışan Ickley bunu yapacakmış ama son anda fikrini değiştirmiş. Bu yüzden başka birine ihtiyacı duymuşlar."

"Ve gelip seni buldular. Neden?"

Bu son soru Dillon'u ürküttü. Omuz silkti. "Bilmiyorum, sanırım onların işlerinden anlayan birini arıyorlardı. Jokeyleri tanıyan ve onları pohpohlayabilecek birini."

Flick bir sandalyeye oturdu. Kaşlarını daha da çatmıştı ama bu sefer bakışlarını Dillon'a dikmişti.

"Neden bu adam sana belli bir jokeyi sorup, gidip onunla kendisi konuşmadı peki?"

Dillon kaşlarını iyice yukarı kaldırdı, biraz düşündükten sonra başını salladı. "Bilmiyorum."

"Kesinlikle bu adamın neden laf taşıyacak birine ihtiyaç duyduğunu merak etmiş olmalısın?" Demon, bakışlarını Dillon'un gözlerine dikmişti. "Eğer mesajları masum mesajlarsa, neden bu adam onları iletmek için seni ya da başka birini tutsun ki?"

Dillon kendine has gülüşüyle sırıttı. "Ah, fakat mesajlar hiç de masum mesajlar değildi. Anlarsın."

"Ah, evet anlıyorum," Demon onu rahatlattı. "Ama sen, onlar seni seçmeden önce bunu bilmiyordun, öyle mi?"

"Eeee... Hayır."

"Öyleyse neden bu adama jokeyi nerede bulabileceğini söylemedin de onun aracısı oldun?"

"Eeee, çünkü... Ortalarda görünmek istemediğini düşündüm... Yok, hayır."

Demon tekrar gözlerini Dillon'un kılere dikti. "Elbette değil. Sana ne kadar ödediler?"

Dillon'un yüzündeki bütün kan çekiliverdi, gözleri daha da koyulaşıp bakışları vahşileşti. "Ne... Ne demek istediğini anlamadım."

Demon gözlerini kırpmıyordu. "Yalan söylemek için hiç de uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum. Sana kaç para verdiler?"

Dillon kıpkırmızı oldu.

Flick ayağa fırladı. "*Para* mı aldın?" Öyle hızlı kalkmıştı ki sandalyesi zor dengede kaldı. "Yarısta şike yapmalarını için aracı olup onlardan bir de para mı aldın?"

Şeytan olsa, onun bu suçlayıcı tarzından çekinirdi ama Dillon umursamadı. “Sadece tek bir mesaj için iki midilli teklif ettiler. Artık bunu yapmayacaktım. Bu yüzden Ickley’i bulmuşlardı.”

“*Artık mı?*” Flick ona baktı. “*Artık* derken neyi kastediyorsun?”

Dillon inatçı bir ifadeyle bakıyordu. Flick, ellerini masaya dayayıp onun gözlerinin içine baktı. “Dillon *—ne zamandır?* Ne zamandır bu adamlara aracılık yaparak onlardan para alıyorsun?”

Dillon sessiz kalıp onun ses tonundaki sorgulamaya ve bakışlarındaki suçlamalara karşı koymaya çalıştı. “Geçen yazdan beri.”

“Geçen *yaz* mı?” Flick doğruldu ve hırsıyla masaya vurdu. “Aman Tanrım! *Neden?*” Dillon’a bakıyordu. “Tanrım, seni buna iten şey neydi?”

Demon sesini çıkarmıyordu. Flick, öfkeli bir melek gibi üstünlük sağlamıştı.

Dillon huysuzlaşarak masadan kalktı. “Paraydı tabii.” Dudak bükmeye kalkıştı ama anında Flick’in öfkesiyle karşılaşınca yapamadı.

“General sana karşı hep çok cömert davranır, neden daha fazlasını istiyorsun?”

Dillon gevrek gevrek gülerken masaya kolunu dayadı. Flick’in öfkeli bakışlarına karşılık vermiyordu.

Onu yatıştırmanın imkânı yoktu. “Daha fazlasını istiyorsan, tek yapman gereken bunu söylemekti. Her zaman çok fazla...” Sözlerini tamamlamamıştı, gözlerini kırptırdı, çok öfkelenmişti. Tekrar Dillon’a döndü. “Horoz dövüşlerine de bulaşmıştın, değil mi?” Kelimelerinden küçümseme, salt nefret akıyordu. “Baban kumarı yasaklamıştı, ama vazgeçemedin ve şimdi de!..” Öfkeden deliye dönmüştü.

“Horoz dövüşü o kadar kötü bir şey değil,” diye çıkıştı Dillon, hâlâ gevrek gevrek gülüyordu. “Başkalarının hiç yapmadığı bir şeymiş gibi sanki.” Demon’a baktı.

“Bana bakma,” dedi Demon. “Böyle şeyler benim hiç aklıma gelmez.”

“İğrenç!” Flick doğrudan Dillon’a baktı. “Sen de iğrençsin!” Dönüp eski bir sandığın üstünde duran giyecekleri aldı. “Gidip üstümü değiştireceğim.”

Hızla yanından geçip harabenin arkasına giderken, Demon onun elindeki, mavi kadifeden kadın binici kıyafetini gördü.

Odayı bir sessizlik kaplamıştı. Demon da sesini çıkarmadan bekledi. Dillon’un, karşısında kıvrınmasını, güçten düşünceye kadar omurgasını dik tutmaya çalışmasını izliyordu. Zamanı geldiğine karar verince, alçak sesle “Sanırım artık bize hikâyenin tamamını anlatsan iyi olacak,” dedi.

Dillon, gözlerini masadan kaldırmadan, parmağını masanın çizik yüzeyindeki şekillerin etrafında dolaştırırken derin bir nefes verdi. “Tüm sonbahar sezonu boyunca aracılık yaptım. Bury’deki St.Edmunds’a epey borcum var. Yıl sonuna kadar borcumu ödemezsem gelip General’i göreceğini söyledi. Bir yerden para bulmam lazımdı. İşte o zaman şu mesajları taşıyan adam buldu beni.” Duraksadı ama gözlerini kaldırmadı. “Onu kesinlikle, borcumu ödeyebilecek duruma gelmem için, alacaklımın yoluma çıkardığını düşünüyorum.”

Demon da böyle olduğunu tahmin ediyordu.

Dillon omuz silkti. “Her neyse, kolay oldu; kolay para kazanmanın yoluydu.”

İçeriden bir öksürük sesi gelince Dillon irkildi.

“Yani, geçen yıl kolaydı. Sonra, yarışlara birkaç hafta kala, mesajları getiren adama bunu artık yapmayacağımı söyledim. O da, göreceğiz, dedi ve iş orada kaldı. Onu bir daha göreceğimi sanmıyordum ama bu yıl yarışlardan iki gün önce gelip beni buldu. Bir horoz dövüşünde.”

İçeriden gelen ses anlamlıydı; inanmazlıkla karışık, asabı bozuk ve sinirli bir ses.

Dillon suratını ekşitti. “Bana Ickley’in beceriksizliğinin işlerine engel olduğunu ve ‘uygun birini’ bulana kadar bu işi devam ettirmem gerektiğini söyledi. Uygun biri, aynen böyle dedi.”

Dillon duraksayıp devam etti. “Sanırım bu işe devam etmek zorunda olan birini kastetti, eğer bunu yapmazsam üstüne basa basa, yetkililere gidip ne yaptığımı ihbar etmeye karar verdiklerini söyledi. Üstelik herkes General’in oğlu olduğumu da öğrenecekti. Ben de kabul ettim. Mesajı aldım. Parayı da. Sonra da hastalandım.”

Demon neredeyse onun için üzülecekti. Neredeyse. Esas karrın ağrısı General’di ve Flick’in artık gerçekleri anlamış olması da cabasıydı.

Bir süre sonra Dillon güçlükle doğruldu. “Hepsi bu.” Demon’ın gözlerine baktı. “Yemin ederim. Bana inanmalısın.”

Demon cevap vermedi. Kollarını masaya dayamış, parmaklarını tıkırdatıp duruyordu. Şimdi görev zamanıydı. “Gördüğüm kadarıyla iki hedefimiz var. Biri seni her şey yoluna girinceye kadar şebekeden uzak tutmak, ikincisi senin şu adamı bulup patronlarının izini sürmek. Şebekeden en az birinin maskesini düşürüp, senin için yeterince kanıt bulana kadar uğraşmalıyız. Böylece seni büyük bir oyunun içine çekilen akılsız bir kurban gibi gösterebilir, hoşgörü bekleyebiliriz.”

Başını kaldırdı, Dillon’un beti benzi atmıştı ama onun bakışlarına karşılık verdi. Bir süre bakiştıktan sonra Demon kaşlarını kaldırdı.

Dillon yutkunup başıyla onayladı. “Evet, tamam.”

“O halde seninle irtibat kuran kişinin kim olduğunu öğrenmemiz lazım. Flick, onu doğru dürüst göremediğini söylemişti.”

Dillon başını salladı. “Hep tedbirliydi; ya ben gece çıkarken ya da karanlık, loş bir yerdeyken yanıma gelirdi.”

“Boy u ne kadar, ne yapıda biri?”

“Ortalamadan biraz uzun boylu, yapılı biri.” Dillon kaşlarını kaldırdı. “Sesinden tanıyabilirim; sesi kalın, çatlak ve belirgin bir Londra aksanıyla konuşuyor.”

Demon düşünürken başıyla devam etmesini işaret etti. Sonra yeniden dikkatini topladı.

“Bu durumda Flick’in fikri işe yarar. Yarış pistlerini ve ahırları takip ederek, jokeylere yaklaşan adamları izleyeceğiz. Bunu ayarlarım.”

“Yardım ederim.”

Bu ses tam arkasından gelmişti. Demon anında ayağa kalkıp arkasına döndü. Şansına Flick soğuk bakışlarla Dillon’u süzüyordu, bu da gözlerini ona çevirinceye kadar kendini toplaması için Demon’a zaman sağladı.

Flick ona baktığında, ayakta dikilmeye devam ederek bakışlarına duygusuzca karşılık verdi.

Doğru tahmin etmişti, boyu omzuna gelmiyordu. Parlak sarı bukeleri yüzünü çevreliyordu. Kasketi ya da kaşkolu olmadan tüm yüzünü görmüş ve nefesi kesilmişti. Mavi kadifenin içindeki narin bedeni hoşuna gitti. İnce, zarif ve narindi ama yuvarlak hatları yerli yerindeydi. Az önceki gibi dar şeyler giymesi gerektiğine yemin edebilirdi. Dolgun göğüsleri dar kıyafetlerin içinde çok kadınsı dururdu.

Kendinden emin tavırla yanından geçip özenle katladığı binici kıyafetlerini eski sandığa yerleştirirken eğilince, onu gördüğünde ne düşündüğünü hatırladı.

Demon gözlerini kırpıştırıp derin bir nefes alma ihtiyacı hissetti.

Mavi kadife giysisinin içinde bir meleği andırıyordu.

Çok öfkeli, sessiz bir melek. Dillon’un suratına bakmadan gözlerini Demon’a çevirdi. “Ahırını gözetim altında tutacağım; benim giremediğim yerleri ve diğer ahırları da sen izlersin.”

“Gerek yok...”

“Ne kadar gözümüz olursa, onu o kadar kolay buluruz. Ayrıca bir mal sahibinin duyamayacağı şeyleri ben duyabilirim.” Gözlerini ondan ayırmıyordu. “Eğer Ickley’i yeniden işe alırlarsa, senin yarışçılarından birine ayak bağı olma fırsatları doğar. Bu sezon birkaç favori atın olacak.”

Diğerlerinin yanı sıra Flynn. Demon onun bakışlarına karşı-

lık verirken çenesinin ileride, kararlı ve inatçı bir şekilde durduğunu fark etti. Gözleri ılık ılık parlıyordu.

“Bu doğru,” dedi Dillon. “Newmarket’te keşfedilecek çok şey var ve Flick şimdiden senin binicilerinden biri olarak kabul ediyor.”

Demon ona manalı manalı baktı, Dillon omuz silkti. “Onun için hiçbir tehlike yok, onlar benim peşimde.”

Demon, eğer biraz yakınında olsaydı Dillon’a bir yumruk atabilirdi. Yine de gözlerini kısıp, bunu yaptığını hayal etti. Flick’in Dillon’a ne gözle baktığına karar veremediği için kendini tuttu. Belki de yumruk atma hakkını kendine sakladığı için, Dillon’a hak ettiği cezayı verdiği zaman Demon’ın önüne atılıp onu savunurdu.

Dillon, Flick’e baktı. “Başka ahırlar için çalışmayı bile dene-yebilirsin.”

Flick onu küçümser bir edayla cevap verdi. “Demon’ın ahırından ayrılmayacağım. Diğerlerine o göz kulak olabilir.”

Kızın sesi soğuk ve mesafeliydi. Dillon aksi bir tavırla omuz silkti. “Yardım etmek istemiyorsan buna mecbur değilsin.”

Gözlerini masaya çevirerek Flick’in öfkeli bakışlarından kurtuldu. “Şunu açıkça ortaya koyalım,” dedi Flick, “Sana sadece General’in hatırı için yardım ediyorum, çünkü peşinde olduğun şeyden seni bir şebekenin kurtaramayacağı çok açık ve bu ona zarar verecek. Bu yüzden sana yardım ediyorum.”

Sözünü bitirdikten sonra dönüp uzaklaştı.

Demon durup, gözlerini arsız arsız masaya dikmiş olan Dillon’a baktı. “Burada kal. Eğer hayatına değer veriyorsan kim-senin gözüne görünme.”

Gözleri açılan Dillon’un onu başıyla onaylamasından sonra Demon, Flick’in peşinden karanlıkta kayboldu.

Kızı Jessamy’yi eyerlerken buldu. Hareketleri çabuk ve sar-sakçaydı. Yardım etmeyi önermedi. Onun görmeyen bile bunu yapabileceğinden emindi, hatta şu anda öyle yapıyordu.

Flick incinmiş ve kızmıştı. Gerçeği öğrenince hayal kırıklığına uğramıştı. Demon sırtını oradaki bir ağaca dayayıp, bir saattir bıraktığı yerde aynı şekilde duran ve yeni aşkını kesen İvan'a baktı.

Demon, kaşlarını oynatarak Flick'e döndü. Jessamy'nin üstünde anca başı görünüyordu. Bu başın tepesinde altın bir hare ve altındaki zarif vücudu hayal etti.

Dillon'a çok kızmıştı. Ondan gerçekleri sakladığı için ve gerçeklerden ötürü öfkelenmişti. Ancak kızgınlığı hafıflediği zaman ne olacaktı? O ve Dillon aynı yaştaydılar, birlikte büyümüşlerdi. Bunun ne demek olduğunu tam olarak bilmiyordu ama son açıklamasının ne kadar doğru olduğunu merak ediyordu. Tüm itibarını General için mi riske atıyordu? Yoksa Dillon'u da düşünüyormuydu?

Onu inceledi ama karar veremedi. Cevabı ne olursa olsun, elinden geldiği kadar onun yanında olacaktı.

Demon yeni yeni ortaya çıkan yıldızlara baktı ve anında bastırılan bir burun çekme sesi işitti. Flick eyer kolaniyle epey uğraşmıştı.

"O daha genç." Demon neden Dillon'u savunmak gereği duyduğunu anlayamamıştı.

"Benden iki yaş büyük."

Yani kaç yaşındaydı? Demon bunu bilmeyi istedi.

"İckley'e ne olduğunu düşünüyorsun?"

Demon bir müddet düşündü. Flick'in sessiz kalması cevap beklemediğinden değildi. "Ya bir yerlere gizlendi ki yapmak isteyeceğimiz en son şey onu saklandığı yerden çıkarmak olurdu, ya da... Bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz."

Flick boğazından mırıltı gibi hafif, sıkıntılı bir ses çıkardı.

Demon ağacın yanından ayrıldı. Karanlıkta kızın yüzünü doğru dürüst göremiyordu. O sırada, kız da Jessamy'nin yanından ayrılmış, ellerini silkeliyordu. Demon kısırağın etrafında dolaşarak "Şimdilik ahırında kalabilirsin, bu adamın izini buluncaya kadar," dedi. Eğer bir yol önerecek olsaydı, bu tehlike

tamamen geçinceye kadar onu ahırından da, Newmarket'ten de uzak tutardı. Ama... Onun bu inatçılığı işi bozuyordu.

Kız dönüp onun yüzüne baktı. "Eğer benden kurtulmak istersen, gider başka bir ahır için çalışırım. Newmarket'de tek bir ahır yok."

Hiçbiri onunki kadar güvenli olmazdı. "Ben aksini söyleyene kadar Carruthers sana burada iş verecek." Dillon'la irtibat kuran adamı tespit edene kadar demek istemişti. "Ancak, sadece sabah ve öğleden sonra bineceksin."

"En mühim zamanlar bunlar zaten. Bu saatlerde Heath'e gelen yabancılara şüpheyle bakılmaz."

Kesinlikle haklıydı.

Kıza destek verip eyerine oturtmak yerine tavırlarını sertleştirdi ve ellerini beline sararak onu havaya kaldırdı.

Arzu, bedeninde sıcak bir sıvı gibi dolaşıyordu. Açlık onu esir almıştı. Kızı eyere oturttukten sonra kendini zorlayarak onu bırakıp dizginleri tutmasına izin verdi.

Onu aşağı çekip kollarının arasına almadı.

Onu yatağa atmak istiyordu.

Bunu fark edince, safsanlarından birinden çifte yemiş gibi oldu. Nefesi kesilip acı içinde kaldı. İçten içe titriyordu. Başını kaldırdı ve onun kendisine baktığını gördü.

Kız kaşlarını çatıp dizginleri oynattı. "Haydi." Jessamy'yi döndürüp ağaçlığın içindeki yola doğru hızlıca ilerlemeye başladı.

Demon küfretti. Üç adımda geçide gelerek İvan'ın dizginlerine asıldı ama birden çift düğüm attığını hatırladı. Onları çözmek için durması gerekiyordu. Sonra tekrar eyere oturdu ve kızın peşinden gitti.

Üçüncü Bölüm

Demon, ertesi sabah şafak sökmeden kalkıp ahırına gitti. Sabah koşusunu ve hem Flick'i hem de kalçasını seyredecekti. Bu kadar erken kalkmak zorunda olmak gücüne gitse de o mavi kadifenin içindeki meleği, binici görünümünde gizlenişini ve başına gelebilecek bütün potansiyel felaketleri düşününce yeniden uykuya dalması mümkün olmamıştı.

Böylece erkenden gidip Carruthers'ın yanı başında durdu ve incecik sisin altında koşturan atlarını seyretmeye koyuldu. Yer sarsılıyor, hava titriyor ve bu yankılanmalar ona kalp atışları kadar tanıdık geliyordu. Bu manzara onun bir parçasıydı, o da bu manzaranın bir parçası. Flick de bunun içindeydi. Flynn'in üstünde yaylanarak, onu daha hızlı koşmaya teşvik ediyordu ve birlikte tüm atları geride bırakıyorlardı. Onun önünden geçerken, kızın korkusunu içinde hissetti. Korkuyla karışık bir zafer duygusuydu bu. Bu his iliklerine işledi ve onu güçsüz bıraktı. Öyle ki kendini, bakışlarını başka yere, diğer atlarıyla uğraşan öbür binicilere çevirmeye zorladı.

İnce sis tabakası ceketinin omuzlarında ıslak damlacıklar bırakıyor, açık renk saçlarının koyuymuş gibi görünmesine neden oluyordu. Flick bunu, Demon'ın durduğu yerin önünden geçerken Flynn'i yavaşlatarak yaptığı gözlem sonucunda fark etti. Demon başka tarafa baktığı zamanlarda, göz ucuyla onu inceleme fırsatı bulmuştu, yoksa onunla göz göze gelme riskine girmezdi. Zira Heath'e geldiği ilk günden beri Demon'ın bakışlarını üstünden ayırmadığını biliyordu.

Neyse ki, içinden sövse de, bu durum onun kendini daha iyi kamufle etmesini sağlamıştı. Ancak, duyduğu endişenin tüm belirtilerini bastırmak zorunda olduğundan anlık öfkelerini Flynn'a bile aktarmıyordu. Demon etrafında olduğu zaman soluğu kesiliyor, tuhaf bir şekilde, çocukluğunda ona karşı hissettiği kara sevdanın kalıntılarının ortaya çıkmasından korkuyordu. Fakat bu sinir bozucu farkındalık, midesindeki kelebeklenme hissine engel değildi. Bunun, geçen akşam onu belinden kavrayıp eylene oturttuğu anda hissettiği şokla ilgili olduğunu biliyor ve içi içini yiyordu. Demon'ın profesyonel gözü önünde Flynn'ın kendini rezil etmesi istediği en son şeydi. Bunu Tanrı'dan gelen bir işaret olarak değerlendirip fikrini değiştirebilir ve onun buradaki görevine son verebilirdi.

O huysuz ihtiyar tanıdığı en titiz ve hoşgörüsüz adam olmasına rağmen tek başınayken Carruthers için rol yapmakla, Demon da varken yapmak arasında dağlar kadar fark vardı. Demon'ın o masmavi bakışlarında, Carruthers'inkilerde olmayan keskin bir değerlendirme seziyordu ve bunu kasten mi yaptığından da emin olamıyordu. Onu tedirgin etmek ve şaşırtmak mı istiyordu? Böylece sinirlenip eli ayağına dolaşacak ve hata yapacak, Demon da onu uzaklaştırmak için bahane bulmuş olacaktı.

Ancak bunca yıldır ata binmek, ona duygularını saklamayı öğretmişti, o ve Flynn birlikte rollerini çok güzel yerine getiriyorlardı. Büyük doruyu döndürüp ahıra yöneldi.

Demon, Flynn'ı getirip biniş alanında durduğunu görünce başıyla onay verdi. Flick, üzengilerden kurtulup Demon ve Carruthers'dan uzak bir yerde aşağı atladı. Henüz gözünü kırpmaya ya da düşünmeye bile vakit kalmadan çıraqlardan biri yetişip Flynn'ın dizginlerini yakaladı; böylece onu yerine götürürken yanı başında bitiverecek olan Carruthers ve Demon'la yüz yüze gelmeyecekti.

"İyi işti." Demon'ın mavi gözleri uzaktan da olsa onunla buluşmuştu. Demon başını ters bir şekilde salladıktan sonra "Bu

akşamüstü görüşeceğiz. Geç kalma,” dedi.

Flick’in dili damağı kurumuştu. Şimdiye kadar Flynn’in eyerini hep kendi çözmüş, onu kendisi fırçalamıştı. Fakat dış görünüşünü değiştirmiş olması uysal davranmasını gerektiriyordu. Bu yüzden ters bir karşılık vermekten sakınarak “Kalmam,” dedi.

Bu kaba cevabı verdikten sonra döndü, dimdik yürümemesi gerektiğini hatırlayarak, ağaçlıklı yoldan aşağı aylak aylak yürüyüp beygirinin yanına gitti. Selamlamak için elini kaldırmasına gerek kalmasın diye, arkasına hiç bakmadan eyere kuruldu.

Arkasında, Demon’ın Carruthers’a bazı sorular sorduğunu işitti. Gözlerinin ise hâlâ kendi üstünde olduğunu hissedebiliyordu.

Flick’in sağ salim uzaklaştığını gördükten sonra Demon, Jokey Kulüp üyelerinin favori mekânı olan Newmarket High Street’teki kafeye uğradı.

Eşikten adımını atar atmaz herkes onu selamlamaya başladı. Sağı solu selamlayarak tezgâhın yanına gitti ve bir kahvaltı menüsü ısmarladı. Çoğunluğu diğer ahır ve çiftlik sahiplerinden oluşan bir grubun oturduğu uzun masalardan birine ilişti.

“Önümüzdeki sezon için tahmin yürütüyoruz.” Demon masaya oturur oturmaz, Beufort Dükü’nün ahırının idarecisi Patrick McGonnachie ona dönmüştü. “Şu anda, elbette, şampiyonların beş katı kadar aday var.”

“Yeni bir ekip var gibi görünüyor,” dedi Demon ağır ağır. “General’i epey meşgul edecek anlaşılın.”

McGonnachie gözlerini kırptırdı, hemen sonra Demon’ın ne demek istediğini anladı. Eğer daha önce yarış kazanmamış bir at galip gelirse General onun soyunu sopunu araştırma ihtiyacı duyacaktı. McGonnachie kaçamak bir cevap verdi. “Ah, evet. Kesinlikle meşgul edecek.”

Masadan başka taraflara baktı ama Demon onu sıkıştırmayı sürdürdü. Newmarket’teki herkes kadar McGonnachie de onun

General'le ne kadar samimi olduğunu biliyordu. Bu yüzden, General hakkında uygunsuz bir söylenti varsa bunu ona söylemezdi.

Kahvaltısını ederken, masada konuşulanlara kulak verdi, arada bir bazı sohbetlere de katıldı. Bu arada Londra'daki faaliyetleri hakkındaki iyi niyetli eleştirileri umursamadan geçiştirdi.

"Şansınızı kaybetmek istemiyorsan, tarzını değiştirmen gerek," En saygın mülk sahiplerinden biri olan yaşlı Arthur Trumble, masanın öbür ucundan onu başıyla selamladı. "Önerime kulak as. Londralı hanımların eteklerini kaldırmakla uğraşacağına işine ağırlık ver. Atların ne kadar başarılı olursa, o kadar ilgi isterler." Durup piposundan bir nefes çekti. "Tanrı biliyor ya, bu yıl kupa'yı kucağına alacakmışsın gibi görünüyor."

İki kişi anında bu tahmine karşı çıkarak Demon'ı buna cevap vermekten kurtardılar. Söylenenleri dinledi ama General'le ilgili, biraz önce McGonnachie'nin tereddüt etmesine neden olan dışında bir dedikodu yapılmadı.

"Bay Figgins dönmüş, duydun mu?" Buffy Jeffers, McGonnachie'yi görebilmek için öne eğildi. "Onu ilk Sawyer koşturmuş, o bacağı dayanıp dayanmayacağını görmek için bekleyememiş, ama dayanmış. Yani senin şu The Mighty Flynn'a dişli bir rakip çıktı. Engelli koşularda eskisi gibi ezip geçemeyecek anlayacağın."

"Ah?" Demon, Buffy'yle Flynn'ın ne kadar şanslı olduğuna dair bir tartışmaya girmişti, ama aslında akli başka yerdeydi.

Dillon'un şebekesinin bu yılki ilk yarışa nasıl şike karıştıracığını merak ediyordu. İlkbahar gelmeden önce koşulan erken koşularda, genellikle deneme mahiyetinde, yarışlara alışık olmayan atlar katılırdı. Durum buysa, şikeyle belli bir atın galip gelmesi sağlanacaktı ve bu da en azından diğer birkaç atın koşmasını etkileyecekti.

Daha fazla paraya ihtiyacı olan binden fazla jockeyye rüşvet verilecekti ve bu, şike için başvurulacak diğer yöntemden daha teh-

likeliydi. Ancak, diğer metodun uygulanması için göze çarpan, halkın gözdesi olan bir koşucu gerekliydi.

Buffy durup nefes aldığı anda “Söyle bana,” dedi Demon, “Bay Figgins kazandı mı? Bunu söylemedin.”

“Kolaylıkla,” diye cevap verdi Buffy. “Yol boyunca topuklarının üstünde dans etti.”

Demon gülümseyerek lafı başka konulara çevirdi.

En azından şimdi şebekenin nasıl çalıştığını biliyordu. Koşu boyunca Bay Figgins’e sövmüş olmalıydılar. Bay Figgins, üzerinde dolap çevrilen at olmalıydı ve şebeke onun kaybedeceğini öne sürmüştü. Bir sürü bahisçiye oyunlarına alet etmişler ve Bay Figgins üzerine tahmin yürütmüşlerdi. Okkalı paralar toplanmış ama at kazanınca kayıpları da büyük olmuştu. Bu, yöntemin bir dezavantajıydı –şike yapılamaz ve rüşvet yerini bulmazsa işler ciddi anlamda ters teperek aleyhlerine dönerdi.

Bu, Dillon’un neden ciddi bir tehlikede olduğunu açıklıyordu.

Kahvaltıdan sonra Demon diğerleriyle birlikte caddede dolandıktan sonra Jokey Kulübüne gitti. Bu kutsal mekân onun evi gibiydi. Sonraki birkaç saati, odaları gezip kâhyalarla, jokeylerle ve kendisi gibi İngiltere at yarışları dünyasının merkezini oluşturan beyefendilerle, yani seçkin yarışçılarla sohbet ederek geçirdi.

Boş sohbetleri sırasında zaman zaman bir ürkme ya da tereddüt hissine kapıldı. Sanki görünmeyen bir gerçeğin etrafında dolaşıp duruyordu. Demon, Reginal Molesworth’a rastlamadan çok önce söylentilerin yayıldığından emin olmuştu.

Eski dostu Reggie, onun teklifini beklemedi. “Diyorum ki,” dedi selamlaştıklarında, “işin yoksa gidip bir kahve içelim; The Twig and Bough şimdi oldukça sakindir.” Demon’ın gözünün içine baktı ve ekledi. “Bilmen gereken bir şey var.”

Demon, ilgilendiğini pek belli etmeden bu teklifi kabul etti ve Reggie’yle birlikte kulüpten çıkıp yola koyuldular. The Twig and Bough, yarış camiasından çok şehirdeki kibarlara hitap ediyordu.

İçeri girdiklerinde iki garson kız onların görünüşüne baktı fakat mekân sahibi kendilerine gelmeleri için kızları uyardı. Duvar dibinde bir masaya oturduklarında kızlardan biri aceleyle tezgâhın arkasından çıkıp yanlarına geldi. Siparişlerini aldıktan sonra reverans yaparak yanlarından ayrıldı. Demon'la Reggie önceden anlaşılmış gibi, kahveleriyle kekleri gelene kadar önemsiz, güncel Londra mevzuları ve garson kızlar hakkında konuştular.

Derken Reggie masaya eğildi. "Bilmek isteyeceğini düşündüm." Bunu söylerken sesini bir komplo çeviriyormuşçasına alçaltmıştı. "Etrafta, Hillgate End'deki evle ilgili birtakım söylentiler dolanıyor."

Demon, kayıtsızca sordu. "Ne gibi söylentiler?"

"Yarışların olması gerektiği gibi düzenlenmediğinden şüpheleniliyor. Bir favori yarışı kaybederse böyle söylentiler daima olur, fakat son zamanlarda..." Reggie kahvesini karıştırdı. "Geçen sezon Trumpeter ve The Trojan buradaydı. Big Biscuits, Hail Well ve The Unicorn da Doncaster'daydı. Ascot'daki The Prime'dan bahsetmiyorum. Çok da kesin bir şey diyemem ama bir işadama bunu başaramaz. Bu kayıplar karşısında çok büyük paralar el değiştirdi ve her seferinde tahminler tam tersi çıktı... Bu, insanı düşündürüyor doğrusu. Üstelik bu sadece sonbahar sezonunda böyle oldu."

Demon başıyla onu doğruladı. "Resmi olarak mı?"

Reggie suratını ekşitti. "Hem evet hem de hayır. Komite, ortada su götürmez bir soru olduğunu düşünüyor ve buna bir cevap arıyor. Şu anda, yalnızca geçen sonbahar sezonuna bakıyorlar ve bu konu tamamen gizli tutuluyor, bu yüzden sen bu konuda hiçbir şey duymamış olabilirsin."

Demon başını salladı. "Duymadım. Geçtiğimiz baharda da bunun devam ettiğini düşünmek için bir sebep var mı?"

"Bence var, fakat kanıtta gelince- garip teklifler/kasus olarak verildiği düşünülürse- net bir şey yok."

“Komite yönetimin bir tahmini var mı?”

Reggie başını kaldırınca Demon’ın bakışlarıyla karşılaştı. Reggie’nin babası komite üyesiydi. “Eh, evet. Ben de bu yüzden bilmeni istedim. Jokeyler bu işin içinde. Hepsi bunun kanıtlanması ne derece zor bir iş olduğunu biliyorlar. Fakat genç Caxton’un bu işe karışan jokeylerin etrafında dolaşıp onlarla konuştuğunu görmüşler. Onun daha önceden onlarla böyle samimiyet kurmaya meraklı biri olmadığı bilindiği için dikkat çekmiş. Tabii ki komite şimdi bu genç çocukla konuşmak istiyor. Sorun şu ki,” Reggie, kulak memelerinden birini çekti, “çocuk arkadaşlarını ziyarete gitmiş. Çocuk General’in oğlu olduğu için, hiç kimse bu yaşlı ve saygıdeğer adamı gereksiz yere rahatsız etmek istemiyor. Komite, genç Caxton geri dönene kadar beklemeye, döndüğünde de onu sessizce bir kenara çekip konuşmaya karar verdi.”

Reggie iç çekip, konuşmasına devam etti. “Bu iyi bir plan elbette, ancak bu kararı verirken, çocuğun bir hafta içinde geri döneceğini düşünmüşlerdi. Bu dediğim iki hafta önceydi ve çocuk hâlâ ortalarda yok. Hillgate End’e gidip General’e oğlunun nerede olduğunu sormaya çekiniyorlar. Mümkün olduğunca bunu yapmak istemiyorlar. Fakat bahar sezonu yaklaşıyor, sonsuza kadar bekleyemezler.”

Demon, Reggie’nin aldatıcı masumluktaki gözlerine baktı. “Anlıyorum.”

Anladı da. Aldığı mesaj Reggie’den değildi, Reggie’nin babasından da değildi. Bu mesaj güçlü komitenin tümünden geliyordu.

“Hiçbir... fikrin yok, değil mi?”

Biraz düşündükten sonra Demon “Hayır. Ama komitenin bakış açısını anlayabiliyorum,” dedi.

“Hımm.” Reggie Demon’a merhametli bir bakış attı. “Anlamak hiç zor değil, değil mi?”

“Hayır, kesinlikle.” Kahvelerini bitirip hesabı ödediler ve oradan çıktılar. Demon basamakta durdu.

Reggie de yanında durdu. "Nereye gidiyorsun?"

Demon ona baktı. "Hillgate End'e, nereye olacak?" Kaşlarını kaldırdı. "Bakalım oradaki durum ne?"

"Benim bilmediğimi düşünüyorlar." General Sör Gordon Caxton çalışma masasının arkasındaki sandalyeye oturdu. "Ama yarışların sonuçlarını pek çoğundan daha sıkı takip ederim. Bu sıralar pek otlaklara çıkmasam da kulağım deliktir," diye homurdandı.

Demon uzun pencerelerin yanında durmuş, uzun yıllardır dostu ve akıl hocası olan adamın halihazırda tertipli olan notlarını yeniden sıraya koymasını izliyordu. On beş dakika önce gelmiş ve ilk iş, âdeti olduğu üzere doğrudan kütüphaneye girmişti. General onu büyük bir memnuniyetle karşılamıştı. Demon, dik-kati sayesinde, General'in içtenliğinin zorlama olduğunu anlamıştı. İlk güler yüz gösterilerinden sonra Demon dostuna her şeyin yolunda gidip gitmediğini sorunca General'in yapmacık neşesinden eser kalmadı ve itirafa başladı.

"Fısıltılar... ve dahası. Dillon hakkında tabii." General başını eğdi. Uzunca bir süre eski karısının -Dillon'un annesinin- masanın üstünde duran küçük resmine baktı ve sonra iç çekip bakışlarını yeniden notlarına çevirdi. "Şike." Bu sözcük ağzından isteksizce çıkmıştı. "Masum olabilir elbette, ama..." Kesik bir nefes alıp, başını iki yana salladı. "Şaşırdığımı söyleyemem. Her zaman karaktersiz bir çocuk oldu. Bunda onun kadar benim de suçum var. Daha katı bir duruşum olmalı ve ona daha sağlam el uzatmalıydım. Fakat..." Uzunca bir müddet daha geçtikten sonra bir daha içini çekti. "Böyle bir şey beklemiyordum."

Cümleler ağzından dökülürken çok fazla acı çekiyor ve karışık duygular içinde bocalıyordu. Demon yumruklarını sıkmış, Flick'in ne hissedeceğini umursamadan Dillon'u yakalayıp bir güzel benzetmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. General, hantal cüssesi, biçimsiz kalın kaşları ve askeri havasına rağmen iyi huylu ve kibar bir adamdı, yufka yürekli ve cömertti, onu tanı-

yan herkesin sevgi ve saygısını kazanmış biriydi. Demon, yirmi beş yıldan beri düzenli olarak onu ziyarete gelirdi. Dillon'a karşı ne sevgisinin azaldığını ne de ona rehberlik etmekten gocunduğunu duymuştu. General ne düşünürse düşünsün, Dillon'un düştüğü durumda onun en ufak bir suçu bile olamazdı.

General suratını ekşitti. "Sevgili çocuğum Felicity, Bayan Fogarty ve Jacobs haberim olmasın diye uğraşıyorlar. Onlara bunun için uğraşmalarına gerek olmadığını söyleyemedim. Bildiğimi öğrenirlerse işler daha da içinden çıkılmaz bir hal alır."

Bayan Fogarty, otuz yıldan fazla bir zamandır General'in ev işlerini yapıyor, kâhyası Jacobs da en azından otuz yıldır yanında çalışıyordu. Her ikisi de, Felicity gibi General'e gönülden bağlıydı.

General, Demon'a baktı. "Kulağına şüphelerin ötesinde bir şeyler çalındı mı? Söyley misin?"

Demon, bakışlarına karşılık verdi. "Hayır, daha fazla bir şey duymadım." Sabah Newmarket'de duyduklarını kısaca özetledi.

General huzursuz olmuştu. "Dediğim gibi, Dillon'un bu işe karışmış olması beni şaşırtmadı. Arkadaşlarının yanında kalıyor ama komite o dönene kadar beklerse sanırım bu en iyisi olur. Onu geri dönmeye zorlamanın bir gereği yok. Doğrusunu söylememi istersen, onu çağırılmış olsaydım, buralardan tamamen kaçmayacağından emin olamazdım."

"Felicity'yle beraber büyümüş olmalarına rağmen Dillon'un nasıl bu kadar zayıf karakterli biri olabildiğini merak ediyorum. O çok ..." General sustu ve bir an için Demon'a gülümsedi. "Eh, ilk aklıma gelen sözcük 'erdemli'. Onu yolundan çevirmek kesinlikle imkânsızdır, çünkü mutlaka doğru bellediği şeyi her açıdan uzun uzadıya düşünüp tartmıştır. Hep öyleydi." Memnuniyetle iç çekti. "Eskiden bunu ailesinin misyoner olmasına bağlardım ama şimdi bu kadar basit olmadığını anlıyorum. O gerçekten kişilikli bir çocuk; kararlı ve yolundan asla sarmayan biri. Benim Felicity'm böyle biri."

Yüzündeki gülüş birden kayboldu. “Onun dürüstlüğünden bir parça Dillon’a bulaşmış olsaydı keşke. Bir parça da istikrarından. Bana bir gün bile sorun yaşatmadı. Ama Dillon öyle mi ya? Küçücük bir çocukken bile başıma sürekli manasız işler açardı. Şeytanın önde gideniydi ama hep onu kurtarması için Felicity’yi beklerdi. O da hep kurtarırdı. İkisi de çocukken mesele olmuyordu ama Dillon artık yirmi iki yaşında. Artık bu saçmalıklardan sıyrılıp olgunlaşması gerek.”

Dillon saçmalıkları da aşırıp açıkça suç işlemeye başlamıştı. Demon ağzını sıkı tutup düşüncelerini kendine sakladı.

Flick’e yardım etmeye söz vermişti, şu anda bu, Dillon’u o harap kulübede saklamak demekti. Bundan söz etmemiş olsalar bile, Flick’e yardım ettiğinde General’i de korumuş oluyordu. İleriki günlerde Flick’le birlikte bazı konularda çatışacak olsalar da -onun, araştırmalarındaki rolüyle ilgili bazı detaylar gibi- General’i üzmemek konusunda hemfikirlerdi.

Detaylar bir yana bırakılacak olursa, General, Dillon’un nerede olduğunu bilse ikilemde kalırdı. Yıllardır hizmet ettiklerine duyduğu sadakati nedeniyle, Dillon’u yetkili makamlara teslim etmekle, bir ebeveyn olarak onu koruma duygusu arasında bocalardı.

Demon, insanı ikilemde bırakan bağlılığın nasıl bir duygu olduğunu biliyordu, bu sebeple yükü, şimdi olduğu gibi kendi omuzlarında taşıyacak ve yaşlı dostuna sorun yaşatmamaya çalışacaktı. Pencereye yaklaşıp, düzgün çayırırlara ve arkasındaki ağaçlığa baktı. “Dillon’un dönmesini beklemenin doğru bir yol olduğundan şüpheliyim. Hikâyenin tümünü bilen var mı? Sebepleri, hafifletici nedenleri olabilir. Bekleyip göreceğiz.”

“Haklısın elbette. Tanrı biliyor ya, kendimi oyalayacak işler buluyorum.” Demon, General’in ağır kayıt defterlerini yerlerine kaldırmalarını izledi. “Süründe ne çok İrlandalı var, sonunda ben de Galce öğrenmek zorunda kalacağım.”

Demon sırtıttı. Bir gong sesi duyuldu.

İkisi birden kapiya baktılar. “Yemek zamanı geldi. Neden ye-

meğe kalmıyorsun? Felicity'yle tanışır, düşünceme katılıp katılmadığına karar verirsin.”

Demon tereddüt etti. General onu sık sık yemeğe davet ederdi ama son yıllarda davetlerini hiç kabul etmemişti, muhtemelen Felicity'nin büyüdüğünü de bu yüzden fark etmemişti.

Önceki akşamı, belleğindeki tüm anıları tarayarak geçirmişti. Beklenmedik bir biçimde altüst olan dünyasını bir dengeye oturtmak için ne kadar zaman geçirdiğinin bir önemi yoktu. Felicity'nin bu yeni halinde, kendi rolünün, durduğu yerin ne olabileceğini belirlemeye çalışıyordu. Yaşı önemli bir soruydu. Fiziksel olarak on sekiz ile yirmi dört arası gösteriyordu. Kendinden emin duruşunu ve olgunluğunu göz önüne alarak, yirmi üçünde olduğunu düşünmüştü.

General, şimdi ona Dillon'un yirmi ikisinde olduğunu söylemişti. Yani Flick, ondan iki yaş küçük olduğuna göre henüz sadece yirmi yaşındaydı. Üç yaş fazla tahmin etmişti. Ancak, General'in onunla ilgili değerlendirmesine bakıldığında rahatlıkla yirmi üç yaşında olduğu söylenebilirdi.

Kendinin otuz bir yaşında olduğu düşünülürse, yirmi üçündeki biriyle ilgilenmesi daha uygun olurdu. Yirmi yaşında olduğunu düşünmek, kendinden çok daha küçüklerle ilgilenen tiplerdenmiş gibi hissetmesine neden olmuştu.

Yine de son beş yıl içinde onu neden hiç görmediğini anlayamıyordu. Onu en son, ilk İrlandalı damızlığını aldığı zaman General' e çiftlik kayıtları için gerekli bilgileri vermek üzere geldiğinde görmüştü. Kapıyı o açmıştı; kısa boylu, sıska, örgülü uzun saçları olan biçimsiz bir okul çocuğuydu. Ona dikkatli bakmamıştı bile ama onu hatırlıyordu. O zamandan beri, bu eve sayısız kez uğramış fakat onu bir daha hiç görmemişti. Nedense, o zamandan beri bir kez bile yemeğe de kalmamıştı.

Demon pencerenin yanından ayrılıp “Tabii neden olmasın?” diye sordu. General bu uzun süreli olmayan ziyaret alışkanlığından vazgeç-

mesini, kendine gösterilen bir saygı olarak değerlendirecekti ve bu konuda yarı yarıya haklıydı da.

Böylece, yemeğe kaldı.

Felicity'nin amirane biçimde yemek salonuna girerken, baş-tan tırnağa ona nasıl tepki verdiğini görmenin keyfini çıkardı.

Bu çok adildi, çünkü kendisi de ona tepki vereceğini hiç bil-miyordu. Ya da, daha doğrusu, içinden geldiği gibi davranmaya cesaret edememişti. Ne olursa olsun o hâlâ General'in vesayetin-deydi.

İnanılmaz büyümüştü.

Minik yeşil yaprak desenleriyle süslü fildişi muslin elbisesi içinde, aydınlıkta, fanilerin kalplerini çalmaya gelen bir peri-yi andırıyordu. Bir melek kadar güzel yüzünü çevreleyen ve altın gibi parlayan saçları özenle taranmıştı.

Demon'ı kendinden geçiren onun yüzüydü. Yumuşak bakışlı mavi gözleri, tıpkı sisli bir gökyüzü gibi onu sarıyor, alıp derinle-re götürüyordu. Düz burnu ve kavisli kaşlarıyla kusursuz bir gü-zelliği vardı. Biçimli, öpülesi pembe dudaklara sahipti. Dolgun ve hassas alt dudağı adeta bir erkek tarafından keşfedilmeyi bek-liyordu.

Demon tarafından keşfedilmeyi.

Bu net düşünce onu şaşırttı. Derin bir nefes alıp kendini to-parladı. Çapkınca bakışlarının beğenisini kazanan bu vücut, onu yeniden esir almıştı.

Direndi. Hayatında ilk defa bir kadının karşısında ağzı bir karış açık kalmıştı ve bu bütün duygularını altüst etmişti. Her zamanki nezaketini takınarak, rahat bir gülümsemeyle Flick'e doğru yürüyüp elini tuttu.

Kız gözlerini kırptırıp neredeyse geri çekilecekken Demon titreyen parmaklarını zorla kaldırıp dudaklarına götürdü. Gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Bu günler hayatım. Umarım ye-mekte size katılmamda bir sakınca yoktur?"

Kız tekrar gözlerini kırptırdı ve gözlerini bir an için General'e çevirdi. "Hayır, tabii ki yok."

Hafifçe kızarmıştı. Demon, bu büyüleyici görüntüyü umursamamak için kendini zorladı. Nazikçe onu masaya davet etti. General'in masanın sol tarafında onun için ayırdığı sandalyeyi çekip onu oturtttuktan sonra masanın etrafından dolanarak onun tam karşısına, General'in sağ tarafına oturdu.

Oturma düzeni daha iyi olamazdı. Bir taraftan General'le sohbet ederken, bir taraftan da bakışları gayet doğal olarak Felicity'nin üzerindeydi.

Kuşu gibi bir boynu ve yuvarlak hatlı, hoş omuzları vardı. İpeksi teni ve dolgun göğsü elbisesinin açık yakasından dışarı taşıyordu. Mükemmel derecede ağırbaşlı, görgülü ve kesinlikle çok hoştu.

Demon ona her baktığında ağzının suyu akıyordu.

Flick, onun bu dikkatli bakışlarının farkındaydı. Gizemli bir şekilde, onun bu bakışları içini ısıtıyordu. Kızgın güneşin altında tenine çarpan bir esinti gibiydi; hafif ve baştan çıkarıcı. Bu farkındalığını ona belli etmek istemiyordu. Onun görünüşündeki bariz değişiklik belli ki Demon'ı şaşırtmıştı. Onu son gördüğünde, on beş yaşında, sıksa, çelimsiz, örgülü saçlı bir kızdı. Demon onun varlığını fark etmemişti bile, Felicity ona bir kez bakmış ve gözlerini ondan alamamıştı.

İlerleyen zamanlarda o ne zaman uğrayacak olsa kız gözden uzak olmayı seçmişti. Eğer ona rastlayacak olursa, kendini başka tarafa gitmeye zorlamıştı. Bunun tek nedeni içgüdülerinin onu tam tersini yapmaya zorlamasıydı. Kara sevdaya tutulmuş, aptal bir kız çocuğu gibi onu hayran hayran seyretmeyecek kadar gururlu bir kızdı. Demon'ın ona böyle hissettirdiği bir gerçektir, yıllardır onun için ideal erkek konumunda kalmıştı ve ondan kaçma fikrinden hep nefret etmişti. Ancak, çevresinde ona âşık bir yığın aptal kız olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Onlardan biri olmaya kesinlikle niyeti yoktu.

Bu nedenle kendini atlar ve gelecek yarış sezonuyla ilgili konuşmalara katılmaya zorladı. Hillgate End'de büyüdüğü için her iki konuda da söz sahibi olabilecek kadar bilgisi vardı. Demon iki kez en doğru zamanlamayı yakalayıp ona adıyla hitap etti. Kız ikinci seferinde bakışlarını ondan kaçırmamakta ısrar etti. Bakışları buluştuğunda Felicity bir kaşını kaldırıp, dudaklarını baştan çıkarıcı bir biçimde araladı. Sonra ağzını sımsıkı kapatıp gözlerini tabağına dikti.

“Sirkeyi uzatabilir misin canım?”

Demon’ın masanın öbür ucundaki tepsideki şişeyi almasını izledi. Kız kendisine uzatılan şişeyi alırken parmakları birbirine değdi. Bu, küçük bir şok yaşamasına yetmişti. Şaşkınlıktan şişeyi elinden düşürecekken neyse ki son anda yakalayiverdi. Sirkeyi dikkatlice General’e verdikten sonra çatalını bıçağını alıp tekrar tabağına döndü. Yavaşça soluk alıp veriyordu.

Demon’ın bakışlarının yüzünde ve omuzlarında dolaştığını hissedince General’e döndü. “The Mighty Flynn çok iyi forma giriyor. Bu sezon en az iki yarış kazanmasını bekliyorum.”

“Öyle mi?”

General birden telaşlanmıştı. Flick yeni bir mevzu açtığı için biraz rahatlamıştı.

Demon konuşmayı sürdürdü. Bu kolay bir işti. Zor olan, bakışlarını ve dikkatini Flick’ten ayırabilmektir. Hisleri daha da perçinlenmişti. Yirmi yaşında olması gülünçtü, Tanrı aşkına.

Fakat işte oradaydı ve tek kelimeyle büyüleyiciydi.

İçinden bunun, doğrucu, tek başına bir şebekeyi ortaya çıkaracak kadar cesur ve binici kıyafetleriyle dolaşan Flick’le, narin ve kusursuz güzellikteki Botticelli meleği arasındaki tezattan kaynaklandığını düşündü.

Bu, onu ayartacak ve baştan çıkarabilecek bir tezattı.

“Belki,” dedi öğle yemeğini bitirmiş, otururlarken. “Felicity çayirlarda biraz dolaşmak ister?”

Soruyu, General'in onu desteklemesine fırsat vermek için ortaya sormuştu. Rahatsız olmasına gerek yoktu. Flick başını kaldırıp bakışlarına karşılık verdi.

"Bu çok hoş olurdu," dedi kız bakışlarını General'e çevirerek. "Sakıncası yoksa efendim?"

"Yok, yok!" diye atıldı General. "zaten benim de kitaplarıma dönmem gerek. Siz gidin."

Onları Fransız usulü kapıya yöneltirken Demon ona baktı. "Bir haber alırsam, uğrarım."

General'in gözleri sönmüştü. "Evet, uğra." Sonra yeniden Flick'e döndü ve gözlerine bir ışıltı geldi. Onları başıyla selamlayıp kapıya yöneldi.

Flick sandalyesinden kalkmamıştı. Demon bir kaşını kaldırıp kapıyı işaret etti. "Gidelim mi?"

Flick kalkıp masanın etrafından dolaştı ama Demon'ın yanında durup ona kolunu uzatmasını beklemedi. Dosdoğru ilerleyip açık kapıdan çıkmıştı. Demon arkasından bakıp başını salladıktan sonra onu takip etti.

Kız terasta durmuş bekliyordu ve Demon görünür görünmez merdivenlerden inmeye başladı. Demon'ın, büyük adımlarıyla ona yetişmesi fazla sürmedi. Yan yana geldiklerinde ona uygun adımlarla yürümeye başladı. Bir yandan da böyle bir meleğin ilgisini çekmeyi nasıl başarabileceğini düşünüyordu. O daha karar vermeden Flick söze başladı.

"Ahırında doğru dürüst zaman geçirmezsem, binicilere yaklaşları nasıl tespit ederim?" Ters bir bakış fırlattı. "Bu sabah geldiğimde Flynn çoktan eyerlenmişti. Carruthers beni hemen onu ısıtmam için çayıra saldı." Gözleri kısılmıştı. "Sonuçta hiç de hareketsiz değildi. Ve sonra da *sen* ahıra gelir gelmez beni eve yolladın."

"Buraya gelmenin senin için daha iyi olacağını düşündüm." Bunu söylememeliydi ama iyi bir mazeret olmuştu doğrusu. Ona sorgulayan gözlerle baktıktan sonra "Sabah ve akşam saatlerindeki yokluğunu nasıl telafi edebiliyorsun?"

“Sabah genelde ilk iş ata binmeye gidiyorum. Bunda bir gariplik yok. Eğer Jessamy ahırda değilse, herkes dışarıda bir yerlerde vakit geçirdiğimi düşünür. Öğlen yemek saatine yetiştiğim sürece kimse nerede olduğumu merak etmez.”

Çayırılık alanı çevreleyen yaşlı ağaçların gölgesinde yavaşladıklarında Flick yüzünü astı. “Öğleden sonraları işim daha zorlaşıyor, ama bugüne kadar kimse nereye gittiğimi sormadı. Foggy ve Jacobs’un, Dillon’un bir arkadaşına gitmediğini, yakınlarda bir yerde olduğunu bildiklerinden şüpheleniyorum, fakat eğer sormazlarsa ben de bir şey bilmiyorum gibi davranırım.”

“Anlıyorum.” Tereddütte kalmıştı. İçinden kızın elini tutup koluna takarak, onu önden gitmek yerine yanında yürümeye zorlamak geliyordu. Fakat daha önce elini tuttuğunda tepki vermiş ve parmaklarına dokunduğunda da sirke şişesini elinden düşürecek gibi olmuştu. Gülmemek için kendini tutarak bu konuda daha dikkatli davranmaya karar verdi. “Sabah koşularından sonra ahırda vakit geçirmemen için bir neden yok. Yapman gereken bir iş olmadığında etrafta daha rahat dolaşabilirsin.” Carruthers’a verdiği talimatları iptal etmeye niyeti yoktu. “Ancak öğleden sonraları işin bittikten sonra oyalanmanın bir manası yok. O saatlerde, jokeylerin ve beleşçi emeklilerin çoğu meyhanededir.”

“Onların hepsi ayrılana kadar ahırda kalmamam için bir sebep göremiyorum.”

Demon içten içe kaş çatıp düşündü. Kızın sesinde daha önce olmayan inatçı bir ton, duruşunda da sert bir tavır vardı. Yemek salonundayken Flick değil, Felicity’ydi. Flick dürüst savaşı, Felicity de Botticelli’nin meleklerinden biriydi.

Yavaşladıklarında, salkımları rüzgârda sallanan nergisleri gördü. Yabansümbüllerle çan çiçekleri iç içe geçmiş, ağaçların arasını adeta bir halı gibi kaplamışlardı. Demon başıyla manzarayı işaret etti. “Ne kadar güzeller değil mi?”

Bir melek, doğanın güzelliğine kayıtsız kalmazdı.

Ancak Flick, doğanın cömertliğine pek aldırmıyordu. “Hımm. Henüz bir şey öğrenemedin mi, ya da bir şey duymadın mı?” Başını kaldırıp Demon’ın yüzüne baktı. “Bu sabah şehre indin, öyle değil mi?”

Kaşlarını çattı. “Evet, evet ve evet.”

Kız durup bir beklenti içinde ona bakıyordu. “Eee?”

Demon şaşırmişti. O da durup kızın yüzüne baktı. “Komite Dillon’un dönmesini bekliyor. Geçtiğimiz sezondaki birkaç yarışta çok para yatırılan favori atların neden hiç yarış kazanamadığı hakkında onu sorguya çekecekler.”

Yüzündeki ifade kayboldu. “Ah.”

“İşin aslı bu. Daha önce böyle bir âdeti yokken birdenbire jokeylerle samimi olunca insanların dikkatini çekmiş.”

“Fakat...” Flick kaşlarını çattı. “Kâhyalar ona ahırda ne işi olduğunu hiç sormadılar.”

“Kâhyalar değil, hayır. Bu durumda sormalarına bir gerek yok. Geçen hafta muhtemelen komiteden birkaç kişi General’i aramıştır. Dillon’un burada olup olmadığını öğrenmenin en iyi yolu bu olsa gerek.”

“Bu doğru.” Biden gözleri kocaman açıldı. “General’e bir şeyden bahsetmemişlerdir, değil mi?”

Demon gözlerini kaçırdı. “Hayır. Komite gereksiz yere General’i rahatsız etmek istemiyor ve ayrıca ellerinde bir kanıt da yok, sadece şüpheleniyorlar.”

Flick rahat bir nefes alırken Demon onu süzdü. “Eğer Dillon dönene kadar beklerlerse...”

“Bekleyebildikleri kadar bekleyecekler,” diye kızın sözünü kesti. “Ama sonsuza kadar bekleyemezler, beklemeyecekler de. Dillon mümkün olduğunca çabuk, şebekenin varlığı hakkında bir kanıt bulur bulmaz dönmeli.”

“O halde Dillon’la irtibat kuran adamın kimliğini tespit etmek konusunda bir gelişme kaydetmeliyiz. Yarışlara şike karıştığı hakkında bir dedikodu yayılmış mı?”

“Hayır. At sahipleriyle eğitimciler arasında böyle bir söylenti dolaşıyor ama diğerlerinin ağzına düşmemiş henüz. Bazı jokeylerle, ahırda çalışanlar bir şeylerden şüpheleniyor olmalı ama seslerini çıkaramıyorlar. Bu konuda birbirleriyle bile konuştuklarını sanmıyorum.”

Flick tekrar yürümeye başladı. “Eğer açıkça konuşmuyorlarsa ve ortalarda dolaşan bir dedikodu da yoksa bir aksilik çıkması zor.”

Demon bir cevap vermedi. Flick bunun farkına varmamış gibiydi. Demon’a bu tamamen bir oyun gibi geldi. Şu anda kız Demon’ın da farkında değilmiş gibi görünüyordu. Onu iyiliksever bir amca, ya da eşit derecede zararsız bir yaratık gibi görüyordu sanki. Bu hakikatten çok uzak ve komikti.

Bir o kadar da rahatsız ediciydi.

Yemek salonunda parmaklarının bir dokunuşuyla titreyen o Botticelli meleği yok olmuştu.

Kız onu süzdü. “Belki de işe, geçen sezonda atları yarış kaybeden jokeylerle başlayabilirsin. Sanırım, rüşvet aldılarsa, bunu tekrar yapma olasılıkları daha fazla.”

“Normalde evet. Ancak kâhyalar onları sorguya çekerse, hepsinin birden ağızlarının mühürleneceğinden eminim. Hiçbir jokey, lisansını tehlikeye atıp töhmet altında kalmak istemez.”

“Ben senin ahırını gözetlerken, sen de bir şeyler yapmalısın.”

Demon’ın gözleri açıldı. Sert bir şekilde cevap verip ona bilmesi gerekenden fazla şey söylememek için kendini tuttu. “Beni boş ver. İnceleme yapacak bir alan bulacağımdan eminim.” Birkaç kez düşünmüş ama düşüncelerini onunla paylaşmak istememişti. “Akşamüstünden önce bir yerlere bakarak işe başlayacağım.”

“Diğer ahırlardaki karaborsacıları ya da beleşçileri araştırabilirsin.”

“Elbette.” Demon, gözlerini ondan alamadığı için adımlarını hızlandırıp biraz ilerledikten sonra durdu.

Ona yetismeye çalışırken Flick, nefes nefese kalmıştı. Yanına gelince durup, gözlerini şaşkınlıkla açtı.

Demon ona gülümsedi. “Seni de izliyor olacağım.” Bakışlarını yakalamıştı. “Şüphen olmasın.”

Gözlerini kırptırdı. Demon, kızın iri mavi gözlerinde, özellikle uyandırmak istediği duygulardan eser göremeyince hayal kırıklığına uğramıştı. Kızın gözlerinde daha ziyade merak okunuyordu. Demon’ın yüzünü iyice inceledikten sonra omuz silkip kenara çekildi ve onun etrafında döndü. “Nedenini anlamasam da ama sen nasıl istersen öyle olsun. Flynn’i idare edebileceğimi biliyorsun. Carruthers da engelli koşuları asla kaçırmaz.”

Demon içinden söverek döndü ve kızın peşinden gitti. Mesele Flynn değildi ki. Flick, açıkça onun tehlikesiz biri olduğunu düşünüyordu. Onu ürkütmek istemese de, şiddetle onunla yatmak istiyordu. Bu da Demon’ın kitabında, kızı sinirlendirecek, en azından temkinli davranmasını gerektirecek bir şeydi. Ama hayır –Flick’i değil.

Felicity duygusal, Felicity hassastı. Ondan uzak durması gerektiğini hissetmişti. Felicity kendini korumayı iyi biliyordu. Flick’te bunların hiçbirisi yoktu. Onun iyi kalpli bir amca olmadığı bile anlayamamış, küçük bir veledin idare edeceği bir adam olmadığını kavrayamamıştı.

“Kaçırmaz,” diye ondan tarafa geçip, açık bir şekilde ifade etmeye çalıştı, “benim takip edeceğim şey Flynn’in performansı değil.”

Bakışları buluştuğunda, kızın kaşları daha da fazla çatılmıştı. “Beni izlemene gerek yok, yıllardır eyerimle ayrılmaz bir ikiliyiz.”

“Olabilir,” diye mırıldandı. “Benim gibi bir centilmenden beklendiği şekilde seni izliyor olacağımdan ve şampiyonlarımdan birinin üzerinde dolaşırken, bakışlarımı senin kıvrak bedeninden ayırmayacağımdan emin olabilirsiniz.”

“Olabilir ama beleşçileri takip edeceğin yerde beni izlemen çok saçma. Bu kaçırılmış bir fırsat demektir.”

“Benim için değil.”

Flick omuzlarını kaldırıp ileriye baktı. İşleri iyice zorlaştırmaya başlamıştı. Demon'ın, her ne kadar gizlemeye çalışsa da gitgide çileden çıktığını hissedebiliyordu, fakat buna neyin sebep olduğunu anlayamıyordu. Neden Dillon'dan daha anlamsız davrandığını kestiremiyordu. Bir taraftan da midesindeki kelebekleri görmezden gelmeye ve sinirlerine hâkim olmaya çalışıyordu. İstemediği tüm diğer duygusal tepkilerle birlikte çocukluk aşkı depremişti.

On yaşındayken kütüphanede Michelangelo'nun çalışmalarına rastladığından beri hayallerini süsleyen yegâne erkek oydu. Yakışıklı erkek heykellerinden birine hayran kalmıştı. Yalnız, Demon ondan daha yakışıklıydı. Omuzları ve göğsü daha geniş, vücudu daha kaslı, kalçaları daha dar, bacakları daha uzun ve sertti; her şeyiyle heykelden daha iyiydi. Duyduklarından anlayabildiği kadarıyla vücudunun kalan kısımlarının da en iyi biçimde bahşedildiğini tahmin ediyordu. Uyumlu tavırları, atlara olan sevgisi de onun bu ilgisini iyice artırmıştı.

Ancak hiçbir zaman, bu duygularının karşılıklı olabileceğini hayal etmek gibi bir hataya düşmemişti. Ondan tam on bir yaş küçüktü. Etrafında onca güzel ve entelektüel kadın varken onun kendisine bakacağını düşünmek bile aptallıktı. Ama Flick elbet bir gün evlenecekti; bir gün o da sevmeye ve seilmeye hazır olacaktı. Bunu bekleyip umut ederek yirmi yaşına gelmişti. İsteddiği gibi bir evlilik yapabilirse tıpkı Demon'a benzeyen bir erkekle evlenirdi. Ancak o, erişebileceği bir yerde değildi. O elde edilemez bir idoldü.

"Bu," diye işaret etti, "Dillon'u bulan sahtekâr herif. Muhtemelen buralardan biri değil. Belki de otellere ya da hanlara bakmalısınız..."

"Bunu zaten düşünmüştüm."

"Ah." Demon'a baktı. Bir süre keskin, delici, mavi bakışlarını ondan ayırmadı ve sonra gözlerini ileriye çevirdi.

"Kontrol edeceğim, ama bu yolla fazla bir şey bulacağımızı

sanmıyorum. Biliyorsun ki Newmarket, hanlarla, otellerle ve meyhanelerle dolu bir yer. Ne kadar düzenbaz tip varsa buralara dolar ve bunların çoğu yabancısıdır.”

Flick suratını asıp gözlerini uzaklara dikti. Bahçede salına salına yürüyorlardı. İleride, üzerleri mor salkımlı sarmaşıklarla kaplı ahşap kapılarla çevrelenmiş olan ahır görünüyordu. Bu kapılardan birinden bahçeye giren Flick sesli düşündü. “Bu adam... kim olabilir ki? Şebekeden biri mi yoksa maşa olarak kullandıkları bir başkası mı?”

“Şebekeden biri değil.” Demon uzun ve ağır adımlarla kızın yanında yürümeye devam ediyordu. Elleri nedense pantolonunun ceplerindeydi. Gözlerini yerdeki çakıl taşlarına dikmişti. “Kim olursa olsun, şebekeden biri para için böyle bir şey yapmaz. Hiçbiri ifşa edilmeyi göze alamaz. Hayır, bu adam her kimse, parayla tutulmuş biridir. Belki geçici işçilerden biri olabilir. Bu bizim için daha iyi.”

“Öyleyse, kim olduğunu tespit ettiğimiz zaman, takip ederek onu kimlerin tuttuğunu da bulabiliriz.”

Demon onu doğruladı. Sonra başını kaldırıp durdu. Kemerli bahçe kapılarının sonuna gelmişlerdi.

Flick, Demon’ın omzuna yansıyan güneş ışığına doğru baktı. Demon onu izliyordu, gözleri kamaştığı için onun suratını göremiyor ama bakışlarının üzerinde gezindiğini her hücresiyle hissedebiliyordu. İri atlarla çalışmaya alışıkta. Demon’ın yanında duruyor olmak, ona bunu hatırlattı. O da aynı gizemli havayı taşıyordu ve eğer kışkırtılırsa tehlikeli olabilirdi. Şansına ne atlar ne de Demon şimdiye kadar onun yanında bir tehlike arz etmemişlerdi. İçinden geçenlerden rahatsız olduysa da elini kaldırıp gözüne siper etti ve Demon’ın gözlerine baktı.

Bir an için resmen nefesi kesildi. Yolunu kaybetmiş gibi hissetti. Kim olduğunu, onun kim olduğunu ve tüm gerçekleri şaşırmıştı sanki. Derken gözlerini kırptırdı ve hemen kendini topladı. Ancak, Demon hâlâ ona bakıyordu. Bakışları ne çok

ciddi ne de çok dikkatliydi. Gözlerindeki bakışlara bir anlam vermek ya da aklından ne geçtiğini anlamak zordu.

Tam tek kaşını havaya kaldırıp kendini savunmak üzereyken Demon, bakışlarını onun yüzünden ayırmadan sordu. “Artık Dillon’la ilgili tüm hikâyeyi biliyorsun. Ona yardım etmeye çalıştığın için pişman mısın?”

“Pişman mı?” Soruyu irdelerken her iki kaşını birden kaldırdı. “Bunun pek uygun bir kavram olduğunu sanmıyorum. Ben her zaman ona yardım ettim. Çocukluğundan beri başını belaya sokmakta üstüne yoktur.” Omuz silkti. “Bir gün büyüüp, akıllanacağını düşünmüştüm. Henüz büyümemiş.”

Demon, kızın yüzünü inceledi. Yüzündeki ifade çok açıktı ve açık mavi gözlerinden de dürüstlük okunuyordu. Bu gözler, ona Dillon için ne hissettiğini söylemiyor, adeta ona direniyordu. Bu direncin sebebinin Dillon olup olmadığını merak ediyordu. Dillon’la beraberken söz sahibi olan Flick’ti. Dillon’un ona bağlı olmasına alışmıştı, böyle büyümüşlerdi. Hatta bu durum onun hoşuna bile gidiyor olabilirdi. Söz sahibi olup etrafındakileri yönetmekten keyif aldığı her halinden belliydi.

Bunda bir sorun yoktu ama ...

“Eee,” dedi Flick gözlerini kırpıştırarak, “şimdi ne olacağını düşünüyorsun?”

Demon kaşlarını kaldırdı. “Pek bir şey olacağını sanmıyorum.” En azından onun ahırında bir şey olmazdı. “Yine de eğer bir ipucu bulursan, elbette, derhal bana haber vermeni bekliyorum.”

“Elbette.” Gözüne siper ettiği elini indirip ahıra doğru döndü. “Nerede olacaksın?”

Her yerde olabilirdi. “Çiftliğe mesaj yollarsın, kâhyalar her zaman beni nerede bulacaklarını bilirler.”

“Bir şey duyacak olursam haber yollarım.” Bahçenin diğer ucuna geldiklerinde durup elini uzattı. “Birkaç saat sonra ahırda görüşürüz öyleyse.”

Demon, uzattığı eli sıkarken gözlerine baktı ve onların maviğinde eriyip gitti. Avucunun içinde hareketsiz duran parmaklarını hissetmek güven vericiydi. Onları kaldırıp, dudaklarına götürmeyi düşündü... Onları usul usul öpmeyi düşündü...

Çılgınlıkla tereddüt birbirine karışmıştı.

Bir süre öylece kaldılar.

Kızın elini bıraktı. Onu kibarca selamladıktan sonra dönüp ahıra doğru yürüdü. Bu Botticelli meleşini artık daha fazla arzuluyor, onu yatağa götürmek için yanıp tutuşuyordu.

Dördüncü Bölüm

Sonraki günler olaysız geçti. Flick sabırsızlığı bir kenara bırakıp, azimle, gözünü kulağını dört açıp bekledi. Her gün, sabahları ve akşamüzerleri ata biniyor, sabah işi bittikten sonra mümkün olduğu kadar ahırda oyalanıyor, akşam da tüm biniciler gidene kadar bir şekilde ahırdan ayrılmıyordu. Üç gün sonra, tek şüphe ettiği şahıs, binicilerden birinin kuzeyden ziyaretine gelen kuzeni olmuştu. Ancak onunla ilgili öğrenebildiği şey, barda çalışan kızıl saçlı bir garson kızla ilgilendiğiydi.

Demon, tam da ima ettiği gibi, tüm koşulları ve onu her gün daha da yakından izliyordu. Flick de bunun farkındaydı. Bir sabah Carruthers'a, rakipleri gözden geçirmek için o akşamı başka ahırlarda geçireceğini söylediğini duyunca çok rahatlamıştı.

Böylece o gün saat tam üçte, General'i kütüphanedeki kayıtlar defterleriyle baş başa bırakarak, üstüne ata binerken giydiği mavi kadifelerini çekip Jessamy'yle kulübenin yolunu tuttu. Kendinden daha emin ve daha rahattı. Ahırda neyle karşılaşacağı hakkında endişelenmesine gerek kalmamıştı.

Kulübeye geldiğinde Dillon, uysal uysal otlanan beygirle beraber açıklık alandaydı. Atından inip kulübeye giderken Dillon'un yüzüne bile bakmamıştı. Dillon, o gelir gelmez Jessamy'nin eyerini indirmiş, beygiri eyerlemiş ve dizginlerini takmıştı.

İşin aslını öğrendiğinden beri onunla konuşmuyordu. Her gelişinde Dillon onun gözünün içine bakıyor, gülümsüyor ve aralarını düzeltmeye çalışıyordu.

Flick mavi kadife eteğiyle uğraşırken oflayıp pufladı. Dillon, onun yanında son derece dikkatli davranıyordu, bir süre daha böyle davransa iyi olacaktı. Flick, bu kadar ahmak olabildiği ve onu kandırdığı için hâlâ Dillon'u affetmemişti. Dillon'un artık hiç de saf olmadığını tahmin etmeliydi, ama bunun düşüncesi bile ona o kadar saçma geliyordu ki gerçeği bir türlü kabullenmek istemiyordu.

Saçlarının buklelerini toplayıp, kasketinin altına sıkıştırdı. Dillon'un yanlışlarını düzelterip onun için işleri her zaman kolaylaştırmaktan o kadar yorulmuştu ki...

İçini çekti. Aksi General'i üzeceği müddetçe, Dillon'u koruyup kollamaya devam edecekti. Dr. Thurgood, üzüntünün onun sağlığına zararlı olduğunu açıkça söylemişti. Onun huzurunu sağlamak, bugüne kadar kendisi için yaptıklarına karşılık olabilecek şeylerden biriydi.

Ona bir ev; büyüyebileceği güvenli, dengeli bir ortam sunmuştu. Sağlam bir el uzatmış, sağlam bir yüreği sonuna kadar açarak, kendine güvenmesini sağlamıştı.

Yedi yaşındayken Hillgate End'e geldiğinde, kimsesiz bir kızdı. Ailesinin onu geçici olarak yanına bıraktığı Scroggs teyzesi, sürekli bakması gerektiği zaman onu yanında istememişti. Babasının uzak bir tanıdığı olan General gelip de gülümseyerek elinden tutup götürene kadar kimse, hiçbir yerde onu istememişti.

En sevdiği hayvanlar olan atlarla birlikte kırlarda olmaya bayılıyordu.

Hillgate End'e gelmek, başına gelen en iyi şey olmuş ve hayatını sonsuza kadar değiştirmişti. Çocukken yoksulluk içinde olmadığı halde, General'in koruyucu sevgisi olmasaydı şu an ne durumda olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. General'e şükran borçluydu. Burada kendisine mutlu bir hayat vermiş ve her türlü imkânı sunmuştu. Ona çok şey borçluydu.

Derin bir nefes alıp, yaslandığı duvardan ayrıldı. Dillon, ata binmek için kullandığı kütüğün yanında durmuş, eyerlenmiş ve

dizginlenmiş beygiri tutuyordu. Flick o tarafa yürürken bakışları buluştu ama kız hiç yüz vermedi. General'e olan sevgisi bir yana, şu an Dillon'un varlığına bile katlanamıyordu.

Ata binip, dizginleri tuttu ve tek kelime etmeden yanından ayrıldı.

En azından Demon, Dillon'la ilgili gerçeği öğrenmişti. Her aklına geldiğinde, Dillon'un hikâyesindeki tutarsızlıkları fark edemediği için kendine kızıyor ve Demon duruma müdahale ettiği için seviniyordu. Gözlerini üstünden ayırmadığı halde, yardım etmeyi kabul ettiğinden beri, sanki omuzlarından tek başına yüklenmiş olduğu bir ağırlık kalkmış gibi hissediyordu. Demon yanındaydı, tıpkı Flick gibi o da General'i korumak için elinden ne geliyorsa yapıyor ve yükünü paylaşıyordu. Her şeyden öte, bu onun için çok rahatlatıcı bir durumdu doğrusu.

Yola çıkınca beygiri koşturmaya başladı. Ahırdaki seyis yamaklarından biri Flynn'i eyerlemiş bekliyordu. Üzengileri kontrol ettikten sonra yamağın da yardımıyla zıplayıp hayvanın üstüne oturdu. Doru at ona, sesine, mırıldanışına ve en küçük hareketine alıştı. Üstüne biner binmez kapıya doğru hızla yürümeye başladı.

Carruthers onu bekliyordu. "Uzun bir yürüyüş yaptır. Sonra yavaşça koştur, en azından altı tur atsın, sonra tekrar yürüsün, sonra da dönersin."

Flick başıyla onaylayıp dizginleri şaklattı. Akşamüstü çalışmaları kolaydı, hiçbir eğitmen sorun yaşamıyordu.

Diğer binicilerle birlikte ilerlerken, Heath'in sınırındaki izleyicilerin yanında duran yamakların biniciler ve kendisi hakkındaki gevezeliklerini dinliyordu. Bu izleyicilerin arasında bahisçiler, simsarlar ve özel müşteriler için bilgi toplayan karaborsacılar da vardı.

Her zamanki gibi atını en son çıkaran o olmuştu. Böylece binicilerden biriyle konuşmaya çalışan bir yabancı olursa görbilecekti. Ancak ne Demon'ın, ne de diğer ahır sahiplerinin grubundaki binicilerden hiçbirine yanaşan olmadı.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, peşinde oldukları adamı bulmaya faydası olacak bir şey duyup duyamayacağını, görüp göremeyeceğini düşünüp dururken attan indi ve onu seyis yamaklarından birine teslim edip onları takip etti.

Yamağa eyeri sökmekte yardımcı oldu. Yamak yemliği temizlerken o da yem ve su taşıdı. Daha sonra yamak, bakması gereken bir başka atın yanına gitti. Flick sıkıntıyla iç çekince, The Flynn kocaman kafasını çevirdi ve onu dürttü.

Bunun üstüne Flick de gülümseyerek atın burnunu okşadı. Birden, ani bir içgüdüyle atın durduğu bölmenin duvarına tırmandı ve üstünden etrafına bakınmaya başladı. Sonra omzunu ahırın dış duvarına dayayıp, atların bulunduğu tüm bölmeleri tek tek gözden geçirdi ve seyis yamaklarıyla diğer görevlilerin konuşmalarına kulak verdi.

“Ya, Tanrı aşkına git de az dolaş! Ne dediğin umurumda bile değil, dinlemek istemiyom, sana uyuz oluyom zaten, niye gitmiyon?”

Flick öyle bir irkildi ki az daha duvardan düşecekti. Kelimeleri gayet net duymuştu ama birden, onları ahırın duvarının tepesinden dinlediğini hatırladı. Konuşan kişi -gözde jokeylerden birinin konuşmasını tanımişti- dışarıdaydı.

“Şimdi, şimdi. Beni duyuyon mu...”

“Dedim sana –daa da bi şeycik duymak istemiyom! Var git şimdi, ihtiyar Carruthers’ı üstüne salmadan, burdan defol!”

“Sen kaybedersin.”

Diğer konuşanın kısık, çatallı bir sesi vardı. Susmuştu.

Flick duvardan aşağı atlayıp ahırın içinde koşmaya başladı. Elllerinde kovalarla iş yapan yamaklara çarpa çarpa dışarı çıkarken hepsi ona söylendi. Durmadı. Kapıya yetişip hızla itti ve dışarı çıktı. Eski püskü çuhadan bir ceket giymiş, yapılı bir adam Heath’ten çıkmış gidiyordu. Yüzünün yarısına kadar inmiş kumaş bir kasketi vardı ve elleri ceplerindeydi. Dillon’dan biraz daha fazlasını görebilmişti.

Adam şehre doğru gidiyordu.

Flick, birkaç dakika bahçede durup olasılıkları gözden geçirdi. Sonra hızla ahıra geri döndü.

Günün sonunda Demon ağır ağır yürüyerek ahırına geldi. Ahırda çalışanlar, homurdanarak kişneyen atların bölmelerinin kapılarını kapatıyorlardı. Demon, buranın ne kadar kötü koktuğunun pek farkında değildi ama köşede duran yaşlı beygiri ve önünde duran bir avuç kuru otla birkaç kovayı fark etti. Sağına soluna bakınıp ağaçlıklı yoldan aşağı doğru yürümeye başladı.

Flynn'ın bölmesinin yanında durdu. Doru at oldukça sakindi ve bir şeyler çiğneyip duruyordu. Yoluna devam ederken yavru bir kısırağın toynaklarını kontrol eden Carruthers'a rastladı.

"Flick nerede?"

Carruthers ona bakıp homurdandı. "Yeni gitti mikrop. Bir telaş çıktı. Beygirini de burada bıraktı. Sonra gelip alacakmış." Tekrar işine dönüp tayın tırnağıyla ilgilenmeye başladı.

Demon kaşlarını çatı. "Başka bir şey söyledi mi?"

"Yok!" Carruthers, becerikli bir hamleyle toynaktaki küçük taşı çıkarıverdi. "Tıpkı diğer yamaklar gibi, Swan'a koşup bir büyük bira içmek için sabırsızlanmıştı."

"Swan'a mı?"

"Ya da Bells'e." Carruthers tayın bacağına indirip doğruldu. "Bu yamakları benden iyi kimse bilmez."

Demon duraksadı. Carruthers, tayın toynağın üstüne basmasını bekliyordu. "Yani Flick şehre mi indi?"

"Evet. Tam üstüne bastın. Genelde buradan çıkar çıkmaz Lidgate'e evine gider ama bugün koş a koş a şehre indi."

"Gideli ne kadar oldu?"

Carruthers omuz silkti. "Yirmi dakika."

Demon içinden okkalı bir küfür savurup arkasını döndü ve ahırından ayrıldı.

Flick'i ne Swan'da ne de Bells'te bulabilmişti, ikisi de saygın mekânlar olarak bilinirdi. Kızı, dar bir yolun aşağısındaki duman altı, ufacak bir mekân olan Fox and Hen'de buldu. Önüne koca bir bardak bira almış, kendinin üç misli kaba saba adamların arasında bir köşeye geçip oturmuştu.

Göze batmamaya çalışıyordu. Şansına adamlar bir dart oyununa kilitlenmişlerdi. Müdavimlerin çoğu hâlâ dışarılarda dolaşıyordu ve ayaktakımından olanların dikkati de başka yerlerde olduğu için kendilerine olası kurbanlar aramıyorlardı.

Demon çenesini tutup, kendisi gibi yapılı, bezmiş haline rağmen üstündeki ceketle dikkat çeken barmenden koca bir bardak bira alarak içerideki kalabalığa karıştı. Kendi gibi adamlar da vardı. Birbirleriyle haşır neşir olan beyefendiler, yarım ücretle çalışan memurlarla ve hipodromdaki ayaktakımından adamlarla omuz omuzaydılar. Demon'ın görünüşü kimsenin özel ilgisini çekmemişti.

Köşedeki masaya giderken, Flick'in kocaman gözlerini görmezden geldi. Bardağını ses çıkaracak biçimde masaya koydu ve geçip onun yanına oturduktan sonra bakışlarına karşılık verdi. "Tanrı aşkına burada ne işin var?"

Kız, Demon'a bir bakış attıktan sonra gözlerini yan masaya çevirdi ve tekrar ona döndü. Demon, lakayt bir tavırla birasını kaldırıp bir yudum aldı ve yandaki masalara göz gezdirdi. Yandaki masada, önlerinde birer bira olan iki adam masaya eğilmişti. İkisi birden dart oyununu seyrediyordu. Demon önüne dönerken, adamlar eğilmiş birbirleriyle konuşmaya devam ediyorlardı.

Flick gözlerini anlamlı anlamlı açmıştı. Öne eğilip fısıldadı. "Dinle."

Bu gürültünün arasında odaklanıp birini konuşmasını dinlemek pek kolay değildi ama bir kez bunu başarınca konuşulanları gayet iyi duyabildiğini gördü.

"Biz hangi at ve hangi yarıştan bahsediyoruz öyleyse?"

Konuşan, Demon'ın hiç işe almadığı ve sadece sima olarak tanıdığı bir jokeydi. Jokeyin, adını bilse bile kendisini şahsen tanımayacağını düşünmesine rağmen Demon tedbir olarak yüzünü öbür tarafa çevirmişti.

“Birkaç hafta içinde Nell Gwyn Bahisleri’nde senin Rowena’yla yarışacağını söylüyorlar.”

Konuşan öbür adamın sesi tiz ve cırlak olduğu için gürültünün arasında daha net duyuluyordu. Demon gözlerini kaldırıncı Flick’in bakışlarıyla karşılaştı. Kız başını sallayıp dikkatini yeniden yan masaya çevirdi.

Jokey koca bir yudum alıp bardağını masaya koydu. “Ha, evet doğru. Nereden duyduğun? Daha ilan edilmedi bile.”

“Nereden duyduğumu boş ver; ilgilenmen gereken asıl mesele, önüne sunulan koca fırsat olmalı.”

“Fırsat, öyle mi?” Jokey birasından ağır ağır bir yudum daha aldı. “Ne kadar?”

“Dört midilli karşılığında.”

Dart oynayanlar sevinç gösterisinde bulununca iki adam da o tarafa baktı. Demon, Flick’e bir göz attı. Gözlerini kocaman açmış, adamı izliyordu. Masanın altından ayağına bir tekme attı. “Eğer bakmaya devam edersen fark edecek ve o da bize bakacak.”

Kız gözlerini kısarak Demon’a baktıktan sonra bakışlarını hâlâ dokunmadığı birasına çevirdi. Dartçılar bir şamata daha kopardı, herkes dönüp baktı, Flick bile. Demon, onun bardağından kendininkine bira aktarıp, yarılanmış bardağı Flick’in önüne koydu. Fox and Hen’in birası meşhurdur. Bu derece kalabalıkta, bir köşeye çekilip bardağa dokunmadan beş dakikadan fazla oturmak dikkat çekebilirdi.

Dart oyunu bitti. Alkışlar sona erdi. Herkes yerine dönüp biraları eşliğinde, kaldıkları yerden sohbetlerine devam etti.

Jokey, birinin yol göstermesini istemiş gibi bardağının içine bakıyordu. “Beş midilli.”

“Beş mi?” İrtibata geçen kişi alay etti. “Gözünü sevdiğimin jokeyi, sen ufacık bir uyuz böceğisin.”

Jokeyin yüz ifadesi sertleşti. “Beş tane. O yarışta, Rowena’nın üstünde olacak kişi benim ve o bu yarışın favori atı. Bahisler yüksek olacak, çok yüksek. Eğer onun kazanmamasını istiyorsan, bu sana beş midilliye patlar.”

“Hımm.” Şimdi bardağa bakıp ilham bekleme sırası irtibata geçen kişiye gelmişti. “Beş? Eğer beş tane istiyorsan, onu tümüyle yarış dışı bırakmalısın.”

“Olmaz.” Jokey başını salladı. “Bunu yapamam. Eğer yarış dışı kalırsa kâhyalar benim peşime düşer. Buna değmez. Senin hatırın için lisansımı yakamam. İkincilik için... hadi neyse, bunu yapabilirim, ama o da Cynster’in en iyi kısrağ yavrusu yarışta olduğu için. Rowena, ondan daha iyi ama onu Cynster’in tayından sonraya düşürebilirim. Bu olur. Tabii, henüz bilmediğimiz başka bir tay yarışa girmeyecekse. Kazanması en muhtemel atlar bunlar. Rowena’yı yarış dışı bırakmama imkân yok.”

Adam kaşlarını çatıp birasını bitirdi. “Tamam.” Jokeyin gözüne baktı. “Kazanmaması için beş midilli, anlaştık mı?”

Jokey biraz tereddüt ettikten sonra başıyla olur verdi. “Anlaştık.”

“Aaaargh!!” Gürültünün arasında bir bağırış, bir çığlık duyuldu. Herkes, öfkeli kaba bir adamın, yanındakinin kafasına bir sürahiyi indirmesini seyretti. Sürahi kırıldı, kurban yere düştü. Nereden geldiği belli olmayan bir yumruk, saldırganın ayağını yerden kesti.

Ve olay çıktı.

Herkes ayaklanmıştı. Sandalyeler ve bira bardakları havada uçuşuyordu. Vücutlar birbirinin üstünden sekip, yere yığılıyordu. Birkaç müdavimin daha kavgaya dahil olmasıyla, arbede birkaç saniye içinde büyüdü.

Demon geri çekildi. Flick, kocaman açılmış gözleriyle bir köşede duruyordu. Demon, sayıp söverek masalarındaki bardakları

bir kenara itti. Uzanıp onu omzundan yakaladı. “Eğil!”

Onu, eğreti bir barikatın arkasına doğru itti. Bir eliyle kızı kasketinden tutmuş, aşağı doğru bastırıyordu. “Orada kal!”

Elini çektiği anda, kasket düştü. Küfredip onu almaya çalışırken, kızın gözleri iyice fal taşı gibi olmuştu.

Demon, kuvvetli bir yumruktan kıl payı kurtulup, kenara çekildi. Yumruk, çenesini sıyrıp, öfkesini kabarttı. Dengesini bulur bulmaz, o da karşısındakinin karnına sıkı bir yumruk salladı ve hemen peşinden çenesine de bir tane indirdi.

İriyari gemici iki yana sendeledi ve sonra kavganın tam ortasına sırtüstü yuvarlandı.

“Demon!”

Başını eğerek, ikinci saldırganı da savuşturdu ve bir hamleyle onu Flick’in yanındaki duvara savurdu. Az kalsın kızın tepesine düşecekti.

Meydan kavgasını gören boş bir taksici yolunu değiştirdi. Gördükleri karşısında duralayan adam hemen sonra havada uçan yumruklarla, yere yığılmış adamlardan kaçmaya başladı.

“Durun köpekler!” Barmen tezgâhın üstüne çıkmış, eline bir çalı süpürgesi almıştı. Ama bunun bir faydası yoktu. Kavgacı tipler, hallerinden memnunlardı.

Demon etrafına bakındı. Tek çıkış kapısı, karşıkı köşedeydi ve oraya ulaşmak için kavganın tam ortasından geçmeleri gerekiyordu. Sol taraflarındaki duvarda iki kirli pencere bulunuyordu. Masaları ve sandalyeleri iterek, en yakın pencereye ulaştı ve açmaya çalıştı. Biraz zorlandıktan sonra pencerenin bir kanadı açıldı.

Geri döndü ve Flick’in yakasına yapışıp, onu saklandığı yerden çıkardı ve pencereden dışarı itiverdi. Kız zarifçe tırmanarak çıkmaya çalışsa da Demon onu yakalayıp itmişti. Kız homurdanıp ellerinin arasında çırpındıysa da, Demon onu tutmaya ve itmeye devam etti. Yarı yola gelince kızın tereddütte kalıp hangi ayağını nereye basacağını bilemediğini görünce de elini poposuna koyarak ona destek verdi.

Sonunda çimenlerin üstüne kaba bir iniş yapmıştı.

Flick nefesini tutmuş, içinden küfrediyordu fakat dışından sövmeye hali yoktu. Poposu acıyor, yanakları alev alev yanıyordu. Her ikisi de tehlikeye atılmıştı. Geriye baktı. Demon yarısına kadar pencereden çıkmıştı. İçinden söverek, ayağa kalktı ve bacaklarındaki tozu silkeledi. Tam arkasına dokunmayı göze alamamıştı.

Pencerenin diğer kanadı da açıldı ve birkaç adam daha dışarı çıktı. Demon yanına gelmişti. Onu bileğinden tutup meyhaneden uzaklaştırırken, başkaları da onların kaçış yolunu öğrenmişlerdi. Meyhanenin az ötesinde bir meyve bahçesi uzanıyordu. Demon'la Flick koşa koşa ağaçların arasına girdiler. Karanlık basmaya başlamıştı. Arkalarındaki açık pencereden bağırırları duyuyorlardı, sonra da devriye düdüklerini işittiler. Flick, arkasına baktığında, birkaç müşterinin daha pencereden kaçıp, ağaçlığa doğru koştuklarını gördü.

“Haydi!” Demon, elinden tutmuş büyük adımlarla onu çe-kıştiriyor, o da yetişmek için koşmak zorunda kalıyordu. Elini ondan kurtarmaya uğraşınca Demon, kıza ters ters bakarak elini daha da sıkı tuttu ve adımlarını iyice hızlandırdı. Flick küfrü bastı. Demon duyduğu halde, bunu ona belli etmedi. Onu tutmuş, koşar adımlarla meyve bahçesinin sonuna doğru sürüklüyordu. Ancak yolun sonunda bir buçuk metrelik bir duvar yollarını kesiyordu.

Diğerleri onlara yetişip, duvara tırmanmaya başlayınca, Flick'in elini bıraktı. Flick duvara bakıp Demon'a yanaştı. “Bir yerlerde bir kapı yok mudur?”

Ona baktı ve duvara tırmanıp arka tarafa atlayanları işaret etti. “Yok gibi görünüyor.” Kısa bir tereddütten sonra Demon duvara tırmanmaya başladı. “Haydi, bacağımınla sana destek olacağım.”

Bir omzunu duvara yaslayıp, avuçlarını bir çanak oluşturacak şekilde birleştirdi. Duvardan ve kendi omzundan destek alıyordu. Flick onun avuçlarına bastı.

Kızı yukarı itti. Kolay olmalıydı. Flynn da hemen hemen bu duvarın yüksekliğindeydi. Fakat duvarın tepesi sert ve dardı, bir eyer kadar yumuşak ve kaygan değildi. Flick, duvarın yarısına kadar çıkıp üstüne abanmayı başarmıştı ama bacakları hâlâ aşağıda sallanıyordu.

Derin bir nefes alıp bacaklarını bitiştiirdi, dikleştirdi ve basacak bir yer bulmaya çalıştı. Ancak, kalçası duvarın yanlış tarafında olduğu için çok fazla doğrulursa aşağı düşme tehlikesi vardı. Yeterince doğrulamazsa da kendini yukarıya çekemezdi. Duvarın üstünde tahterevallı gibi sallanıyordu.

Aşağıdan derin bir iç çekiş duydu.

Demon ellerini kalçasına koymuştu. Aceleyle onu kaldırırdığında kızın yanakları alev alev olmuştu ama çabucak bir bacağını duvarın üstüne atmayı başardı.

Nefesi kesilmişti.

Demon aşağıdan duvara tutunup, kendini yukarı çekiverdi. Kolayca. Ata biner gibi duvara oturup onu süzdükten sonra bacağını kaldırıp aşağı atladı.

Flick de bir nefes aldıktan sonra diğer bacağını çekip, Demon ona tekrar yardım elini uzatmadan önce duvardan atladı. Ayağa kalktı, ellerini çırparak temizlendi. Bu sırada tepeden tırnağa incelendiğinin farkındaydı. Başını kaldırdı ve saldırmaya hazır bir şekilde Demon'la göz göze geldi.

Demon, yavaşça eğilip dar patikada ona yol verdi.

Yürümeye başladılar. Başkaları varken tartışmaları çok riskliydi. Yola çıktıkları zaman Demon onun bileğini yakaladı ve High Street'e çıkan dar yolu işaret etti. "Arabamı jokey kulübünde bıraktım."

Diğerlerini arkada bırakıp yollarını değiştirdiler.

"Kayda değer bir şey duyduğun an bana bildirmeliydin."

Bu sözler yumuşak bir biçimde söylenmiş olsa da ona öldürücü bir silah gibi gelmişti.

"Bir fırsatını bulsaydım," diye tısladı, "bildirecektim. Ama ahırdan kimi gönderebilirdim ki? Carruthers'ı mı?"

“Bir dahaki sefere, eğer gönderecek kimseyi bulamazsan mesajı kendin getir.”

“Ve daha fazla şey öğrenme şansını kaçırayım öyle mi, bugün-kü gibi.”

“Ah, evet. Bugün. Ya ben gelmeseydim, nasıl hayatta kalacağını hesaplamış mıydın?”

Flick, yolun kenarındaki küçük evleri inceledi.

“Hımm. Bir düşünüyüm.”

Homurtusu daha da derinleşmişti ve Flick içi içini yerken kavga etmemek için direniyordu.

“Kavgadan ziyade öncelikli sorununuz, aldığın birayı içemediğin için dikkat çekecektin. Kendini ne kadar gizlesen de çarçabuk gerçek ortaya çıkacak ve General’in vesayetindeki Bayan Felicity Parterger, Newmarket varoşlarında binici kıyafetiyle dolaşılıyor diyeceklerdi.”

“Orası bir genelev değil, bir meyhane.”

“Bir hanımefendi için aradaki fark kuramsaldır.”

Flick öfledi.

“Ya kavgaya karışsaydın ne olacaktı, bir yumrukla kendini kaybetseydin ya da bir devriyenin kollarına düşseydin? Halin nice olurdu merak ediyorum.”

“Bunu asla bilemeyiz,” diye tısladı Flick. “Önemli olan, Dillon’la irtibat kuran kişiyi tespit etmiş olmamız. Ne tarafa gittiğini gördün mü?”

“Hayır.”

Durdu. “Belki de geri dönsek iyi olacak...”

Demon durmadı. Uzanıp kolundan tuttu ve zorla yanında yürümesi için onu çekti. “Kimseyi hiçbir yerde takip etmeyeceksin.” Ona sıkıntıyla baktı. “Eğer dikkatinden kaçtıysa söyleyeyim, onun gibi bir adamı takip etmek genç bir bayan için çok tehlikeli olabilir.”

Kelimeleri vurgulayarak söylemişti. High Street’e çıktıklarında Flick burnu havada bir tavır takındı. “Sen de, ben de ona

iyice baktık. Onu kolayca bulmamız lazım, sonra da kimin için çalıştığını anlamalı ve bu meseleyi halletmeliyiz. Bu, bizim ilk gerçek keşfimiz.”

Bir süre sonra Demon içini çekti. “Evet, haklısın. Ama bir sonraki aşamayı bana ya da Gillies’e bırak. Onu bütün hanlara ve meyhanelere yollarım. Adamımızı mutlaka birinde buluruz.”

High Street’i geçtiklerinde Jokey Kulübü tam karşılarındaydı. Atları bir görevlinin gözetimi altında, ağaçlardan birine bağlanmıştı. “Bin. Seni ahıra götüreyim.”

Flick arabaya bindi. Demon görevliyle konuşmaya gitti. Geri döndüğünde atları çözüp arabaya kuruldu. Sonra ustaca hareketlerle atları koşturmaya başladı.

High Street’ten aşağı inerlerken Flick başını eğdi. “Gillies bir şey bulduğunda hemen bana söyleyecek misin?”

Demon kırbacını aldı. Kırbaç atların kulaklarına savurdu. Aygırlar her hamlede ileri atıldılar. Araba hızla yol alıyordu.

Flick arabanın kenarlarına tutunup bir küfür savurdu.

Kırbaç havada şakladıkça, araba daha da hızlanıyordu.

Ahıra geri dönünceye kadar Demon tek kelime etmedi.

Beşinci Bölüm

O akşam yemekten sonra Demon oturma odasına çekilip öğrendiklerini enine boyuna düşündü. Şöminenin önüne geçmiş dans eden alevleri seyrederken, kaşlarını çatmış günü değerlendiriyordu.

Pek de keyifli şeyler düşünmüyordu.

Perdeleri kapalı camda bir tıkırtı duyduğunda derin düşüncelere dalmıştı. Bir böcek ya da yolunu şaşırmış bir serçe olduğunu düşünüp umursamadı, derin düşüncelerinden ayılamadı.

Cama tekrar vuruldu. Bu defa daha ısrarcıydı.

Demon durdu. Başını kaldırıp pencereye baktı. Küfredip o tarafa doğru yürüdü. Perdeleri açtığı anda, hayallerini süsleyen yüzle karşılaştı. “Lanet olsun, burada ne arıyorsun?”

Flick dik dik baktı. Sonra ağzını oynattı. “Beni içeri al!” Eliyle pencereyi açmasını işaret etti.

Demon önce tereddüt etti, sonra söylene söylene mandalı çevirip kanadı açtı.

Kız, eldivenli elini ona uzatıp “İçeri girmeme yardım et,” dedi.

Bir şey düşünmeden onu içeri aldı. Bir tuhaf giyinmişti. Ahırda çalışan bir yamak gibi değildi ama Dillon’un eskilerine benzeyen ve onun ağırbaşlılığına uyan kıyafetlerdi bunlar. Flick pervaza tırmanıp odaya girdi. Demon, onun elini bıraktıktan sonra pencereyi kapatıp perdeleri çekti. “Tanrı aşkına, sesini alçalt. Bayan Shephard senin sesini duyarsa kim bilir ne düşünür?”

“Duymaz.” Flick umursamaz bir tavırla kanepenin kolçağına oturuverdi. “Bay Shephard’la mutfaktalar, kontrol ettim.”

Demon ona baktı. O da gayet samimi bir şekilde bakışına karşılık verdi. Demon, ellerini kasten ceplerine soktu çünkü kıza dokunma isteğini bastırması gerekiyordu. “Karanlıkta hep bu kılıkta mı dolaşırsın?”

“Elbette hayır. Fakat kapıyı çalmadan seni görüp göremeyeceğimden emin değildim. Neyse ki perdenin arkasından gölgeni gördüm.”

Demon çenesini açmıyordu. Sakince ön kapısını çalıp, evin işlerini yapan ağırbaşlı, keskin bakışlı kadının onu içeri almasını beklemesine itiraz etmenin hiçbir yararı yoktu. Sadece tartışmış olurlardı. Arkasını dönüp odanın öbür ucuna geçti. Bu şartlarda, en azından aralarına gerçek bir mesafe koyabiliirdi.

Şöminenin yanına geri dönerek, omzunu şöminenin üstündeki rafa dayadı ve kıza baktı. “Peki, bu ziyaretini neye borçluyum?”

Kızın gözleri hafifçe kısıldı. “Durumu tartışmaya geldim tabii ki.”

Tek kaşını kaldırdı. “Durumu mu?”

Flick bir süre gözünün içine baktıktan sonra bakışlarını yere çevirdi ve açık bir kararlılıkla eldivenlerini çıkardı. “Bana öyle geliyor ki bugün öğrendiklerimiz hakkındaki bazı şeyleri tartışmamız gerek. Eldivenlerini dizine koyup, ellerini kaldırdı parmaklarını tek tek saymaya başladı. “Öncelikle ve en önemlisi, eğer başka bir yarışa daha şike karıştırılacaksa yetkilileri uyarmalı mıyız? Ancak,” bir sonraki parmağını gösterip devam etti “eğer bunu kâhyalara söylersek, onlar da anında bizim adamı uyarır ve adam da ortadan yok olur. Şebekeyle tüm bağlantımızı da koparmış oluruz. Eğer böyle bir şey olursa, Dillon’u kurtarma şansımız da olmaz. Daha da kötüsü...” sonraki parmağa geçmişti, “eğer kâhyalara söylersek, onlar da adamı sorguya çekerse, Dillon’un dediğine bakılırsa tüm suçu bizimkinin üstüne atacak ve şebekenin ortaya çıkmasına engel olacak gibi görünüyor.”

Başını kaldırıp, şöminenin yanında dayanmış duran adamın ince uzun fiziğine baktı. Adamın duruşundan, araştırmalarından onu çıkarmayı düşündüğünü seziyordu ama aslında Demon içten içe ona direnmeye çalışıyordu. Bakışları ve ilgisi tamamen kızın üzerindeydi fakat ona hiçbir tepki vermiyordu. Flick başını kaldırdı. “Yetkililere haber verecek miyiz şimdi?”

Demon, dikkatle ve kararlılıkla ona bakıyordu ama hiçbir şey söylemedi. Flick dudaklarını büzüp bir kaşını yukarı kaldırdı. “Eee?”

“Henüz karar vermedim.”

“Hımm.” Flick, onun bu üstü kapalı cevabını umursamazdan geldi. “Adam jokeye yüz yirmi beş pound teklif etti, bir jokey için bu küçük bir servet değerinde. Jokeyin fikrini değiştireceğini hiç sanmıyorum.”

Demon huzursuzlandı ve kız bunu bir uzlaşma olarak kabul etti.

“Yani senin atın yarışı kesin kazanacak.” Gözlerini kocaman açıp Demon’ın gözlerine baktı. “Bu seni biraz tuhaf bir duruma sokar, değil mi?”

Demon doğruldu ama henüz tek laf edemedi kız konuşmaya devam etti.

“Bu korkunç bir şike; bir taraftan Dillon’u kurtarmamız gerekiyor, diğer taraftan da senin Jokey Kulübüne karşı sorumluluklarını düşünmeliyiz. Sanırım bu sadakatle onur arasında bir seçim yapmak gibi bir şey.” Aynı ses tonuyla devam etti. “Sen hangisini seçersin?”

Demon elleri cebinde kıza bakıyordu. Sonra gözlerini ondan ayırıp şöminenin önünde volta atmaya başladı. “Bilmiyorum.” Kıza rahatsız edici bir bakış attı. “Sen cama tırmanmadan evvel, ben de bunu düşünüyordum.”

Bakışları birden bir merakla aydınlanınca, kız sırtıttı. “Yardım etmeye geldim.” Demon’ın homurdanmalarına aldırılmıyordu. “Her şeyi tartıp, seçeneklerimizi gözden geçirmeliyiz.”

“Ben bir seçenek göremiyorum.” Gözlerini yere dikmiş, volta atmayı sürdürüyordu. “Benim atlarımdan birinin bu işe dahil olmasının, bizim işimizle bir ilgisi yok; bu sadece her şeyi daha da berbatlaştırıyor. Yarışa şike karıştırılacağını öğrenmek, bana bir Jokey Kulübü üyesi olarak gayet açık bir vazife yüklüyor. Komiteye haber vermeliyim.”

“Bunu yapman şart mı?”

Demon ona sert bir bakış attı. “Ne demek şart mı. Şerefim pahasına, içine şike karıştırılan bir yarışın düzenlenmesine izin veremem.”

“Hımm. Şike karışmış bir yarışın yapılmaması konusunda sana katılıyorum ve zaten bunu sorgulamıyoruz. Ama...” Sözleri yarım kaldı, sorgulayan bakışlarını Demon’a dikmişti.

Demon irkilmiş, bakışlarını kıza çevirmişti. Sonra bir kaşını kaldırdı. “Fakat bunu yapabilir miyim...” Gözlerini kızıdan ayırmadan başını indirdi. “Bu bilgiyi, yasalara uygun bir şekilde yarışa bir hafta kalana kadar saklı tutup bu adamı izleyerek şebekeye ulaşabilir miyiz?”

“Kesinlikle. Yarış önümüzdeki ay, daha üç beş hafta var. Tam yarıştan önce haber versek bile görevliler yarışı iptal edebilir.”

“Bu belli değil ama bu bilgiyi yarışa bir hafta kalana kadar saklı tutabilirsek bu bize şebekeyi takip edebilmek için beş haftalık bir zaman kazandırır.”

“Beş hafta? Bu çok uzun bir zaman.”

Demon sıkıntısını belli etmemeye çalıştı. Flick’in yüz ifadesi biraz rahatlamıştı. Bu her ne kadar bir bakıma Demon’ın sayesinde olduysa da yüzündeki zafer ifadesinin kaybolmasını istemiyordu. Kız cama tırmanmadan önce tek başına ne yapabileceğini düşünürken, şimdi çoğul konuşuyordu. Flick’in istediği de buydu, bu yüzden gelmişti.

Şimdi, zafer kazanmış bir edayla kanepenin koluna oturmuş, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle ayaklarını sallıyordu. Kızın, Demon’ın onuru sorumluluklarına dair kavrayışı ilgisini çekmiş-

ti. Yarış ruhunu, cemiyet kurallarını ve gelenekleri anlayabiliyordu; bu, daha önce bir kadında rastlamadığı bir özellikti.

Fakat bu tür konuları, masum, şeker biriyle konuşmak acayipti. Özellikle akşamın bu saatinde ve kendi oturma odasında.

Odada adım atmaya devam etti; bu defa kıza doğru yürüyordu.

“Öyleyse...” dedi hevesle doğrularak, “bu akşam gördüğümüz adamı nasıl bulacağız? Nerede kaldığını tespit etmemiz gerekiyor mu?”

Demon yanına gelip ona baktı. “Ediyoruz. Şu anda adamlarımdan üçü şehirde gezip bütün meyhane ve hanları arıyorlar.”

Gözleri parladı. “Mükemmel. Peki ya sonra?”

“Sonra...” Kızın elini tuttu, kız bu kez ona teslim olmuştu. Onu yavaşça ayağa kaldırdı. “Sonra onu izleyeceğiz.” Gözlerini ondan ayırmadan sesini iyice alçaltarak mırıldandı. “İstedikimiz her şeyi öğrenene kadar peşinden ayrılmayacağız.”

Bakışlarını yüzünden ayırmadan, ellerini çekmeden, gözlerini kocaman açarak “Ah!” dedi.

Demon samimiyetle gülümsedi. Parmaklarıyla elini iyice kavrayıp bir kalp atışı süresince bekledi. Flick titreyinceye kadar.

“Adamı bulup, takip edeceğiz.” Gözkapakları gözlerini iyice örtmüş, bakışlarını kızın parlak, pembe dudaklarına dikmişti. “Bizi şebekeye götürene kadar peşinde olacağız ve sonra yetkililere bilmeleri gereken her şeyi anlatacağız.”

“Biz derken kıızı kastetmiyorduk ama bunu ona yarın söylemeye karar verdi. Akşamın tadını kaçırmaya hiç gerek yoktu.”

Bakışlarını kızın dudaklarından ayırdığında, bu defa da onun yumuşak bakışlı, iri ve mavi gözleriyle karşılaştı. İki birbirinden birkaç karış mesafede, el ele durmuş bakışıyorlardı. Flick onunla kanepenin arasında sıkışmıştı. Düşünmeden, parmaklarını hareket ettirip kızın ellerini okşayıverdi.

Flick’in gözleri daha da irileşti, dudaklarını hafifçe aralayıp nefesini tuttu.

Gözlerini kırpttırıp kendine geldikten sonra kaşlarını çattı ve ellerini çekti. “Ben artık gidiyorum.”

Demon onu serbest bırakınca, kız kaıp pencereye gitti.

Demon da hemen peşinden onu takip etti.

Kız başını kaldırıp, kocaman gözlerle ona bakarken nefes nefeseydi. “Yarın ahırda görüşürüz.”

“Görüşeceğiz.”

Flick titreyen elleriyle perdeleri çekmeye çalıştı. Demon, onun üstünden uzanıp, perdeleri iki yana açtı.

Flick pervaza asıldıysa da bir yararı olmadı.

Demon bir adım arkasında durup pencerenin kanatlarının alt kısımlarındaki mandalları tuttu. Kollarını açıp, kız pencereyle kendi arasına sıkıştırdı. Pencerenin kanatlarını tutan parmakları onunkilere değiyordu. Flick nefesini tutup ellerini kaıırdı. Sonra Demon’ın kollarının arasına sıkıştığını fark edince donakaldı.

Demon yavaşça kanatları sonuna kadar açtı.

İkisi birden doğrudular. Kız dikleşip, Demon’ın gözlerinin içine baktı. “İyi geceler dilerim.”

Sesinde soğuk bir ifade vardı. Pervaza oturdu. Demon, ona içten bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Kız, aşağı atladıktan sonra koşarak karanlıkta gözden kayboldu. “Hoşça kal.”

Sesi Demon’a ulaştıktan birkaç saniye sonra gölgelerin içinde gözden yitip gitmişti.

Demon’ın gülümsemesi derinleşti. Dudakları kıvrılmış, tıpkı Flick’in yüzündeki gibi bir zafer edası takınmıştı. Flick ona karşı ilgisiz değildi; işaretler çok açıktı, bunları okuyabiliyordu. Neden ondan kaııtığını, kollarının arasındayken neden titrediğini bilmiyordu ama onu tekrar kendine çekmesi kolay olacaktı.

Sonra da...

Pencerede beş dakikadan fazla bir süre sırtarak durdu. Geceye ve hayallere dalmıştı, ta ki yıldırım çarpmışa dönene kadar.

Bir tabanca gibi.

Delip geçmişti. İçini titremiştii.

Ateşini söndürüvermişti.

Yüz ifadesi değışti, salonun ortasında durup kendisine ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Şafak sökmeden kalkıp koşu parkuruna gitmek için yola çıktı. Ahıra gidip şimdiye kadar işe aldığı en iyi binicinin işinden olduğunu duymaktan hiç de memnun olmayacak olan Carruthers'ı bulacaktı. Günlük idmanları izledikten sonra Carruthers atları alıp patikadan çiftliğe götürecekti. Bu yol aynı zamanda kulübe-ye giden yoldu.

Çayırıları ince bir sis kaplamış, doğan güneşle birlikte her yer sapsarı olmuştu. Flick uykulu bir halde beygire atlamış ve yeni güne başlamak üzere aceleyle gelmişti. Demon, doru atı dizginlerken, onun yanına gelmesini bekledi.

Beygiri, Demon'ın arabasının yanına bağlarken kaşlarını çatmıştı. Gözlerinde derin bir şüphe vardı. Demon onu kibarca selamladı. "Carruthers'a istifanı ilettim. Seni tekrar görmeyi beklemiyordu."

Kaşlarını iyice çatıp afalladı ama nedenini sormadı.

"Fakat..."

"Mesele basit. Sen istifa etmeseydin, ben seni kovmak zorunda kalacaktım." Bakışları karşılaştığında Flick kaşlarını kaldırdı. "İstifa etmeyi tercih edersin diye düşündüm."

Flick, Demon'ın bakışlarını, yüzünü inceledi. "Fazla seçeneğim yok desene."

Demon usulca gülümsedi. "Hiç yok."

"Carruthers'a ne hikâye uydurdun?"

"Hasta anneni kaybettiğini ve bundan sonra Londra'daki teyzenin yanında kalacağını söyledim."

"Yani etrafta gözükmemem gerek."

"Kesinlikle."

Biraz sıkıldı ama çok değil. Dillon'la irtibat kuran adamı bul-

muşlardı. Bundan sonrasını düşünmeliydi. “Adamın kimliğini öğrenebilecek miyiz? Adamların bir şey bulabilmişler mi?”

Onu yakından takip ettiği için, Demon’ın tereddüt ettiği gibi görebiliyordu. Seçeneklerini değerlendiriyor olmalıydı.

“Yerini bulduk, evet.” Bakışları düşünceliydi. “Şu anda Gillies ona ev sahipliği yapıyor. Hiçbir şeyi kaçırmaması için gerekli tüm talimatlar kendisine verildi. Üstüne daha uygun bir şeyler giymeyi kabul edersen belki daha geleneksel bir tarzda görüşebiliriz?”

Flick, soru dolu bakışlarla kaşlarını kaldırdı.

Demon, alaycı bir ifadeyle oyalanırken, yüzünde bir gülümseme belirmişti. “Eve gidip üzerini değiştir. Saat on birde arayıp seni yürüyüşe çıkaracağım.”

“Mükemmel, böylece dinlenme tehlikesi olmadan ne yapacağımızı rahatça konuşabiliriz.” Flick beygiri alıp kulübeye doğru yola koyuldu. “Saat on birde hazır olurum.”

Sesi, giderken uzaklaştı. Demon, elinde dizginlerle, kızgınlaşan güneşin altında kızın uzaklaşmasını seyretti. Tebessümü derinleşirken, dizginleri çekti ve araba tıngır mıngır yola koyuldu.

Demon, atları Hillgate End’in basamaklarının önünde durduğunda Flick söz verdiği gibi hazırlanmış, onu bekliyordu. Kumaş bir elbise giymiş, yüzünü güneşten korumak için bir de şemsiye almıştı.

Demon dizginleri gevşetip arabadan indiğinde Flick onu yüzünde bir neşe, dudaklarında tatlı bir gülümsemeyle karşıladı. Çok narindi ve telaş etmeden, zarifçe salınarak yürüyordu. Demon hayranlıkla kızın ona doğru gelişini izledi, tüm hareketleriyle kolayca onun tüm benliğini esir alabilirdi.

Neyse ki o bunu biliyordu. Bu konuda en ufak bir fikri bile yoktu. Demon, bunu bildiği için, onun sevincine gülümseyerek karşılık verdi. Elini tutup onu arabaya bindirdi. Flick, arabanın içinde yer değiştirirken Demon, merdivenlerde bir hizmetlinin

beklediğini fark etti. “Bayan Parteger’i öğleden sonra geri getireceğim, bunu Jacob’a da ilet lütfen.”

“Tabii efendim.” Hizmetli dizini bükerek reverans yaptı.

Arabaya tırmanıp yerine oturduğunda Flick’in sorgulayan bakışlarıyla karşılaştı. “Bayan Shephard, bize sepet hazırladı. Öğlen yemeği için eve dönmemize gerek yok.”

Kızın gözleri parladı ve başıyla onayladı. “Güzel bir gün olacağına benziyor, piknik yapmak şahane bir fikir.”

Demon dizginleri şaklatıp arabayı hareket ettirirken bunun kimin fikri olduğundan bahsetmedi.

Atlar yola koyulduğunda, Flick şemsiyesini açıp gözlerini ona dikti. “Adamların avımızın peşinde sanırım.”

Demon başıyla onu doğrulayıp, Dullingham’a saptı. “Ox and Plough’da kalıyor.”

“Ox and Plough’da mı?” Flick kaşlarını çatı. “Orayı bildiğimi sanmıyorum.”

“Bilmen için bir sebep yok. Newmarket’in kuzeyindeki yolda ufacık bir handır orası.”

“Adamların, adını öğrenmişler mi?”

“Bletchley diye kötü bir adı var.”

“Londralı mı peki?”

“Aksanından öyle olduğu anlaşılıyor.” Dullingham köyü görününce, Demon atları yavaşlattı. “Gillies Bletchley’in doğarken Bow’daki çan seslerini duyduğuna yemin edebilir.”

“Yani,” dedi Flick, sabırsızca ona dönerek, “bu şebeke Londra merkezli.”

“Bu ihtimali zaten düşünmüştük. Muhtemelen zengin ve harris baylardan oluşan bir şebeke için Londra oldukça uygun bir yer.”

“Hımm.”

Flick başka bir yorum yapmayınca Demon ona baktı. Kaşlarını çatmış, dalgın dalgın bakarken onun ne düşündüğünü tahmin etmek hiç de zor değildi. Şebekeyi ve onları ortaya çıkar-

mak için Londra'ya gitmenin bir yolunu bulmayı düşünüyordu.

Demon, yanındaki varlığıyla yetinip, onu kendi haline bıraktı. Dullingham'ın küçük evleri geride kalınca, atları yıllardır bildiği dar geçide doğru koşturmaya başladı. Sol tarafta geçit görününce, atları yavaşlattı ve döndüler.

Geçit heyecan vericiydi. Güçlü yaylarına rağmen araba öyle çok sallanmıştı ki Flick tüm dikkatini yola vermişti. Öndeki demire tutunarak etrafına bakındı. "Tanrım. Burası –ah! Ne kadar güzel!"

Demon gülümsedi. "Hoş bir yer."

Yol kıvrılıp çimenlik bir alana geldiklerinde, Demon arabadan indi. "Arabayı burada bırakacağız. Söğüt dallarının güneş ışıklarıyla oynasarak, su kenarlarını dalga dalga yaladığı yeri işaret etti. Derenin çağlıtı sessizliği bozuyordu, güneş ışıkları suyun yüzeyinden yansıyarak, yer yer havada gökkuşakları oluşturuyordu. Söğütlerin arasında geniş bir çayır uzanmaktaydı. "Dere kenarına örtümüzü yayıp, güneşin tadını çıkarabiliriz."

"Ah, evet! Böyle bir yerin varlığından bile haberim yoktu."

Flick'in arabadan inmesine yardımcı olup tepeleme dolu piknik sepetiyle, yere yayacakları kilimi bulup çıkardı. Flick, kilimi katlayıp eline alarak Demon'ın yükünü azalttı ve yan yana çimenlerde yürümeye başladılar.

Flick şemsiyeyi bırakıp örtüyü yayarken Demon'da uçlarındadan tutup ona yarım etti. Kız yerleşirken Demon kenarda bekleyip özenle düzenlenmiş örtünün üstüne ağırkanlı bir biçimde kuruldu.

Flick, evde çalışan kızlardan böyle güzelliklerin onlara nasıl heyecan verdiğini dinlediğinde anlattıklarını saçma bulurdu.

Şimdi ne demek istediklerini anlıyordu. Kalp atışları hızlanmış, kalbi kesinlikle güm güm atmaya başlamıştı.

Demon'ın bacaklarının arasında duran sepeti çekip yaklaştırdı. Tam ikisinin arasına koydu. Bu aslında komik bir tepkiydi, onun yanında güvende olduğunu biliyordu ama sepe-

ti aralarına koymakla kendini daha rahat hissetmişti. Bayan Shephard'ın yiyeceklerin etrafına sardığı kumaş peçeteleri açtı. Kızarmış tavuk, et dilimleri ve börek vardı. Konuşmaya başlamak için genzini temizleme ihtiyacı duydu. "But mu, yoksa göğüs mü tercih edersin?"

Flick bakışlarını kaldırıncı Demon'la göz göze geldi, yakıcı mavi gözlerle.

Yakıcı?

Gözlerini kırıp tekrar baktı ama Demon gözlerini ondan kaçırmıştı. Sepetteki bir şişeyi çıkarmaya çalışıyordu.

"Şimdilik bir but yeter."

Sesi biraz... gergindi. Flick, onun ciddi bir ifadeyle şişenin mantarını çıkarmasını izledi. Mantar fırladı ve Demon ona baktı. Adamın bakışlarında ve ifadesinde keyiften başka bir şey okumaya imkân yoktu. Demon'a bardakları uzatırken içindeki huzursuzluktan artık eser kalmamıştı. Demon, kadehleri doldurdu. Flick onun uzattığı kadehi aldı. İçinde baloncuklar çıkarak köpüren sarımsı renkte bir sıvı vardı. "Şampanya?"

"Hımm." Demon kadehini kaldırıp şampanyadan bir yudum aldı. "Baharın şerefine."

Flick de bir yudum aldı. Şampanya damağında köpürse de içimi çok keyifliydi. Dudaklarını yaladı. "Hoş."

"Hımm." Demon, dudaklarına bakmamak için kendini zor tutuyordu, o gül pembesi kıvrımlı dudakların tadına bakmak için yanıp tutuşuyordu. Bu düşüncesini bastırmak için zorlanırken Flick'in uzattığı tavuk budunu aldı. Kemliğini bir peçeteye sarıp öyle vermişti.

Parmakları birbirine değdiğinde, kızın kilerin titrediğini hissetti. Öyle ki bu titreme tüm vücudunu sarmıştı. Demon, tüm dikkatini elindeki buta vererek bir ısırık aldı. Flick örtünün üzerindeki bir şeylerle oyalanırken -o şekilde sakinleşmeye çalışıyordu- o da gözlerini derenin öte yanındaki çayırlara dikti. Kız içini çektiğinde, kendini topladı ve kadehinden bir yudum aldı. Bir

süre yemeğe daldılar. Biraz sonra gözlerini tekrar kıza çevirdi. “Dillon işlerin üstesinden gelebiliyor mu?”

Flick omuz silkti. “Yeterince işte.” Biraz sonra ona açılmaya karar verdi. “Gerçekleri öğrendiğimiz o akşamdan beri onunla hiç konuşmadım.”

Demon, memnuniyetini belli etmemek için dereyi seyretmeye koyuldu. Dillon’la aralarının düzelmediğini öğrenmek onu mutlu etmişti. “Saklandığı yeri başka kim biliyor?” Flick’e bakıp kaşlarını çatı. “Yiyeceği nereden buluyor?”

Flick tavuğunu bitirdikten sonra ıslak pembe diliyle parmaklarını tek tek yalarken Demon onu izliyordu. Parmaklarının aralarını ve dudaklarını iyice yaladıktan sonra Demon’a baktı.

Demon titrememek ve hatta hiç tepki vermemek için kendini zor tuttu.

“Dillon’un o kulübede olduğunu bizden başka bir tek Jiggs biliyor. Hillgate End’de... Yaklaşık, ah... On yıldır çalışan bir uşak. Her iki günde bir Dillon’a yiyecek götürüyor. Ambarda hep artmış kavurma ya da peçeteye sarılı çörek bulunduğunu söylüyor.” Burnunu büktü. “Foggy’nin de, Dillon’un yakınlarda bir yerde olduğunu bildiğinden eminim”

“Büyük olasılıkla.”

Sessizlik içinde yiyip içtiler. Derenin sırlıtısıyla, böceklerin vızıltısı uyumlu bir melodi gibiydi.

Demon, karnını tıka basa doyurduktan sonra ellerini silkeleyip piknik örtüsünün üzerine boylu boyunca uzandı. Kollarını başının altına koyup kavuşturdu, gözlerini de kapadı. “Bulduklarımızdan Dillon’a bahsettin mi?”

“Ona hiçbir şeyden bahsetmedim.”

Çaktırmadan, Flick’in kırıntıları toplayıp öteberiyi sepete yerleştirdiğini izliyordu.

“Saçma sapan bir şey yapmaya -mesela şehre gidip kendi başına adamı aramaya- kalkışmaması için ona onunla irtibata geçen adamı bulduğumuzu söylemenin hiç de akılcı olmayacağına ka-

rar verdim. Biz bu kadar ilerlemişken adamın tanınıp, sorguya çekilmesi hiç de iyi olmaz.”

Demon alaycı bir kahkaha atmamak için kendini zor zapt etti. Dillon aceleci bir tip değildi, tembel ve ağırkanlıydı. Bir şey duyar duymaz büyük bir özgüvenle her şeyin üstesinden gelebileceğini düşünüp harekete geçen ve işleri karıştıran kişi aslında Flick’ti. Şebekeyi otaya çıkarmak için yaptığı şey buydu.

Sadakat, fedakârlık ve sıkı bir popo; onun karakteristik özellikleriydi.

Aklından geçen düşünce, dikkatini hemen dağıtmıştı. Tüm dikkati gizli meleğinin üzerindeydi şimdi.

Ona bir kez baktıktan sonra gözlerini üstünden alamıyordu. Bütününü bir melekti. Rüyalarından fırlayıp çıkmış gibiydi. Saçlarına vuran güneş ışıkları, altın sarısı parıltılar yayıyor, yüzünü adeta bir çerçeve gibi sarmalıyordu. Yanakları pespembeydi, sıcaktan ve şampanyadan ötürü biraz da kızarmıştı. Çayırarda gezinen iri, mavi gözleriyle capcanlı ve oldukça masum görünüyordu.

Bakışları, kızın narin boynundan, ağırbaşlı elbisesinin üst kısmını dolduran yuvarlaklara kaydı. Dökümlü elbisesi ince belini gizliyor, kalçasını ve bacaklarının üst kısmını tamamen kapatıyordu. Ancak onu her gün binici kıyafeti içinde gördüğü için, bunları hayal etmesine ya da görmesine gerek yoktu.

Yüzüne yayılan koca bir gülümsemeyle, örtünün üzerine iyice bıraktı kendini. Flick sepeti toplayıp kapattıktan sonra yarı dolu şampanya kadehini eline alıp dizlerini toplayarak manzara seyretmeye koyulana kadar bekledi.

“Bana öyle geliyor ki,” diye mırıldandı, “Bletchey’i tespit ettiğimize ve peşine düştüğümüze göre, artık binici kıyafeti giyip tebdilikıyafet içinde atları değiştirip kulübeye gitmene gerek kalmadı. Bletchey ya da arkadaşlarından biri işleri tersine çevirip bizi izler ve Dillon’a ulaşırsa iyi olmaz. Asıl hedefimiz Dillon’un güvenliğini sağlamak olduğuna göre, şebekenin onun peşine düşmesine sebep olmamalıyız.”

“Elbette öyle.” Flick tartıp biçiyordu. “Jiggs ile ona bir haber yollayacağım.” Dereye bakarak gözlerini kısıtı. “Artık ahırda çalışmamın bir manası kalmadığını söyleyeceğim. Şebekeden birinin ortalarda dolaştığını düşündüğümüzü ve onun güvenliğini riske atmak istemediğimizi söyleyeceğim.” Başıyla onayladı. “Bu, onun kulübeden çıkmamasını sağlayacaktır.”

Şampanyasını yudumlarken Dillon’u düşündü. Kulübede güvendeydi. Demon’la ikisi, kendiyle birlikte onları da soktuğu bu karmaşık durumu çözene kadar Dillon orada kalabilirdi. Böyle güzel bir akşamda, Dillon meselesini uzatmaya hiç niyeti yoktu. İçinde bir rahatlama hissederek keyiflendi. Uzaktan gelen bir ateşin sıcaklığı gibi onu saran duygulara teslim oldu. Rüzgârdan değildi, çünkü saçları uçuşmuyordu. Güneşten de değildi, çünkü sıcaklığı tüm bedeninde hissetmiyordu. Sıcaklık dalga dalga, beklenmedik şekilde yayılıp yok oluyordu.

Hissettiğinin ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Gerçek onu endişelendirmiyordu. Demon, bu güçlü fiziğiyle onun yanında olduktan sonra dünyada hiçbir şeyden korkmasına gerek yoktu.

İçinde bulundukları an kusursuzdu ve tuhaf şekilde bir o kadar da baştan çıkarıcı.

Havada bir şey vardı ve bunu tüm hücreleriyle algılayabiliyordu. Artık küçük bir çocuk olmadığı için bu his ona tuhaf gelmişti. Ancak sürekli olarak bu durumla ilgileniyordu. Öyle tuhaftı ki, sanki bu dünyaya ait olmayan, fani gözlerin göremediği masalsi bir şey, güneşin altında havada asılı kalmış gibiydi. Bu her neyse, anlamak, öğrenmek istiyordu.

Arıların vızıltıları, derenin uğultusu ve tanımlayamadığı heyecan verici şey, onu suspus etmişti.

Demon, yavaşça kalkıp sepeti aldı. Flick, onun neredeyse boşalmış şişeyi açtığını fark etti. Kadehini doldurduktan sonra Flick’in boş kadehine baktı. Gözlerini kızın yüzüne çevirip şişenin dibinde kalan şampanyayı da onun kadehine koydu.

Şampanya köpürünce Flick gülümseyerek hemen bir yudum aldı. Köpükler burnuna kadar gelmişti. Kızın hapşırmasıyla Demon'ın dikkati dağıldı. Demon boş şişeyi sepete yerleştirirken Flick de daha temkinli bir şekilde şampanyadan bir yudum daha aldı. Demon sepeti yaygının yanına koydu. Bu iş de bitmişti. Tekrar yere uzandı. Bu kez bir dirseğinin üzerine abanmış, kadehini de eline almıştı.

"Peki," diye sordu Flick ağzını aramak için, "Bletchley'i nasıl takip edeceğiz?"

Demon bakışlarını dereden ayırmadan koca bir yudum şampanyayla moral bulduktan sonra başını çevirip kıza baktı. Onun kusursuz tenini ve şu an kendisinden birkaç karış uzaklıktaki tatlı yuvarlaklarını görmezden gelmeye çalışarak kıızı bir süre inceledi. "Zor bir iş değil. Gillies ve ahırdan iki adam nöbetleşe izliyorlar. Orası küçük bir yer ve biz artık adamın neye benzediğini, nerede kaldığını biliyoruz. Onu izlemek bizim için problem değil."

"Fakat..." Flick yakındaki bir söğüt ağacına bakarak kaşlarını çattı. "Eğer yakın zamanda daha fazla şey öğrenemezsek, izlendiğini fark etmeyecek mi? Peşinde sürekli ahırdan birinin gezmesi onu şüphelendirecektir. Newmarket'te çalışanların şehirde pek işleri olmaz ki."

Tatlı bir sıcaklık omuzlarından göğsüne yayıldı. Demon'a baktı, şampanya kadehine baktığı için gözkapakları gözlerini saklıyordu.

Demon bakışlarını dereye çevirerek, "Endişelenmene gerek yok," dedi. "Sabah ve öğleden sonra koşularında zaten Heath'te olacaktır; ahırda ve High Street'teyken gözüm onun üstünde olacak." Kadehindesini bitirdi. "Gillies'le diğer adamlar, onu gittiği meyhane ve hanlarda izliyor olacaklar. Zaten onlar bu tip kalabalık yerlerde dikkat çeken tiplerden değildir."

"Hımm. Olabilir." Flick çoraplı ayaklarını güneşe uzattı. "Ben de yardım ederim. Takiplerde ve High Street'te peşine düşerim." Kendisine bakmakta olan Demon'ın bakışlarını ya-

kaladı. “Genç bir hanımın kendisini izleyeceği aklına gelmez.”

Bir süre Flick’e bakıp konuşmanın devamını unutmuş gibi mırıldandı. “Büyük olasılıkla gelmez.” Bakışları değişmişti. Bir elini havaya kaldırdı ve “Hareket etme,” dedi.

Flick, bir anda öyle bir donup kalmıştı ki nefes almayı bile unuttu. Ciğerleri acıdı, kalbi pır pır etti ve sonra daha hızlı atmaya başladı. Demon, kulağının tam üstünde, saçlarının arasından bir şeyi ayıklarken kız titrese de hiç hareket etmedi. Demon saçından ayıkladığı uzun yaprağı kıza gösterdikten sonra yere attı. Flick rahatladı ve nefes almaya başlayıp hafifçe gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

Bakışları buluştu. “Benim için bir zevk.”

Bunu söylerken sesinde kızın içini titreten bir derinlik vardı. Bakışlarını ondan kaçıramadı ve panikledi. Sonra gözlerini yere indirip telaşla şampanyasından koca bir yudum aldı.

Şampanyanın köpükleri yüzünden bu defa az kalsın boğuluyordu. Gözleri sulandı, eliyle böğrünü tutup nefes almaya çalıştı. “Bu şeye gerçekten hiç alışık değilim.” Kadehini kaldırdı. “Bu benim için tamamen yeni bir şey.”

Demon gözlerini onun gözlerinden ayırmadan, hafifçe gülümsedi. “Evet biliyorum.”

Flick, sıcaklamış ve hafiften çakırkeyif olmuştu bile. Demon’ın gözlerinde mana veremediği bir parıltı vardı.

Demon, kızın iyice kafasının karıştığını görebiliyordu; kıza olan ilgisinin, bu cazip, tamamen yeni ve masumane tutkusunun sersemliğiyle bakışlarını başka tarafa çevirdi. Kontrolü elinde tutarak, önlerinde uzanan orman manzarasını gösterdi. “Eğer daha önce buraya gelmediysen, dere kıyısında da yürümemişindir. Yürüyelim mi biraz?”

“Ah, evet! Haydi.”

Kızın elindeki neredeyse boş kadehi alıp dibinde kalanı boşaltıp kadehleri sepete yerleştirdi. Sonra ayağa kalkıp, kıza ellerini uzattı. “Haydi. Gidip bakalım.”

Kız ellerini tuttu, ayağa kalktı ve dere kenarı boyunca uzanan çayırılıkta yürümeye başladılar. Kız bazen onun yanında yürüyor, bazen heyecanlanıp önüne geçiyordu. Bu sırada elindeki şemsiyesi yüzünden Demon onun yüz ifadesini tam göremiyordu. Yine de şemsiye, ona hayran hayran bakarken dalıp gitmesini önlediği için Demon bu durumdan memnundu. Flick, bir anne ördeğin peşine takılmış yavrularını görünce heyecanlanıp onları Demon'a gösterdi, mutlulukla gülümsüyordu. Tombul bir sineğin peşinden giden bir yalıçapkını suyun yüzeyini yararken, parlak tüylerinin güzelliğiyle onları büyüledi. Flick heyecanla kolunu çekmiştir ama kuş uçup gidince umutsuzca içini çekmişti.

“Şurada bir helikopter böceği var.”

“Nerede?” Flick nehir kıyısına baktı.

“Tam şurada.” Sazlıkların arasında dolanan helikopter böceğini gösterdiği parmağını uzatarak kıza iyice yaklaştı. Flick kendini iyice kaptırmış bir halde nefesini tuttu. Demon da aynısını yaptı.

Kızın, alışık olduğu diğer parfümlerin hiçbirine benzemeyen kokusunu içine çekti. Onun kokusu hafif ve ferahlatıcıydı. Lavantayla karışık meyvemsi bir kokuydu, tıpkı baharın taze kokusu gibiydi.

“Ah.” Helikopter böceği uçunca Flick nefes aldı.

Demon'ın başı dönmüştü.

Flick ona döndü. Birbirlerine öyle yakın duruyorlardı ki, kızın etekleri onun ayakkabılarına sürtünüyordu. Eğer derin bir nefes daha alırsa göğsü ceketine değebilirdi. Demon'ın bu yakınlığı kıızı şaşırtmıştı, iri gözlerini kaldırıp baktı. Nefes alırken dudakları sessiz bir şekilde aralanmıştı. Bakışlarının bulunduğu o an, gözlerindeki mavilik kıızı büyülemiş ve sonra da allak bullak etmişti.

Demon bunu gördüyse de o sırada bir delilik yapmamak için kendi duygularını kontrol etmekle meşguldü. Son birkaç saattir onunla olmaktan, onun bu el değmemiş saflığıyla bu narin güzelliğinden çok keyif almıştı. Onun içindeki doğal şehvet dürtü-

lerinin yeni uyandığını ve kendisiyle ilgilendiğini görebiliyordu.

Şehvet onun hayatında on yıldan fazladır yer tutan, gündelik bir dürtüydü ve şimdi bunu kızın o masum bakışlarında görmek, kendi içindeki, bu, masumiyetten fazlasıyla uzak duyguları perçinliyordu.

Bakışları buluştuğunda ikisinin de içinde tuhaf duygular filizlenmeye başladığı aşıkardı. Demon bunu iliklerinde, damarlarında ve kasıklarında hissediyordu.

Flick de aynı şeyleri hissediyor fakat bunun ne anlama geldiğini bir türlü bilemiyordu. Demon bir şey söylemeyince, rahatladı ve gülümseyiverdi, ondan çekinse de içinde en ufak bir korku yoktu. “Artık dönsek iyi olur.”

Demon hâlâ onun gözlerine bakıyordu ama kendini zorlayıp başıyla onayladı. “Sanırım öyle.”

Sesi derinden gelmişti. Flick onu soru soran bakışlarla süzdü. Demon onun bakışlarına aldırmadan kızın elini tuttu ve geri dönmek için yürümeye başladılar.

Yeniden yeşillğin içine daldıklarında Flick’in heyecanı artmıştı. Ne yaptığının pek farkında olmadan Demon’ın kilimi toplamasına yardım etti ve şemsiyesini alıp onun peşinden arabaya doğru yürüdü.

Kilimi ve sepeti arabaya yerleştirdikten sonra Demon Flick’in yanına geldi. Kız kaşlarını çatmış, az önce yayıldıkları yere bakıyordu. Demon yanına gelince irkildi. Bir şey söylemedi ama kaşları çatılmıştı. Demon, onun bakışlarındaki sessiz soruları kolayca okuyabiliyordu.

Onun ne hissettiğini çok iyi anlıyordu; rahatsız edici bir belirsizlik ve sinir bozucu bir karmaşa. Çok net, çok güvenilir bir kızdı. Kırılğanlığını ona göstermekten hiç çekinmemişti. Demon onun aklını kurcalayan her tür soruyu biliyordu; Flick’in ayırıp formüle etmesini bilemediği sorular.

Demon, soruları bildiği gibi cevaplarını da biliyordu.

Flick sessizce bekliyor ve açıkça bu hissettikleri hakkında bir

ipucu verir diye Demon'ın gözlerinin içine bakıyordu. Bu duruş hem bir rica hem de bir talepti, açıkça ne olup bittiğini bilmek istiyordu.

Yüzü tamamen Demon'a dönüktü. Bakışı sabit, dudakları dolgun ve gül rengindeydi. Şehvetin ilk uyanışlarıyla buğulanan mavi gözleri ona cenneti ve hatta daha da ötesini önerir gibiydi.

Eğer böyle düşünmekten vazgeçmezse her şeyi riske atacağını biliyordu. Kızın masumiyeti onu durmaya zorluyordu. Bu basit, açık ve tartışmasız bir durumdu.

Bakışları kızın gözlerindeyken yavaşça elini kaldırıp kızın çenesine dokundu. Aynı yavaşlıkla hareket ederek başparmağını, nefesini tutan kızın alt dudağında gezdirdi. Bu temas her ikisini de titretmişti. Demon'ın günahkâr tutkuları içgüdüsel olarak harekete geçmişti. Flick meraklı bakışlarını onun gözlerinden ayırmıyordu.

Demon derin bir nefes aldı ve ona, itiraz etmeye yetecek kadar zaman bırakan bir yavaşlıkla başını eğdi. Flick, elindeki şemsiyenin sapını sıkmaktan başka bir tepkide bulunmamıştı. Bakışlarını Demon'ın dudaklarına indirdi, nefesini tuttu ve dudakları birbirine değdiği an gözlerini kapattı.

Bu, Demon'ın hayatındaki en nazik öpücüktü; dudaklarının birbirine dokunmasından öte bir şey değildi. Kızın dudakları, tıpkı göründükleri gibi yumuşak ve yoğun bir biçimde kadınsıydı. Dudaklarını kızın dudaklarında bir iki kez gezdirdi ve hafifçe bastırarak onu öptü.

Tam bu hafif öpücüğü sonlandırıp geri çekilecekken kızın dudakları hareket etmeye başladı. Flick, onun öpüşüne beceriksizce cevap veriyordu. Büyüleyiciydi.

Kız onu nazikçe, gözlerinden açıkça okunan soru işareti gibi tereddütle öpüyordu.

Hiç düşünmeden, kızın çenesini tuttuğu eliyle başına doğru açığı verip onu sıkıca tutarak karşılık verdi. Onu daha şiddetli öptü.

Dudaklarının arasındaki dudaklar aralandı.

Çok fazla değil, tadına varmasına yetecek kadar aralanmışlardı. Dilinin ucuyla kızın alt dudağını biraz okşadıktan sonra dilini ağzına soktu ve onu baştan çıkarmak için elinden geleni yapmaya başladı.

İkisi de sarsılıyordu, kız bir yaprak gibi titriyordu. Daha da yaklaştı, artık göğsü göğsüne, kalçası bacaklarına değiyordu. Flick, ona tamamen güvenmiş ve kendini onun güçlü kollarına bırakmıştı.

Demon'ın başı dönüyor, damarlarına şiddetle kan pompalanıyordu. Şiddetle onu belinden sararak kendine çekmek için yanıp tutuşuyordu

Fakat kız çok genç, çok masumdu ve bu yeni oyuna henüz hazır değildi.

Tüm varlığıyla benliğini saran bu şehvet duygusuna karşı direnmekteydi. Onu daha şiddetle öperken bile bunun savaşını veriyordu.

Demon'ın bu çektiklerinden habersiz Flick, kendini sarıveren bu sıcaklığın, onu saran güçlü bir erkeğin verdiği baş döndürücü hissin, dudaklarının dudaklarında gezinmesinin verdiği hazzın ve dilinin ağzında dolaşmasıyla aldığı zevkin keyfini çıkarıyordu.

Bu bir öpücüktü; evdeki hizmetlilerin kıkırdayarak anlattıkları türden, ayak parmaklarına kadar içini gıcıklayan bir öpücük. Büyüleyici ve bir o kadar da talepkâr ama yine de onu korkutmayan bir tecrübeydi.

Bir keresinde papazın oğlu onu öpmüş ya da öpmeye çalışmıştı. Buna hiç benzemiyordu. O zaman havada parıltılar görmemiş, böyle iliklerine kadar titrememişti. Hiç böyle heyecan da duymamıştı ve eğer bu bir başlangıçsa, sonu yoktu.

Bu düşünce onu karmakarışık etmişti, fakat Demon'ın dudakları sabitti, sert, soğukkanlı ve bir o kadar sıcaktı. Şu an ilgisini çeken tek şey Demon'du, bu yüzden düşünmekten vazgeçti. Demon'a dayandığında aklından geçen şey, sadece bir öpücük

için değil, keyifli bir gün yaşattığı için Demon'a duyduğu minnetti.

Ne yapacağını bilen bir adamla, bir kadının paylaşabileceği türden bir mutluluktan bu. Onu bu tecrübesizliğine rağmen aydınlattığı, ona her şeyi açıklayıp gösterdiği için minnet borçluydu. Şimdi, ileride ne istediğini daha iyi bilecek, beklentilerini belli bir standartta tutacaktı.

Bugün, onun öğretmenliğinden, eğlenceli bir akşamüstünden ve bu öpüşmeden keyif almıştı. Hem de çok.

Onun bu kısıtlamadığı ilgisi Demon'ı mahvetmişti. Çoktan beridir içinde tuttuğu güçlü arzularla sarsılırken elini kızın yüzünden omuzlarını indirdiğini fark etti. Diğer elini de kaldırıp kızı omzundan sıkıca kavradı ve onu kendinden uzaklaştırdı. Ama sonra nazıkçe ve derin bir arzuyla onu yeniden kendine çekip öpmeye devam etti.

Demon nefes nefeseydi. Kız, gözkapaklarının ardında kıpırdayan gözlerini açtığında, onların eskisinden daha parlak ve daha mavi olduğunu gördü. Göz göze geldiklerinde onun nasıl kıvrandığını anlamaması için dua etmeye başladı. Sahte bir gülümsemeyle "Artık dönebilirsin," dedi. Kız gözlerini kırıştırdı. Demon, onun bir cevap vermesine fırsat bırakmadan arabaya geçti. "Gel, Hillgate End'e dönmeliyiz."

Hemen yola çıktılar. Flick, şaşırtıcı biçimde soğukkanlı ve keyifliydi. Şemsiyesini açmış, yanına kurulmuş, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle güneşin altında uzanan kırları seyreliyordu. Eğer heyecandan bocalayan biri varsa o kişi Demon'dı. Aklı hâlâ yolunu kaybetmiş biri gibi karıştı. Tüm sinirleri ve kasları gerilmişti. Atlar Hillgate End yoluna girdiklerinde, içten içe kendine kızgındı.

O gün tam olarak ne olup bittiğini toparlayamıyordu. Özellikle de bunu kimin başlattığından hiç emin değildi. Kesinlikle, bu meklele keyifli bir gün geçirmeyi planlamıştı ama onu baştan çıkarmaya karar verdiğini hiç hatırlamıyordu.

İşler hiç de planladığı şekilde gitmemişti.

Aslında bu hiç de şaşırtıcı bir şey değildi. Böyle bir durumda, o bir amatör sayılırdı. Daha önce hiç bu yaşta, el değmemiş bir kızla çıkmamıştı. Lanet olsun, öyle *masumdu* ki. Sorunun bir yarısı buydu. Diğer yarısı da ondan aşırı derece hoşlanıyor olması. Damak tadına çok uygun, yeni bir tattı o. Onun içinde uyandırdığı şehvet duygusu, Demon'a eşsiz lezzette bir haz veriyordu.

Fakat böyle masum bir çocuğu baştan çıkarmak, ona ağır da bir sorumluk yüklüyordu. Böyle bir sorumluluktan yıllarca uzak durduğu için kendiyile gurur duyuyordu ve değişmek de istemiyordu. Değişmeye hiç niyeti yoktu. Şimdiki hayatından çok memnundu.

Aklına birden kızın o elmayla baharat karışımı tadı gelince sertleştiğini hissetti. İçinden sayıp söverek, atları kapının önüne kadar getirmeyi başardı. Dizginleri bıraktı ve arabadan indi. Arabanın öteki yanına gidip, kızın da inmesine yardım etti.

Flick, eteklerini düzeltti ve doğrulup ona gülümsedi; neşeli, açık ve kesinlikle riyasız bir gülüştü bu. "Bu güzel gün için çok teşekkür ederim."

Demon ona bakarken onu yeniden kendine çekip tadına bakmak için delice bir istek duydu. Kızın uzattığı eli uygun bir tavırla sıkıp onu uğurlaması gerekirken bir anda tüm konsantrasyonu bozulmuştu.

Başıyla selam verip arabasına döndü. "Bir şey öğrenirsem sana haber veririm. Lütfen General'e saygılarımı ilet."

"Elbette."

Flick yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, araba gözden kayboluncaya kadar arkasından baktı. Demon ise eve gidinceye kadar endişeyle kaşlarını çatı durdu.

Altıncı Bölüm

Demon, o akşam Swan'a giderek, o kalabalığın içinde, önüne bir bira alıp, dikkatli gözlerle Bletchley'i izleyen Gillies'i buldu. Avları köşede oturan kalabalık bir grupla beraberdi. Demon, Gillies'in yanındaki tabureye yerleşti. "Bir hareket var mı?"

"Yok. Akşamüstü Ox and Plough'a döndü, herhalde postalarına bakmak için. Bir mektup gelmiş. Sanırım beklediği bir mektup."

"Mektubu orada mı bıraktı?"

Gillies, Bletchley'e bakarak başını salladı. "Mektup üstünde, ceketinin iç cebinde. Onu garantiye almış."

Demon birasından bir yudum aldı. "Mektubu aldıktan sonra ne yaptı?"

"Keyiflendi. Tekrar faaliyete başladı ve akşam koşularını takip etmek için Heath'e döndü."

Demon başıyla onu doğruladı. "Onu gördüm, Robinson'un atlarıyla ilgileniyor gibiydi."

"Ah evet. Ben de aynı şeyi düşündüm." Gillies birasından büyük bir yudum daha aldı. "Bahar Festivali'nde Robinson'un en az iki favorisi var."

"Bletchley'in binicilerden birine yaklaştığını görmedim."

"Ben de görmedim."

"Biriyle bir irtibat kurdu mu?"

"Böyle bir şey yaptığını da görmedim. Sabahtan beri gözümü üstünden ayırmadım."

Demon başıyla onayladı, Flick aklından çıkmıyordu. “Sen yarın harada kal. Sabah koşularında Bletchley’i Cross izleyebilir, sonra da takibi ben devralırım.”

“Olur.” Gillies birasını bitirdi. “Yüzüme o kadar aşına olması iyi olmaz zaten.”

Sonraki üç gün boyunca, ahır çalışanlarından Cross ve Hills’le beraber, Demon’la Gillies nefes almadan Bletchley’i izlediler. Heath’ta Craven toplantısı -yarış sezonunun resmi bahar festivali- için hummalı bir çalışma başlamıştı. Bu yüzden Demon rahatlıkla, hazırlıkları kontrol ediyormuş gibi sık sık ahıra uğrayıp dikkat çekmeden etrafta dolaşabiliyordu. Korkunç İvan’ın tepesinde açık alanlarla parkurda dolaşmak ve bu sırada da Bletchley’i göz hapsinde tutmak rahatlıkla mümkündü. Adamı günün çoğunluğunda Demon takip ediyordu. Diğer zamanlarda da dönüşümlü olarak Gillies, Cross ve Hills işi devralıyorlardı. Bu takip, Bletchley’in kahvaltıya inmesinden, mumunu alıp yatmaya gitmesine kadar aralıksız sürüyordu.

Muhtemelen kendini işine çok fazla kaptırdığından, Bletchley birilerinin onu takip ettiğinden haberdar değildi. Yine de jokeylerin yanına fazla yanaşmaktan kaçınıyor, vaktinin çoğunu onları izleyip not tutarak geçiriyordu. Demon, seçilmiş jokeylerin bahisçilerle işbirliği yaptığını kanıtlayacak doğru dürüst bir delile ya da ipucuna erişememişti.

Dördüncü gün öğleden sonra Flick, Demon’ı yakaladı.

Onu merdivenlerde bırakıp gittiği günden beri, -ona neler olup bittiğini anlatmak ya da adamlarının bir şey bulup bulamadığını haber vermek üzere- görüşmek için hiçbir girişimde bulunmamış olmasından dolayı hissettiği rahatsızlığı gizleyerek açık şemsiyesini döndürerek, çimenlikten kararlı adımlarla ona doğru yürüdü. Bakışlarını doğrudan Demon’a dikmişti.

Demon başını çevirip ona baktığında, kız yirmi metre uzağındaydı. Korkuluğa dayanmış, atlarının idmanını izleyen güruhu seyrediyordu. Sırtını en üst çubuğa dayamış, ellerini arka cepleri-

ne sokmuş, bir dizini kırmış ve ayağını en alttaki tahtaya dayamış duruyordu. Bu haliyle ürkütücü bir görünümü vardı.

Flick bunu pek umursamadan, onun pek tehlikeli olmadığını düşündü. Sabırsızlanıyordu, bir şey yapmış olmak istiyordu; ellerini kavuşturup beklemeye, bir şeyleri olup bittikten çok sonra öğrenmeye niyeti yoktu. Ancak gerek Dillon gerekse General, bunca zamanda ona bir erkeğe nasıl yaklaşılabileceğini öğretmişti. Bir erkeğe karşı sabırsız davranmak ya da öfke duymak hiçbir işe yaramazdı. Bu yüzden Demon'a gayet sevimli bir gülücükle yaklaşmış, yüzünde oluşan sert ifadeyi görmezden geldi. "Ne güzel bir akşam öyle değil mi?"

"Kesinlikle."

Bu tek kelime, dokunaklı bir biçimde duruma ters düşüyordu. Kaşları daha çok çatıldı, mavi gözleri koyulaştı. Flick aynı sevimli gülüşle dönüp kalabalığı izlemeye koyuldu. "Bletchley nerede?"

Demon doğrularak, atları izleyen kalabalığı gözden geçirdikten sonra çaktırmadan içini çekerek "Sol taraftaki meşe ağacının dibinde. Mor bir fular takmış," dedi.

Kız, Bletchey'i bulup incelerken, o da istemeden de olsa kızı incelemeye başladı. Eğrelti otu yapraklarına benzeyen minik desenleri olan, beyaz muslin bir elbise giymişti. Aslında hiç de dikkat çekici bir elbise değildi ama zaten dikkatini çeken o değil, içindeki güzellikti.

Tüm o yuvarlak kıvrımları ve bembeyaz teniyle ağzına layık görünüyordu. Kaşlarını işte bu yüzden çatmıştı. Flick'i uzaktan gördüğü anda kontrolden çıkmıştı. Dürtüleri şimdiye kadar hiç bu denli ondan bağımsız harekete geçmemişti.

Kızı seyredip, tüm vücudunu tek tek incelerken, omuzlarından dans ederek dökülen bukleli saçlarıyla sarhoş olmuş, açık renk eteğinin altındaki biçimli incecik bacakları ve kalp şeklindeki kalçasının hayaliyle baştan çıkmıştı.

Kasıklarındaki ağrıyı unutabilmek için bakışlarını başka yere çevirdi.

“Hiç kimseye yaklaştı mı? Ya da onun yanına gelen kimse oldu mu?”

Tekrar Bletchley’e bakarak başını salladı. “Buradaki görevi -sanırım Dillon’un yapması gereken buydu- jokeylerle irtibata geçip, patronu adına onları ikna etmiş gibi görünüyor.” Az sonra ekledi. “Birkaç gün önce onu tekrar harekete geçmeye teşvik eden bir mektup aldı.”

“Emir mi?”

“Muhtemelen. Patrona yazılı rapor vereceğini düşünüyorum.”

“Büyük olasılıkla yazamaz.” Flick omzunun üzerinden ona baktı. “O halde hâlâ bir şansımız var demektir. Şebeke ya da en azından onlardan biri buraya gelecek.”

“Evet. Başka bir şey için olmasa bile, en azından Bletchley’in işi başarıp başarmadığını görmek için.”

“Hımm.” Kız Bletchley’e baktı. “Akşama kadar gözlerimi onun üzerinden ayırmayacağım.” Sonra bakışlarını Demon’a çevirdi. “Eminim ilgilenmen gereken daha önemli işlerin vardır.”

“Olabilir ama...”

“Daha önce de dediğim gibi, bir genç hanımın kendini izleyeceği hiç aklına gelmez. Hele ki böyle giyinmiş bir genç hanımın.”

“Onu izleyeceğin aklına gelmez elbette, ama onu takip edersen seni anında fark edeceğini garanti ederim.”

Demon’a döndü. “Olabilir ama...”

“Hayır.” Alçak sesle ve kararlılıkla söylediği bu kelime tartışmayı bitirmişti. Flick gözlerini kısıp yüzüne bakarken Demon hiç özür dilemeden kızın üzerine gitti. “Senin bu işe karışmanı gerektirecek hiçbir neden yok.”

Kızın normalde yumuşak bakan gözleri çakmak çakmak olmuştu.

“Bu işe girişen benim. Yardım etmeni ben istedim. Yardım etmek demek beni bu işin dışına atmak demek değildir.”

“Seni dışlamıyorum.”

“İyi!” Tersçe başıyla onayladıktan sonra dönüp Heath’e doğru yürümeye başladı. “O halde Bletchley’i izlemene yardım edeceğim.”

Şemsiyesini kaldırıp onu görmesini engelleyince Demon içinden söylendi. Yarım basamak aşağı inerek inatla ona sırt çeviren kızın yuvarlak kalçalarına arkadan baktı.

“Flick...”

“Bak! Yer değiştiriyor.”

Demon, Bletchley’in durduğu yerden ayrılarak, başıboş bir edayla komşu ahırlardan birine yöneldiğini gördü. Bletchley’in peşine düşmek üzere ayaklanan Flick’e bakıp, bir anlık tereddütten sonra gözlerini kısıp dudaklarını sıktı. “Madem yardım etmeye bu kadar kararsınsın...”

Kızın sağ tarafına geçti. Elini tutup koluna girmesini sağladı. Onu kendine yakın, çok yakın tutuyordu.

Kız gözlerini kırptırarak ona baktı. “Ne demek istiyorsun?” Sesi telaşlıydı.

“Bletchley’i takip etmemde yardımcı olmak istiyorsan, gizlenmemize de yardım etmelisin.” Kaşlarını kaldırıp kızı baktı. “Şemsiyeni bu tarafa doğru eğ ve yüzünü de mümkün olduğunca bana dönük tut.”

“İyi de o zaman Bletchley’e nasıl bakacağım?”

Demon yürümeye başlayınca, o da mecburen yanında yürüdü. Suratında manidar bir gülüşle kızı baktı. “Onu takip etmemiz için ona bakman gerekmiyor, onun kiminle buluştuğunu görelim yeter.”

Bletchley’e göz atarak, onun ahırın arka tarafına doğru gittiğini anladılar. Neredeyse Heath’teki tüm atlar şu an hipodromda olduğuna göre ahırın arka tarafı oldukça boş ve تنها olmalıydı. Demon, Flick’in pek de istekli olmadığı yardımıyla, Bletchley’le karşılaşmayı düşünmeyen, birbiriyle meşgul bir çift tablosu çizmeyi planlamıştı. Flick, Demon’ın sıkıca kavradığı parmaklarını hareket ettirmeye uğraşmaktan vazgeçti. Her şey normalmiş gibi

davranmaya çalışarak Demon'ın sert bakışlarına ve gücüne teslim oldu. Nefesi ve kalp atışları yavaşladı.

Demon arada sırada sağa sola bakınarak, Bletchley'i izliyordu. Artık niyetinin ahırın arkasında biriyle buluşacak olan kötü adamı takip edip buna tanıklık etmek olduğu açıktı. Niyeti onun sinirini bozmak, duygularıyla oynamak değildi. O gün olanlar, tamamen beklenmedik bir durumdu ve kazayla, önceden planlanmadan olmuştu. Neyse ki şimdi onun duygularının harekete geçmiş olduğunu fark etmemişti.

"Kiminle buluşacak sence?" diye fısıldadı Flick. Hâlâ düzgün nefes almayı başaramıyordu.

"Hiç fikrim yok." Gözkapaklarını indirerek Flick'e baktı. Kısık sesle konuşuyordu. "Dua et de şebekeden biriyle buluşacak olsun."

Ses tonu ve uykulu ifadesi rahatsız ediciydi, kızın sakinleşmesine hiç yardım etmiyordu.

Demon başını kaldırdı. Bletchley ahırın köşesinde durmuştu. Adam etrafı süzdü ve gözlerini onlara dikti. Demon, gayet sakin bir tavırla, ağır ağır gülümseyip, bakışlarını Flick'in iri gözlerine çevirdi. "Gülümse," dedi. Kız da hafifçe gülümsedi. Demon sırtarak, elini kaldırıp onun yanağını okşadı.

Kızın nefesi kesilmişti, geriledi ve yanakları kızardı. Demon hiç güç sarf etmeden, gülümseyerek onu tutup kendine doğru çekti.

"Sadece rol yapıyorum," diye mırıldandı. "Bu bir oyun."

"Biliyorum," diye Flick onu bastırdı ama kalbi deli gibi çarpıyordu. Ne yazık ki, onun bilmediği bir oyundu bu. Rahatlamaya, gülümsemeye ve karşılıklı rol yapmaya çalışıyordu.

Demon çaktırmadan Bletchley'e baktı. Adam artık onlara bakmıyordu. Etrafı şöyle bir kolaçan ettikten sonra binanın arkasına geçti ve gözden kayboldu.

Flick gözlerini kocaman açıp dışarı fırlamak istediye de Demon ona yapışıp buna engel oldu. "Hayır." Kız tam tepki

gösterecekti ki Demon onu daha da yakına çekip bastırdı, böylece mücadeleleri dışarıdan bakıldığında başta çıkarıcı bir oyun gibi görünüyordu. “Bilmiyoruz,” dudaklarını kızın şakaklarına bastırarak mırıldanmıştı. “Kiminle buluşacağını ve şu an nerede olduklarını bilmiyoruz. Tam arkamızda olabilirler.”

“Ah.” Kız kolundaki baskıya boyun eğerek gülümsedi ve Demon’ın, çenesini omzuna dayamasına izin vererek, ona iyice yaslandı. Sonra, aynı yapmacık gülümsemeyle birbirlerinden uzaklaşıp yürümeye başladılar.

Biraz sonra nefesini tutarak Demon’ın gülen gözlerinin içine bakıp, “Ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu.

Demon dudaklarını yapmacık bir biçimde büzdü. “Bletchley’le arkadaşına katılmayı elbette.”

Ahırın köşesine geldiler, Demon hiç durmadan yürümeye devam etti. Bletchley duvarın gölgesine sığınarak ilerlemiş ve sonra çitlerle çevrili alana gelmişti.

Köşeyi döndüklerinde Flick karşıya baktı. Demon bileğini bıraktı ve aniden kolunu beline sarıp onu kendine çektikten sonra öptü.

Şemsiye elinden düşecekti.

“Ona bakma, bizi fark eder.” Demon dudaklarını dudaklarından ayırmadan konuştu ve onu öpmeye devam etti.

Kız sersemlemiş ve nefessiz kalmıştı. “Ama...”

“Aması yok. Dediklerimi yap ki ne konuştuklarını duyabilirim ve tabii her şeyi de görelim.” Açık şemsiyesiyle birlikte onu döndürüp Bletchley’i görebileceği belli bir pozisyon aldı. Gözlerinin içine bakarak sesini alçalttı. “Eğer dediklerimi yapmazsan seni bu işin dışında tutmak zorunda kalacağım.”

Kız, Demon’a baktı. Boğazını temizledi ve sordu. “Ne yapmamı istiyorsun?”

“Bletchley ve arkadaşının varlığından habersizmişsin gibi tüm dikkatini bana ver.”

Kız, bakışlarını onun yüzüne dikti. “Arkadaşı geldi mi?” Demon onu öpmeden bunu göremeyecekti.

“Henüz gelmedi, ama sanırım eli kulağındadır.” Demon şemsiyeyi doğrulturken ona gülümseyerek hafifçe elini beline koydu ve onu döndürdü. Bakışırken yürüyorlardı, amaçsız gibiydiler.

Bletchley, ahırın arka tarafındaki yolun tam ortasında durmuş, birini bekliyordu. Flick göz ucuyla, adamın onlara bakıp kaşlarını çattığını görünce Demon başını eğip kulağına üflledi. Kız boş bulunup gıdıklandı ve kıkırdadı.

Doğaldı. Bunu yine yaptı.

Kurtuluşu olmadığı için kıvranarak kıkırdamaya devam etti. Demon gülerek onu kendine biraz daha yaklaştırdı. Neşeyle döne döne, gelip çite dayandılar. Flick Demon’ın tam önündeydi. Demon’ın gözleri parlıyordu, yüzündeyse şeytani bir gülümseme vardı.

Flick nefesini tutmuştu. Yüzünde tamamen doğal aptalca bir gülümsemeyle “Şimdi ne olacak?” diye fısıldadı.

Şemsiyeyi Bletchley’e siper ederek, kızın gözlerine baktı. “Elini omzuma koy, uzan ve beni öp.”

Kız gözlerini kırptırınca, masum bir tavırla kaşlarını kaldırıp baktı. Gözlerindeki ifade de çok masumdu. “Bunu daha önce yapmıştın.”

Yapmıştı ama o farklıydı. Bunu Demon başlatmıştı. Yine de... Zor olmamıştı.

Kaşlarını çatarak, elini onun geniş omzuna koydu ve parmak uçlarına basarak biraz yükseldi. Ancak bu yeterli olmamıştı, Demon da başını eğmeliydi. Parmak uçlarında pek dengede duramadığından ona yaslanmak zorunda kaldı. Memeleri Demon’ın göğsüne dayandı ve dudakları buluştu.

Demon’ı öptü. Bu yalnızca basit, nazik bir öpücüktü. Geri çekileceği vakit, Demon onu sıkıca tuttu. Bir eliyle belini kavramışken, diğer elini de şemsiyeyi tutan elinin üstüne koyup sıkı. Dudakları tekrar birleştğinde artık kıpırdayamıyordu.

Demon şemsiyeyi doğru bir açıya getirip altından Bletchley’i gözetleme başlamıştı. Bletchley arada sırada onlara göz atsa da

onun tatlı bir kızı baştan çıkarmaya çalışan delidolu bir tip olduğunu düşündüğü kesindi. Onları seyretse de, Bletchley onlarla ilgilenmiyordu. Bir adam gelip ona katılınca doğrulup etrafına bakındı.

Demon öpüşmeyi bırakıp lanet okudu.

Flick gözlerini kırptırdı ama Demon onun uzaklaşmasına izin vermedi, onu bırakmadı.

Başını çevirmeye kalkıştığında “Hayır, dönme,” diye tısladı. “Kim o?”

Göz hizasındaki dudakları birden büküldü. “Başka bir jokey.” Sesindeki hayal kırıklığı anlaşıyordu.

“Belki şebekeden bir mesaj getirmiştir.”

“Şşt. Dinle.”

Dengede durmaya çalışarak kulak verdi.

“Doğru anlamış mıyım bakalım.”

Bu jokey olmalıydı. Sesi netti, çatallı değildi.

“Bana büyük yarıştan bir gün önce üç, Cyclone’u yarış dışı bırakırsam, yarış sonrasında iki midilli vereceksin. Doğru mu?”

“Evet, anlaşma böyle,” diye doğruladı Bletchley. “Ya al ya da unut.”

Jokeyin sesi çıkmıyordu. Muhtemelen düşünüp tartıyordu. Demon kıza baktı, sonra kolunu ona iyice dolayıp, o pozisyonda rahat durabilmesini sağladı.

“Rahatla,” dedi usulca. Dudaklarını dudaklarında gezdirirken jokey tekrar konuşmaya başladı.

“Kabul.”

“Anlaştık.”

“Bu bizim ipucumuz,” diye fısıldadı Demon.

Sonra yüksek sesle bir kahkaha attı, onu kucaklayıp kaldırdıktan sonra yere indirdi. Sırıttıyordu. “Gel tatlım. Hakkımızda dedikodular başlamadan, bırakalım da bu aramızda kalsın.”

Bletchley’le jokeyin duyması için yüksek sesle konuşmuştu. Flick’in yüzü kızarmıştı ve onları dinleyenleri hiç umursamadan,

iki eliyle şemsiyenin sapına yapıştı. Eteklerini toplayıp döndü ve Heath'ten çıktılar.

Şeytanca -zafer kazanmış bir edayla- bir kahkaha daha atan Demon, elini bu kez belinde biraz daha aşağıya koyarak ona sarıldı. Ahırın etrafından dolanıp yarış sahasının güvenli ortamına çıktılar.

Ahırın köşesini döner dönmez Flick poposundaki eli itmek için kıvranmaya başladı ancak Demon onu daha sıkı tuttu. .

“Henüz rol yapmayı bırakamayız.” Demon dudaklarını kulağının üstündeki buklelerin arasına yerleştirmişti. “Bletchley aramızda. Bizi görebileceği yerlerde rol yapmaya devam etmeliyiz.”

Ona şüpheyle ve sıkıntıyla baktı. Poposu ısınmıştı.

Demon çapkın çapkın güldü. “Kim bilir? Önümüzdeki günlerde saklanmamız gerekebilir.”

Önümüzdeki *günlerde* mi? Flick hissettiği kadar mahcup görünmediğini ümit etti, çünkü Demon’ın alaylı bakışlarıyla gülüşü yüzünden öyle hissetmişti.

Bletchley, hayret verici bir biçimde meşe ağacının yanına döndü ve sonraki birkaç saat idmanları izlemeye devam etti. Bu yüzden onlar da bu birkaç saat boyunca onu izlerken numaralarını sürdürdüler. Demon ona takma bir isimle hitap ediyor, vücuduna övgüler yağdırıyor, iltifatlar ediyor, o da aptal âşık numarasına yatıyordu.

Demon bu işlerde oldukça usta olduğundan aptal aşığı oynamak pek zor değildi. Rahatlayıp, kahkaha atıyor ve gülücükler saçıyordu. Bir de yüzü kızarıyordu.

Demon onu nasıl kıskırtacağını çok iyi biliyordu. Gözünün içine bakıp onu güldürüyordu; Demon’a, diğerlerine ve kendi kendine. Ona nasıl dokunacağını biliyordu -hafifçe, anlık- böylece duyguları su yüzüne çıkıyor ve kalbi Heath’teki bütün atlardan daha hızlı atmaya başlıyordu. Bletchley, bir jokeye daha yanaşıp onunla kısa bir görüşme yaptıktan sonra şehre dönerken, kızın yüzü hayatında hiç olmadığı kadar kızarmıştı.

Sanki bir silahmış ya da korunmak için onun son çaresiymiş gibi şemsiyesine sarılıp Demon'a baktı. "Ben artık gidiyorum, eminim akşamın kalan kısmında onu tek başına izleyebilirsin."

Bir süre bakıştılar, bu bakışlardan bir anlam çıkarmak zordu. Bir an için rol yapmayı bırakmayı istemedi.

"Onu izlememe gerek yok." Demon, Heath'in sınırına bakarak elini kaldırdı. Gillies başıyla ona işaret edip Bletchley'in peşinden gitti.

"Gel, seni eve bırakayım." Gözlerini birbirlerinden ayırmadan yola doğru yürümeye başladılar.

"Seyise iş vermiştim."

"Onu önceden yollayabiliriz." Demon tek kaşını kaldırıp, elini tuttu. "Binek atını dizginleyene kadar benim arabamla gitmen daha rahat." Ata binmeyi seven biri olsa da karar çoktan verilmişti. Hafifçe başını eğip teklifi kabul ederken, onunla biraz daha fazla zaman geçirecek olmaktan dolayı mutluydu.

Flick bir kez daha pencereye tırmanıp camı tıklattığında, Demon salonda şöminenin karşısındaki koltuğa kurulmuş alevleri seyrediyordu. Alevlerin pır pır eden ışığında onun meleğe benzeyen yüzünü ve meraklı bir ifadeyle bakan iri mavi gözlerini görünce sövüp söylenmek bile aklına gelmedi. Sadece kalktı, brendi bardağını sehpaıa bıraktı ve pencereye gitti.

Perdeleri iyice açtığında onun bu defa etek giymiş olduğunu görüp rahatladı. Binici kıyafetini giymişti. Pencereyi açtı. "Sen kapı nedir bilmez misin?"

Sitem eder gibi baktı. "Dillon'u görmeye gideceğim. Bana eşlik eder misin diye sormaya geldim."

"Onu görmeye gitmeyeceğimiz konusunda anlaştık sanıyorum."

"Bu öncedendi. Şimdi aradığımız adamın Bletchley olduğunu öğrendik. Heath'in etrafında dolaştığını da biliyoruz. Dillon'un saçma bir şey yapmaya kalkışmaması için gidip onu uyarmalıyız."

Dillon pek kendini zora sokacak biri değildi. Bu gözlemi dilinin ucuna kadar geldiği halde kendini tuttu. Kıza bu konuda bir şey söylemedi. Flick'in gecenin bir yarısında tek başına ata binip kırlara çıkmasına karşıydı. Fakat bunu onunla konuşmanın bir yararı olmayacağını da biliyordu. Binici eldivenlerini alıp pence-reye yanaştı. "Ahırda buluşalım."

Kız başıyla onayladıktan sonra aşağı kayarak karanlıkta kayboldu.

Demon pencereyi kapatıp, kâhyalara birkaç saatliğine dışarıya çıkacağını haber vermeye gitti.

Flick, büyük ahırda Jessamy'nin üstünde onu bekliyordu.

Demon kapıyı sürükleyerek açtı. Kapıdan içeri giren ve loş ahırı aydınlatan ay ışığı yardımıyla yolunu bulup İvan'ın olduğu bölmeye gitti. At onu görünce şaşırды ama bu saatte eyerlenip dışarı çıkmak onu daha da şaşırtmıştı. Neyse ki İvan karşı çıkmayı düşünemeden Jessamy'nin de orada olduğunu fark etti.

Atın kısırağı kestiğini gören Demon eyere tırmandı. En azından İvan'ı dışarı çıkarmak için hünelerini göstermek zorunda kalmayacaktı, zira atın buna hiç itirazı yoktu.

Flick her zamanki gibi önden gitti.

Üstlerini kadife gibi örten gecenin içinde çayırları geçtiler ve ağaçların arasındaki terk edilmiş kulübeyi gördüler. Ormanın içinde koyu bir leke gibi duruyordu. Flick ağaçlığın içindeki dar yola saptı. Demon da kısırağın peşindeki atıyla onu izledi.

Bir dal kırıldı.

Flick dönüp gözlerini kısarak kulübeye baktı. "Biziz. Benle Demon."

Karanlıkta "Oh," diye titrek bir ses duyuldu. Biraz sonra Dillon "İçeri girmeyecek misiniz?" diye sordu.

"Geliyoruz." Demon ona yetiştiğinde Flick kulübeye doğru yürümeye başlamıştı bile. Demon onun hemen arkasından gitti.

Eğilip girişten geçerek odaya girerken, "Ne öğrendiğimizi bilmek istersin diye düşündük," dedi Flick.

Dillon, yanındaki lambanın ışığıyla aydınlanmış olan yüzünü kaldırıp onlara baktı. “Şebekeden birini mi teşhis ettiniz?”

Sesi umut doluydu. Flick, masanın yanındaki sandalyelerden birine otururken surat astı. “Hayır, henüz edemedik.”

“Ah.” Dillon bozuldu. O da masanın ucundaki bir sandalyeye çöktü.

Demon, masanın öbür tarafında durup eldivenlerini çıkarırken Dillon’u inceliyordu. Benzi iyice solgunlaşmış ve geçen haftadan beri yanaklarındaki çizgiler derinleşmişti. Sanki durumunun farkına varmıştı ve sıkıntısı her halinden belli oluyordu. Çocukluğundaki kendini beğenmişlikten eser kalmamıştı. Eğer öyleyse, bu iyiye işaretti. Demon, son sandalyeyi de çekti ve oturdu. “Seninle irtibata geçen şu meçhul adamı bulduk.”

Dillon başını kaldırdı. Gözleri yine umutla parlamaya başladı. Demon pür dikkat Dillon’a acaba kendisi mi söylemek ister diye Flick’e baktı. Ama tam tersi Flick ona devam etmesi için işaret verdi. Demon bakışlarını tekrar Dillon’a çevirdi. “Adamın adı Bletchley, Londralı.” Adamı kısaca tarif etti.

Dillon başıyla onayladı. “Evet, -bu o- beni görevlendiren adam o. Bana atların ve jokeylerin listesini getirirdi.”

Flick araya girdi. “Ve parayı?”

Dillon onu süzerken renkten renge giriyordu ama gözlerini kaçırmadı. “Evet. Bana ödemeyi hep o yapardı.”

“Hayır, ben jokeylerin aldığı paradan bahsediyorum. Nasıl yapılıyor? Bletchley onların parasını da sana mı veriyordu?”

Dillon kaşlarını çatı. “Ödemenin nasıl yapıldığını bilmiyorum. Ben bu işe dahil değildim. O zaman bu işler böyle dönmüyordu.”

“O halde organizasyonu nasıl yapıyordunuz?” diye sordu Demon.

Dillon omuz silkti. “Çok basit, jokeylerin listesi bana her birine ne teklif yapılacağını söylerdi. Ben de teklifi yapar, kabul edip etmediklerini bildirirdim. Yarış sonrası ödemelerin nasıl yapıldığına dair bir fikrim yok.”

“Yarış sonrası mı?” diye tekrarladı Flick. “Yarış öncesi yapılan ödemelere ne oldu peki?”

Dillon şaşırmişti. “Önce mi?”

“Teminat olarak,” diye açıkladı Demon.

Dillon başını salladı. “Yarış öncesi bir ödeme yapılmazdı ki, sadece yarış sonrası yapılan bir ödeme olurdu. Bununla ilgilenen de başka biri vardı, ben değildim.”

Flick kaşlarını çattı. “Artık öyle çalışmıyorlar.”

Demon “Bu anlaşılabilir,” dedi. “Craven toplantısından önceki yarışlara odaklanıyorlar. Bu yarışlarda bahisler oldukça yüksektir, bir ya da iki koşuda şike yapsalar dünya para kazanırlar. Jokeyler bunu gayet iyi bilir. Ancak, kâhyalar tarafından sorguya çekilmeyi de hiç istemezler –büyük yarışlardan önce herkes gözünü kulağını iyice açar.”

Dillon kaşlarını çattı. “Geçen sezon, büyük yarışlardan birine şike karıştırmaya çalışmamışlardı.”

“Bu sezona hazırlandıkları için olabilir –ya da şimdi kendilerinden biraz daha eminlerdir ve büyük kazanmak için büyük riske giriyor olabilirler. Ayrıca Bahar Festivali’ndeki yarışlarda jokeyler cı-tayı yükseltmiş de olabilirler.” Demon, Dillon’u süzdü. “İki yarışa şike sokmanın bedelinin beş midilliye eşdeğer olduğunu duyduk.”

“Beş mi?” Dillon hayretler içindeydi. “Bir keresinde tam üç midilli için teklif götürmüştüm.”

“O halde fiyatlar artmış. Jokeyi bir kısmını peşin, bir kısmını da yarıştan sonra vermek üzere bağlıyorlar. İlk ödemeyi kabul ettiğinde jokey taahhütte bulunmuş oluyor. Bu da şebeke için daha az risk demek.” Demon, Dillon’a baktı. “Bence, geçen sene başlarına gelen şeyin tekrar etmemesi için bayıla bayıla ilk ödemeyi yapıyorlardı.”

Dillon başıyla onu doğruladı. “Evet. Anlıyorum. Böylece şike öyle ya da böyle kesinleşmiş oluyor.”

“Hımmm.” Flick kaşlarını çattı. “Senin ayarladığın jokeylere ödemenin nasıl yapıldığını bilmiyor musun?”

Dillon sarardı. “Geçen yılın ilk sezonunda olmuştu.” Demon’a bir bakış attı. “Jokey pek memnun olmamıştı, parasını annesinin evine bırakmışlar. Şebekenin, yaşlı anasının evini öğrenmiş olmasından pek hoşlanmamıştı.”

Demon, Dillon’la göz göze geldi. Öğrendikleri hiç hoşuna gitmemişti. Şebeke sandığından da akıllı davranmıştı. Şeytanca ve akıllı derken tabii bunu iyi bir anlamda düşünmüyordu. Meydan okuyorlardı ve bir o kadar da tehlikeliydiler.

Elbette bu, aynı zamanda onun Cynster kanını besleyip, onu harekete geçiren bir şeydi. Bu durumda düşüneceği tek insan Flick’ti ve kahrolası şebekenin canı cehenneme diye düşünüyordu. Ne yazık ki durum öyle bir şekillenmekteydi ki meleğini şebekenin hatalarının sonucunda oluşacak kötü sonuçlardan da korumak durumundaydı. Şebeke onun umurunda bile değilken, Flick’in kılına gelecek zararı çok fazla önemsiyordu. Bu onun daha önce yaşamadığı bir duyguydu. Bu yalnızca bir arzu değildi. Bu şehvet denen şeyle epeydir tanışıyordu ama hiçbir zaman duyguları onun iç sesini bastıramamıştı. Bunun sebebi büyük olasılıkla hissettiği koruma içgüdüsüydü. Tehlike geçene kadar onu kilitli kapılar ardında tutmak istiyordu.

Maalesef...

“Gitsek iyi olacak.” Flick, eldivenlerini alıp ayağa kalktı.

Flick’le Dillon arasındaki ilişkiyi anlayabilmek için Demon işi ağırdan alıyordu.

Eldivenlerini giyerken Dillon ona bakıyordu. Flick sonra onun bakışlarına karşılık verdi. “Bir şey öğrenirsek sana da haber veririm. O zamana kadar ortalarda görünmezsen iyi olur.”

Dillon başıyla onayladı. Uzanıp kızın elini sıktı. “Teşekkür ederim.”

Flick onunla tokalaştıktan sonra elini çekti. Tavırları pek de sıcak değildi. “Bunu General için yaptığımı söylemiştim.” Bu sözler önceki icraatlarına pek de uymuyordu. Dediklerine kendi inansa bile Demon pek inanmadı.

Dillon acıklı acıklı dudak büktü. “Öyle olsa bile...” Demon’a bakarak ayağa kalktı, “size olan borcumu asla ödeyemem.”

Demon ruhsuz bir ifadeyle ona baktı. “Bir şeyler düşünürüm, korkma,” dedi.

Bunun üzerine Dillon’un gözleri açıldı, Demon onu başıyla selamladıktan sonra Flick’e döndü.

Kız kaşlarını çatarak Dillon’a baktı. “Birkaç gün daha bakınacağız.” Sonra dönüp dışarı çıktı.

Geceye karıştıklarında, onun peşinden giden Demon derin bir nefes aldı. Gözlerini gökyüzüne çevirdiğinde, bulutların gölgelediği ay manzarasıyla karşılaştı. Kulübenin içindeyken lambanın ışığı azalmış ve sonra da sönmüştü. Gözleri karanlığa alışmış olan Demon geçitte ilerlerken etrafına bakınıyordu. Etrafta kimsecikler yoktu; gecenin içinde yalnız başlarındaydılar.

Flick yardım beklemeden eyerin üstüne tırmanmıştı bile. Demon, İvan’ın bağlarını çözerek derhal kızın peşine düşmüştü.

“Parktan geçip eve gideceğim. Yarın öğleden sonra Heath’te görüşürüz.”

“Olmaz.”

Flick şaşkınlıkla ona baktı. Tartışmaya başlamadan Demon araya girdi. “Seninle Hillgate End’e kadar geleceğim. Gece yarısını geçti, bu saatte bir başına dolaşmamalısın.”

İtiraz etmedi ama Demon onun karşı çıkmasına fırsat vermemişti. Ağaçların arasından bir rüzgâr esip de geçitte onları buluncaya kadar Demon’ı incelemişti. Rüzgâr karanlıkta ısıklık çalarak hafif uğultular çıkarmış, dalları salladıktan sonra sessizce yok olmuştu.

Flick çenesini tuttu ve başıyla onu onayladı. “Tamam, peki.”

Dizginleri şaklatıp yola koyulunca, Demon da her zamanki gibi bir küfür savurup İvan’ın ona yetişmesi için harekete geçti. İvan kısa süre sonra yetişti ve çayırlarda yan yana gitmeye başladılar. Çitlerin öte yanında, tam karşılarında uzanan Hillgate End’in sınırları görünüyordu.

Çitlerin seyrekleştiği bir nokta vardı ki, burayı her ikisi de biliyorlardı. Oraya doğru ilerlediler. Ağaçların arasındaki karanlık yolda Flick yine öne geçti.

Buradaki bazı yolların durumu biniciler açısından iyi sayılsa da, bu patika pek öyle değildi. Sağlarından sollarından uzanan dallar, zaman zaman yüzlerine gözlerine giriyordu. Atlarını yavaşlatmak zorundaydılar çünkü onları birazcık koşturmaları bile tehlikeli olurdu. Yerler yapraklarla kaplıydı ve bu da atların ayaklarının kaymasına yol açıyordu. Her ikisi de, değerli atlarını korumak için, tüm ağırlık ve kaslarını kullanarak denge sağlamaya çalışıyor, tehlikelere karşı her tür önlemi alarak, ellerinden geleni yapıyorlardı.

General avlanmayı sevmezdi, bu yüzden arazi vahşi hayat için bir sığınma bölgesi haline gelmişti. Bir porsuğun yanından geçerlerken, önceden onların kokusunu almış ve hırıltılar çıkarmaya başlamıştı, daha sonra pek çok hışırtı, hayvan sesi ve bir tilkinin inlemesini duydular.

“Bu kadar berbat olabileceğini düşünmemiştim.” Flick alçak bir dalın altından geçerken başını eğmek zorunda kalmıştı.

Demon homurdanarak cevap verdi. “Kulübeye gidip gelirken kullandığın yolun bu olduğunu sanıyordum. Değilmiş anlaşılan.”

“Normalde doğuya giden yolu kullanıyorum ama o yoldan gidince iki kez ırmağı aşmak gerekiyor. Dün geceki sağanaktan sonra o balçığa girip Jessamy’nin dizlerini riske atmak istemedim doğrusu.”

Demon, Jessamy’nin dizlerini şu anda da riske attığını söylemek istemedi. Arazinin iyice içlerine girmişlerdi. Yüzyıllık ağaçlar etraflarını geçit vermeyen bir örtü gibi sarmıştı. Dallardan Flick’i bile güçlükle görebiliyordu. Arazinin engebeli oluşu da cabasıydı. Neyse ki Jessamy de İvan da önlerini onlardan daha iyi görüyorlardı. Atlar kendilerinden emin adımlarla ilerlerken Flick’le ikisi, yollarını bulmak için resmen onlara güveniyordu.

Bir süre geçtikten sonra Demon, “Bu patika da ırmaktan geçmiyor mu?” diye sordu.

“Evet, ama ileride bir köprü var.” Az sonra Flick, dediğini düzeltti. “Yani, bu yoldan en son geçtiğimde bir köprü vardı.”

Demon bu yoldan geçeli ne kadar oldu diye sormaya gerek bile duymadı. Muhtemelen oraya geldiklerinde, eskiden köprü-nün olduğu yerde şimdi onun yıkıntılarıyla karşılaşacaklardı.

Oraya varamadan, yağmur başladı.

Başta yükseklerdeki yaprakların üstüne düşen damlalar halinde yağıyordu. Fakat sonra iyice hızlandı ve tepelerindeki ağaçlardan sızmaya başladı.

Flick peş peşe gelen iri damlalara hedef olunca irkildi. İçgüdüsel olarak Jessamy’yi hızlanmaya zorladı.

“Hayır!” Demon gecenin içinde haykırdı. “Onu sağlam tut. Daha hızlı gitmesi tehlikeli olur, bunu sen de biliyorsun.”

Sessiz kalışı ona hak verdiğini gösteriyordu. İyice ıslanmış halde, fazlasıyla üşüyerek yollarına aynı hızda devam ettiler.

Bir taraftan da ağaçların tepesinde deli bir rüzgâr çıkmıştı. Islık çalarak esiyor ve yaprakları şiddetle sallıyordu. Bu sırada Demon, daha ne kadar yollarının kaldığını hesaplamaya çalışıyordu ama daha önce bu yoldan hiç gitmemişti. Yolun ne kadar dolambaçlı olduğunu ya da nerelerden geçtiğini bilemiyordu. Fakat yolun ırmağın üstünden bir kez geçtiğini düşünülürse henüz pek de ilerleyememiş oldukları anlaşıyordu.

Tahminlerinden pek hoşlanmamıştı. Hâlâ önlerinde uzun bir yol vardı. Malikâneden epeyce uzaktaydılar.

Ne kadar yollarının kaldığını hesaplamaya çalışırken ağaçlık bir yerde durdular. Önlerindeki ırmağı ve üstünden geçen dar, incecik tahtalarla kaplı köprüyü gördü. Arkasındaki kömürcü kulübesini de. Onu hatırlamıştı.

Lanet olsun diye geçirdi içinden.

Sanki buna cevapmış gibi, gök delindi ve yağmur hızlandı. Aniden karşılaştıkları şiddetli sağanak adeta köprüyle araları-

na bir perde çekmişti, Jessamy'yle Flick duraksamış yürümüyordu.

Demon, bildiği tüm küfürleri içinden sayarak atından indi. İvan'ı bir ağaca bağladı. Güçlü aygır şiddetli sağanakta pek etkilenmiş görünmüyordu. Başını kaldırıp havayı kokladıktan sonra gözlerini köprüye dikmişti.

Köprü eğer iyi durumda değilse, onun ağırlığına kesinlikle dayanamaz çökerdi.

"Geri çekil!" Demon Flick'e seslendi. Jessamy'nin yanından geçti ve köprüye çıkıp üç adım ilerledi. Şiddetli yağmura aldırmadan, yapıyı iyice inceledi ve sonunda tam ortasına kadar gidip birkaç kez zıplayarak sağlamlığını test etti. Tahtalar gıcırdamamıştı, köprü yeterince dayanıklı görünüyordu.

Yağmurun altında başını eğip Flick'e işaret etti. Sonra gidip atını çözdü ve eyere kuruldu. Sağanağa rağmen pek ıslanmamıştı. Köprünün öte yanındaki kocaman meşe ağacının dalları onu bir şemsiye gibi ıslanmaktan korumuştur.

Flick başıyla onaylayıp Jessamy'yi ilerletti. Tıngır mıngır karşıya geçtiler. Demon İvan'ın dizginlerini çekerek ilerlemesini isteyince, kısıraktan ayrılmayı istemeyen İvan memnuniyetle yürümeye başladı. Güçlü toynaklarıyla köprüde ses çıkararak ilerledi ve birkaç adımda onlar da karşıya geçti.

Flick onları meşe ağacının ayırık dallarının altında bekliyordu. Demon kızın yanına geldi ve ona hiç tartışacak durumda olmadığını gösteren bir bakış attı. "Bu yağmurda imkân yok malikâneye kadar gidemeyiz."

Kız gözlerini kocaman açarak ona baktı. Gözlerini önlerinde ki açık araziye ve üzerindeki sayısız, incecik akan derelere çevirdi. "Bu ani sağanaklar hep olur, birazdan diner."

"Kesinlikle. Biz de bu yüzden yağmur dinene kadar kulübede bekleyeceğiz."

Flick kulübeye baktığında aklına kalın bir toz tabakası, örümcek ağları ve böcekler gelmişti. Hatta fare bile olabiliirdi. Ya da

başka kemirgenler. Sonra başını kaldırıp şiddetli yağmura baktı ve suratını astı. “Sanırım bir saat kadar sürer.”

Demon dizginleri çekti. “Diğer tarafta küçük bir ahır olmalı, doğru oraya git.”

Flick omuz silkip dizginleri kavradı ve dediğini yaptı.

Demon da hemen onu izledi.

Küçük ahır ancak iki atın sığacağı kadar bir yerdi. Bir de onlar olunca, karanlıkta eyerleri çözmek zor oldu. Yer çok dardı. Birbirlerine çarpmadan hareket etmeleri imkânsızdı. Kollar göğüs- lere, bilekler göğüs kafesine değiyordu. Flick, çözdüğü kayışlardan birini ararken, yanlışlıkla elini Demon’ın bacağına gezdirdi. Fark ettiğinde de mahcubiyetle hemen geri çekti. “Özür dilerim.”

Demon ömrünü rahatsız edici bir sessizlikle karşıladı.

Bir dakika sonra İvan’ın eyerini indirirken ona çarpmamak için kızın yerini belirleyebilmek üzere döndüğünde, bilmeden kızın göğsünü avuçlamış olduğunu fark etti. Tek kelimelik bir özürden başka yapabileceği bir şey yoktu ve bu arada ellerini çe- kebilmek için kendiyi mücadele ediyordu.

Flick’in tek cevabıysa sessiz bir ciyıklama olmuştu.

En sonunda işlerini bitirmişlerdi. Atlar üstlerindeki fazla yük- lerden kurtulmuş, yan yana duruyorlardı. Flick, kapıda duran Demon’ın yanına gidip, geniş omuzlarının korumasına sığındı.

Demon taş kulübenin içine göz atıp etrafına bakınarak, “Kulübenin içi ne haldedir ancak Tanrı bilir.” dedi.

“Taşkömürü imal edenler her yıl buraya gelir.”

Yadsınamayacak bir şekilde “Sonbaharda,” diye yanıtladı Demon.

Kız surat astı.

Demon iç çekti. “Gidip içeriye bakacağım.” Omzunun üstünden bir göz attı. “Burada beklemek ister misin? Kapıdan içeri girememe ihtimalim bile var.”

Başıyla onayladı. “Sen bakarken ben burada beklerim, sorun yoksa beni çağır.”

Arkasını dönüp ona bir kez daha baktıktan sonra Demon kulübenin kapısına doğru yürüdü. Az sonra tahta kapının taş zemin üstünde çıkardığı kulak tırmalayıcı ses duyuldu. Flick, aralıksız yağın yağmura bakarak orada bekledi. Yağmur sesinden başka ses yoktu. Arkasındaki atlar önce huzursuzlandılar, biraz kişneyip pofurdadıktan sonra da sakinleştiler. Şimdi kızın tek duyabildiği atların nefesleri ve yağmurun sesiydi.

Ahırın arkasından arada bir duraksayan, hasır sesine benzer sinsi bir hışırtı geldi.

Flick donup kaldı. Gözlerini açıp dehşet içinde etrafına bakındı. Birden, şeytani gözleriyle etrafı kemiren fareler canlandı gözünde. Dönüp, kulübeye doğru koşmaya başladı.

Kapı aralık kalmıştı. Düşünmeden içeri daldı.

“Dur!” Bu, Demon’ın sesiydi. “Lambayı buldum.”

Flick kapının içinde beklerken, kalp atışları biraz yavaşlamıştı. Demon iriydi, büyük ayakları vardı. En azından üç dakikadır kulübenin içinde koca adımlarla dolaşıyordu. Fare ya da herhangi bir kemirgen vardiysa bile, şimdiye kadar çoktan kaçmış olmalıydı.

Çakan kibritin sesi duyuldu. Bir alev görüldü ve o söndükten sonra kulübenin içinde hafif bir ışık kaldı. Demon lambanın camını da taktı.

Flick epeydir tuttuğu nefesini bırakıp etrafına bakındı.

“İyi!”

“Bence de.”

Demon içerideki eşyaların dökümünü çıkarıyor gibiydi. Kömürçülerin bir dahaki gelişlerinde hatırlat da onlara teşekkür edeyim.”

Kulübe, önüne geçilemeyen birkaç örümcek ağının dışında gayet tertipli ve temizdi. Kapı gayet sağlamdı, pencereler güvenle kapatılıp mandallanmıştı. Kömürçülerin bu geçici evlerine şimdiye kadar istenmeyen bir misafir girmiş gibi görünmüyordu.

Ancak kemirgenleri çekmemek için hiç yiyecek bırakmamışlardı. Anlaşılan tüm tavalara, tencerelere ve daha da önemlisi

demlikler, sahipleri tarafından götürülmüştü. Sadece odunlukta yakacak biraz odun bulunuyordu.

Demon, Flick'e bakıp, şöminenin yanına gitti. "En azından güzel bir ateş yakabilirim." Her ikisi de ıslanmışlardı.

"Hımm." Flick kapıyı kapattı ve kollarının üst taraflarını ovalayarak kulübenin içine girdi. Demon şömineyi tutuşturmak için ince odun seçerken, Flick de mobilyaları incelemeye başladı. Sadece tek bir koltuk vardı, malikâneneden çıkma eski bir şeydi bu. Onun arkasında üç dar kerevet ve her birinin üstünde topak topak olmuş kalın şilteler duruyordu. En yakındakinin tahtasına bastırıp sağlamlığını kontrol ettikten sonra üstüne oturdu ve dinlenmeye çalıştı. Omuzlarını serbest bırakıp derin bir iç çekti.

Demon ne yaptığına baktı ve başını salladı. Az sonra çıraları tutuşturup, ateşi yakmıştı.

Flick oturup alevlerin büyümesini izledi, filizlenen alevlerin kıpırdanıp koyu renk odunları yalayışlarını seyretti. Demon sabırla ateşi besledi. Dal üstüne çıra, çıra üstüne dal koyarak alevleri iyice güçlendirdi.

Sıcaklık yayılmaya başlamıştı. Onu sarıp sarmalıyor, dalga dalga dokunarak ıslak kıyafetlerinin içindeki soğuk bedenini ısıtıyordu. Bu, hoşuna gitmişti. İç çekerek omuzlarını hareket ettirdi, önce birini, sonra da diğerini. Sonra yerine tekrar yerleşip Demon'ın kararlılıkla çıraları dizen usta ve sabırlı ellerine bakmaya devam etti.

Elleri de vücudunun geri kalanı gibiydi; iri ve sağlam. Uzun parmakları asla beceriksizce hareket etmiyordu. Tutuşu güçlü ve güven vericiydi. Hareketlerinin gayet hesaplı olduğunu fark etmişti. Abartılı hareketleri yoktu, bu da onun kontrollü biri olduğu hissini doğruluyordu. Kendini dizginleyebilen ve her hareketini ölçüp biçen bir adamdı.

Onun çok kontrollü biri olduğunu artık gayet iyi biliyordu. Alevler iki koca odunu iyice sarana kadar durmadı. Gerindi ve sonra dönüp erkeksi bakışlarını kıza çevirdi.

Flick, Demon'ın kendisine baktığının farkındaydı ama gözlerini alevlerden ayırmadı. Bakışlarının yüzünde dolaştığını hissetmek onu alevlerden daha çok yakıyordu. Sonunda cesaretini toplayarak bakışlarını şömineden ayırıp Demon'a çevirdi ve gözlerine baktı.

Derken birden, karanlık köşede bir şeyin hareket ettiğini gördü. Kıpırdayan tüylü bir şeydi.

Nokta gibi bir burnu ve pembemsi kırmızı gözleri vardı.

"Aaaaaaayyyyyy!"

Çığlığı sessizliği bozmuştu.

Bir çığlık daha atıp, yerinden fırladı ve kendini Demon'un kollarına attı.

Demon ona sarıldı.

"Nedir o?"

"*Bir sıçan!*" Gözlerini karanlık köşeye dikmiş halde, tırnaklarını Demon'ın güçlü kaslarına geçirdi. Çenesiyle işaret etti. "Orada, şöminenin yanında." Sonra yüzünü Demon'ın göğsüne gömdü. "Onu buradan çıkar!"

Paniklemiş bir şekilde yalvarmıştı. Demon, taşların üstünde duran minik tarla faresine baktı. "Flick..."

"Gitti mi?"

Bu defa da Demon iç çekti. "Isınmak için gelen minik bir fare yalnızca. Az sonra gider zaten."

"Gittiği zaman haber ver."

Onu göğsüne bastırdı. Tek görebildiği tepesindeki saçlarıydı. Başını eğip, yüzünü görmeye çalıştı ama Flick yüzünü iyice onun göğsüne gömmüştü. Bir şekilde ellerini ceketinin altına sokmuş ve sanki hayata tutunuyormuşçasına ona sımsıkı sarılmıştı.

Alnından dizlerine kadar tüm vücudunu ona yapıştırmıştı. Ve tir tir titriyordu.

Tepeden tırnağa hafif bir titreme nöbeti daha geçirdi. Demon da içgüdüsel bir şekilde ona sıkıca sarıldı ve ellerini sırtında hafifçe dolaştırarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

Başını eğip, yüzünü saçlarının arasına soktu ve mırıldandı. “Bir şey yok, tamam. Şimdi gider.”

Kızın paniklemiş halde nefes aldığını, boğazının tıkanıp kaldığını duyabiliyordu. Flick ona cevap vermedi ama onu duyduğunu belli etmek için kafasını salladı.

Orada, ateşin başında öylece sarmaş dolaş duruyorlar ve kordudan taş kesilmiş farenin hareket etmesini bekliyorlardı.

Demon sabırla, tahammül ederek beklemeyi umuyordu ama biraz sonra tahammülün de ötesine geçmişti. Ateş onu kurutmuştu, onun kollarına koştığında buz gibi olan Flick’i şimdi Demon’ın vücudu ısıtıyordu. Göğüs kafesine dayadığı göğüslerini, bacaklarına dayadığı kalçalarını ısıtıyordu. Karşılığında kız da onu ısıtıyordu tabii. Artık odadaki tek ateş şöminedeki değildi.

Dişlerini sıkıp kendini buna dayanabileceğine ikna etmeye çalışıyordu. Onun bu halinden kızın haberdar bile olmadığını düşünmek, belki işini biraz olsun kolaylaştırıyordu.

Aralarındaki sıcaklık artmaya başlamıştı. Kızın parfümü içine dolmuş ve tüm duygularını allak bullak etmişti. Kollarının arasındaki bu yumuşaklık, göğüs kafesine dayanan göğüsler, bu esnek narin beden, tüm dişiliğiyle onun erkeklik arzularını zorluyordu. Derin bir nefes aldı ve onun kokusunu içine çekti. Gözlerini kapatıp, çenesini sıkarak vücudunun tepki vermesini önlemeye çalışıyordu.

Ancak tamamıyla başarısız oldu. Sertlik daha arttı, sınırsız gerildi. Flick merhametsizce ama bir o kadar da masum şekilde, çektiği fiziki acıyı çentik çentik artırıyordu.

Umutla kızı kendinden uzaklaştırmaya çalıştı ama kız başını sallayarak yüzünü daha da sıkı gömdü ve ona daha sıkı yapıştı. Dişlerini sıkıp, biraz kuvvet uygulayarak onu biraz kenara çekti, böylece artık tam önünde durmuyordu ve onu fiziksel anlamda ne kadar etkilediğini de öğrenemeyecekti.

Acı çekiyordu ve elinden hiçbir şey gelmiyordu. Onunla alay edip, oyun oynamanın cezasını çekiyordu şimdi.

Yine de yaptıklarından hiç pişman değildi. Ne şimdi ne de eskiden.

Bunu fark etmek ona bir an için fiziksel durumunu unutturmuştu. Şaşırdı ve bir nebze rahatlayarak, Flick'in onu tam olarak neden bu kadar etkilediğini düşündü.

Onu daha önce gezip tozduğu ve eğlendiği kadınlardan biri gibi düşünmemiştir. Daha önce hiçbir kadına karşı böyle korumacı da davranmamıştır. Ve hiçbirini bu kadar kolayca onun uyandırdığı duyguları uyandırmamıştır. Onu diğerlerinden ayıran şey, kızın ona hissettirmiş olduğu bir şeydi. Hiç çaba harcamadan onu uyatabiliyordu -bu başlı başına bir şoktu- fakat bununla birlikte başka bir şey daha vardı. Bağımlılık yaratan, yeni bir histi bu.

Kesinlikle farklı, daha önce hiç hissetmediği bir şeydi. Sanki kız tüm masumluluğuyla onun ruhuna erişebilecek ve orada da masum bir şey bulabilecek, bir şeylere dokunabilecekmiş gibi hissediyordu. Bu, yeni, göz alıcı ve daha önce içinde barındırdığını bilmediği bir şeydi. Daha önce kimsenin ulaşamadığı, hiç dokunamadığı bir şey.

Kaşlarını çatıp kızıdan kurtulmak istedi. Kız derhal ona tutunup ayrılmasına izin vermedi. Demon iç çekti. Koruma içgüdü-sü tamamıyla çalışıyordu ve kızın kollarından yine kurtulamamıştır. Belki Flick'i ikizleri düşündüğü gibi sevecen bir şekilde düşünmeliydi.

Ama bu imkânsızdı...

Korkusuz Flick bir fareden korkmuştu. Bu düşünceye bayıldı. Yine de kız gerçekten de korkmuştu. O küçük fare ona bir canavar gibi görünmüştü. Soru bunun haktan nasıl geleceğiydi; masum minik farenin değil, korkunun.

Güçlkle derin bir nefes alıp Flick'in kolunu tuttu ve onu kendinden ayırdı.

"Flick, tatlım şu fareye bir bak. Nasıl da zararsız, küçük bir şey; seni yiyemez ki."

“Deneyebilir.”

“Ben yanıdayken asla yapamaz.” Dudaklarıyla, göğsüne kaplanmış yüzünü dürtüp, şakaklarına usul usul öpücükler konduyordu. “Gel, bir bak. Çok küçük.”

Hâlâ ona sımsıkı yapışmış olsa da isteksizce yüzünü göğsünden kaldırıp minik kemirgene bir bakış attı.

“Tamam, işte böyle. Gidene kadar onu izleyeceğiz.”

Sessizlik içinde bir dakika boyunca hareketsiz kalıp, sinirli bir şekilde bıyıklarını oynatan minik tarla faresine baktılar. Demon onu korkutup kaçırmak için kıpırdamıyordu, Flick bu şekilde ona yapışmışken hareket bile edemiyordu. Ayrıca canavar fareye yaklaşması Flick’in hiç hoşuna gitmezdi.

Sonunda fare, hiç kıpırdamayıp, ses de çıkarmadıkları için hareket etmeye karar verdi. Flick donakalmıştı. Fare, geldiği kuytu köşeden, diğer köşeye kaçtı ve orada kaldı.

Bir kütük devrildi, şömineden kıvılcımlar saçıldı.

Fare fırlayıp iki taşın arasındaki bir çatlağa giriverdi. Sıkışarak, zorlukla dışarı süzüldü ve gitti.

“Çabuk!” Flick onu bırakmıştı. “Deligi kapat!”

Demon farenin geri döneceğini hiç sanmıyordu ama yine de odunların içinden küçük bir dal parçası kopartıp, eğildi ve onu deliğe sokarak tıkadı. “İşte. Artık güvendesin.” Doğrudan ve döndü.

Flick birkaç adım uzaktaydı. Yaklaşarak onun omuzlarının üstünden, deliğin kapanıp kapanmadığına iyice baktı. Şimdi hızlı hızlı nefes alıp veriyor ve Demon’ın tam karşısında duruyordu.

Demon’ın bakışları kızın heyecanla inip kalkmakta olan göğsüne takılıp kalmıştı. Onu bir tepki vermekten sadece mükemmel refleksleri kurtarabilirdi. Tüm kaslarını kilitledi ve kontrolü ele aldı. Gözlerini yavaşça kaldırıp kızın yüzüne baktı.

Flick’le bakışları karşılaştığında kız birden titredi, kendine bunun korkudan olduğunu söyleyip duruyordu. Fakat Demon’ın koyu mavi gözlerindeki parıltı nefesini kesiyor, ba-

şını döndürüyor ve güvenlik için değil de, orada hissedeceği rahatlatan duygu yüzünden, yeniden onun kollarına atılmak için yanıp tutuşuyordu.

Gözleri kocaman açılmış, dudakları aralanmış, yanakları hafifçe pembeleşmişti ve aklı şu an beş karış havadaydı.

Demon ağır ağır gözkapaklarını indirirken, gözlerindeki sıcaıklığı kesen kepenkler inmiş gibi oldu. Kız göğsünden ayak parmaklarına kadar dolaşan bir karıncalanmayla dehşetli bir sızı hissetti. Tüm sinir uçları aynı anda uyarılmış gibi olmuştu. Başından aşağı sanki kaynar sular dökülüyordu.

Derin bir nefes aldı.

Demon döndü ve şilteye ve koltuğa baktı.

“Hangisini istersin?”

Flick gözlerini kırpıştırarak duygularını yatıştırmaya ve konuşmaya çalıştı. Bir nefes daha aldı. “Ben şilteyi alırım, sen koltuğu alabilirsin.”

Başıyla onayladı. Kızın gözlerine bakmadan seçtiği yere geçmesi için ona yol verdi. Ondan, kendinden, havada parıltıdayan şeyden habersizce kız şiltenin üzerine oturdu. Arkasına yaslanıp dizlerini kıvırdı ve başka kemirgenlerin ortaya çıkmaması için korunaklı bir biçim aldı. Dizlerine sarılıp, başını dayadı ve alevleri seyretmeye başladı.

Demon ateşi takviye edip, koltuğa geçti. O da Flick gibi gözlerini şömineye dikti. Flick’e bakmamak için direniyordu. Ona bakmak, merak etmek...

O an boş bulunup bunları düşünürken az daha kendini ele veriyordu. Flick’le arasına kurduğu savunma mekanizması yıkılacak, masumiyetle şehvet karşı karşıya kalacaktı. Onu bu durumdan kurtaran, kızın değişmeyen masumiyeti ve masumiyetle karışık aynı derecedeki saf şaşkınlığının yansıdığı mavi gözleri oldu. Ona dayanma gücü verdi. Gayret gösterdiği için canı daha da yandı. Tüm gücünü harcamışçasına bir titreme geldi içine.

Bu, başının dertte olduğunun bir göstergesiydi. Demek ki kıza karşı hissettiği şeyler, çoktan sandığının ötesine geçmişti. Bunun hiç farkında olmamıştı.

Şimdi, bu tehlikenin farkına varmışken bile, onun gibi bir meleğin, altında kıvrınmasının nasıl bir şey olacağını düşünmeden edemiyordu. O akşam defalarca kez yaptığı gibi, kızla ilgili fanteziler kurup, narin cildinin daha ne kadar kızarabileceğini hayal etti. Ancak artık duyguları sadece şehvet değil, aidiyet de içermeye başlamıştı. Bundan kurtuluşunun çok zor olacağını biliyordu. Bu durumda, işin ucunun nereye varabileceğini düşündü...

Bunu düşünmek bile tüylerini diken diken etmişti. *Evlilik* asla kullanmak isteyeceği bir kelime değildi, aklına bile getirmek istemiyordu.

Bir hışırtı duyunca kıza doğru baktı. Kızın uykulu ve gözleri yarı kapalı bir halde ondan tarafa dönmüş olduğunu gördü. Bacaklarını eteğinin altına toplamış, döşekte oturmuş ve gözlerini şömineye dikmişti. Demon, gözlerini kızdan alıp, onun yaptığı gibi ateşi seyretmeye ve bir şey düşünmemeye çalıştı. Bu çok ama çok zordu.

Dışarıda hâlâ deli gibi yağmur yağıyordu.

Aklı biraz yerine gelince saatin kaç olduğunu merak etti ama ne kadar süredir arazide olduklarını bilmiyordu. Bir saat mi, yoksa daha az zamandır mı?

Kız içini çekince Demon ona baktı ve gözlerini bir daha başka yere çevirmedi.

Uyuyordu.

Elini yanağının altına koymuştu. Uzun kirpikleri hareket-sizdi ve onların gölgeleri çizgi çizgi pürüzsüz tenine düşmüştü. Dudakları hafifçe aralanmıştı. O dudakların tatlı kıvrımlarını ifade edecek kelime bulamıyordu. Alevlerin ışığı çenesine vuruyor ve saçlarında altın rengi parıltılar oluşturuyordu.

Demon baktı ve kızın aldığı her nefesle birlikte, mavi kadi-

fe elbisenin içine sıkışmış memelerinin, boynundaki kırıksıklığın düzenli iniş kalkışlarını seyretti.

Hâlâ, onun Dillon için ne hissettiğinden emin değildi, ama aralarında cinsel bir çekim olmadığının sinyallerini almıştı. Onların belki de böyle bir çekim hissetmek için çok genç ve masum olduklarını düşünmüştü. Fakat şimdi Flick'in bu tür hisler için yeterince büyümüş olduğunu görüyordu.

Bunları kurgularken, kızın ona ne gözle baktığını merak etti.

Seyretti ve düşündü, ölçüp biçti. Şimdi gözlerini ondan kaçırmasına gerek yoktu.

Yedinci Bölüm

Uyurken, onu rüyasında defalarca görmüş olduğunun farkında değildi. Gözkapakları kapanmadan önce gördüğü son şey kızın yüzüydü, uyandığında da loş ışıktaki gördüğü ilk şey o oldu.

Demon kaşlarını çatıp, ağrıyan boynunu tuttu ve şöminedeki gri kül yığınının görünce donakaldı. Pencereden dışarı bakmak için döndü.

Ağır panjurlar kapalı olmasına rağmen her bir aralıktan içeri ince bir ışık süzülüyordu.

İçinden söylenerek hâlâ uyuyan Flick'e baktı. Tıpkı bir melek gibiydi. Kalktı ve sessizce kapıya gitti. Kapıyı açınca korktuğunun başına geldiğini anladı, şafak çoktan sökmüştü.

Kapıyı iyice açıp derin bir nefes aldı. Ormanın ve ıslak toprağın kokusu ciğerlerine doldu. Bir süre bunun keyfini çıkardı.

İçerden ses gelince kapıda sessizce durup Flick'in uyanışını izledi.

Gözlerini hemen açmadı. Yavaş yavaş ayılıyordu, kaşlarını oynatıp hafifçe gülümsedi. Gözleri hâlâ kapalı haldeyken kedi gibi mırıldandı. Derin bir nefes aldı ve göğsü dolgunlaştı. Sonra vücudunu arkaya bükerek gerindi, rahatladı ve sonunda kirpikleri hareketlendi.

Ancak bunları yaptıktan sonra gözlerini açtı. Yavaşça.

Demon'a baktı ve gözlerini kırıştırdı. Yüz ifadesinde durumdan rahatsız olduğuna dair bir şey yoktu. Tam tersine yüzü sıcak bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Sabah mı oldu?”

Bu uykulu ses tonu birden Demon’ın içine işledi. Konuşmadı, düşünemedi –sadece istiyordu. Kendini bile şaşırtan derin bir sahiplenme duygusuyla karışık bir arzuydu bu. Bununla baş etmek, bu duyguyu yok saymak için mücadele etmek onu sertleştirmişti. Titriyordu.

Kız hâlâ gülümseyerek ondan bir cevap bekliyordu. Demon kapıda durduğu ve ışık onun tam arkasından geldiği için, yüzündeki anlamsız ifadeyi ya da başka şeyleri görememişti. Demon, bunun bilinciyle tüm gücünü toplayıp ona cevap vermeyi başardı. “Neredeyse.”

Sesi gayet sert ve dengesiz çıkmıştı. Kızın tepkisini görmek istemedi ve daha fazla bakıp da ona olan duygularını anlamasın diye hızla arkasını döndü. Ağaçlığa bakıyormuş gibi yaparak boğazını temizledi. “Atları eyerleyeceğim,” diyerek kızın yanından kaçtı.

Tabii, birkaç dakika sonra Flick ona yardıma geldi.

İvan aksi ve huysuzdu. Demon, Flick’le fazla ilgilenmemek için bunu bahane etmişti. Onun şaşkın bakışlarını görmezden geldi. Hatta Jessamy’yi eyerlerken ona yardım bile etmedi. Çünkü Flick elini bu sabah da onun bacağına koyarsa, vücudunun ne tepki vereceğini biliyordu. İvan hazır olur olmaz, huysuz aygıra atladı ve onu bu daracık mekândan çıkardı.

Kömür işindekiler, kulübeyi ağaçlığın içindeki bu belli noktaya inşa etmişlerdi çünkü burası dört ayrı patikanın doğal keşim noktasıydı. İlki onların dün gece kullandığı yoldu, diğeri doğrudan malikâneye gidiyordu. Üçüncüsüye Flick’in onun çiftliğine ve kulübeye gitmek için kullandığı doğruya uzanan yoldu. Demon, İvan’ı bu ağaçlık alanın tam ortasında durdurdu ve gözlerini batıdaki küçük bir kasabaya doğru uzanan dördüncü yola çevirdi.

General’in orta yaşlı kâhyası Hugh Dunstable’in sabahtan beri oralarda dolaştığını görünce de çok şaşırdı. Demon donakalmıştı.

Dunstable onu görmüştü, gülümseyerek elini şapkasına götürdü. “Ah! Günaydın efendim.”

Demon da onu nezaketle selamladı ama gülümsemedi. Dunstable’ın atı gittikçe yaklaşırken, Demon’ın aklından bin bir türlü düşünce geçiyordu.

“Sanırım dün geceki sağanağa yakalandınız.” Dunstable onun yanına gelip sohbete devam etti. “Çok şiddetli yağdı. Ben de yakalandım, birdenbire indirdi. Carters’a gidip birkaç el kâğıt oynamıştım. Dönüşte yakalandım. Eve geldiğimde sıırıslıklam olmuştum.”

“Dediğin gibi.” Demon gizlice karanlık ahıra doğru baktı. “Atla bir yere gidemeyecek kadar şiddetliydi.”

Dunstable homurdandı. “Hem de bu yollarda mı? En iyi atınızı riske sokardınız.”

O sırada en iyi at, homurdanıp kişneyerek Dunstable’ın atına sataşıyordu. Demon küfredip İvan’ın dizginlerini çekti. Dunstable uysal beygirin üstünde kıkırdadı. “Evet. Ata binmek zaten başlı başına bir macera. Namınızın nereden geldiğini görmek hiç zor değil.”

Soylu atlara binmek pek onun uzmanlık alanı değildi ve bu sebeple kazandığı bir namı da yoktu. Ancak, Demon dua etmekle öyle meşguldü ki adamın bu yorumunu duymazdan geldi.

Flick’in ahırda kalması için yaradana yalvardıysa da kabul edilmemiş olsa gerek ki tam o anda Flick dışarı çıktı. Jessamy’yi dışarı çıkarırken Dunstable’ı görüp gülümsedi.

“Günaydın Bay Dunstable.”

Gökyüzüne bakarken, Dunstable’ın yüzündeki ifadeyi kaçırmıştı. Bir an içinde, yüzündeki şaşkınlık korkuya, sonra birtakım tahminlerle spekülasyonlara ve tekrar çarçabuk korkuya dönüşmüştü.

Flick başını eğdi ve neşeyle konuşmaya başladı. “Ne güzel bir sabah, değil mi?” Dunstable’ın yüzündeki ifade donup kaldı.

Adam ağzında anlaşılmayan bir cevap geveledikten sonra tenkit dolu bakışlarını doğrudan Demon'a çevirdi.

Demon'ın verebileceği tek tepki vardı, küstahlık. Kibirli bakışlarla Dunstable'ın bakışına karşılık vererek, sert bir yüz ifadesi takınıp, kaşlarını kaldırarak ona meydan okudu.

Dunstable, bir hizmetkârdan ancak bir kademe üstündü. Yaşlı ve güvenilir bir çalışandı ama bu durumda o bile nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu. Demon adama bir hizmetkâr gibi davrandığı için pişman olsa da içgüdüleri, herhangi birinin Flick hakkında kötü bir yorumda bulunmasına engel olmak üzere harekete geçiyordu.

Neyse ki, kız atını hazırlamakla meşgul olduğundan ikisinin arasında esen bu soğuk rüzgârın farkına varmamıştı.

“Bulutlar dağılmış gibi görünüyor. İddiaya girerim öğlen saatlerinde hava epey sıcak olacak.” Kız doğruldu ve etrafta, atın üstüne çıkabilmek için kullanabileceği bir kütük arandı.

Demon, dizginleri bıraktı ve yanına gitti. Ellerini kızın beline koyarak onu kaldırdı ve Jessamy'nin üzerine oturttu.

İşte *bu*, kızın ilgisini çekmişti. Nefesini tutup gözlerini kırptırarak ona baktı. Sonra hemen bacaklarını toplayıp, eteklerini düzeltti. “Teşekkür ederim.”

Başını kaldırıp mavi gözlerini Dunstable'a dikti.

“Yeşillik alanın bu kadar genişlediğine inanamıyorum, Hendricks'i yollasak da ağaçları biraz budasa. Baksanıza, buradan bile, bu kadar güzel bir sabahta, gökyüzünü doğru dürüst görmeye imkân yok. En iyisi...”

Gamsız bir şekilde, pür neşe konuşmaya devam ediyordu. Uykudan yeni kalktığıнын işareti olan kırmızı yanaklarının, dar-madağınık saçlarının ve iyice kırışmış eteklerinin, sabah enerjisiyle yaramazlık yapmış bir kız portresi çizdiğinden habersizdi.

Tahmin edildiği gibi, konuşmasını bitirip, malikâneye giden yoldan ilerlemeye başlayınca Dunstable da peşinden gitti. Kızı

yakından izliyordu. Yüz ifadesi hâlâ taş kesmiş olsa da görevi gereği Flick her durduğunda ona gerekli cevabı vermeyi ihmal etmiyordu.

Demon, ellerini beline dayayıp arkalarından baktı. Nefesini tutmaktan artık vazgeçip, kulübeye döndü. Kapıyı sıkıca çekti ve İvan'a bindi. Öylece de kaldı.

Uzunca bir süre Flick'le Dunstable'ın arkasından baktıktan sonra İvan'la birlikte yola koyuldu.

Hillgate End'e ulaştıklarında, Demon durumu ele almayı ihmal etmedi. Kesinlikle masum olan Flick'in adına gölge düşmesini istemiyordu.

Dunstable onları birlikte yakalamış ve kızın, gece sağanağa yakalandıkları için kulübeye sığındıklarını şen şakrak bir tavırla anlattığını işitmişti. Yani Dunstable, ikisinin o kulübede bir başlarına gecedен sabaha kadar kaldıklarını öğrenmişti. Elbette Flick, Dillon'u korumak için, gecenin bir vakti ne sebeple çapkın adamın biriyle ormana gittiğine dair tek bir kelime etmemiştir.

Dunstable'ın aklından neler geçtiğini tahmin etmek için kâhin olmaya gerek yoktu. Hatta genç, kibar ve bekâr bir kadını, çapkının önde gideni bir erkekle şafak vakti bir kulübeden çıkarırken görmek akla, düşünüldüğünden çok daha kötü senaryolar getirebilirdi.

Demon, birlikte geçirdikleri geceyi düşünerek hayli zaman geçirdi. Her ayrıntıyı, her tepkiyi tarttı. Malikâneye dönüş yolunda ağır ağır ilerlemişlerdi, zemin çok ıslaktı, atların ayakları kayıyordu. Peşpeşeydiler. Önde Flick, onun hemen arkasında da Dunstable. Dunstable derin bir sessizlik içinde ilerlerken, -pek fazla olmasa da- seçenekleri hakkında yorum yapmak dışında konuşmuyor ama Flick yol boyunca susmadan bir şeyler anlatmaya devam ediyordu.

Küçük ahırını tarif etmiş ve Jessamy'yle İvan'ın bu kadar çabuk kurumalarına şaşırdığını söylemişti. Sabahın güzellikleri hakkın-

da yorumlar yaparak gevezeliğini sürdürmüştü. Fakat bu arada fareden hiç bahsetmemişti. Fareyle birlikte, Demon'ın aklına onun kollarında geçirdiği dakikalar geldi elbette.

Eğer bu konuda bir şeyler anlatmaya başlasaydı Dunstable'ın aklına neler gelirdi kim bilir.

Sonunda malikânenin topraklarına gelmiş ve dakikalar içinde ahıra varmışlardı.

Flick'in aklında o anda sıcak bir duş almaktan başka bir şey yoktu. Tam eteklerini toplayıp, bacaklarını kaldıracaktı ki, atın üzerinden aşağı kaymadan önce Demon yanında bitiverdi. Uzanıp ellerini beline sardı ve onu aşağı indirdi.

Çabucak nefes almaya başlamıştı. Onun bu dokunuşlarına ve nefesinin kesilmesine alışıyor gibi görünüyordu. Kocaman bir gülümsemeyle elini uzattı. "Dün geceki merhametin ve beni eve kadar getirdiğin için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Demon ona baktı. Yüzüne o duygusuz ifade yerleşmiş olduğu için, gözlerinden bir şey okunması imkânsızdı. Elini tuttu ama tokalaşıp bırakmak yerine, parmaklarını onunkilere dolayıp döndü. "Seninle eve kadar yürüyeceğim."

Flick arkasından ona baktı. Elini çekiştirip tartışması gerekirdi ama işlerini ağırdan alan Dunstable yanlarında durmuş bekliyordu. Demon omzunun üstünden Dunstable'a gülümseyerek ağır adımlarla yürümeye başladığında, onu takip etmekten başka bir şey yapamadı.

Mahsustan büyük adımlar atarak çakıl taşlarıyla kaplı yola saptı. Yaşlı ağaçların aralarından geçerken mor salkımlı sarmaşıklara takılmamak için başını eğerek, terasın önündeki çimenliğe geldi. Kızı bu defa koluna takmadı, onun yerine elini avucunun içinde sımsıkı tutup, peşinden çekiştirerek yürüdü.

Flick öfkelenişini göstermeye çalıştıyındaysa da Demon görmezden geldi. Yüzünde sert ve kararlı bir ifade vardı. Kızın ise onun verdiği kararlardan haberi bile yoktu.

Flick arkasına baktığında, Dunstable'ın kemerli kapının altından onları izlediğini gördü. Kız ona gülümserken, Demon'ın aklından ne şeytanlıkların geçtiğini merak ediyordu.

Demon, terasa gelinceye kadar durmadı. Sabah olduğu için açık duran oda pencerelerinin önünde kızı bıraktı. Flick, onu içeri girmeye zorlayan Demon'a bir bakış attıktan sonra eşikten içeri girdi. Eteklerini düzeltip odaya geçerken, Demon da peşindeydi. "Sen neden Heath'e gitmiyorsun? Bletchley'i takip etmemiz lazım."

Demon, kızın tam önünde durup, kaşlarını çatarak baktı. "Ben gidip de takibi onlardan devralana kadar Gillies ve diğerleri onu takip eder. Şu anda halletmem gereken daha mühim meseleler var."

Kız gözlerini kırıştırdı. "Öyle mi?"

Demon'ın yüzünde kaygılı bir ifade vardı. "General'le konuşmam lazım."

Flick bakışlarının birbirine kilitlendiğini hissetti. "Ne hakkında?" Ne hakkında olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama nedense kendini rahatsız hissetmişti.

Demon bu soruyu kızın gözlerinden okuyordu aslında. Belli ki anlamıyordu. İçinden sövüp saydı. "Onunla şu anki durumumuz hakkında konuşmam gerek."

"Durum mu? Ne varmış durumumuzda?"

Çenesini tutup, yoluna devam etmek istediye de, kız bir adımda yolunu kesti. "Neden bahsediyorsun sen?"

Demon onun gözlerine bakarken, kaşlarını daha da çatı. "Dün geceyi diyorum, baş başa geçirdiğimiz geceden bahsediyorum." Demon bunu söylerken özellikle iki sözcüğü vurgulamış ve kızın gözlerine manalı manalı bakmıştı.

Flick bunun üstüne gözlerini kırıştıtırıp kaşlarını çatı. "Ne olmuş?" Bakışlarını inatla Demon'ın yüzünde gezdiriyordu. "Uygunsuz hiçbir şey olmadı ki."

"Olmadı," diye onu doğruladı Demon. Sesi gayet tok ve kontrollüydü. "Ama bunu sadece sen ve ben biliyoruz. El âlem

uygunsuz bir durum için *potansiyel* gördüğü sürece herkesin gözünde bu olmuş demektir.”

Flick kesinlikle bu dediğini önemseymiş gibi bir ses çıkardı. Demon gözlerini kıza dikmiş, eğer *potansiyel* hakkında bir soru soracak ve öyle bir şeyin varlığını inkâr edecek olursa kızın boğazına yapışmaya hazırlanıyordu.

Aslında kız tam da bunu yapacaktı, Demon bunu bakışlarından anlamıştı. Fakat Demon’ın yüz ifadesini inceleyince bunu yapmaktan vazgeçip, tamamen başka bir yöntem izlemeye karar vermişti. “Ama kimse bilmiyor. Eee...” elini salladı, “sadece Dunstable, o da herhalde skandal yaratacak şeyler yaptığınızı düşünmüş olamaz.”

Demon taş kesilmiş, onu süzüyordu. “Söylesene, Dunstable her zaman böyle soğuk bir tip midir?”

Suratını astı. “Genelde hiç konuşkan biri değildir. Hep ben konuşurum.”

“Eğer biraz dikkatli bakmış olsaydın, herifin ayak parmaklarına kadar şoka girdiğini görebilirdin.” Tekrar yoluna devam etmek istedi ve Flick tekrar onun yolunu kesti.

“Ne yapacaksın?”

Demon ona dokunmak istemedi, şu anki pozisyonunu riske atmak istemiyordu. Öfkeyle parladı. “General’le konuşup, ona tam olarak ne olduğunu açıklayacağım.”

“Ona Dillon’dan bahsetmeyeceksin, öyle değil mi?”

“Hayır. Ona kısaca arazimde dolaşmaya çıktığımı ve seni görüp eve kadar eşlik etmek için ısrar ettiğimi söyleyeceğim.” Demon bir adım yaklaşınca kız, onun yüzünü görebilmek için bir adım geri gitti. “Gecenin bir yarısı at üstünde ne işin olduğunu açıklamayı sana bırakacağım.”

Kız gözlerini kırptırdı. Demon bu avantajlı durumu kullanıp bir adım daha ilerledi. Flick buna zemin hazırladığının farkına varamamıştı. Gözlerini kocaman açmış, Demon’ın gözlerine dikmişti ama söze başlamadan Demon, “Kulübede ger-

çekten ne olduysa olsun, General anında, toplumun -özellikle Newmarker'teki bütün evli kadınların- seninle benim, kömürcü kulübesinde güzel bir gece geçirip aynı yatağı paylaşmış olduğumuzu düşüneneğini anlayacaktır.”

Kızın hafiften yanakları kızarıp gözleri dolar gibi olduysa da yeniden toparlandı. Hemen savunmaya geçti. “Bu çok saçma.” Bu cümlede ısrarlıydı. “Bana parmağının ucuyla bile...” derken sesi kesildi, gözleri boş bakmaya başladı.

“Dokunmadım değil mi?” Demon sırtıttı. “On taneden biriyle bile.” Bakışlarını kaçıramadığı bir anda tekrar gözlerini kızınkilerine dikti. “Kollarımın arasında olduğunu inkâr edebilir misin?”

Dudakları gerildi, yüzünde asi bir ifade belirdi. Dili tutulmuştu. Normalde yumuşak bakışlı o mavi gözlerinden alevler saçıyordu. “O *farenin* yüzünden!”

“Sebebinin ne olduğu hiç önemli değil. Toplum söz konusu olduğunda, geceyi benimle birlikte geçirmiş olman, senin adına ve erdemlerine leke sürülmesi anlamına gelir. Kabul edilen davranış biçimine göre sana ismimi vermem gerekir.”

Flick gözlerini ona dikmiş bakıyordu. Sonra kararlılıkla başını iki yana salladı.

“Hayır.”

Demon onu hayretle şöyle bir süzdü.

“Hayır mı?”

“Hayır. Bu kesinlikle çok aptalca bir fikir.” Ellerini havada öfkeyle sallayarak arkasını döndü.

“Pireyi deve yapıyorsun. Toplum bu konuda hiçbir şey demeyecek, çünkü bu konuda bildikleri hiçbir şey yok. Dunstable konuşmaz.” Yürümeye başladı. “Gidip onu bulacağım ve her şeyi açıklayacağım...” Başını kaldırdığında Demon kapıdaydı. “Hayır! *Bekle!*”

Flick koşmaya başladı. Demon'ı yakalaması lazımdı ama onun yerine Demon döndü ve onu tuttu. Kızı kollarından yakalamış, kendinden uzak tutmaya çalışıyordu. Çok kızgındı.

“Tartışmaya gerek yok, gidip General’i göreceğim.”

Kararlılığı bakışlarından okunuyordu, Flick yanılamazdı. Çarçabuk bir şeyler düşünmeliydi, dudaklarını yaladı. “Kahvaltıda olmalı.” Bakışlarını Demon’ın suratından, darmadağın kıyafetlerine çevirdi.

O da üstüne baktı ve canı sıkıldı. Bir bacağına öne uzatıp uzun çizmesinin üstündeki çamurlara baktı. Lanet okudu. Kızı bırakıp, kendi durumunu düşünmeye başladı. “Bu haldeyken onu göremem.”

Flick kocaman gözlerine masum bir bakış takınıp çenesini tutmaya karar verdi. Yine de onun o mavi, sert ve huysuz bakışlarından kurtulamadı.

Az sonra Demon surat asarak başını salladı. “Eve gidip üzerimi değiştireceğim ve sonra tekrar geleceğim.” Gözlerin kıstı. “General’le bu işi detaylıca konuşabiliriz.”

Flick birkaç kez kaşlarını kaldırıp ona baktı ve bu stratejik sessizliğini korudu.

Demon ikilemde kalmıştı. Kızın gözlerine bakıp başını hafifçe sallayarak çıkıp gitti.

Flick, Fransız stili kapıdan çıkıp, çayırılık araziye geçinceye dek arkasından baktı. Artık ağaçların arasında görünmez olunca o da içeri geçti. Dişlerini ve yumruklarını sıkıp, rahatlamak için bir çığlık attı.

“O çekilmez biri! Bu imkânsız.” Gözleri kararmıştı. “Aklını kaçırmış.”

Bu meseleyi bir şekilde halletmesi lazımdı.

İki saat sonra Demon, arabasıyla Hillgate End’in kapısında idi. Arabayı ustalıklı merdivenlerin başına yanaştırmıştı. Dizginleri koşa koşa yanına gelen kâhyaya bırakıp arabadan indi. Eldivenlerini çıkarırken, eve doğru yürüyordu.

Mavi ceket, krem rengi pantolon giymiş, aynı renkteki oldukça nezih gömleğin üzerine aynı renk kravat takıp siyah-mavi

çizgili yelekle tamamlamıştı, oldukça şıktı. Ayağında başka bir çift çizme vardı. Tertemiz ve pırıl pırıl parlıyorlardı. Görünüşü tam da düşündüğü gibi duruma uygundu.

Kapıyı Jacobs açtı. Demon onu nazikçe selamladıktan sonra doğruca kütüphaneye geçti. Kapıda Flick'le karşılaşmadığına şaşırılmıştı, çünkü planlarını bozmak için kızın son bir gayret göstereceğini düşünmüştü. Doğru ve uygun davranmak adına kendini feda ediyordu.

Kapı kolunu çevirdi ve meleşikle karşılaşmayı umarak odaya şöyle bir göz gezdirdi.

Orada değildi.

General, her zamanki gibi çalışma masasına oturmuş, ağır ciltli kitapların arasına gömülmüştü. Demon kapıyı kapatırken General ona içten bir samimiyetle gülümsedi.

Akıl hocasının yanına yaklaştığında, adamın gözlerinin parladığını görünce, içinden lanet okudu.

Konuşmaya başlayamadan, General elini uzattı. "Biliyorum," dedi. "Her şeyi."

Demon, çalışma masasının önünde kalakalmıştı. "Flick." Sesi gayet donuktu. Sol yumruğunu sıktı.

"Ah? Evet tabii Felicity." General sırtıp çalışma masasının yanında duran sandalyeyi işaret ederek arkasına yaslandı. Demon o tarafa yönelmiş ama oturamamıştı. Sandalyenin arkasındaki pencereye gidip etrafı kolaçan etti.

General ağzını şapırdattı. "Endişelenmene gerek yok. Bazı dedikodular yapılması ihtimali var elbet ama Felicity dışı kızdır. Başa çıkabilir."

"Anlıyorum." Tüm hareketlerini kontrol etmeye çalışıyordu. Başını çevirip kaşlarını kaldırdı. "Bu özelliği bu durumda ona çok yardımcı olacak." Sesi kendine bile çok ruhsuz gelmişti. "Bunu nasıl başardı?"

"Eh..." General onun ne kadar gergin olduğunun farkındaysa da bunu hiç belli etmiyordu. Onu daha iyi görebilmek için kol-

tuğunu biraz geri çekti. “Doğrudan yanıma gelip, bana tüm olan biteni anlattı elbette. Dün gece biraz hava almak istemiş ve geç saatte dışarı çıkmış. Atın üstünde vaktin nasıl geçtiğini anlamamış ve senin çiftlik arazine girmiş.” General’in kendinden hoşnut yüz ifadesi değişti. “Doğrusunu söylemeliyim evlat. Onun gece yarısı bir başına atla dolaşmasını tasvip ediyordum değilim, ama bana bunun bir daha tekrarlanmayacağına dair söz verdi.” Tekrar gülümseyerek başını kaldırdı. “Bu badire arasında başına iyi bir şey gelmiş. Bil bakalım ne?”

Demon hiçbir şey söylemedi. General sırtarak sözüne devam etti. “Şansına, sen onu görmüşsün, evine kadar ona eşlik etmek için ısrar etmen büyük incelik.”

“Elimden gelen tek şey buydu.” Özellikle de Demon’ı görmek için dışarı çıktığı düşünülürse.

“O eski yoldan gitmesi hiç akıllıca değil. Hendricks yıllardır o yolu kullanmıyor. Bir de yağmur başlayınca... yanında olduğunu öğrenince nasıl rahatladım anlatamam. Tanrı biliyor, o çok güvenilir bir genç kız, ama yine de çok genç ve aklına eseni de yapar. Yağmur dinene kadar kulübede beklemeye karar vermen çok yerinde olmuş. Bundan sonrasında elbette kimsenin bir hatası yok. Onca yorgunluktan sonra ikinizin de uyuyakalması çok normal.”

General ona bakıp sevimli sevimli kaşlarını çatı. “Hiçbir şey olmadığına beni ikna etmen gerektiğini aklından çıkar. Seni tanıyorum, çocukluğundan beri. Uygunsuz hiçbir davranışını duymadım şimdiye kadar. Felicity’nin senin yanında güvende olacağından hiç şüphem yok.”

General’in gözlerindeki beklenmedik parıltı Demon’ın konuşmasına mani oldu. General memnuniyetle başını salladıktan sonra tekrar arkasına yaslandı.

“Bana fareden de bahsetti. Küçüklüğünden beri aptalca şeylerden ödü patlar. Ümit ederim onunla alay etmeyip yalnızca onu yatıştırmışsındır. Bunda büyütülecek bir şey yok.”

General, çalışma masasına bakıp kaşlarını çatı. “Nerede kal-

mıştık? Ah, evet. Dunstable. Onun orada ya da burada karşınıza çıkması hiç sorun değil. Eski bir dost olmasının yanı sıra dedikodu yapan biri değildir. Flick, benimle görüştüktan sonra gidip onunla da konuşmak için ısrar etti. Yarım saat önce de Dunstable, ağzından Felicity'ye zarar verecek tek bir kelimenin çıkmayacağına dair güvence vermek için beni görmeye geldi." General sırtarak ona baktı. "Dunstable, ayrıca size sıkıntı yarattığı için senden özür dilediğini iletmemi istedi."

Demon'la General bakiştılar. Flick her detayı düşünmüş, her deliği kapatmıştı.

"Kısacası," diye sadede geldi General. "Umarım, senin hiçbir fedakârlık yapmana gerek olmadığına kesinlikle ikna olduğumu görmüşsündür. Felicity'nin adına hiçbir surette leke sürmüş değilsin. Bu yüzden ona bir teklifte bulunman için de hiçbir sebep yok, öyle değil mi?"

Demon bakışlarını General'e dikmişti ama cevap vermedi. General güldü.

"Bu tamamen masumane bir durum ve ben artık bu konuda tek laf etmek istemiyorum, tamam mı?" Ciltli kitaplarını önüne çekip düzeltti. "Şimdi söyle bakalım. Barbary Arap'ın soyunu inceliyorum. Enderby, bu tay hakkında ne duydun?"

Sanki telafi etmek zorunda olduğu bir durum varmış gibi, General onu bir de öğle yemeğine davet etmişti. Demon da kabul etti ve Jacobs'a yemeğe kalacağını bildirmek üzere General'i kalın kitaplarıyla baş başa bıraktı.

Demon, kütüphanenin kapısını çekti ve sessiz koridorda durrup, dengesini bulmaya çalıştı. Olanları, akıl ve mantık çerçevesinde anlamaya çalışmıştı, hepsi anlayabileceği şeylerdi. Ancak, hiç de böyle hissetmiyordu. Kendini bir şeylerden mahrum kalmış gibi hissediyordu.

Sanki uzun zamandır arzuladığı, değerli bir şey ellerinin arasından çekilip alınmıştı.

Kaşlarını çatarak, Jacobs'u bulmaya gitti.

Jacobs baş kâhyanın odasında olduğundan ona mesaj bıraktı ve ön koridora çıkıp, heyecanla Flick'i aramaya başladı. Aç bir leopar gibiydi. Merdivenlerden deli gibi indi. Flick buralarda bir yerde olmalıydı, bundan emindi. Aralarında boş yere bir tartışma çıkmasın diye General onun ortalarda dolaşmasını istememiş olmalıydı.

Onu bahçeye açılan koridorda buldu.

Çiçeklerin sapını kesip bir vazoya yerleştiriyordu. Başını eğmiş mırıldanarak, yaptığı düzenlemeyi inceliyordu. Demon bir dakika boyunca onu seyretti. Üzerinde ince pamuklu kumaştan bir sabahlık vardı. Yeni taranmış saçları yüzünü güzel bir resimmiş gibi çerçeveliyordu.

Onu yeterince seyrettikten sonra kapıdan girip sessizce kıza yaklaştı.

Bir peygamberçiçeğinin sapını kesen Flick, onu nereye yerleştireceğini düşünüyordu. Çiçeği kaldırmış bakarken...

Uzun parmaklar çiçeği ellerinden çekip aldı.

Gözlerini çiçekten ayırmadan, yanına kimin geldiğini bilmişti. Onun dokunuşlarını ve etrafa yaydığı güçlü duyguyu tanıyordu. "General'i gördün mü?" diye mırıldandı. Kalp atışlarını yavaşlatmaya çalışıyordu.

"Hıımm." Gözleri yarı açık, çiçeği sapından tutup vazoya yerleştirdi. Yaptığı işe memnuniyetle baktıktan sonra gözlerini kıza çevirdi. "Gördüm, evet."

Onun bu tembel, uyuşuk -uykulu- ifadesi kıızı kandıramamıştı. Flick onun yarı kapalı gözlerindeki hırçın bakışları fark edebiliyordu. Başını kaldırıp bahçe makasına uzandı. "Sana söylemiştim. Dramatize etmeye hiç gerek yok."

Demon hafifçe gülümsedi. "Sen ettin ama."

Flick, onun sesindeki bu ruhsuz tondan hoşlanmadı. Tam tersine, bu durumda, söylediklerinin ne manaya geldiğini düşünüp

kendisine teşekkür etmesini bekliyordu. Elbette günün birinde evleneceğini biliyordu ama daha otuz bir yaşındaydı ve kesinlikle evlenmek istediği kişi o değildi.

Ama o başka yorum yapmadı. Aynı üşengeç tavrı sürdürerek, duvara dayanıp onun çiçeklerle uğraşmasını izlemeye koyuldu. Aralarındaki bu sessizlik uzadıkça belki de onun yapmaya hazır olduğu bu fedakârlığın kıymetini anlamamış olduğunu düşünmeye başladı. “Sana minnettar olmadığımı düşünme, ondan değil.” Gözlerini çiçeklere dikmişti.

Bu lafı onun bu uyuşuk halini dağıtmayı başarmıştı. Demon’ın dikkat kesildiğini fark etti.

“Minnettar mı?”

Flick, sapları kesip çiçekleri yerleştirmeye devam etti.

“Adımı temizlemek için yaptığın o nazik teklif için. Senin açısından çok büyük bir fedakârlık olduğunun bilincindeyim. Bunun için de çok teşekkür ederim ama gerçekten hiç gerek yok.”

Demon’ın bakışları kızın profiline takılmış kalmıştı. Yerinden kıınıldamamak için epey uğraştı. Gidip onu kollarının arasına almak ve öperek susturmak istiyordu. “Fedakârlık mı? Aslında, seni gizlice nikâhıma almayı düşünmemiştim.”

“Öyle mi?” Kız şaşkınlıkla ona baktı ve sonra gülümseyip çiçeklerine döndü. “İddiaya girerim ki teklifini enine boyuna irdelediğinde, düşünmek zorunda kalacaktın.”

Demon ona bakakalmıştı. Hayatında hiç bu kadar... Dışlanmış, reddedilmiş hissetmemişti.

“Neyse ki, endişelenecek bir durum yok. Bunu sana söylemiştim.”

Esas, neyse ki -bu lafın üzerine Demon’ın ne yapıp ne söyleyeceğini ikisi de bilmek istemeyeceğinden- Jacobs kapıda görmüş ve yemeğin hazır olduğunu, yemek salonuna geçebileceklerini haber vermişti.

Flick önden gitti. Demon’ın artık hiçbir beklentisi kalmadığından, ona yetişmek için hiç acele etmeden kızı izledi. Şimdiki

ruh haliyle, kızın kendinden uzak olması en akıllıca seçimdi.

Öğle yemeği pek başarılı değildi.

Flick, yemek boyunca onunla aynı sofrada olmaya tahammül edememişti. Demon da, General'in sorduğu sorulara kısa cevaplar vermek dışında pek sohbet etmedi. Daha ziyade kara kara düşünürken kızı seyretti. Tıpkı anlaşılmaz bir varlığı çözmeye çalışıyor gibiydi. Bu suskunluğunun yerine, onun başı ağrıyana kadar konuşmasını tercih ederdi.

Yemek bitip sandalyelerini ittiklerinde, kız eğer fırsat vermiş olsa neredeyse onu ısıracak haldeydi.

“Pekâlâ evlat atlarımda bir güçsüzlük gözüne çarpacak olursa bana haber ver.” General, Demon'ın elini sıkıp Flick'e gülümse-di. “Neden Demon'la beraber ahıra gitmiyorsun tatlım? Dışarıda çok güzel bir hava var.” General, her zamanki sevecen gülüşüyle onlara terasa açılan Fransız kapıyı gösterdi. “Fırsatınız varken, bu güzel havanın tadını çıkarın.”

Flick, masanın öbür ucundan Demon'a baktı. Yapmayı istediği en son şey, şu an onunla beraber ahıra yürümekti. Ondan ve davranış biçiminden epeyce rahatsız olmuştu. Sanki bir şeyi çok istemiş de alamamış gibiydi. Küsmüş ve surat asmıştı! Sadece işler planladığı gibi gitmediği için, emir buyurduğu gibi davranılmadığı ve istediği rolü alamadığı için böyle davranıyordu. Onun şu kahramanca fedakârlığı işe yaramadığı için.

Derin bir iç çekip onun bu saldırgan bakışlarına karşılık verdi. Neredeyse yırtıcı bir tavırla hem de.

Demon, tek kaşını belli belirsiz kaldırarak, daha da mücadeleci bir tutum içine girdi ve geriye doğru bir adım atarak, ona terasa giden yolu gösterdi.

Aralarında soğuk bir savaş vardı ve ikisi de yumruğunu masaya vurmak istiyordu.

Başını kaldırıp masanın etrafından dolanarak Demon'ın peşine takıldı. Kapıdan çıkıp merdivenlerden indiler ve çimenliği geçtiler. Hızlı adımlarla, rahatsız bir biçimde yürürken, yolun

yarısında Demon'ın artık orada olmadığını fark etti.

Şaşırarak durdu ve arkasına baktı. Epeyce arkasından ağır aksak adımlarla geliyordu. Dişlerini sıkıp, epeyce bir süre onun yetişmesini bekledi. Demon yanına gelir gelmez de kızgınlığını belli ederek hırçınlıkla döndü ve adımlarını hızlandırıp tekrar onun önüne geçti.

İki adım gittikten sonra, ensesinden aşağı ılık bir şeylerin aktığını hissetti. Bu tuhaf his, ensesinden aşağı inerek, omuzlarına ve sırtına doğru yayıldı. Sonra karın boşluğunda karıncalanmalar hissetti. Sıcaklık daha da aşağı iniyordu, ta ki...

Nefesini tuttu ve durup etekliğindeki olmayan kırıksıklıkları düzeltiyormuş gibi yaptı. Demon ona yetişir yetişmez doğrulup tekrar yürümeye başladı, yan yana yürüyorlardı ve sıcaklığı şimdi geçen yüzündeki kızarıklığı görmemesi için dua ediyordu.

Dilinin ucuna gelen bütün sözcükleri yutarak suskunluğunu korumayı başarmıştı. Demon da sakın sakın yanında yürüyor ancak sataşmasına yol açacak bir harekette bulunmuyordu. Onları mor salkımların altından geçerken gören seyisler, hemen koşup atlarını getirdiler.

Ahırın bahçe kapısında durduklarında, Flick'in sabrı tükenmişti. "Neden müteşekkir olmadığını bir türlü anlayamıyorum," diye tısladı ve gözlerini atlarla uğraşan seyislere çevirdi.

"Anlayamıyor musun? Belki de sorun budur."

"Ortada bir sorun *yok*."

"İzin verirsen buna katılamayacağım." Durdu ve sonra ekledi. "Her şeyi bir tarafa bırak, çok kızgınsın."

Dönüp Demon'ın yüzüne baktı. "Sana kızgınlım."

"Evet farkındayım."

"Çekilmez birisin."

"Ben mi?"

Bir anda o mavi gözleri açılmıştı; Demon'ın gerçekten şaşırıldığı belliydi. Derken bakışları birbiriyle buluştu ve Demon'ın bakışları birden sertleşti. Gözlerini atlara koşum takan seyislere

çevirip “Söylesene,” diye mırıldandı, “Er ya da geç Dillon’la evlenmeyi mi düşünüyorsun?”

“Dillon?” Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. “Dillon’la evlenmek mi? Sen aklını kaçırmışsın. Hiç ben öyle bir... bir... kimse... mantıksız bir çocukla evlenir miyim? Gerçek kimliği olmayan bir adam, tam bir *kuş beyinli*..”

“Tamam, bunu sormamış olayım.”

“Ben istemedikçe, hiç kimseyle evlenmeye niyetim yok, bunu bilesin. Hele ki toplumun saçma kuralları yüzünden asla evlenmem.” Fısıldayarak konuştuğu için sesi çatlak çatlak çıkıyordu. Derin bir nefes alıp savunmasına devam etti. “*Senin* teklifine gelince... eh, bir *fare* yüzünden evlenmem gerektiğini söyleyebilirsin tabii!”

Seyis atlarını getirmişti. Demon hafifçe başını eğerek teşekkür edip dizginleri tuttu. Atına bindi ve kıza baktı.

Kızın gözleri alev alev parlıyordu. Ters bir şekilde konuştu. “*Neden* müteşekkîr olmadığını anlayamıyorum; kesinlikle benimle evlenmek *istemediğini* sen de iyi biliyorsun.”

Demon’ın yüzü taş gibiydi, gözleri de adeta bir mavi elmas kadar sertti. Kızın cüretkâr bakışlarına karşı göğsünü şişirerek derin bir nefes aldı.

Kelimelerin üstüne basa basa “Ne istediğim hakkında en ufak bir fikrin bile yok,” diye mırıldandı.

Dizginleri çekti ve ahırdan çıkarak uzaklaşmaya başladı.

Sekizinci Bölüm

“A tla biraz dolaşmak ister misin?” Flick şaşkınlıkla dönüp baktı. Elindeki koca vazonun dengesi bozuldu ve kaydı.

Demon, düşmeden yetişip vazoyu tuttu. Parmakları birbirine değmişti.

Flick titredi. Ellerini kaçırıp vazoyu ona bıraktı. Pencerelerden giren güneş ışığında durmuşlarken Demon’a bakıyor, bir şeyler söylemek istiyor ama kelimeleri bir türlü bir araya getiremiyordu. Ona böyle sessizce yaklaşıp korkuttuğu için ağzına geleni söylemek istiyordu. Somurtmak ya da en azından kaşlarını çatmak istiyordu, çünkü davranışı yüzünden onu affetmemişti.

Bu dediğiyle neyi kastetmek istediğini merak ediyordu. “Dolaşmak derken?” Hâlâ başı dönüyordu.

Demon omuz silkti, gözleri yarı aralıktı. “Arabayla şöyle patikadan aşağı yarım saat kadar bir şey.”

Flick sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Demon buradan ayrılalı henüz yirmi dört saat olmuştu ve yirmi dört saat boyunca onu düşünmekten başka bir şey yapamamıştı. Kız pencereden baktığında dışarıda muhteşem bir bahar havası olduğunu gördü. Aynı anda, artık alıştığı o sıcaklığın yine sırtından aşağı inmeye başladığını hissetti.

“Rüzgâr sıcak esiyor, üstüne bir şey almana gerek yok.”

Üzerinde oldukça göze çarpan bir kıyafet vardı, altın yaldızlar ve mor papatya desenleriyle süslü beyaz muslin bir elbise giymişti. Flick, başıyla onayladı. “Biraz dolaşmak hoş olur.”

Ona döndüğünde, vazunun hâlâ Demon'ın kucığında olduğunu gördü.

“Nereye koymamı istersin?”

Koridorun ilerisini gösterdi. “İçerideki masaya bırakırsan çok sevinirim. Ben de şemsiyemi alıp aşağıya gelirim.”

Demon'ın onu onaylamasını beklemeden, koşup odasına gitti. Demon'la tekrar göz göze gelmeye cesaret edemediyse de sabırsız adımlarla, yüreği çarparak koşmuştu. Dostluklarını bozan bu aptal çekişmeye bir şekilde son vermeliydiler; hele dükkü sorundan sonra kısa bir gezinti yapmak iyi bir başlangıç olacaktı.

Demon atlarıyla ana yola çıktığında, bu gezintinin neye iyi bir başlangıç olacağından Flick artık pek emin değildi. Aralarına buzlar ören o soğukluk girmeden önce, sık sık Demon'ın gözlerinde görmeye alışık olduğu o alaycı ifadeyle karşılaşmayı ve eskisi gibi iyi arkadaş olabileceklerini ümit ediyordu.

Oysa...

Arabayı hareket ettirirken şemsiyesini eğip altından Demon'ı incelemeye başladı. Ağaçların gölgeleri yüzüne vuruyor olsa da şu anda burnunun ve çenesinin sert ataerkil hatlarını yumuşak gösterecek hiçbir şey yoktu. Köşeli bir yüze, çıkuk elmacık kemiklerine, iri gözlerinin üzerinde geniş bir alına sahipti. Sert, haşın ve bir o kadar da baştan çıkarıcı bir yüzü vardı. Hassas ince dudakları ve uzun, ağır gözkapakları yüz ifadesini biraz olsun yumuşatıyordu.

Ona gerçekten hiç böyle yakından bakmamış, bu kadar incelememişti. Tanıdığını sandığı bir adamın yüzüydü onunki. Ama artık bundan da emin değildi.

Ağaçların arasından geçip çayıra çıktıklarında şemsiyesini doğrultup, bakışlarını yola dikti. Neredeyse incekleri yere gelmişlerdi ama Demon'ın o alaycı bakışlarının yerini neden böyle sert ve sinir bozucu bakışların aldığını bilemiyordu. Daha dik bakışlar. Şimdi, öncelikle onu nereye götürdüğünü anlamalıydı.

Ancak o zaman gitmek isteyip istemediğine karar verebilirdi.

Demon atları dar ve dönemeçli bir yola soktu ve hiçbir yerde durmadan tekrar malikâneye dönüp arabayı kenara yanaştırdı. Dizginleri bağlayarak arabadan indi. Flick'in yol boyunca ona meraklı bakışlarla baktığının farkında olduğu halde şu anki memnuniyetini hiç belli etmiyordu.

Arabanın etrafından dolaşp kızın inmesine yardım etti. Merdivenlere geldiklerinde elini bıraktı. Sonra ona baktı. Kızın ifadesi oldukça uysaldı ve ona karşı nazikti. "Lütfen General'e dün bahsettiği atları kontrol ettiğimi ve yarın kendisini arayacağımı ilet."

Kız onun gözlerine baktıktan sonra başıyla onayladı. "Tabii, elbette."

Demon gülümsedi. "Umarım gezinti hoşuna gitmiştir."

"Ah, evet. Çok hoştu. Teşekkür ederim."

Demon daha çok gülümsedi. "Memnun kalman benim için en değerli teşekkür." Kızın arkasından uzanıp kapıyı çaldı. Sonra onu kısa bir selamlaymayla bıraktı. "O halde gitmeliyim. Hoşça kal."

Dönüp merdivenlerden inmeye başladı. Flick ona doğru dü-rüst veda bile edememişti. Arabanın kapısını açıp yerine geçti ve dizginleri çekmeden evvel kıza bir bakış attı. Flick elinde şemsiyesiyle kapının önünde durmuş ona bakıyordu.

Gülümsedi. Kızın yüzündeki şaşkınlığı anlamamak olanaksızdı. Kocaman mavi gözleriyle şaşkın şaşkın arkasından bakakalmıştı. Büyük bir keyifle atları hareket ettirip Heath'e doğru yola koyuldu.

Hesapta General'i görmek için, ertesi sabah saat on birde yeniden malikâneye geldi.

Kapıyı Jacobs açtı. Demon kapıdan girerken içeride vaaz verildiğini gördü. Vaazı, dokunaklı bir biçimde iyi kalpli bir kadın olan, papazın karısı Bayan Pemberton veriyordu. Girişteki sa-

londaydılar. Dinleyicileriye, Demon'ın, Jacobs'un açık bıraktığı kapıdan görebildiği kadarıyla Bayan Fogarty'yle Jacobs'tu. Bayan Pemberton gitmek üzereydi.

Demon'ın gelişi dikkatlerini dağıtmış, Bayan Pemberton diyeceği lafı unutmuştu. Sonra onu tanıdı ve sevinçle karşıladı. "Bay Cynster! Mükemmel!"

Demon kaçamadı.

Bayan Pemberton aceleyle lafa başladı. "Ben de tam General'i soruyordum, ama şu anda rahatsız edemeyeceklerini söylediler." Bunu dedikten sonra Fogarty'ye ters bir bakış attı ve Demon'ı kolundan tuttu. "Ona çok önemli bir şey söylemem gerek, onu gördüğünüzde bunu iletirseniz çok memnun olurum."

Bayan Pemberton aptal bir kadın değildi. Demon, uzattığı elini sıktı. "Memnuniyetle hanımefendi." Bunu reddetmesi çok zordu.

"Mükemmel. Şimdi şöyle..." Gözünü Fogarty'ye dikti. "Teşekkürler... sizi daha fazla rahatsız etmeme gerek kalmadı Bayan Fogarty."

Fogarty manalı manalı Demon'a bakıp reverans yaparak gitti.

Bayan Pemberton, bakışlarını Jacobs'a çevirdi. "Bay Cynster beni kapıya kadar geçirecek. Lütfen selamlarımı, geldiğinde Bayan Parteger'e de iletin."

Jacobs öylece duruyordu. Halbuki eğilip selam verdikten sonra kapıyı çekip uzaklaşması gerekiyordu.

Bayan Pemberton içini çekip Demon'a döndü. "General'i korumaya çalıştıklarını biliyorum, gerçekten! Fakat genç bir kızın vasiliğini yaparken, tüm günü kütüphaneye kapanarak geçirmeli."

Demon, salonun arka tarafındaki oturma grubunu işaret edince Bayan Pemberton oturmayı kabul etti. Ellerini çantasının üzerinde birleştirdi ve gözlerini yanına oturan Demon'a dikti.

"Buraya gelişi amacım General'e Bayan Parteger'le ilgili vazifelerini hatırlatmaktı. Şimdiye kadar hiçbir sorunla karşılaşma-

dıysa da artık kız yetişkin sayılır ve General daha aktif bir rol üstlenmeli.”

Demon kaşlarını masumca yukarı kaldırarak onu cesaretlendirdi.

Bayan Pemberton dudaklarını büzdü. “Kızcağız on dokuzuna merdiven dayadı ve bu evden neredeyse hiç dışarı çıkmıyor. En azından biraz sosyalleşmeli. Biz -çevredeki kadınlar olarak- Hillgate End’e haber yollayıp birçok kez onları davet ettik, fakat General bugüne kadar hiçbirine katılmadı.” Bayan Pemberton başını eğince çenesi kat kat oldu. “Korkarım bu hiç iyi bir şey değil. Eğer bu güzel kız, General’in kendini tüm gün kütüphaneye kapatıp ona karşı görevlerini yapmaması yüzünden evde kalıp yaşlı bir bakire olarak çürür giderse çok yazık olacak.”

“Hımm.” Demon hiç yorum yapmadan dinliyordu.

“Onunla özellikle konuşmak istemiştım, çünkü kilisenin lojmanında gençler için bir dans partisi düzenledim. Üç gün sonra. Biz -diğer kadınlarla ben- General’in Bayan Parteger’i bu dansa katılmaya ikna etmesi gerektiğini düşünüyoruz. Yoksa zavallı kızcağız nasıl koca bulacak?”

Ellerini iki yana açarak Demon’a yaklaştı. Neyse ki ondan herhangi bir cevap beklemiyordu.

“Lojmandaki dans partisine az kaldı. Kızcağızı sıkıp bunalacak kadar kalabalık olmayacak. Bu mesajımı General’e iletir misiniz? Hatta belki, Bayan Parteger’in geleceğı için, ona biraz daha fazla ilgi göstermesini de söyleyebilirsiniz.”

Demon kadının gözüne bakıp kararlılıkla onu onayladı. “Elimden geleni yapacağım.”

“Çok iyi!” Demon onu kapıya götürürken, kadının yüzü sevinçten parlıyordu. “O halde artık gideyim. Bayan Parteger’i görürseniz uğradığımı söyleyin.”

Bayan Pemberton giderken, Demon başıyla onu selamladı. Kadının, üstüne basa basa söylediklerini düşünüyordu.

Bayan Parteger'e onun uğradığını söylemeye karar verdi ama bunu hemen yapmayacaktı.

Dönüp kütüphaneye doğru ilerledi.

Yarım saat sonra Flick'i arkadaki salonda buldu. Divandaki minderlere kurulmuştu. Bacaklarını toplayıp eteğinin altına kıvrımış, yanındaki masaya da bir tabak kabuklu yemiş koymuştu. Kendini okuduğu kitaba tamamen kaptırmış haldeydi. Demon onu seyrederken, gözlerini kitaptan ayırmadan yemiş tabağına uzanıyor, okuduğu tek bir kelimeyi atlamadan tabaktan aldığı yemişi ağzına götürüyor ve onu çiğnerken kitabını okumaya devam ediyordu.

Bayan Pemberton'un söylediklerini aklında tutarken, mavi elbisenin kıza ne kadar yakışmış olduğunu düşünüyordu. Ayrıntılı bir gardıroba sahip olmasa da, Demon, kızın basit kıyafetlerinde hiçbir eksik olmadığını görüyordu. Kıyafetlerinin basit ve sade oluşları ona ayrı bir güzellik katıyor ve çoğu elbisesi vücudunun tüm güzelliğini ortaya çıkarmaya yetiyordu.

Bütün bunlar zevkine uygun olduğunu düşündüğü şeylerdi.

Kızın vücudu, güzelliği ve basit kıyafetleri.

Kapı eşiğinden ayrılıp salona girdi.

Flick şaşkınlıkla ona baktı. "Ah! Selam." Her zamanki gibi onu masum bir şekilde gülümseyerek karşıladı ama Demon onun önünde dikilip durmaya devam edince kendine geldi ve yüzündeki ifade değişti. Hâlâ gülümsüyordu ama bakışları şimdi daha temkinli, gülüşü daha kontrollüydü.

Demon buna memnun olmuştu. En sonunda kız ona farklı bir gözle bakmaya başlamıştı. "General'e atlarla ilgili bilgi verdim. Görüşmemiz bittikten sonra öğle yemeğine kalmamı istedi, ben de kabul ettim. Dışarı çok güzel, yemeğe kadar dolaşmak ister misin?"

Orada durmuş bu soruyu sorarken kıza pek fazla seçenek bırakmıyordu. Flick bir yandan bunun farkındaydı, diğer taraftan

da bu yeni, biraz korkutucu ve eskisi kadar güvende hissetmediği ilişkilerini ilerletmek istiyordu. Pek anlayamasa da Demon'ın işi nereye vardırmaq istediğini öğrenmek için can atıyordu. Bunu öğrenmeliydi. "Evet, kesinlikle, haydi çıkalım."

Elini uzattı ve onu ayağa kaldırmasını bekledi. Dakikalar sonra çayırda yan yana yürüyorlardı.

"Bletchley'le ilgili bir şey oldu mu?"

Demon başını salladı. "Tek yaptığı birkaç jokeye yanaşmaya çalışmak oldu."

"Başka bir şey olmadı mı?"

Tekrar başını salladı. "Craven toplantısına hazırlanıyorlar gibi görünüyor. Buna da daha haftalar var. Şebekenin Bletchley'e bazı organizasyonlar yapabilmesi için zaman tanıdığını düşünüyorum. Patronların şu aralar buraya uğrayacaklarını pek sanmıyorum."

"Bletchley'in işi kıvrıp kıvrımadığını anlamak için buraya toplantıya çok az bir zaman kaldığında mı geleceklerini düşünüyorsun?"

"Toplantıya yakın ama çok yakın bir zamanda değil. Bir şikeden en kârlı şekilde çıkmanın tek yolu, tüm oyuncularını yerli yerine oturtmaktır."

"Hımm." Bunu göz önüne alınca, Dillon'un birkaç hafta daha o kulübede kalacak olması kızın canını sıkmişti. Gözlerini uzağa dikip kaşlarını çatı.

"Hiç Londra'ya gittin mi?" dedi Demon

"Londra'ya mı?" Gözlerini kırıştırdı. "Ailemi kaybettikten hemen sonra teyzemin yanında kalırken gitmiştim. Sanırım, birkaç hafta kalmıştık."

"Başkenti enine boyuna gezip, oralarda hava atmanın cazibesine karşı koymana çok şaşırdım doğrusu."

Kız başını çevirip onu inceledi. Bakışlarında bir alay göremeyince şaşırdı. Bakışları gayet net ve açıktı. "Ben..." Biraz düşündükten sonra omuz silkti. "Bunu pek düşünmedim. Pek bilmedi-

ğim uzak bir yer. Aslında...” kaşlarını kaldırmıştı, “hava atmanın ne anlama geldiğini bildiğimden bile pek emin değilim.”

Demon sırıttı. “Hava atmak, giyimim kuşamım ve davranışlarla toplumun dikkatini çekmek demektir.”

“Ya da elde ettiklerinle?”

Demon daha da sırıttı. “O da var.”

“Ah, bu da benim ilgisizliğimi açıklıyor öyleyse. Bunların hiçbirini benim pek ilgimi çekmez.”

Demon, gülmesine mani olamadı. “Giyim kuşam ve davranışlarla ilgisi olmayan genç bir hanım, ah hayatım, çöpçatanların kalbini kıracaksın.”

Yüz ifadesiyle omuz silkmesi bunların hiçbirleriyle gerçekten de ilgilenmediğinin bir kanıtıydı.

“Fakat” diye devam etti, “Dans etmekten hoşlanmamana çok şaşırdım; ata binmekten hoşlanan hanımların hepsi dans etmeye de bayılırlar.”

Flick suratını ekşitti. “Çok fazla dans etmiş biri değilim. Hem buralarda da pek fazla balo düzenlenmiyor, biliyorsun.”

“Ama alışılmış dans partileri düzenleniyor. Birkaç yıl önce büyük halamın yüzünden birkaç tanesine katıldığımı hatırlıyorum.”

“Ah, evet, arada sırada sıkıcı partiler düzenlenmiyor değil. Bize de sık sık davetiyeler geliyor, ama General genelde çok meşgul oluyor.”

“Bu davetiyeleri görüyor mu?”

Flick ona baktıysa da bakışlarından hiçbir mana çıkaramadı. Yine de... başını kaldırdı. “Yazışmalarıyla ben ilgileniyorum. Onu böyle saçma sapan davetiyelerle meşgul etmenin bir anlamı yok; bu tür davetlere katılmaz.”

“Hımm.” Demon kızın altın rengi saçlarla çevrelenmiş yüzüne baktı. Hiçbir şey söylemeden elini tutup ona doğru bir adım atarak, kolunu kaldırıp onu döndürdü. Kız, hiç şaşırmadan istekle ona uydu, yavaş ve zarıfçe dönmeye devam etti.

Demon, kızın kocaman gözlerine bakıp onu durdurduğunda dalgalanan kabarık etekleri de aşağı indi. Kızın elini indirirken, “Dans etmekten çok hoşlanacağına eminim,” diye mırıldandı.

Flick, Demon’ın bunu söyleyerek ona gizli bir mesaj mı vermeye çalıştığını merak ediyordu. Henüz bunu çözmeden yemek zili çaldı.

Demon ona kolunu uzattı. “General’in yanına gidelim mi?”

Gittiler. Kızın sağına General ve karşısına Demon oturmuştu. Böylece kendini rahat hissetti. Son zamanlarda Demon yakınlarındayken gerginleşen sinirleri havadan sudan konuşurlarken gevşemişti, daha kontrollü hissediyordu.

General çatalını elinden bırakıp gözlerini kıza çevirene kadar halinden oldukça memnundu. “Bu sabah Bayan Pemberton uğradı.”

“Ah?” Flick bunu biliyordu ve bu yüzden arkadaki salona saklanmıştı. Ancak, General’in de bunu bilmesi onu şaşırtmıştı; o, Foggy ve Jacobs çevredeki orta yaşlı kadınların talepleriyle onu sıkmamak konusunda anlaşmışlardı.

Gözlerini salonda dolaştırdı ama Jacobs ortalarda görünmüyordu. Bayan Pemberton tüm korumaları aşıp General’le mi görüşmüştü yoksa?

“Hımm,” diye devam etti General. “Çevredeki gençler için bir dans partisi düzenleyecek galiba. Biz yaşlılar da onları seyretmek için davet edildik.” Flick’in şaşkınlıkla dolu gözlerine baktı. “Sanırım biz de katılmalıyız, sence de uygun değil mi?”

Flick, her tür zorluğu öngörerek, buna bir cevap vermedi. General’in şimdiye kadar buna benzer kaç daveti geri çevirdiğini bile hatırlayamıyordu. Demon’a baktı ve onu şaşırtan bir cümle kurdu. “Oraya giyecek doğru dürüst bir şeyim yok.”

General bir kakhaha attı. “Bunu söyleyeceğini bildiğim için Bayan Fogarty’yle konuştum. High Street’te çok iyi bir terzi olduğunu söyledi. Yarın güzel bir elbise seçmen için seninle gelecek.”

“Ah.” Flick gözlerini kırıştı. General soru dolu bakışlarını ona dikmiş, gülümsüyordu. “Ee... Teşekkür ederim.”

General sevinçle onun elini okşadı. “Dışarı çıkmak için sınırsızlanıyorum, yıllardır pek gezdiğim söylenemez. Margery hattayken sık sık çıkardık. Artık dans etmek için fazla yaşıyım, o yüzden oturup seni seyredeceğim.”

Flick onu süzdü. Yıllardır bu tür masum eğlencelerden yoksun kaldığı için suçluluk duyuyordu ama Flick buna inanamamıştı. Sosyal hayatı sevmiyordu, civardaki kadınlar ve eğlenme biçimleri hakkındaki fikirlerini hiç saklamamıştı. Şimdi ne olmuştu da fikri değişmişti anlayamıyordu. “Ama...” Bunları söylememek için kendini tuttu. “Civarda dans edecek kadar tanıdığım bir erkek yok.”

“Ah, bu konuda hiç endişelenme. Demon bize eşlik etmeyi önerdi; seninle dans edecek, birkaç adımlık hareket gösterecek hepsi bu. Daha fazlasına ihtiyacın yok zaten.”

Flick hiç de öyle düşünmüyordu. Boş boş Demon’a baktı. Demon’ın yüzündeki gülüş, General’in aklını kimin çeldiğini açıkça anlatıyordu.

Gözlerinin mavi olduğunu bilse de, Flick onları şu anda kırmızı görüyordu. Ama Demon işi sağlama almıştı; o ne kadar kıvranırsa kıvransın, General dansa gitmekte kararlıydı. Bunun nedeni de besbelli kızın sosyal hayattan uzak kaldığını düşünüp endişelenmesiydi. Kendisini, ondan beklenmeyecek şekilde durumu huysuzluk etmeden kabullenirken buldu.

İşkencesi hedefini garantiye almadan önce stratejisini kurmuştu. Dişlerini sıktı, şimdi onunla dans etmeyi öğrenmek zorunda kalacaktı. Tam bu sırada Demon, Heath’teki akşam koşullarını izlemeye gideceği için izin isteyerek masadan kalktı.

O gidince kızın tüm gerginliği yok olmuştu. Baş başa kalır kalmaz General’le rahat bir şekilde sohbet etmeye başladı. Uzun uzun General’in koruma içgüdülerinden, onun davranışlarındaki bu değişiklikten ve General’in kaygılarından bahsettiler.

Lojmandan içeri adımlarını atar atmaz tüm gözler üzerlerine çevrildi. Flick, General'in koltuğunun yanına gidip, başını kaldırdı ve ellerini hafifçe birleştirerek durdu. Demon da, iri, güçlü ve çekici vücuduyla hemen onun yanına geldi.

Doğrudan üzerine çevrilen bakışlar kızın huzurunu kaçırsa da onu pek şaşırtmamıştı. Çünkü görüntüsü kendini bile bü-yülemişti. Tek yaptığı yeni aldığı elbiseyi giyip, General'in ona son yaş gününde hediye ettiği turkuaz kolyeyle küpeleri takmak olmuştu. Yine de biraz özenince aynadaki görüntüsü tam bir aydınlanma niteliğindeydi.

Vazife icabı, birdenbire dansa gitmesi için üzerine düşen Foggy'yle terziye gitmişti. Terzi Clotilde, hayret verici bir biçimde elindeki diğer işleri bir tarafa bırakıp, ona uygun bir elbise hazırlamıştı. Clotilde, gözlerinin rengine uygun açık mavi bir tonda ısrar etmişti. Flick onun pahalı olabileceğini düşünüp itiraz etmiş ve ince, pamuklu bir kumaş seçmişti. Ancak, Clotilde onu bir yana atmış ve kıza reddedemeyeceği bir fiyat söylemişti. Bu ipek kumaşı beğendiğine, kendisi de şaşırdı.

Elbise, giymeye alışık olduğu kalın pamuklu kumaşlardan farklı duruyor ve onun hakkında hemen her şeyi ortaya koyuyordu. Onu sarıyor, üzerinde dönüyor ve sanki kayıp gidiyordu. Hem serin hem sıcak tutuyordu. Baktığı zaman karşısındaki narin, sarışın, iri mavi gözleri olan bu kıızı kendi bile tanıyamamıştı.

Elbisenin rengi, gözlerini ortaya çıkarmış, olduklarından daha da iri göstermişti. Üzerindeki duruşu pek de önemsemediği kıvrımları belirginleştirmişti.

Öte yandan Demon ona, kıvrımlarına ve gözlerine büyük bir ilgi göstermişti. O merdivenlerden inerken Demon aşağıda bekliyordu ve onu görünce gözlerini kırparak şaşkınlıkla gülümsemişti. Onu beğendiği her halinden belliydi. Hemen yanına gelip son birkaç basamağı inmesine yardım etti ve sonra onu kendi etrafında döndürüp baktı.

Flick durduğunda Demon ona bakıp elini tuttu ve parmakla-

rının ucunu dudaklarına götürdü. Gözleri parlayarak “Çok hoş,” diye mırıldandı.

Flick kendini yenmeye hazır bir tatlı gibi hissediyordu. Neyse ki, General’in gelişiyle Demon’ın meraklı bakışlarından kaçabildi.

Lidgate’e gidene kadar, yol boyunca atlardan konuştular ama lojmana girdiklerinde her ikisi de konuyu orada kapattı. Bayan Pemberton onları büyük bir memnuniyetle karşıladı; özellikle Demon’ın da onlarla gelmesine çok sevinmişti.

Flick, Demon’a bakıyor; Demon ise gelen konuklarla yavaş yavaş dolmaya başlayan salonu inceliyordu. General tam saatinde orada olmaları konusunda ısrar etmişti, o yüzden ilk gelenler arasındaydılar. Ama diğerleri gelmeye devam ettiği için, salondaki yerlerini aldıktan sonra yeni gelenleri selamlayıp, onların selamlarına karşılık vermekten, konuşmaya hiç fırsat bulamamışlardı.

Bakışlar onların üzerindeydi. Salondakilerin yarısı Flick’i, kalan yarısı da Demon’ı süzüyordu. Bu hiç de şaşırtıcı bir durum değildi elbette. Demon da, saçlarını daha açık renk, gözlerini daha mavi gösteren siyah bir takım giymişti. Parlak saten kumaştan dikilmiş ceketinin kesimiyle, aynı kumaştan siyah pantolonu uzun boyunu, geniş omuzlarını, uzun ve güçlü bacaklarını meydana çıkarmıştı. Her zaman seçkin bir görünümü vardı ama genelde hep tembel ve umursamaz bir havayla dolaşırdı ortalarında. Bu gece her bir zerresiyle tam bir Londra çapkınıydı. Balo salonlarından fırlayıp lojmandaki dans pistine gelmiş gibiydi.

Bu düşünce Flick’in hoşuna gitmişti.

Demon, Flick’in ona baktığını hissetmiş gibi döndü ve meraklı bir bakışla kaşlarını kaldırdı. Kız tereddütte kalmıştı ama General bu kadar yakındayken, onu bu kılığa sokup, buraya getirip, bu hale düşürdüğü için ona çıkışamadı. Gözleriyle konuşmayı tercih edip, bir hışımla başını başka yöne çevirdi.

Az sonra Bayan Pemberton karşılarında bitiverdi. “Size Bayan March ve ailesini tanıştırayım. Kendileri Grange’dan geliyorlar.”

Flick reverans yaptı, Demon başıyla nazikçe selamladı. Onlar da hepsini tek tek selamladıktan sonra dönüp General'le sohbet etmeye başladılar.

"Bu da genç Bayan March, biz ona Kitty deriz."

Beyaz elbiseli genç bir kız yanlarına geldi ve yanakları kızarak onları selamladı.

"Bu da onun arkadaşı, genç Bayan Avril Collins."

İkinci kız, sarı muslin elbise giymiş bir esmerdi ve kendinden emin tavırlarla önlerinde reverans yaptı.

"Ve bu da bu gece kız kardeşine ve Bayan Collins'e kaval-yelik yapan Henry."

Henry kesinlikle March'lardan biriydi. En az kız kardeşi kadar açık renkliydi. Flick'in gördüğü en katı selamlamayla yanlarına gelirken kıpkırmızı olmuştu. "Tanıştığımıza çok m-memnun oldum B-Bayan Parteger."

Bayan Pemberton uzaklaştı ama birkaç saniye içinde gelip Bayan March'la General'i daha yaşlı konukların bulunduğu ve birbirleriyle sohbet edip dedikodu yaptıklara yere götürdü.

"Acaba uzun zamandır mı buralarda yaşıyorsunuz?"

Flick, kendisiyle sohbet etmeye çalışan Henry March'a döndü. Kız kardeşi de gözlerini Flick'in mavi elbisesinden ayırıp merakla soruya cevap vermesini bekledi. Avril Collins bunu yapmamıştı, zira o, tüm ilgisini yüz-süzce Demon'a çevirmişti.

Gözlerini Avril Collins'in yüzünden ayırmadan "Hayatımın büyük kısmını burada geçirdim," diye cevap verdi Flick. "General'le birlikte yarış sahasının güneyindeki Hillgate End'de yaşıyorum."

Avril hafifçe dudak bükerek -dudakları boyalıydı- biraz gülümsedi. "Sizin," dedi kıkırdayarak, bir parmağını Demon'ın ceketinde gezdiriyordu, "Londra'da yaşadığınızdan haberim var Bay Cynster."

Flick, Demon'ın yüzüne baktı. Gülümsüyordu ama bu onun tanıdığı bir gülümseme değildi, daha soğuk ve mesafeliydi.

“Aslında, yılın sadece belli zamanlarında Londra’da kalıyorum. Kalan zamanlarda Hillgate End’e oldukça yakın bir yerde yaşıyorum.”

“General’in damızlıkları var, öyle değil mi?” Henry March, Flick’e sokuldu. “Bu çok ilginç olmalı, bu konuda ona yardımcı oluyor musunuz?”

Flick gülümsedi. “İlginç tabii ama çok fazla yardımcı olduğum söylenemez. Elbette evdeki tüm konuşmalar atlar üzerine oluyor.”

Henry’nin yüz ifadesinden, böyle bir hayat tarzını cennet gibi gördüğü belliydi.

“Ah, *atlar*.” Avril yüzünü kıvrıttı ve Demon’a davetkâr bir bakış fırlattı. “Sizce de en *sıkıcı* yaratıklar değil mi?”

“Hayır.” Demon ona bakarak, “Ben de at yetiştiriyorum.” dedi.

Flick neredeyse Avril için üzülecekti. Demon aralarındaki sessizliği kasten uzatarak sıkıntı yarattıktan sonra Henry March’a döndü. “Lidgate yolunun batısındaki damızlık çiftliğinin sahibiyim. Eğer atlar ilginizi çekiyorsa bir gün uğrayın. Ben olmasam bile, adamlarım size etrafı gezdirir. Adımı söylemeniz yeterli.”

“T-teşekkür ederim.” Henry kekeliyordu. “B-bunu çok isterim.”

Bayan Pemberton başka bir grup gençle geldi. Yeni gelen grupla tanışırken Kitty March’la talihsiz kız arkadaşı yanlarından uzaklaştılar. Kitty abisini kolundan birkaç kez çektiirdiyse de Henry kaşlarını çatmakla yetinip, Flick’e olan bariz hayranlığını göstermeye devam etti.

Bu sırada yeni gruptan, yakın civarda yaşayan iki genç erkek onlara katıldı. Onların anlamlı bakışlarından rahatsız olan Flick, bariz aptallıklarına maruz kalmamak için akli başında bir sohbet ortamı yaratmaya gayret ediyordu.

Ne var ki onların aptallığı, kız kardeşlerinin sıkıcılığıyla mukayese bile edilemezdi. Flick hangisinin daha itici olduğuna karar verememişti bir türlü.

“Hayır,” derken sabırla, derin bir nefes aldı. “Bütün yarışları izlemiyorum. Jokey Kulübü tüm yarış sonuçlarını General’e bildiriyor.”

“Bütün yeni doğan tayların isimlerini biliyor musunuz?” Genç kızlardan biri kocaman gözlerini Demon’a dikmiş bakıyordu.

Demon bıkkınlıkla pes etti. “Sanırım biliyorum.”

“Ah! Ne kadar harika.” Genç kız ellerini göğsünün tam üstünde kenetledi. “O titrek bacaklarıyla ayakta durmaya çalışan şirin şeylere isim bulmak çok keyifli olmalı.”

Flick derhal etrafındaki genç köylü çocuklara döndü. “İçinizden hiç Newmarker’teki yarışları izlemeye gelen oldu mu?”

İki kelimeyi bir araya getirip sohbete katılabilmeleri için beynini sıradan bir konu bulmaya zorluyordu. Konuşulan konular genelde yarışlar, atlar ve at arabalarıyla ilgiliydi. Yavaş yavaş Demon da ortaya birkaç laf atarak konuşmaya katıldı ve nasıl olursa birkaç dakika içinde iki grubu birleştirmeyi başardı. Genç kızlar bir tarafta durup boş şeylerden bahsediyor olsalar da gruptan ayrılmamışlardı.

Ancak, az sonra Bayan Pemberton Flick ve Demon için bir grup yeni hayranla birlikte yanlarına geldi. Flick, bir anda kendini beş genç oğlanla karşı karşıya buldu. Demon da altı yeni kızla sohbete başlamıştı. İçlerinden biri pek genç ve pek masum sayılmazdı.

“Böyle bir partide sizin gibi bir beyefendiyle karşılaşmak ne güzel bir sürpriz Bay Cynster. Belki ismimi duymamışsınızdır. Ben Bayan Henshaw.”

Bu gırtlaktan gelen ses, Flick’in hemen dikkatini çekmişti.

“Siz o küçük güzel kısağa biniyorsunuz, değil mi? Hani şu bacakları beyaz olan.”

Bu soruyla dikkati dağılmış bir halde arkasına dönen Flick yeni gelen erkeklerden birine baktı. “Evet, onun adı Jessamy.”

“Ona engel atlatıyor musunuz?”

“Pek sayılmaz.”

“Ama yapmalısınız. Buna uygun setler gördüm, bunu gayet iyi yapacaktır. Sözümlü dinleyin.”

Flick başını salladı. “Jessamy, pek...”

“Sözlerimi yanlış anlamayın, siz bayansınız, o yüzden bunu bilemezsiniz ama dediğimi yapın. Güzel ve güçlü bacakları var.” Bu dost canlısı ve bol keseden atan çocuk, civardaki toprak sahiplerinden birinin oğluydu. Flick’in karşısında ukalalığın en somut örneği olarak durmuş, sırtıyordu. “Eğer isterseniz, sizin için bir jokey ve bir de antrenör ayarlayabilirim.”

“Evet, ama...” En büyük hayranlarından biri sözünü kesti. “Hanımefendi, damızlıkların kaydını tutan General’in evinde yaşıyor.”

“Yani?” Palavracı ve dost canlısı çocuk saygısızca kaşlarını kaldırdı. “O eski tozlu kayıtların bu işle ne ilgisi var? Bizim konuş-tüğümüz şey gerçek bir at.”

Demon’ın arkasından boğuk bir kahkaha geldi. Flick dışlerini sıktı. “Eğer bilmiyorsanız,” ses tonu tüm tartışmalara son verip palavracı çocuğu şaşkına çevirdi, “Jessamy bir *yatırımdır*. Bir kıs-rak olarak soyunun bu ülkedeki en güzel örneklerinden biridir. Onu herhangi bir engelli koşuya sokarak riske atmayacağımdan emin olabilirsiniz.”

Palavracının buna karşılık diyebileceği tek söz “Ah,” olmuştu.

Flick dönüp şu boğuk sesli Bayan Henshaw’la uğraşmaya karar verdi. Yüzünü tamamen Demon’a çevirerek ona iyice yanaşmış, kahkahalar atan bir esmer güzeliydi. Flick onun kendinden epeyce uzun olduğunu fark etti. Demon’ın burnunun dibine kadar yaklaşmıştı ve neredeyse dudakları birbirine değecek gibiydi.

“Şimdi canlarım!”

Salondaki tüm kafalar, dikkat çekmek için el çırparak onlara seslenen Bayan Pemberton’a çevrildi. Herkes sustuğunda “Şimdi,” diye tekrarladı, “ilk dans için eşlerinizi seçme zamanı.”

Bir anlık bir sessizlikten sonra, bu ânı ipe çeken genç erkekler

arasında bir karmaşa yaşandı. Herkes birine teklifte bulunmak için birbiriyle yarışyordu.

Flick karşısında üç hevesli erkek buldu ama palavracı olanı kenara itmişlerdi.

“Bayan Parteger, eğer kabul ederseniz...”

“Sayın Bayan, yalvarırım...”

“Beni bu dansla onurlandırırırsanız...”

Flick onların yüzlerine baktı. Hepsi de çok gençlerdi. Baştan çıkarıcı Bayan Henshaw’ın uzun kirpiklerini kırparak Demon’ı kaptığını görmek istemiyordu. Arkasına bakmak istiyordu ama bunu yapamıyordu. Tam da o anda sağ kulağının dibinden birinin mırıldandığını duydu.

“Aslında Bayan Parteger ilk dansı benimle yapacak.”

Demon sıkıca elinden tutup gülümseyerek onu genç hayranlarının arasından çekti. Hiçbiri itiraz bile edemedi.

Nedenini tam olarak bilmesede de çok rahatlamıştı. Konu uzamamıştı. Demon gözlerinin içine bakarak tek kaşını havaya kaldırdı. Flick de nezaketle başını eğerek onu kabul etti. Demon elini kızın koluna koyup onu dans pistine yönlendirirken diğerleri bir adım geri çekilmişti.

Bir kotilyon dansıydı. Dansa başlamadan önce Flick, Demon’a fısıldadı. “Teoride bu dansı biliyorum ama hiç yapmadım.”

Demon gülümseyerek onu rahatlatmıştı. “Sadece diğer kızların yaptığını yap. Eğer yanlış tarafa gidersen ben seni tutarım.”

Her şeye rağmen, tüm kayıtsızlığına rağmen Demon’ın bu sözleri Flick’i rahatlatmıştı.

Yerlerini aldılar ve müzik başladı. Tüm endişelerine rağmen dansın ritmine kolayca uyum sağlamıştı. Eğilip kalkmalar ve el çırpımları oldukça sık tekrarlanıyordu. Doğru hareketleri yapmak hiç de zor değildi. Demon’ın dokunuşları da onu cesaretlendirmişti; parmakları her buluştuğunda kız elini geri çekmediği halde Demon onu sımsıkı kavırıyor ve bir süre bırakmıyordu.

Dans ilerledikçe endişesi dağılmış, gergin yüz ifadesi yerini

gülücüklerle bırakmıştı. Göz göze geldiklerinde neşeyle birbirlerine gülümsüyorlardı. Son figür için onu döndürürken bile omzunun üzerinden bakıyor, Demon'ı gözden kaybetmek istemiyordu. Dans biterken Demon abartılı bir şekilde eğilmiş, Flick de önünde reverans yapmıştı.

Demon onu havaya kaldırdığında, ne kadar mutlu olduğunu görmüş ve gözlerindeki muhteşem pırıltıdan haberinin olup olmadığını merak etmişti. Salondaki tüm o, ağızlarından çıkan her sözcüğe ve her hareketlerine dikkat eden diğer kızlardan öylesine farklıydı ki. Kendini hiçbir şekilde kısıtlamıyor, içinden geldiği gibi davranıyordu. Diğerleri onun gibi canlı ve coşkulu değildi.

Bu Flick'in tarzıydı. Kocaman gülüşü ve pırl pırl gözleri, karşısındaki herkeşi gülümsetiyordu. "Ve şimdi," dedi, onu kendine çekip gözlerine bakarken derin bir nefes almak zorunda kalmıştı, "görevimize geri dönmeliyiz."

Flick güldü. "Hangi görevmiş bu?"

Kastettiği görev, lojmanda bu amaçla toplanmış olan diğer genç insanlarla dans etmektir. Flick'in elini bırakmadıkça kimse ona yaklaşmaya cesaret edemeyecekti.

Bir eli hâlâ Demon'ın kolundaydı. Demon'a baktı, Demon sorun yok gibisinden gülerken elini hafifçe sıktı ve sonra onu bıraktı.

Salonda dönüp dururken, Demon'ın papazın kızıyla dans ettiğini gördü. Sonra gözlerini kavalyesi Henry March'a çevirip gülümsedi.

Danslar peş peşe devam ediyordu. Ancak, aralarda insanların birbirleriyle konuşabilmesi için mola veriyorlardı. Böylece birbirlerini tanıyıp sosyal açıdan değerlendirme fırsatı bulacaklardı. Aslında bu gecenin düzenlenmesinin amacı da buydu. Daha yaşlı olanlar salonun diğer tarafında oturmuşlardı. Gençleri seyrederek gülümseyerek başarıyla onları onaylıyorlardı.

Partiye ev sahipliği yapan Bayan Pemberton, gidip General'in yanındaki sandalyeye oturdu ancak General papazla derin bir

sohbete daldığı için araya giremedi. Flick rahatlayıp etrafına bakınmaya başladı. Demon yanındaydı. Flick başını kaldırıncaya göz göze geldiler. Demon tanıdık bir biçimde kaşlarını kaldırdı. Flick, Demon'ın gözlerine baktı ve manalı bakışlarını görünce, başını çevirip etrafa bakınmaya devam etti. Elleri eteklerinin yanından birbirine değdiğinde hissettiği büyük heyecanı umursamazdan gelmeye çalışıyordu.

Sonraki danslar tecrübe gerektiriyordu. Adımlarını saymak için bir türlü aklını toplayamazken partnerine de nadiren bakabiliyordu. Dönüp eğilirken, hareketli kalabalığın arasından onu görmeye uğraşıyordu. Sürekli bakınıyor, arıyordu...

Demon'ı buldu. Kitty March'la dans ediyordu. Flick rahatladı.

Ancak bir sonraki dansa Bayan Henshaw'la eşleşmişti.

Flick kendi grubundaki bir kızla çarpıştı, az daha düşüyordu. Telaşlanarak hareketlerini şaşırdı. "Sanırım," dedi sesinin titrediğini saklamadan, "bu dansın kalanında otursam iyi olacak."

Kavalyesi Bay Drysdale, onu kırmayıp dans pistinden inmesine yardım etti.

Her seferinde olduğu gibi, bu dans bittiğinde de Demon yanına gelince biraz kendini toparlamıştı. Hayatta kendini bu kadar kastığını hatırlamıyordu.

Bu çok gülünçtü! Neden böyle düşünüp, bu şekilde davranıyordu ki? Sanki kıskanıyormuş gibi durmadan Demon'ı takip ediyordu. Kendini böyle küçük düşürmek ne kadar aptalcaydı. Neyse ki, Demon bunun farkında değildi yoksa onunla acımasızca alay ederdi. O da bunu hak etmiş olurdu. Aralarında *hiçbir şey* yoktu ki!

Onu soğuk bir şekilde selamlayıp hemen başka tarafa bakmaya başladı.

Demon'ın parmakları, eteklerinin kıvrımları arasından onun kileri bulup tuttu. Flick başını kaldırıp bakmak zorunda kalınca göz göze geldiler.

Bakışları ciddiydi ve yoğun bir ilgiyle onu süzüyordu. “İyi misin?”

Demon, gözlerinin içine bakıyordu ve ne gördüğünü Tanrı biliyordu. Flick derin bir nefes aldı, gözlerini gözlerinden çekebilmeyi istiyordu. “Sadece ayağım kaydı. Düşmedim.”

Gözlerinde endişeli bir ifade oluşmuştu. Dudakları kasıldı ve sonra hafifçe başını eğip elini bıraktı. “Daha dikkatli ol, sonuçta bu senin ilk dansın.”

Eğer kendini normal hissetseydi, ona hak ettiği cevabı yapıştırdı. Ancak, onun dokunuşu tüm güvenini alıp götürmüştü.

Hiçbir şey mi? Eğer bu gözlerine düşen gölge ve bakışlarındaki endişe, bu koruma duygusu, kızın hissettiği bu erkeksi güç günden güne büyüyorsa ve bu hiçbir anlama gelmiyorsa, o zaman neydi peki?

Kalp atışlarının hızlandığını ve nefes almakta zorlandığını hissederek bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Bir sonraki dansa dönüp dururken, Demon’ın o mavi gözlerinin üzerinde olduğunu biliyordu. Tepeden tırnağa onu izlediğinin ve hiçbir dönüşünü ya da adımını kaçırmadığının farkındaydı. Demon, kavalyesi yanından ayrılincaya kadar beklemişti. Sonra Flick, gayet doğal bir şekilde gidip Demon’ın yanında durdu.

Demon, hiçbir şey söylemeden yüzüne baktı.

Müzik başlayıncaya kadar konuşmadılar.

“Bu dans benim sanırım.”

Ses tonu, ne onun ne de potansiyel kavalyelerinin itirazına yer bırakıyordu. Sanki teklifini bekliyormuşçasına, başını zarifçe eğerek dansı kabul etti. Belki de bekliyordu.

Onunla ikinci kez dans ederek, sırada bekleyen diğer genç hanımlara jest yapmayıp, ona ayrıcalık göstermişti. Her ne kadar sosyal tecrübesi olmasa da Flick bunu anlamıştı. Kesinlikle ona ayrıcalıklı davranıyor, diğerlerinden ayırıyordu.

Bu seferki, diğer insanlarla eşleşmelerini gerektirmeyen basit

bir halk dansıydı ve gözlerini birbirlerinden ayırmalarına gerek kalmamıştı. Müzik başlayıp, elleri birleştiği andan itibaren tamamen birbirlerine odaklandılar. Kendi açısından Flick müziği bile doğru dürüst duyamıyordu. İçinden geldiği gibi hareket ederek Demon'a uymaya çalışıyordu. Demon hafif dokunuşlarıyla onu yönlendirirken, Flick bu dokunuşları çok derinlerde hissediyordu.

Bakışları birleşmişti. Bir yaz günündeki gökyüzünün berrak maviliğine sahip gözleriyle Demon, içini ısıtıyordu. Ona bilerek, isteyerek, tüm kalbiyle kavalyelik ettiğini biliyordu. Bu konuda son derece azimliydı. Ona kur yapıyordu resmen –bu fikir son derece ters ve imkânsız gibi görünse de, aklıyla değilse bile duygularıyla bunun doğru olduğunu algılayabiliyordu. İlk tepkisi bir adım geri çekilip, kendini güvenceye alarak ne olup bittiğini anlamaya çalışmak olmuştu. Ancak pistte göz göze dönüp dururlarken, kaçabileceği güvenli bir yer bulamadı. Demon'ın gözlerinde yanan ateşten kaçışı yoktu. Yapmayı istediği son şey ise kaçmaktı.

Gözlerini kızın gözlerine dikmişti ama bakışlarında bir zorlama yoktu. Flick adeta büyülenmişti ve pistte dönüp durması için bu yeterliydi. Elleri birleşip ayrıldıkça, parmaklarıyla onu okşuyordu. Dokunuşların her biri maksatlı ve ince ince planlanmış gibiydi. Tek bir dansla etrafına bir ağ örmüştü sanki. Gözünün göremediği ama tüm duygularıyla hissettiği bir ağdı bu.

Tüm vücudunda tatlı bir ürperti hissediyordu. Her kalp atışında bunun daha da çok farkına varıyordu artık. Dans ederken, onun dokunuşlarıyla baştan çıkmaya başlamıştı.

Demon onu kendine çekince birbirlerine iyice yaklaştılar. Bu baştan çıkarıcı duyguya teslim olmuştu. Onun her dediğine inanacak hale gelmişti ve onunla evlenmek istediğine, karısı olmasını istediğine ve ona sahip olacağına bile inanmıştı.

Dans devam ediyordu, parmakları birbirine güçlkle dokunacak kadar uzaklaştılar. Eğer kabul ederse, onu çok mutlu edeceğine dair sessiz sözler fısıldadığını duyuyordu. Zevkten adeta kendinden geçmişti.

Bu mesajı vermekte ustaydı. Kadınları baştan çıkarmakta üstüne yoktu ve verdiği sözler altın gibi rağbet görmekteydi.

Müzik durunca, onlar da durdu. Ama o vaatler ve kurlar hâlâ Demon'ın gözlerine yansıyordu.

Demon, elini tutup yavaşça dudaklarına götürdüğünde Flick kendini Sindirella gibi hissetmişti.

Dokuzuncu Bölüm

Bir sonraki dans başladığında Demon, nezaketen salonun öbür ucundaki Bayan Pemberton'un yanındaydı. Dansı bırakır bırakmaz, papazın karısı yanlarına gelmiş ve Demon'ı diğer misafirlerle tanıştırmakta ısrar etmişti.

Diğer misafirler dediği, bölgenin yaşlı başlı kadınlarıydı. Demon, onların tek amacının, Flick'e gösterdiği ilgiyi onaylayarak ona cesaret vermek olduğunu bildiği için pek eğleniyordu.

Dullingham'lı Hadfield-Wallaces ailesinden olan Bayan Wallace "Çok sevimli bir kız, oldukça da kendinden emin," diye fikir beyanında bulundu. "Senin kadar tecrübeli biri, mutlaka onun sıradan bir kız olmadığını anlamıştır."

Demon gülümsedi. Başkaları tarafından onaylanmak onu mutlu etmişti. Bu konuda onu ikna etmelerine hiç gerek yoktu, ama kadınların fikirlerini söylemelerine izin vermekle de bir şey kaybetmezdi.

Uzun boyu sayesinde, Flick'i salonun her yerinden görebiliyordu. Fakat kadınların yorumları uzadıkça, yavaş yavaş asabı bozulmaya başlamıştı. Bu davranışlarının sebebini gayet iyi anlıyordu. Hepsi, kovana üşüşmüş arılar gibi tamamen Flick'in etrafında dönüyordu.

Oğullarının hepsi pastayı kendilerine ayırmak için bekliyor, anneleri de bunu çok iyi biliyorlardı. Bu yüzden Demon'ın Flick'i alıp götürmesi, onların ay parçası oğullarından uzaklaştırması gerekiyordu. Böylece oğulları bir an önce kendilerini to-

parlayacak ve kendilerine uygun bir eş bulmak için bakınmaya başlayabileceklerdi. Onlar için en iyisi buydu.

Flick, oldukça uygun bir eşti tabii ama kadınların hepsi de, kızlarının hiçbirinin Demon'ın dikkatini bile çekemediğini kabul ettikleri gibi, oğullarının da bu konuda hiç şanslarının olmadığı-nın farkındaydılar. En iyisi, bir an önce bu ikisini eşleştirmektir. Yoksa yakında gençler arasında bir tatsızlık çıkabilir ve hanımların çocuklarını evlendirmekle ilgili planları suya düşebilirdi.

Onların stratejisi buydu işte. Planları işe yaramış ve Demon onlara niyetini belli etmişti. "Atlar hakkında derin bir bilgiye sahip." Bu yorumu düşüncesizce ama onu takdir etmek için yapmıştı. "Ve tabii, General'in vesayeti altında."

"Kesinlikle," diye onayladı Bayan Wallace. "Çok münasip."

"Kutlanacak bir durum," diye ekledi Bayan Pemberton.

Demon, birbirini gayet iyi anlayan bu hanımlara nazikçe selam vererek, yanlarından ayrıldı. Dans edenlere baka baka salon-da ilerledi ama Flick'i göremedi.

Durup daha dikkatlice bakındı, orada değildi.

General'i buldu. Birtakım yaşlı adamlarla sohbet ediyordu. Flick, onun yanında da değildi. Zeki bir kızla baş edemeyecek kadar hanım evladı olan çocuklara söylene söylene, salonun öbür ucuna, onu son gördüğü yere gitti. Kızın aklından ne geçtiğini bulmaya çalışıyordu. Şimdi böyle durup dururken ortadan yok olmasının sebebi Bletchley ya da şebeke olamazdı herhalde?

Aklına onu tanımış olabilecekleri geldi. Onu bu işten vazgeçirmek için peşine düşmüş olabilirlerdi. Bu düşünce onu korkutmuştu. Bu düşünceyi aklından çıkarmaya çalıştı, böyle bir şey pek olası değildi. Yaşlı kadınların arkasındaki ana kapıdan çıkmadığına emindi ama evin iç taraflarına açılan başka kapılar da vardı.

Nereye gitmişti ki?

Kalabalığın arasında onu ararken, birden gözüne bir şey takıldı. Köşedeki uzun penceredeki tüller rüzgârla dalgalanıyordu.

Dar kanatlı pencere aralık duruyordu. Kendi boyu pencereden bir kafa kadar yüksekti. Oradan sığamazdı. Ama Flick ondan kısaydı.

Salonu dolaşıp gelmek beş dakikasını aldı. Etrafa gülümseyip selam vererek, birileriyle ayaküstü sohbet etmekten kaçınmıştı. Sonunda girişteki ön kapıdan çıkıp, lojmanın etrafına bakmaya karar verdi. Kabul salonunun köşesindeki pencerenin arkasındaki bahçede kimseler yoktu. Dolunay, çayırın etrafındaki çiçekleri bir lamba gibi aydınlatıyordu. Demon kaşlarını çatıp, her yeri köşe bucak aradıysa da gecenin o maviliğinde karşısına bir melek çıkmamıştı.

Bahçe çok sessizdi. Arada sırada içeride çalan kemanların ezgileri duyuluyordu. İçine bir korku girmişti. Adımlarını hızlandırmış, salona geri dönüp dönmediğine bakmak üzereyken gözleri bahçenin bir yanını çit gibi çevreleyen çalılıklara kaydı.

Çimenlikle yeşil çit arasında dar bir yol vardı. Çitler yüksek olduğu için arkasını göremiyordu. Sessizce o tarafa doğru yürümeye başladı. Arka tarafta küçük bir bahçe daha olduğunu hatırlıyordu ama acaba yanılıyor olabilir miydi?

Karanlık bir geçit vardı. Bu geçit, çalılarının arasındaki küçük bir boşluktan ibaretti. Boşluktan girdi ve onu gördü.

Bu küçük bahçe, tam ortasında dallı budaklı bir manolya ağacının olduğu kare şeklinde bir alandı. Ağacın dalları küçük bir süs havuzunun üzerine eğilmişti. Flick, havuzun önünde bir aşağı bir yukarı dolanırken, ay ışığı, mavi elbisesinin üzerinden gümüş pırıltılar halinde yansıyor.

Demon, kalçalarını zarif bir biçimde oynatarak ona doğru döndüğünü gördü. O âna kadar, içindeki korkunun büyüklüğünü fark edememişti. Şimdi o korkunun yerini derin bir huzur alıyordu.

Flick, birinin ona baktığını hissetmişti ve irkilerek o tarafa baktığında gelenin Demon olduğunu anlayıp rahatladı. Hiçbir şey demedi, sadece kaşını kaldırdı.

“Bu elbiseyle, bu ışıktaki, gümüş parıltılar saçan bir peri gibi görünüyorsun.” *Gel ve bu faninin kalbini çal.* Sesi kısık ve manalıydı.

Kız bunu anladıysa bile, hiç belli etmedi. Elbisesine baktı, eteklerini kaldırıp merakla inceledi. “Çok açık mavi. Bu rengi çok severim.”

O da seviyordu. Kızın gözleriyle aynı renkti. Elbise için ödediği paraya değmişti. Elbette elbisenin parasını onun ödediğini kız hiçbir zaman bilmeyecekti. Clotilde mükemmel bir terziydi. Onun tarzını takdir ettiğini göstermek için de ayrıca bir miktar para ödemişti.

Tereddüt etti... Ama buradaydılar ve ay ışığının altında onlardan başka kimse yoktu. Karanlığı bir tek uzaktan duyulan keman sesleri bölüyordu. Yavaşça, acele etmeden ve gözünü ondan ayırmadan kıza doğru ilerledi.

Flick, onun kendine yaklaşmasını izliyordu. İri, seçkin, tehlikeli. Saçları ay ışığında gümüş rengi görünüyordu. Yüz hatları daha sert ve karanlıktı. Bazı açılardan bakıldığında beyaz taştan oyulmuş gibi görünüyordu. Gözleri ağır gözkapaklarının ardına saklanmıştı sanki.

Görünüşü aynı anda hem güven verici hem de sinir bozucu olabiliyordu ve Flick bunu anlayamıyordu. Sinirleri geriliyor, duyguları açığa çıkıyordu. Döne döne hızla dans ederlerken, onu arzuluyordu.

Buraya biraz kafa dinlemek, temiz hava almak için çıkmıştı. Kafası kazan gibi olmuştu ve teni alev alev yanıyordu. Buraya düşünmek için gelmişti. Onu. İçinden bir ses onu doğru mu anlıyorum diye soruyordu kendine. Bir ses de doğru olduğunu biliyordu. Ama hâlâ buna inanabilmiş değildi.

Bir peri masalı gibiydi.

Şimdi, o buradaydı işte... Onu gördüğünde, bütün bu düşüncelerine rağmen sinirleri gerildi. Birden ona kızgın olduğu gelmişti aklına. Kollarını kavuşturup, başını dikleştirdi. Ona

doğru yaklaşırken gözlerini kısıp bekledi. “Bayan Pemberton’la birlik oldunuz. Foggy, General’e senin vasıtanla haber yolladığını söyledi.”

Demon, kızın önünde durdu. “Bayan Pemberton senin çürüyüp kız kurusu olmaman için yalvardı, pek iyi bir fikir gibi durmuyor.”

Onun sözcükleri ağır ağır telaffuz etmesinden etkilenmişti. Sözleri içine işledi ve bir anda öfkesini yeniverdi. Titremek için omuzlarını kaldırdı. “Böyle bir akşam, olacakları nasıl değiştirir hiç anlamıyorum.” Eve doğru baktı. “Orada bir koca bulamayacağım açık.”

“Yok mu?”

“Onları gördün. Hepsi de çok genç.”

“Ah, onlar.”

Sesi derinden gelmişti. Flick, ona olan hayranlığının depreştiğini hissetti. Dudaklarında hafif bir tebessümle kıza yaklaştı. “Evet,” dedi gür bir sesle. “Katılıyorum. Kesinlikle onlardan biriyle evlenmemelisin.”

Bir süre ikisi de konuşmadı. Sonra Demon gözkapaklarını yavaşça kaldırıp kıza baktı. “Ama yine de bir seçeneğin var.”

Başka bir şey söylemedi. Ne demek istediği yüzünden de, bakışlarından da açıkça anlaşılıyordu. Gözlerini dikmiş kıza bakıyordu. Onları saran sessiz ama capcanlı gecenin karanlığında Flick kendi kalp atışlarını duyabiliyordu.

Sonra, müzik başladı.

Aralarındaki gerginlik dağılıp gitti. Valsin ilk ezgileri duyuldu. Demon başını hafifçe eğdi ve gözlerini ondan kaçırmadan, elini uzattı.

“Gel, dans et benimle.”

Etrafına örülen ağ sıklaşmıştı. Tüm bedeninde bu ağın buz gibi dokunuşunu hissetti. Fakat Demon onu zorlamıyordu. Eğer edecekse, bir adım atarak dans teklifini kabul etmek onun seçimi olacaktı.

Flick buna cesareti olup olmadığını düşündü. Tüm duygularıyla onu arzuluyordu. Onun göğsüne yaslanmanın, kollarının arasında olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Kalçalarının bacaklarına değmesinin de, fakat...

“Bu dansı bilmiyorum.”

Sesi oldukça sakindi. Demon’ın dudakları büküldü.

“Ben bilmen gereken her şeyi öğretirim.” Gülüşünde sinsilik vardı.

Flick, titrememeyi başardı. Meselenin sadece vals olmadığını çok iyi biliyordu; Demon’ın bakışlarında davet ve duruşunda bir meydan okuma gizliydi. O ellerin, o kolların, o vücudun, kendisine ne teklif ettiğini biliyordu. İçten içe, kaçıp gidemeyeceğini de biliyordu. Denemek, dokunmak ve öğrenmek istiyordu.

Yüzünü ona doğru çevirip, kollarını kaldırarak bir adım attı. Demon onu hemen kendine çekti. Bir koluyla ona sarıldı ve sağ elini tuttu. Birbirlerine değinceye kadar onu kendine yaklaştırdı. İpek elbisesinin üst kısmı, ceketine sürtünüyordu. Demon gülümsedi. “Rahatla ve adımlarımı izle.”

Bir adım geri, bir adım yana gitti ve ne olduğunu anlayamadan onu döndürdü. İlk başta küçük adımlar atıyordu. Flick ritmi kaptıktan sonra, dönerek dans etmeye başladılar. Kendilerini müziğe ve dansın enerjisine kaptırmışlardı.

Derken müziğin ritmi değişti ve yavaşladı. Müzikle beraber Demon da yavaşladı. Onu iyice kendine yapıştırdı. Flick de başını onun göğsüne dayadı.

“Birilerinin beni beğenmesi için vals yapmam gerekir diye bir kural yok mu?”

“Bu kural sadece şehirdeki resmi davetler için geçerli. Genç hanımlar bir yerlerde valsi öğrenirler, yoksa kimse onları dansa kaldırmaz.”

Nefesini tuttu, neyse ki bir kez olsun Demon’ın ayağına basmamıştı. Yavaşça dönüyorlardı. Müzik yumuşak ve alçaktı.

Bedenleri arasında kalan ipek kumaşın ve Demon’ın sıcaklığı-

nın etkisiyle ona iyice yaklaşmıştı. Onun sıcaklığıyla kendinden geçmişti.

Demon geri çekilmedi. Parmaklarını kızınkilere kenetledi ve onun elini kendi omzuna koydu. Ona belinden sımsıkı sarılıp vücuduna yapıştırdı. Artık tek bir kişi gibi hareket ediyorlardı.

Demon'ın avuçları yanıyordu. Kızı yavaşça döndürürken kalçasını kendininkine bastırdı. Kızın göğsü ceketine dayanmıştı, yanağı onun göğsündeydi ve Demon'ın kalp atışlarını dinliyordu.

Sonunda müziğin sesi alçalarak sustu. Yavaşlayıp durdular. Öylece kalmışlardı.

Bir süre sonra Flick başını kaldırıp ona baktı. Demon'ın baştan çıkarıcı sözleri onu tümüyle sarmıştı. Başının üzerinde bir hale varmış gibi tüm bedeni parıltıyordu. Bunu hayal etmediğini biliyordu. Böyle bir şeyi hayal edecek kadar çok şey biliyordu. Orada ne olduğunu, ne olabileceğini biliyordu sadece.

Nedenini de bilmiyordu.

Demon'ın, gözkapaklarının ardına gizlenen gözlerine bakarak soruverdi. "Bunu neden yapıyorsun?"

Demon onun gözlerine baktı ve sonra tek kaşını kaldırarak "Nedenin bariz ortada olduğunu sanıyordum." Biraz sonra ekledi, "Sana kur yapıyorum -flört ediyorum- nasıl dersin de."

"Neden?"

"Neden olacak? Çünkü benim karım olmanı istiyorum."

"Neden?"

Duraksadı ve kızın ellerini bıraktı. Parmaklarıyla çenesine dokunup, başını kaldırdı. Dudaklarını dudaklarına götürdü.

Usluca dokundurdu. Bu, ikisini de tatmin etmemişti. Hangisinin öbürünü öpmeye başladığını söylemek imkânsızdı. Birden, Demon dudaklarını sertçe bastırdı. Daha vahşi ve talepkâr bir biçimde öpmeye başladı. Flick'in dudakları daha yumuşak, daha ayartıcı ve daha davetkârdı.

Dudaklarını hafifçe aralamaya cesaret ettiğinde, Demon der-

hal bu avantajı kullandı. Flick parmak uçlarına kadar titrediğini hissediyordu. Demon onun dudaklarını daha da araladı. Başını eğdi ve onun tadına baktı. Adeta bir zafer kazanmış gibi durup baktıktan sonra öpmeye devam etti.

Flick titreyerek kendini ona bıraktı. Demon, sert ve güçlü kollarıyla onu sımsıkı sarmıştı. Kız iç çekerek, nefesini çekmesine izin verdi. Nefesleri birbirine karışmış halde öpüşmeye devam ettiler.

Tüm masumiyetiyle, bir sonraki adımı atan yine Flick olmuştu. Kollarını ona doladı ve Demon'ın ensesini okşamaya başladı. İçinde fırtınalar kopuyor ama sessiz çılgınlıkları bir türlü dudaklarından dökülemiyordu.

Aç kurtlar gibi öpüşmeye başlamışlardı.

Ateşli. Aç.

Demon'ın dudakları kızın dudaklarında dolaştıkça, açlığı kamçılanıyordu. Onu yaladı ve aklını başından aldı. Flick açıkça hissetmişti, Demon'ın kontrolü altındaydı. Cesaretle uzanıp dokundu.

Demon donup kaldı.

Kızı bırakıverdi. Aralarında birden soğuk bir rüzgâr esmişti. Kızın göğsü acıyor, teni alev alev yanıyordu. Gözlerini kırparak ona baktı. Demon da tıpkı onun gibi nefes almakta zorlanıyordu fakat kendini daha çabuk toparlamıştı. Flick'in hâlâ başı dönüyordu.

Demon ellerini çekti, bakışlarını okumak imkânsızdı. "Geri dönmeliyiz."

Flick düşünmeye fırsat bile bulamadan, kabul salonuna döndüler. Kız kendine gelmeye çalışırken, diğer konuklarla iç içe olmuşlardı. Flick güçlükle nefes alıp dudakları hâlâ titrerken, Demon, onun yanında, her zamanki gibi seçkin ve kontrollü gözükiyordu. Reddedilmenin acısı kızın kemiklerine kadar işlemişti.

Ertesi sabah, Flick kolunun altındaki bir yığın kitapla yan ka-

pıdan çıktı. Eldivenlerini giymeye uğraşırken bir duvara çarptı.

“Ooff!” Nefesi kesilmişti. Neyse ki çarptığı duvarın gayet yapılı kasları vardı ve kollarıyla sarılarak onun ya da kitaplarının düşmesine mani olmuştu.

Derin bir nefes alınca göğsü Demon’ın ceketine sürtündü. Sonra gözlerinin önüne düşen saçları yavaşça arkaya itince sarı bukleleri Demon’ın kulağına değdi.

Demon taş kesilmişti. Tümüyle.

Sertçe kollarını açtı ve onu kollarından tutup kendinden uzaklaştırdı.

Flick gözlerini kırıştırdı. Demon somurttu.

“Nereye gidiyorsun?”

Bilmeye hakkı varmış gibi bir edayla sorunca Flick sinirlendi. Yanından dolaşp yürümeye başladı. “Kütüphaneye.”

Demon bir küfür savurup peşinden geldi. “Seni arabamla götürceğim.”

İzinle bile demeye gerek görmemişti! Haydi, o bir tarafa, dün gecedden sonra bir “Günaydın canım ve nasılsın?” diyebilirdi. Flick onun bu tutumunu görmezden gelerek, inatla yürümeye devam etti. Yan yana yürürlerken, ona bakmak istediğini hiç belli etmiyordu. “Gidip, kitaplarımı iade edip yenilerini kendim seçebilirim. Teşekkürler.”

“Bundan eminim.”

O da en az Flick kadar inatçıydı.

Kız tam ağzını açıp dalaşmaya hazırlanıyordu ki arabaya koşmuş yağız atları gördü. Yüz ifadesi yumuşayıp, gözleri parladı. “Oh, ne kadar güzeller!” Ses tonu, sabırsızlıkla yerdeki çakıl taşlarını eşleyen atlara övgüsünü gösterirken gayet saygılıydı. “Onlar yeni mi?”

“Evet.” Kız atların etrafında dönüp onları incelerken Demon da gezinip duruyordu. Kız atları övmeyi bitirince Demon gayet ilgisizce konuşmaya devam etti. “Şehirdeki trafiğe alışsınlar diye onları kısa bir gezintiye çıkarmanın iyi olacağını düşündüm.”

Kızın gözleri hâlâ atların üzerindeydi. Ona ilgi göstermiyordu. Demon da durumdan istifade ederek, kızın arabaya binmesine yardım etti.

“Başlarını çok iyi tutuyorlar.” Flick yerine oturdu. “Hareketleri nasıl?”

Demon cevap verir vermez, bilmiş bir tavırla sorularını peş peşe sıralayarak, heyecanla atlarla ilgili yorumlarda bulunuyordu. Bu arada çoktan yola çıkmışlardı. Demon gözlerini atlarına dikmiş, kızın bunu fark edip bu avantajı kullandığı için onu topa tutmasını bekliyordu. Fakat Flick, kitaplarını ikisinin arasına koyup, içini çekerek arkasına yaslandı.

Onun bu beklenmedik rahatlığı devam edince, Demon göz ucuyla kıza baktı. Rahatça oturmuş ve bir eliyle yanındaki korkuluklara tutunmuştu. Bakışları sabitti. Atlara değil, Demon’ın ustalıklı dizginlere hâkim olan ellerine bakıyordu. Gözlerinde mutluluk pırıltıları, yüzünde de hevesli bir ifade vardı. Demon kızın yüzüne baktıysa da, bir şey söylemedi.

Hayatında arabasını hiçbir kadının sürmesine izin vermemişti.

Yağız atlar yeni oldukları halde iyi bir ırktan geliyorlardı ve uyumlu davranışlarıyla da bunu kanıtlıyorlardı. Arabayı kız kullanırsa o da yanına oturacaktı.

Ama buna bir kez izin verirse kız bunu tekrar yapmak isteyecekti. Ata binme konusunda kızın kendisinden bile usta olduğunu görmüştü.

Malikâneye dönerken arabayı Newmarket’e giden yola çevirdi ama dizginleri gevşetmedi. Derin bir nefes aldıktan sonra Flick’e döndü.

“Dizginleri tutmak ister misin?”

Ne kadar şaşırdığı kızın yüzünden belli oluyordu. Bu sürpriz çok hoşuna gitmiş, hatta aklını başından almıştı.

“Ama...” Demon’a baktı. Yüzündeki sevinç bir anda hayal kırıklığına dönüşmüştü. “Daha önce hiç iki atı birden kontrol etmedim.”

Demon, mahsustan omuz silkti. “Tek atı kontrol etmekten hiç farkı yok. Gel, şu kitapları biraz öteye it de, biraz yaklaş.” Kız büyük bir hevesle yana kayarak, bacakları onun bacaklarına değecek kadar yanaştı. Demon, kasıklarına yayılan sıcaklığı umursamadan, dizginleri tamamen tuttuğuna emin olana kadar bırakmadı ve artık dizginler kızın küçük ellerindeydi.

“Hayır.” Dizginleri ustalıkla tekrar sol eline yerleştirdi. “İşte böyle. Bu şekilde her ikisini birden aynı anda tek elinle kontrol edebilirsiniz.”

Kız başıyla onayladı. Konuşamayacak kadar heyecanlıydı. Demon oturup arkasına yaslandı. Herhangi bir şey ters gidecek olursa, ona müdahale edebilmek için bir kolunu kızın koltuğunun arkasına attı ve onu seyretmeye başladı. Kıza bakarken, arada bir de yolu kontrol ediyordu. Ama onun bu işte iyi olduğunu biliyordu ve öyleydi de.

Hafif kavisli bir yolda biraz zorlandı. Demon, dişlerini sıkı ve ona müdahale etmemek, elini elinin üstüne koymamak için kendini tuttu. Bu arada Flick yeniden kontrolü sağlamıştı ve çayirlara çıktıklarında her ikisi de oldukça rahatlamışlardı.

Arabayı, onu devirmeyeceğinden emin olduğu bir kadının kulanmasının bir yararını görmüştü. Böylece onun yüzüne, narin ve diri vücuduna doya doya bakabilecekti. O sarı bukleli saçları rüzgârda dalgalanıyor ve narin yüzünü öyle güzel süslüyordu ki.

Sevinçten, kızın yüzüne renk gelmişti. Onun bu heyecanını anlayabiliyordu. Hem biraz korkmuş hem de mutlu olmuştu. Demon birden kendini beğendi.

Hipodromun yakınındaki ahırlar görüldüğünde, Flick ona birkaç bakış attı. Oralarda başka atlar, insanlar ve hatta köpekler vardı; atlar bunlara alışık olmayabilirdi. Demon, başını sallayıp dizginleri ustalıkla ondan devraldı. Dizginleri biraz gerdi, böylece atlar kontrolün yeniden onda olduğunu anlayacaklardı.

Flick, mest olmuş bir şekilde içini çekti. Hep böyle bir araba sürmek istemişti. Üstelik bunlar Demon’ın atlarıydı! Gördüğü en

mükemmel genç çiftti. Şampiyon dorular kadar güçlü değillerdi ama ince uzun bacakları ve kavisli boyunlarıyla çok zarifteler.

Ve onları idare etmişti! Bunu General'e anlatmak için sabırsızlanıyordu. Ve tabii Dillon'a da, kıskançlığından sapsarı kesilecekti. Tekrar içini çekti ve büyük bir memnuniyetle gülümseyerek etrafına bakınmaya başladı.

Ancak o zaman daha önceki konuşmalarını hatırladı ve işte o zaman kaçırıldığını fark etti. Demon onun aklını çelmişti. Ayartıcı sözlerle bir beyefendinin arabasına bindirilmiş ve şehre götürülmüştü. Onu kaçırın kişiye baktı. Önüne bakıyordu, yüz ifadesi sakın fakat anlaşılmazdı. Bunu planladığı açıktı. O sabah özellikle yağızları arabaya koşmuştu, onun aklını çelmek için.

Ne var ki, o kadar mutlu olduktan sonra bu durumdan şikâyetçi olmak doğru olmazdı. O yüzden arkasına yaslanıp, biraz daha bunun keyfini çıkarmaya karar verdi. Artan trafikte ilerlerken, kütüphaneye gelene kadar High Street boyunca etrafını seyretti.

Her zamanki gibi, atlar çocukların epey dikkatini çekmişti. Flick'in arabadan inmesine yardım ettikten sonra Demon bu meraklı çocuklardan ikisini seçerek, onlara atlara göz kulak olmaları için katı talimatlar verdi.

Atları iki çocuğa emanet etmiş olması Flick'i şaşırtmıştı ama bunu belli etmeyecek kadar akıllıydı. Kitaplarını alıp, kütüphanenin kapısına kadar gitti. Demon da onu takip etmiş ve omzunun üzerinden uzanarak, ona kapıyı açmıştı.

Tanıdık mekânda ilerlemeye başladı. Ön salonda iki yaşlı adam oturmuş, tarih kitaplarına bakıyorlardı. Salon bir zamanlar hol olarak kullanılan dar koridorlarla ayrılmıştı. Koridorun iki yanındaki raflar kitaplarla doluydu.

"Merhaba Bayan Higgins," dedi Flick, girişe yakın bir masanın arkasında oturan tombul, güler yüzlü kadına fısıldayarak, "Bunları geri getirdim."

"İyi, iyi." Bayan Higgins, kelebek gözlüğünü burnunun üzerine yerleştirdikten sonra kitapların adlarına baktı. "Ah, evet,

General, binbaşının biyografisini beğendi mi?”

“Evet beğendi. Ona benzer başka kitaplar da varsa bakmamı istedi.”

“Olanların hepsi ikinci koridorda tatlım, şu orta tarafta bulabilirsin...” Bayan Higgins sözlerini tam bitiremeden, gözlerini Flick’in arkasına doğru çevirdi. Ağır ağır elini kaldırarak, gelenin kim olduğunu daha iyi görebilmek için gözlüklerini çıkardı.

“Bay Cynster bana eşlik etti,” diye açıkladı Flick. Demon’a dönerek salonun girişindeki sandalyeleri gösterdi. “Orada beklemek ister misin?”

Demon, orada oturan iki ihtiyara baktıktan sonra tekrar Flick’e döndü. Yüzünde boş bir ifade vardı. “Seninle geleceğim.”

Bunun üzerine, peş peşe koridora doğru yürüdüler.

Flick onu görmezden gelip, dikkatini kitaplara vermeye çalışıyordu. Ancak, roman kahramanlarının hiçbirisi Demon’ın erkeksi çekiciliğiyle yarışamazdı. Onu ne kadar aklından uzak tutmaya çalışırsa, o kadar çok düşünüyordu. Şu anda bu, ihtiyacı olan en son şeydi ama elinde değildi.

Dans ettikleri gece, sabaha kadar oturmuş, ikinci danslarını yani o muhteşem valsi ve ay ışığı altında konuştukları her şeyi tekrar tekrar düşünmüştü. En sonunda, sabah kahvaltısında tostunu yerken, tüm meseleyi bir kenara bırakıp beklemeye karar vermişti.

Demon’ın bir sonraki adımı atmasını bekleyecek ve yine aynı şeyleri hissedip hissetmediğine bakacaktı.

Bu konularda oldukça tecrübesiz olduğu için, kesinlikle yanlış anladığını düşünüyordu. Muhtemelen, Demon’ın sözlerinden ve davranışlarından, onun hiç de niyetlenmediği anlamlar çıkarıyordu. Onun entelektüel genç hanımlarla vakit geçirmeye alışık olduğunu biliyordu. O gece, vals yaparken, ay ışığı altında sarf etmiş olduğu o tatlı sözler -ve tabii o öpücük- tamamen bir gönül eğlendirmeydi. Genç erkekler, genç hanımlarla vakit geçirirlerken bu tür şeyler yaparlardı. Bu bir tür eğlence ve sofistike bir

kışkırtma biçimiydi. Düşündükçe, bunun doğru olduğuna karar vermişti.

Bu olanlara çok fazla önem vermemesi gerekiyordu.

Kararlılıkla, en beğendiği romanların -bunlar Austen ve Radcliffe'inkilerdi- bulunduğu rafın önünde durdu. Arkasından ayrılmayan adamı görmezden gelerek, inatla kitapları incelemeye başladı.

Demon, kitap raflarından birine dayanmış, ellerini ceplerine sokmuş, kem gözlerle onu seyrediyordu. Eğer istediği roman-tizmse, neden bunu kitaplarda arıyordu?

Gerçekten de Demon'ın planları kıza hiç işlemiyordu. Kitapları bir bir raflardan alıp sayfalarını karıştırıyor, kimini ayırıp, kimini yerine geri koyuyordu. Demon onu izlerken, süreci nasıl hızlandırabileceğini düşünüyordu. Ne var ki kız genç ve tecrübesizdi; ayrıca çok iradeli ve inatçı. Bu da, eğer onu çok zorlarsa, işlerin ters tepeceği ve daha da zorlaşacağı anlamına geliyordu.

Böylece her şey daha da yavaş bir hal alıyordu. Atlarla uğraşmak ona sabırlı olmayı öğretmişti. Elbette bu defa, başarısız olması asla söz konusu olamazdı; bu iş ne kadar uzun sürerse sürsün, onun parmağına bir yüzük takmaya niyetliydi.

Bu kez, yenilgi ihtimalini aklının ucuna bile getirmiyordu. Malikâneye son gelişinde, fedakâr bir biçimde evlilik teklifi yaparken, neyle karşı karşı olduğundan haberi yoktu. Durup düşünmeden tamamen içgüdüleriyle davranmıştı. Flick'in bu denli doğrucu biri olduğunu keşfettiğinde evlenmelerine bir gerek olmadığı gerçeğiyle yüz yüze gelmiş ve oyundan atılmıştı. Şaşırmıştı ve bu hiç de eğlenceli değildi. Zaten keyfi kaçmışken, bu gerçek onun daha çok canını sıkıyordu.

Bu yüzden düşünerek hareket etmeliydi. Sonraki yirmi dört saatini düşünerek geçirmişti. Gerçek arzularıyla, içinde bulunduğu şartları birbirinden ayırmalıydı. Her zaman olduğu gibi, bu kez de içgüdülerine uyarsa yanılabilirdi.

Bu yumurcakla evlenmek istiyordu -nedenini umursamıyordu- ve onun bu denli masum ve tecrübesiz oluşu, mükemmel bir şey değilse bile, onun bu isteğini kamçıliyordu. Onunla evlenmek isteği hiç de o kadar masumca değildi, onu düşünürken bile tüm arzuları coşuyordu. Hayal kırıklığı öyle büyüktü ki, acı çekiyordu ve bu durum onu daha da mutsuz ediyordu.

Hiçbir kadın onu böyle ne yapacağını bilmez bir duruma düşürememişti. Onu arzularken çektiği acıyı hafifletmenin bir yolu da yoktu.

Bu ani hassasiyet -bir meleğe ihtiyaç duyması- derhal gerçekleşmesini istediği bir arzuydu. Onunla bir an evvel evlenip, yatağa girdiğinde, kesinlikle kendini daha iyi hissedecekti. Yine eskisi gibi kendinden emin, kendine güvenen, sıkı biri olacaktı.

Bu yüzden, evlilik teklifini kabul edinceye kadar onun peşinden bir adım bile ayrılmamaya kararlıydı. Sadece bunun fazla uzun sürmemesi için dua ediyordu.

Flick, sonunda üç kitap seçip o rafın yanından ayrılarak, koridorda ilerlemeye başladı. Demon da dayandığı rafı terk edip peşine düştü. Flick, bir yemek kitabına bakmak için durdu. Demon kitabın ismine baktı. *İtalyan Rönesans Tarifleri*.

“Bir İtalyan kontunu ağırlamayı mı planlıyorsun?”

Kız ona baktı. “Bu Foggy için, yemek tarifleri okumaya bayılıyor.” Kitap kalın ve oldukça ağırdı. Kolundaki kitaplarla birlikte dengede tutamadı.

“Bana ver.” Kitaba uzandı.

“Ah, teşekkür ederim.” Memnuniyetle gülümseyerek, elindeki üç romanla birlikte yemek kitabını da Demon’a verdi.

Demon hiç sesini çıkarmadan hepsini kucakladı. Onu tanıyan hiç kimse, Reggie bile, onun kütüphane rafları arasında bir meleşin peşinde dolaşarak yemek kitapları ve aşk romanları taşıdığına inanmazdı.

Flick’in bir sonraki durağında biyografiler vardı. “General atlarla ilgilenen adamların hayat hikâyelerini okumaktan hoşlanı-

yor. Onun için en son seçtiğim kitap bir süvari binbaşının hayatı hakkındaydı.” Kaşlarını çatarak rafları taradı. “Onun hoşlanabileceği bir kitap biliyor musun?”

Demon raflardaki deri ciltli kitaplara baktı. “Fazla okuyan biri değilim.”

“Ah?” Flick kaşlarını kaldırıp, ona baktı. “Sakin akşamlarda ne yaparsın?”

“Hareketli uğraşlar bana daha çok uyar.”

Kızın bakışları bilmece çözer gibiydi. “Bazen dinlenmelisin.”

Demon dudaklarını büzerek manalı manalı baktı ve ses tonunu alçaltarak, “Uğraşlarım beni oldukça dinlendirir,” dedi.

Kızın yanakları bir anda pembeleşti. Bir süre bakıştılar ve sonra kız hemen kaşlarını kaldırarak bakışlarını başka yöne çevirdi.

Demon içten içe gülererek, kitaplara bakmaya devam ediyordu. En azından, kızın artık kendisini iyi kalpli bir amca olarak görmekten vazgeçtiği belliydi. “Buna ne dersin?” Yüksekteki raftan bir kitap indirdi. “*Albay J.E. Winsome: Atlı Kumandanın Hatıraları.*” Flick kitabın ismini okudu. Çabucak sayfalarını karıştırıp ön taraftaki yazılara baktı. “Ah, evet! Bu mükemmel. Yarımada’daki savaşla ve süvarilerle ilgili.”

“Mükemmel.” Demon doğruldu. “Artık gidebilir miyiz?”

Flick başıyla olur verince rahatlamıştı. “Evet, bu kadar.”

Flick önde, çıkışa doğru yürümeye başladılar.

Demon kitapları masasına koyduğunda Bayan Higgins dudaklarını büzerek, onları onaylamadığını belli etti. Flick bunun farkına varmamış gibiydi. Kadın, seçtiği kitapların kartlarını işlerken kız, havadan sudan konuşmayı sürdürdü. Çıkarken Demon son bir kez etrafına bakındı; mümkünse buraya bir daha gelmek istemiyordu.

Koltukta uyuyan yaşlı adamlardan biri uyanmış, ona kalın kaşlarının altından şüpheyle bakıyordu.

Demon, az önce kitapları ona veren Flick’e döndü. “Gel... seni eve bırakayım.”

Flick gülümsedi. Bayan Higgins'e hoşça kal dedikten sonra kapıya doğru yürüdü. Demon da peşinden giderken, kızın kalçalarına bakıp, onun gelecekteki tüm romantik ihtiyaçlarını karşılamak için planlar yapıyordu.

Onuncu Bölüm

Bu kütüphane ziyareti, Flick için epeyce alışılmadık bir haftanın başlangıcı olmuştu.

Demon, yağızların yürüyüşlerini izlemek bahanesiyle, mümkün olan en uzun yolu kullanarak onu malikâneye bırakmıştı. Yolda dizginleri tekrar ele geçiren Flick, Demon'ın ukalalığı hakkında herhangi bir yorum yapmaktan kaçındı. En iyisi buydu.

En azından dizginlerin hâkimiyeti ondaydı ve saçları rüzgârla dalgalanırken dizginlere hâkim olmak hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Hız yapmak için tasarlanmış, iyi donanımlı bu arabayı sürmek ve yağızların kontrolünü elinde tutmak onu büyülemişti.

Malikânenin önüne geldiklerinde yüzü öyle gülüyordu ki, dönüp de Demon'a ters bir şey söyleyemezdi. Gözlerindeki mutluluk pırıltıları Demon'ın planlarının bir parçasıydı.

Demon ertesi sabah da malikâneye gelmişti ama bu sefer kızı görmek için değil, General'in araştırdığı birkaç at konusunda General'le görüşmek üzere gelmişti. Elbette, General yine onu yemeğe davet etti ve o da kabul etti.

Daha sonra, Flick onunla beraber ahıra gitti. Capcanlı bir gündü ve kızın etekleri uçuşuyordu; Demon'ın manzaranın güzelliğinden bahsetmesini beklediye de buna fırsat olmamıştı. Demon bir şey söylemedi. Ancak, Demon'ın bakışları her zamankinden daha parlak, daha dikkatliydi ve Flick soğuğa rağmen hiç üşüdüğünü hissetmedi.

Günler birbirini kovalıyor ve Demon her gün ziyarete geliyor-
Günler birbirini kovalıyor ve Demon her gün ziyarete geliyor-

du. Flick onu ne zaman nerede göreceğinden asla emin olmadı-
ğından, her yerde ayak seslerini dinler olmuştı.

Demon'ın sadece gözleri tetikte değildi.

Demon arada sırada kıza dokunuyordu. Sırtına elini koyuyor, ya da elini tuttuktan sonra parmaklarını bileklerine kadar götürüyordu. Bu tür dokunuşlar her zaman kızın nefesini kesiyordu ve yüzünün bariz bir şekilde kızarmasına yol açıyordu.

En kötü anlardan birini, Demon bir akşam onu Heath'teki idmanları izlemeye çağırdığında yaşadı. Demon hâlâ sabahları ve akşamları Bletchley'i izliyordu.

"Bugünlerde takibi çoğunlukla Hills'le Cross'a bıraktık. Gillies'le benden daha az dikkat çekiyorlar."

Heath'te yan yana durmuşlardı. Kız iki eliyle, sıkıca sarılmış şemsiyesinin sapını tutuyordu. "Bletchley başka bir organizasyon yaptı mı? Herhangi bir şike girişiminde bulundu mu?"

Demon hayır anlamında başını salladı. "Merak etmeye başladım..."

Daha fazla bir şey söylemeyince, Flick onu zorladı. "Neyi?"

Demon ona baktı ve suratını asarak bakışlarını atların koştu-
duğu araziye çevirdi. Bletchley her zamanki gibi meşe ağacının altındaki yerini almıştı. Oradan üç ayı sürüyü izleyebiliyordu.

"Merak etmeye başladım," dedi Demon. "Acaba başka bir yarışa daha şike karıştıracak mı? Jokeylerle samimi olduğu doğru ama son zamanlarda sanki onlara yaranmaya çalışıyor gibi. Bahar Festivali'nde düzenleneceğini bildiğimiz o üç yarıştan başka herhangi bir şike girişiminde bulunmadı."

"Yani?"

"Yani, şebekenin planladığı şike olayları sadece Bahar Festivali'ndeki bu üç yarışla sınırlı olabilir. İlgili yarışları göz önüne alırsak, en aç gözlü adamları bağlamış olmalılar. Bletchley, ortalarda dolaşıp, bir sonraki turda kafalamak üzere en uygun jokeyleri tespit ediyor olabilir. Patronlarından yeni bir emir gele-
ne kadar öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmeye çalışıyor. Bu da

birkaç ay daha sürecek gibi görünüyor. Temmuzdaki toplantıya kadar mesela, orada ayarlama yapmak daha kolay.”

Flick, Bletchley’i inceledi. “Zayıflıklarını mı öğrenmeye çalışıyor? Jokeylere karşı üstünlük sağlayacağı noktaları mı?”

“Hımm. Olabilir.”

Gözlerini Bletchley’den çekip onun yüzüne baktığı an Flick, onun artık yarışlarla ya da şike meselesiyle değil, tamamen kendisiyle ilgili düşüncelere daldığını anlamıştı.

Saçlarında bir temas hissedip de döndüğünde Demon’ın ona iyice sokulmuş olduğunu fark etti.

“Ona öyle dikkatli dikkatli bakmayı bırak, fark edecek.”

“Bletchley’e bakmıyorum ki.” Demon’ın arzuyla kıvrılmış dudaklarına bakıyordu. Sonra biraz daha yaklaştı...

Kız kaskatı kesilerek gözlerini kırptı ve bakışlarını Demon’ın gözlerine çevirdi. “Biraz yürüsek iyi olacak.” Cilveleşmek güzeldi ama Heath’in tam ortasında, onun ö aklını başından alan öpüşlerine izin vermek niyetinde değildi.

Demon’ın dudakları arzuyla yanıyordu ama renk vermedi. Başını kaldırdı ve “Evet, belki de,” dedi.

Kızı, elbisesinin kolundan tutarak çevirdi. Heath’in uçlarına doğru yürümeye başladılar. Bu arada kız onun boş bir ahır bularak, bir başlangıç yapmasını umuyordu.

Demon’ın böyle bir şey yapmaması, kızı anlam veremediği bir şekilde rahatsız etmişti.

Ertesi sabah, kızı şehre götürdü. Böylece, The Twig and Bough’daki çöreklerin tadına bakabileceklerdi. Demon onların üstüne lezzet olmadığını iddia ediyordu. Yollarının üzerindeki High Street’ten geçerken, arabasıyla dolaşmaya çıkmış Bayan Pemberton’la karşılaştılar ve birbirlerini nezaketle selamladılar.

Flick, papazın karısının, şimdiye kadar kendisine hiç bu kadar aşikâr bir beğeniyle bakmadığından emindi.

Bu bakışlarda her şeyden öte, sakat düşüncelerle dolu aklının ve duygularının kamçılıdığı bir merak ve Demon’ın ne yapmak

üzere olduğuna dair soru işaretleri vardı. Gerçekten ne yapmak üzere olduğuna.

Hayatı boyunca pek çok asil ata binmişti ve her tür sinir bozucu duygu ve düşüncüyü kafasından atmayı öğreneli de çok zaman olmuştu. Kafasında oluşan tüm belirsizlikleri umursamamakla çok iyi bir iş yapıyordu. Ancak Bayan Pemberton'la karşılaştıktan ve kadının bakışlarını gördükten sonra artık Demon'ın kendisine kur yaptığının bir gerçek olduğunu görmezden gelememişti. Onunla flört ediyordu.

Tıpkı kendisinin de ona söylediği gibi.

Ay ışığı onun aklını mı karıştırmıştı, yoksa kendisinininkini mi?

Bu sorunun bir cevabı olmalıydı, hiç değilse Demon'ın varlığı sinirlerini bozmaya devam ettiği için bir cevap olmalıydı. Son bir haftadır zaten aklında hep aynı cevapsız soru dolanıp duruyordu ve öğrenmenin de tek bir yolu vardı.

Her şeyden öte o Demon'du. Neredeyse tüm hayatı boyunca tanıdığı biriydi. Dillon konusunda ondan yardım istemeye çekinmemişti ve o da bunu kabul etmişti. Öyleyse...

Ertesi sabah, güçlü atlarını kontrol etmek konusundaki yeteneklerini geliştirmesi için Demon'ın gelip onu dolaşmaya çıkarmasını beklemişti. Arabada dizginler henüz Demon'dayken Flick birden hiç düşünmeden soruverdi. "Neden böyle davranıyorsun? Neden benimle bu kadar çok vakit geçiriyorsun?"

Demon başını kaldırıp baktı. Kaşlarını çatmıştı. "Bunu söyledim. Sana kur yapıyorum."

Flick, gözlerini kırpı. Demon'ın bakışları hiç de cesaret verici değildi. Ama kız, her şeyi çözmeye kararlıydı. "Evet," diye bunu kabul etti. Akıllıca ve dikkatli davranmaya çalışıyordu. "Fakat bu sadece..." Bir elini havaya kaldırıp salladı.

Demon'ın kaşları iyice çatılmıştı, atları yavaşlattı. "Sadece ne?"

"Peki," diye omuz silkti Flick. "Sadece o geceydi. Ay ışığında."

Demon atları durdurdu. "Geçen günlere ne oldu? Neredeyse

bir hafta olacak.” Demon çok şaşırmıştı. Çok da içinde tutmadan sövüp sayarken frene asıldı, dizginleri bağladı ve kızın yüzüne baktı. Öfkeyle gözlerini kısmıştı. “Bana sakın farkında olmadığınızı söyleme. Umurunda bile değil, öyle değil mi?”

Kız, büyüyen gözlerle ona bakarken, Demon’ın bakışlarıyla vermek istediği mesajı anlamıştı. “Sen ciddisin.”

Kızın şaşkınlığı onu neredeyse sinirden gebertiyordu.

“*Ciddi?*” Kızın önündeki korkuluğa bir yumruk attıktan sonra, öbür eliyle koltuğunun arkasına sertçe vurup gözünün içine baktı. “Elbette ki ciddiyim! Günlerdir etrafında dönüp dururken ne yaptığımı sanıyordun sen?”

“Şey...” Flick, Demon’ın sesinin titrediğini düşününce hiçbir şey söylememenin daha akıllıca olduğuna karar verdi. Ona bağırıyordu ama keşke bağırısaydı. Bu iğneli ve kesin ifadeleri, ona bağırmasından daha kötüydü.

“Sadece yüzlerindeki o masum gülümsemeyi görebilmek için genç kızlarla dans etmek gibi bir alışkanlığım yoktur.”

Flick gözünü kırptı. “Eminim yoktur.”

“Bundan emin olabilirsiniz.” Yüz ifadesi iyice sertleşmiş, kısık gözleri birer çizgi halini almıştı. “Peki, sen benim ne halt yediğimi düşünüyordun?”

Eğer bu soruyu hiç sormamış olmak gibi bir şans olsaydı, Flick bunun üzerine atlardı ama gözlerindeki bakışlardan, Demon’ın konuyu kapatmaya hiç de niyetinin olmadığı anlaşılıyordu. Üstelik konuyu açan da Flick’ti. Gerçi hâlâ da tam olarak anlamak istiyordu. Gözlerinin içine bakarak dikkatlice cevap verdi. “Benimle gönül eğlendirdiğini düşünmüştüm.”

Gözlerini kırpıştırma sırası Demon’daydı. “Gönül eğlendirmek mi?”

“Vakit geçirmek işte.” Kız ellerini açıp omuz silkti. “Tüm bildiğim, ay ışığında çimenlerin üzerinde genç bir hanıma ona kur yaptığınızı söylüyorsanız, bu gerektiği için yapılmış sıradan bir şeydir ve bir...”

Sözlerini dikkatli seçemeyeceğini düşünüp sustu. Demon'a bakıp gülümsedi, kurt gibi bakıyordu ona. "Benim gibi bir çapkın için bir önemi yok mudur?"

Flick, bakışlarını Demon'a çevirdi. "Evet! Nereye varmak istediğini nereden bilebilirim?"

Demon gözlerini kısarak bakışlarını onun yüzünde dolaştırdı. "En azından ne dediğimi dinleyebilirsin. Ben ne dersem odur. Kur yapıyorum dediysem, kur yapıyorumdur." Önüne dönüp dizginleri topardı.

Flick doğruldu. "Evet, tamam. Ama hâlâ bana nedenini söylemedin."

Demon, gözlerini atlarından ayırmadan derin bir nefes aldı ve freni bıraktı. "Elbette seninle evlenmek istediğim için."

"Evet, ama benim de anlamadığım bu. *Neden* benimle evlenmek istiyorsun?"

Eğer biraz daha neden diye sorarsa kızı oracıkta boğazlayacak hale gelmişti. Dişlerini sıkıp dizginlere asıldı ve hareket ettiler. Demon, kızın hâlâ ona baktığını hissedebiliyordu.

"Birden benimle evlenmen gerektiğini düşündüğün için benimle evlenmek istediğine inanmamı bekleyemezsin. Daha önce burada olduğumdan bile haberin yoktu. Beni Flynn'in tepesinde görene kadar senin gözünde atkuyruklu bir velettim yalnızca." Koltuğunda Demon'a doğru döndü. "Öyleyse *neden*?"

Yol ayrımına geldiklerinde Demon atları yavaşlattı. "Benim için en doğru eş olacağını düşündüğüm için seninle evlenmek istiyorum." Bir sonraki neden sorusunu beklemeden devam etti. Seçkin birisin -iyi bir yerde doğdun- saygın bağlantıların var. General'in vasiliği altındasın. Burada büyüdün ve atlar hakkında çok şey biliyorsun." Elini kısa kesercesine savurdu. "Hepsinden öte benim için mükemmel bir adaysın." Kıza sertçe baktı. "Bu gerçeğin senden başka herkes farkında."

Flick ne yapacağını bilemeden önce karşıya, sonra da atlara baktı. Demon kulaklarına güvenemediyse de Flick'in burnunu

çektiğini düşündü. Burnunu havaya kaldırdığı için olabilirdi.

“Bu bana oldukça soğukkanlı bir teklif gibi geldi.”

Soğukkanlı mı? Onu boğazlayabilirdi. Kız ona her yaklaştığında, özellikle de son bir haftadır kanını nasıl kaydattığını bilmiyordu. Onu kollarına her aldığı anda, vücudu bedeniyile her temas ettiğinde, kan beynine hücum ediyordu adeta...

Dişlerini öyle sıkmişti ki çenesinin çatırdadığını hissetti. Tekrar dikkatini atlara verip nefes almaya çalıştı.

“Ayrıca, seninle evlenmek istiyorum,” kelimeler dişlerinin arasından güçlükle çıkmıştı, “çünkü seni arzuluyorum.”

Kızın ona sorgulayan kocaman gözlerle baktığının farkındaydı ve o gözlerle bakacak kadar aptal değildi. Bu bakışlar onu, söylediklerini kanıtlamaya ve kıza öğretmeye davet ederek şaşırtıyordu. Kızın gözlerine baktığı zaman kendini kaybedecekti. O yüzden gözlerini önündeki atın kulaklarına dikip yoluna devam etti.

“*Tam olarak ne dedin?*”

Demon derin bir nefes aldı. “Yatağımı ısıtmanı istiyorum.” Kendini ısıtmasını istiyordu daha çok. “Seni bir erkeğin bir kadını istediği şekilde istemem önemsiz olabilir. Bu sana kur yapmam ve evliliğimiz için ayrıca bir neden ama bu çok da önemli sayılmaz.” Kızın kafasını karıştıran en önemli sebebe yoğunlaşarak anında taktik değiştirmişti. Kız dürüst ve oldukça açıksözlüydü. Onun şeytanlığını yanlış anlamıştı. Onun oyunlarını rol yapmakla, alay etmekle eş tutmuştu; kesinlikle ciddiye almamıştı. “Yaşın gereği ve biraz da tecrübesiz olduğun için, seninle evlilik niyetiyle flört etmemiz gerekli. Bu zaman boyunca benim de davranışlarım kurallara uygun olmalı.”

Arabayı tehlikeli derecede hızlı sürüyordu. Bunu yapmayı istememişti. Hemen dizginlere asılıp atları yavaşlattı. Arabayı durdurup Hillgate End’e gitmek için geri dönmek gerekmesin diye dolambaçlı bir yol seçmişti. Bu yüzden kızın bu meraklı ruh halini giderebilmek için durması pek akıllıca olmayacaktı.

Flick onu dikkatle dinliyordu. Son dediğini tekrarlarlarken kız kaşlarını çatı. “Kurallara *uygun*.”

Toplum sana kaval-yelik etmemi kabul eder ama niyetimi doğrudan açığa vuramam ve seni kesinlikle hiçbir şeye zorlayamam da. Bu uygunsuz bir davranış olur. Sana karşı nazik davranmıyorum. Düşündüğümü doğrudan söyleyemem, bu işler böyle olmaz. Seninle gizli kapaklı görüşmeye çalışmamalıyım. Seninle öpüşmemeli ve kesinlikle seni arzuladığımı söylememeliyim. Bunu sana belli bile etmemem lazım. Şehvetli arzular hakkında bir şey bilmen gerekmez.”

Bir dönemeçte atları kontrol altına alıp yavaşlattı. “Aslında bu konuşmayı da hiç yapmamış olmalıydık. Bayan Pemberton ve çevresindekiler hiç şüphesiz bunu çok uygunsuz bulacaklardır.”

“Bu çok komik! Eğer bunları sana sormazsam nereden bilebilirim? Bunları senden başka kimseye soramam ki.”

Demon kızın sesindeki kararsızlığı hissettiğinde biraz sakinleşti. Sonra yine o tanıdık sıcak duygularla kaplandı içi. Flick’in, yalnızca Flick’in uyandırabileceği duygulardı bunlar. Koruma duygusuyla karıştı ama hissettikleri yalnızca koruma duygusundan ibaret değildi.

İçini çekerken kıza bakmadı, kendini ne kadar kontrol altında tuttuğundan ve kızın sorgu dolu mavi gözlerine ne kadar direnebileceğinden henüz emin değildi. “Yalnız olduğumuz sürece bana istediğini sormakta serbestsin. Bana ne istersen söyleyebilirsin, ancak yalnızken paylaştıklarımızı başkalarının yanında belli etmemeye dikkat etmelisin.”

Flick başıyla onayladı. Ona soru sormasını yasaklaması olasılığı, özellikle de arzu duymak hakkında bir şeyler soramama ihtimali kıızı endişelendirmişti. Hatta bir an için Demon’ın aralarına kalın bir duvar öreceğinden bile korkmuştu. Neyse ki böyle yapmamıştı.

Onun kendisiyle ciddi olarak evlenmeyi istemesi kolay kabul edebileceği bir şey değildi. Onu arzuladığı için onunla ev-

lenmek istemesi –bu, anlayabileceği şeylerin ötesindeydi. Onun gözünde hep bir çocuk olarak kaldığını sanıyordu. Anlaşılan öyle olmamıştı.

Araba yola devam ederken arzulamanın ne anlama geldiğini düşünüyordu. Bu kavram, hem genel anlamıyla hem de özelden merakını cezbeden bir konuydu. Demon’ın etrafına örmüş olduğu o hayali ağı, ay ışığı altında verdiği sözleri, kışkırtmalarını ve o gece nasıl titrediğini düşündü. Bunun dışında bir tecrübe yaşamamıştı. Tek bildiği, hizmetli kızların birbirine anlattıklarından duyduklarıyla sınırlıydı. Fakat... Ne kadar çabalarsa çabalasın, hâlâ açıklayamadığı şeyler vardı.

Derin bir nefes alıp, Demon gibi gözlerini atlara ve dizginlere dikerek sordu. “Eğer beni arzuluyorsan...” yüzünün kızardığını hissedebiliyordu ama ısrarla devam etti, “bir erkeğin bir kadını arzuladığı gibi yani, birbirimize dokunurken neden kaskatı kesiliyorsun?”

Demon bu soruya hemen cevap vermeyince, konuyu uzattı. “O gece bahçede öpüşürken... sen birdenbire durdun. Bu da mı toplum kuralları gereğiymiş?” Bir risk alıp Demon’a baktı. “Yoksa başka bir sebebi mi var?”

Kız ona bakarken, Demon taş kesilmiş gibiydi. Kız bunu hem görüyor hem de hissediyordu. Sanki zor durumda kalan kendisiymiş gibi Flick de bütün kaslarının aniden kasıldığını hissetti. Demon’ın kollarının iyice gerildiğini gördü. Yüz ifadesiye taş gibi sertti.

Flick, merakla Demon’ın koluna dokunup, parmağıyla onu dürttü. Bir taşı dürtmekten farksızdı. “Aynı böyle işte.” Flick kaşlarını çatı. “Söylediğinin tam tersi, benden hoşlanmıyor olmayasın?”

“Bu, hoşlanmamaktan değil.” Demon, bu sözlerin ağzından nasıl çıktığını bilmiyordu. Dizginleri öylesine sıkı kavramıştı ki atların bu gerginliği bir komut olarak algılayıp koşturmaya başlamamaları için dua ediyordu. “İnan bana,”

diye yineledi. Nefes alacak bile hali kalmamıştı. “Bu hoşlanmamaktan değil.”

Flick biraz durup, üsteledi. “Yani?”

Ona istediği her şeyi sorabileceğini söylemişti. Eğer onu bu denli arzulamayıp evlenmek istemeseydi, kızın bu soruları yüzünden ölüp gidebilirdi. Nefes alırken göğsünde trampetler çalıyor gibiydi. Kuvvet alabilmek için, içindeki tüm şeytanlıkları ortaya çıkarması lazımdı. Sesi titrese de bunu belli etmemeye çalışarak açıklamaya başladı. “O gece ay ışığında, eğer geri çekilmeseydim, seni alıp bir an önce misafir salonuna dönmeseydim, kendini kilise lojmanının arka bahçesindeki manolya ağacının altında iğfal edilmiş halde bulabilirdin.”

“Aaah?”

Kızın ses tonu düşünceliydi.

“Bunu nasıl başarırım diye bile düşündüm. Seni ağaçların oradaki taş duvara yatırıp, eteğini kaldırırdım ve sen beni durduramazdın.”

Bir cesaretle kıza baktı. Kız hafifçe kızarak omuz silktilti.

“Bunu asla bilemeyiz.”

Demon, sinirlenerek gözlerini kıstı ve kıızı süzdü.

Flick gözlerini kaçırmadı ama yüzü daha da kızarmıştı. Sonra başını çevirip yola bakmaya başladı. Bir süre sonra oturduğu yerde kıvranarak Demon’a döndü. “Tamam, arka bahçe hikâyesini anladım diyelim, ama ne zaman yakın olsak, sen niye şimdiki gibi taş kesiliyorsun? Dün sana Heath’te kazayla çarptığımda da aynısı oldu.” Kaşlarını çatarak baktı. “Beni her gördüğünde ırzıma geçmeyi düşünüyor olamazsın ya?”

Ah, evet, bunu yapabilirdi. Demon dişlerini sıkıp yola devam etti. “Tutku bir hastalık gibidir, bir kez yakalanırsan her seferinde seni daha da beter eder.”

Kızın bu söz üzerine yalnızca başını sallamakla yetinmesine çok sevinmişti doğrusu. Ancak, Flick gözlerini bir süre yola diktikten sonra o meraklı bakışlarını tekrar Demon’a çevirdi.

“Ben yakalanmam, biliyorsun. Histerik biri de değilim ya da...”

“Çok doğru.” Bu kelimeleri mümkün olduğunca sakinlikle söylemeye çalışmıştı.

Kız tekrar ona döndü. “Ama hâlâ anlayamıyorum. Eğer ne olursa olsun benimle evlenmek istiyorsan...”

Kızın sözleriyle ne ima etmeye çalıştığını anlamaması mümkün değildi. Başını çevirince, kızın o masmavi gözlerindeki merak ve açık daveti okudu...

Belli belirsiz lanet edip gözlerini yola çevirdi. Bunu ona açıklamak, her şeyi daha da berbat etmekten başka bir işe yaramazdı. Şimdiye kadar içinden gelen tüm arzuları dizginlemeyi başarmıştı, ama kız onu bu kadar kamçılarsa işin sonunun nereye varacağı belli olmazdı.

Ah, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Kendinin de onu da tanıyordu. Kelimenin tam manasıyla ayrı dünyaların insanıydılar. Kızın, seksle ilgili onun kadar şey bilmesi, hatta sadece seksin ne olduğunu anlaması en azından altı ayı bulurdu. Ama şu anda kızın aklından geçenleri biliyordu, onun o masum merakının onu nerelere çektiğini görebiliyordu. Ona yol göstermeli, yüzmeyi ilk önce sığ sulara öğrenmesini sağlamalıydı. Bu şekilde olamazdı. En azından kendi bunu yapamazdı.

Ne yazık ki, Demon hislerini ne kadar gizlerse gizlesin, kız tedbirli değildi. Artık onu bir akrabası gibi görmeyi bıraktıysa da şimdi de kendiyile bir tutuyordu. Bu da en az bir o kadar kötüydü. Dişlerini sıkmaktan çenesi ağrıyordu. Aslında tüm vücudu ağrıyordu. Düşünmekten beyni oyuluyordu. “Bu şekilde olmayacak.” Bir şeyleri açıklamaya çalışırken, hiçbir şeyi riske atmak için de uğraşmış ve bu da onu çok yormuştu.

“Ah?”

Kız bu “ah”ları soru yerine kullanmakta uzmanlaşmıştı. Her “ah” dediğinde Demon kendini bir şeyler açıklamak zorundaymış gibi hissediyordu.

“Tutku insanı fiziksel olarak baştan çıkarır ama senin duru-

munda bu, alelacele, çarçabuk arka bahçede ya da başka bir yerde ilişkiye girmeni gerektirmez.”

Ah demesini bekleli ama bunun yerine kız doğrudan sordu. “Neden?”

Çünkü onu kendisi eğitecekti, onu tutkularını anlayacak küçük meleği yapacaktı. Bu düşünceyi derhal aklından uzaklaştırdı. “Çünkü...”

Mücadele ediyordu, gözlerini kırpıştırarak düşünüyordu. Eğer saldırmayacaksa ellerini kaldırıp teslim olması gerekiyordu. Dişlerini sıkıp, kamçıya uzandı. “Çünkü sen masumsun ve bundan çok daha iyisini hak ediyorsun. Bundan daha iyisini hak ettiğini düşünüyorum.” Ah, evet, bu kendi egosunu da etkiliyordu. “Seni hak ettiğin şekilde baştan çıkaracağım, yavaş yavaş. Masumiyet ayağından fırlatıp atacağın eski bir ayakkabı kadar değersiz bir şey değildir. Bunun fiziksel bir değeri vardır, çok değerlidir, hem de çok.”

Demon kaşlarını iyice çatmıştı. Gözlerini önündeki atın kulaklarına dikti. “Masumiyet kirletilmemeli, ona zarar verilmemeli. Onun çiçek açmasını sağlamak gerek. Bunu biliyorum.” Son dedikleri aslında bilmekten çok farkına varmaktı. “Masumiyetin çiçek açması için zaman gerekir, ona bakmak, ilgi göstermek uzmanlık isteyen bir iştir.” Sesi derinleşti. “Bunun için tutku, arzu, kararlılık ve fedakârlık lazım. Masumiyet ancak bu şekilde bir goncadan çiçeğe dönüşebilir. Onu çiçek açmak için cesaretlendirirken, tek bir yaprağının zarar görmemesi için uğraşmalısın.”

Acaba hâlâ onun masumiyetinden mi bahsediyordu yoksa konu bundan çok daha öteye mi gitmişti? Demon’ın da en az Flick kadar masum olduğu konulara?

Neyse ki kız sesini çıkarmadan onu dinlemişti ve şimdi de yanında oturmuş sessizce düşünüyordu. Demon, kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Göğüs kafesinin içinde, parmak uçlarında ve kasıklarında davullar çalıyordu sanki. Uzun bir süre sessiz kaldılar. Sadece atların ayak sesleri duyuluyordu.

Az sonra Flick kıpırdandı.

Demon kıza bir bakış attı. Kız, kaşlarını çatmıştı ve tam ağzını açtığı anda Demon atladı. Gözlerini kızın yüzüne dikerek, “Tanrı aşkına bu kez neden diye sorma, olur mu?” dedi.

Flick ona kızmıştı. Bakışlarından anlaşıyordu bu. Başını kaldırıp ağzını kapattı, ellerini kucağında kavuşturup, dik dik karşıya bakmaya başlamıştı.

Demon çenesini tutup, yola devam etti.

Hillgate End’in çitlerine yaklaştıklarında, Demon nihayet yol boyunca kıza söylemeye niyetlendiği şeyi hatırlayabilmişti.

Atları gölgelik bir yerde durdurup Flick’e bakarak, neyi ne kadar söyleyebileceğini tarttı. Dikkatleri dağılmış olmasına rağmen şebekenin varlığını unutmuş değildi. Flick’in de unutmadığından emindi.

Gerçekte iş gittikçe zorlaşıyordu. Haftalardır Bletchley’i izliyor oldukları halde, şebekenin varlığından başka öğrenebildikleri tek şey, çok iyi organize olduklarıydı. Bu şartlarda, tüm umutlarını Bletchley’e bağladıkları için hiç de mutlu değildi.

Başka alternatifler üzerine kafa yormalıydı. Cynster erkeklerinden yardım istemeyi düşünmüşse de bunu henüz dile getirmemişti. Vane ile Patience Kent’teydiler, Gabriel ile Lucifer ise Londra’da ama onların ikizlere göz kulak olmaları lazımdı. Son seçenek olan Richard ise İskoçya’daki cadısıyla uğraşıyordu. Devil de şu sıralar bahar hazırlıklarıyla meşgul olmalıydı. Devil, Somersham’a oldukça yakındı. Eğer işler daha da karışırsa, Devil’ı arayabilirdi ama her konuda birbirlerine rakip oldukları için ondan yardım istemek zorunda kalmayı kendine yediremezdi. Süvarileri çağırmadan önce düşmanını tanımalıydı.

Ama nereye kadar...

Arabayı çabucak merdivenlere yanaştırdı ve indi. Sonra da Flick’in arabadan inmesine yardım etmek için elini tuttu.

“Yarın Londra’ya gidiyorum, halletmem gereken bir iş var.”

Merdivenlerin başında durdu. Flick iki basamak yukarı çıkınca onunla aynı hizaya gelmişti. Yüz yüze geldiler ve Flick yine o soru dolu bakışlarını Demon'a dikti.

"Herhalde iki güne kalmaz dönerim ama biraz geç saatlerde."

"Ama... Bletchley'i ne yapacağız?"

"Onu merak etme sen." Mavi gözleri birbirleriyle buluştu. "Gillies, Hills ve Cross gözlerini ondan ayırmayacaklar."

Flick gözlerini kırpı. "Ya bir şey olursa?"

"Bundan şüpheliyim ama yine de her durumda Gillies ne yapacağını biliyor."

Flick, Gillies'e patronuna güvendiği kadar güvenmiyordu. Yine de başıyla onayladı. "Güzel." Elini uzattı. "Öyleyse sana iyi yolculuklar dilerim."

Demon elini tutarak kızın gözlerine baktı. "Ve bir an önce de dönmemi mi?"

Flick yaramaz bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Döndüğünde görüşeceğimizden eminim."

Bakıştılar. Kızın elini kaldırdı ve parmaklarından başlayarak bileğine kadar öptü. Kızın kalbi çarptı, nefesi kesildi.

Sonra da Demon hınzırca gülümsedi. "Ben de bunu dört gözle bekleyeceğinden eminim."

Kızın elini bırakıp onu kibarca selamladıktan sonra atlarının yanına gitti.

Flick, Demon'ın arabaya binip, yerine oturmasını izledi. Demon otoriter bir tavırla atlara komut vererek arabayı döndürdü ve yola koyuldu. Flick, araba ağaçların arasında yok oluncaya kadar onun arkasından baktı.

Sonra kaşlarını çatıp döndü ve merdivenlerden çıktı. Kapı kapalı değildi, içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Koridordan geçerken, aklı beş karış havadaydı. Jacobs'u selamlayıp içeriye gitti. Sonra terasa ve oradan da son zamanlarda sık sık Demon'la yürüyüş yaptıkları çimenliğe çıktı.

Eğer bundan üç hafta önce, birisi ona bir erkeği iki gün gör-

mese acı çekeceğini söylemiş olsaydı o zamanki aklıyla buna kahkahalarla gülerdi.

Şimdi gülmüyordu.

Bu tuhaf hisse boyun eğmekten başka yapabileceği bir şey de yoktu. Birini arzulamak hakkında bir şey bilmediği gibi şimdi de ne hissettiğini tam olarak bilemiyordu.

Çimenlikte dolaşırken, bir bir Demon'la gezdikleri kuytu yerleri düşünüyordu. Ellerini arkasında kavuşturup patikada bir aşağı bir yukarı dolaştı durdu.

Demon onunla evlenmek istiyordu, onunla evlenme niyetindeydi. Ona evet demesini bekliliyordu, açıkçası bunu diyeceğine de inanıyordu.

Bu akşam açıksözlülükle yaptıkları bu kısa konuşmadan sonra, en azından artık Demon'ın nerede durduğunu öğrenmişti. Toplumsal açıdan kabul edilebilir sebeplerden ötürü onunla evlenmek istiyordu, ayrıca onu arzuladığını da söylemişti.

Şimdi Flick'in cevaplaması gereken tek bir soru vardı. Demon'ı kabul edecek miydi?

Bu karşılaşmayı beklediği bir soru değildi. Rüyasında bile görse onun, idolünün kendisiyle evlenmek isteyebileceğine inanmazdı doğrusu. Bu atkuyruklu küçük kıza bakacak ve onu arzulayacaktı. İnanılır gibi değildi. Tüm bu mücadelesinin, bu şaşkınlığının altında yatan sebep, hâlâ Demon'ın bunu isteyebileceğine inanmıyor olmasıydı.

Hâlâ bir rüyada gibiydi.

Ama...

Onun bu konuda ciddi olduğunu biliyordu.

Yürüyüş yolunun sonuna geldiğinde ahırın tepesindeki keminin üzerindeki saate baktı. Öğle yemeğine daha bir saat vardı, etraf sessizdi ve ortalarda kimsecikler yoktu. Düşüncelerini toparlamaya çalışırken tekrar yürümeye başladı.

İlk düşünmesi gereken şey belliydi. Demon'ı seviyor muydu? Şaşırtıcıydı ama bu sorunun cevabı kolaydı.

“Yıllardır gizli gizli onu seviyorum zaten,” diye mırıldandı. Bu itiraf midesine bir kramp girmesine sebep oldu.

Huzuru kaçmış, tüm dünyası altüst olmuştu. Kalbinin, bu kararı aslında çok önceden verip bunu kendisine söylememiş olduğunu anlayınca çok şaşırmişti. Yine de bu konuyu karara bağladığı için sevinerek, artık bunu düşünmemeye karar verdi. Yürümeye devam ediyordu.

“Sonra, o beni seviyor mu?”

Buna bir cevap veremedi. Tüm konuşmalarını tek tek aklından geçirdi ama bu soruya ışık tutacak bir şey bulamadı.

Suratını astı. “Ya beni sevmiyorsa?”

Bu sorunun cevabı belliydi. Eğer Demon onu sevmiyorsa, teklifini kabul edemezdi. Bu konudaki kararı kesindi.

Ona göre aşk ve evlilik bir arada olmalıydı. Toplumun böyle düşünmediğini biliyordu ama kendi düşüncesi, böyle olmasından yanaydı. Annesiyle babası birbirlerini deli gibi severdi ve ikisi aynı odadayken bu, yüzlerinden, davranışlarından bile belli olurdu. Onları son gördüğünde yedi yaşındaydı. Gemileri limandan ayrılırken ona el sallamışlardı. Yıllar içinde yüzleri hafızasından silinse de birbirlerine nasıl baktıklarını hiç unutmamıştı.

Ona bir miras bırakmışlardı ve güzel anılar. Bıraktıkları her şey için minnettardı ama en değerlisi anılarıydı. Aşk ve evlilik hakkında onlardan öğrendiği her şey bir hazine değerindeydi.

Bu hatırıya asla sırtını dönmeyecekti.

Kendi de onlarınki gibi bir evlilik yapmak istiyordu. Bunu hep istemişti. General ve karısı Margery’nin birbirlerine bağlılıkları da onların mutlu bir birlikteliği olduğunu gösteriyordu.

Kaşlarını çatıp bir aşağı bir yukarı yürürken Demon’ın onunla evlenmek istemesinin nedenlerini düşünüp duruyordu. Sosyal nedenlere bir diyeceği yoktu. Yüzeysel olarak hepsi doğrudu ama hiçbirisi gerekli değildi. Bunların hepsi göz ardı edilebilirdi.

Geriye bir tek Demon’ın ona karşı duyduğu arzu kalmıştı.

Bu konuda bildiği her şeyi özetlemesi bir dakikasını bile al-

mazdı. Arzulamak sevgiyi kapsar mıydı? Ya da sevgi birini arzulamayı? Bunlar onun cevaplayabileceği türden sorular değildi. Geçen haftaya kadar birini arzulamanın ne demek olduğunu bile bilmiyordu. Şimdiyse, bu kadarcık tecrübesiyle bile bunun nasıl bir şey olduğunu öğrenmişti. Hatta bunu tartışmışlardı bile.

Kesinlikle birini arzulamak hakkında öğrenmesi gereken çok şey vardı. Sevmek ya da sevmemek hakkında da.

Yemek saati gelip de gongun sesini duyana kadar çayırarda volta atıp düşünmeye devam etti. Ortaya tek bir basit soru çıkmıştı. Düşüne düşünce eve doğru yürüdü, kendine göre bu konuda epeyce ilerleme katetmiş sayılırdı.

Vardığı sonuç mutlak ve dokunulmazdı, kesinlikle değiştirilemezdi. Ya aşk evliliği yapacak ya da hiç evlenmeyecekti. Sevmek ve karşılığında da sevilme istiyordu. Ya böyle olurdu ya da hiç olmazdı.

Bu, doğrudan sorulacak, gayet yerinde bir soruydu. Bir ilişkiye birini arzulayarak, delice arzulayarak başlayıp, sonradan bu ilişkiyi sevgiye çevirmek mümkün müydü?

Yüzünü güneşe çevirip gözlerini kapattı. Kendinden ve ne istediğinden artık emindi. Neyle karşılaşacağını da zaman gösterecekti.

Eğer Demon, onunla evlenmek istiyor ve elini tutup sorduğunda Flick'in evet cevabını vermesini diliyorsa, o zaman ona, birini arzulamak hakkında daha çok şey öğretmeli ve bu son sorunun yanıtının olumlu olduğuna dair onu ikna etmeliydi.

Gözlerini açtı, eteklerini toplayarak merdivenlerden çıktı ve yemeğe oturdu.

An Birinci Bölüm

Demon, ertesi sabah şafak söker sökmez Londra'ya gitmek üzere yola çıktı. Başkente ve Cynster'larla çalışan bir işadamları olan Heathcote Montague'nun ofisine gitmek için sabırsızlıkla atlarının dizginlerine asılmıştı. Bu arada şebeke üyelerinin kimliklerini tespit etmek amacıyla olası alternatifleri gözden geçirmeyi de ihmal etmemiş, hatta bunun bir yolunu da bulmuştu.

Flick'ten habersiz, yola çıkmadan önce Dillon'u ziyarete gitmiş ve ondan şimdiye kadar şike karıştırıldığını bildiği tüm yarışların bir listesini almıştı. Bunun üzerine tüm Newmarket civarına haber salarak, bahisçilerin ikramiyeleri dahil, yarışlarda şike karşılığında elde edilen para miktarı hakkında bilgi toplamıştı. Kabaca tahminlerine göre hesapladığı miktar onu hayli şaşırtmıştı. Söz konusu para öyle çoktu ki Montague'nun bu işi kolaylıkla takip edebileceğini düşündü. Toplamın küçük bir bölümü bile piyasada fark edilebilecek bir iz bırakabilir, bu şekilde de paranın kaynağının peşine düşülebilirdi.

Denemeye değerdi.

Tekerlekler hızlı hızlı dönmeye devam ediyordu. Demon'ın düşünceleri yeniden Flick'e kaymıştı. İçinde onu aceleyle hareket etmeye iten bir sabırsızlık hissetti.

Acele ederse Newmarket'e hemen dönebilirdi.

İçindeki endişeyi bir yana bırakmalıydı, iki gün içinde kızın başına ne gelebilirdi ki? Londra'da yalnızca bir gece kalacaktı. Bletchley sakin görünüyordu, Gillies de talimatları uyguluyordu. Her şey yolunda gidecekti.

Gözlerini yola dikerek atları hızlandırdı.

Üç saat sonra, Flick kadife binici kıyafetlerini üzerine geçirmiş, Jessamy'yle Newmarket Heath'te dolaşmaya çıkmıştı.

Doğal olarak, Bletchley'in bir kenarda durup üç haftadır yaptığı gibi sabah koşularını izlemesini bekliyordu.

Ancak onu ortalarda göremeyince afalladı. Üstelik ne Gillies, ne Cross ne de Hills, hiçbiri ortalarda yoktu. Eyerinin üzerinde dimdik oturarak koşuları izlemeye koyuldu. Son grubun yürüyüşlerinin ardından tekrar etrafa bakındıysa da hiçbir ize rastlayamamıştı.

"Bu çok tipik bir durum değil mi?" Jessamy'nin dizginlerine asıldı ve dosdoğru şehre yöneldi.

Flick, ne yapacağını bilemeden Jessamy'yle birlikte ilerliyordu. Caddelerde çoğunlukla yarışçılar ve bu cemiyetten insanlar vardı; biniciler, seyisler, antrenörler ve jokeyler. Kimisi onu tanıyıp selam veriyordu ve hemen hepsi profesyonel bir gözle Jessamy'yi inceliyordu. Flick bunun pek farkında değildi.

Bletchley'in kaldığı yer neredeydi? Hanın adını hatırlayamıyordu. Demon, onun Newmarket'te değil, daha kuzeyde bir yerde kaldığını söylemişti.

Peki ama ya Gillies'le diğerlerine ne olmuştu? Buhca zamandır onu takip ediyorlardı ve şimdiye kadar hiçbir aksilikle karşılaşmamışlardı. Ya sonunda dikkat çekip yakalandıysa ve...

Ve ne? Hiçbir fikri yoktu.

Çaresizce kuzeye yönelip oradaki bütün hanlara girip çıkmaya karar verdi. Yolun yarısında, koçların konakladığı meşhur hanlardan biri olan Rutland Arms'a geldi. Hanın kapısındaki posta arabası tıpkı kocaman siyah bir böcek gibi görünüyordu. Arabaya binmek için bekleyen yolculara baktı.

Gözüne kırmızı bir şey takılınca birden dizginlere asılıverdi. Arkasından savrulan bir küfür üzerine dönüp baktı. "Ah, özür dilirim." Utanarak, Jessamy'yi yolun ortasından çekti ve yarışçılara yol verdi. Binicileriyle birlikte önünden geçen bir dizi at, yolun

karşı tarafına geçene kadar onu izlediler.

“Evet!” Posta arabasının tepesine tırmanan Bletchley’i kırmızı fularından tanımıştı. Gözleri parladı. Ama sonra kaşlarını çatıp düşündü. “Neden Bury St. Edmunds’a gidiyor ki?”

Görevli elini kaldırıp bir işaret verdi ve araba hareket etti. Araba, tepesine doluşmuş bir yığın kaba saba adamla, ağır ağır High Street’e doğru ilerlemeye başladı.

Flick arabanın arkasından bakıyordu. Bletchley’in neden Bury St. Edmunds’a gittiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu ve adamın yol üstünde bir yerlerde ineceğini de hiç sanmıyordu. Yol üzerinde inebileceği bir yer yoktu.

Gillies’i bulmalı ve Hills ile Cross’a ne olduğunu öğrenmeliydi. Jessamy’yi güneye, çiftliğe doğru çevirdi.

On metre ileride at üzerinde dolaşan Gillies’i gördü. Bağırarak Jessamy’yi ona doğru sürdü.

“Gördün mü?” Gillies’in yanına geldi. “Bletchley Bury St. Edmunds’a gitti.”

“Evet.” Gillies kafasını kaldırıp uzaklaşan posta arabasına baktı.

“O halde...” Flick Jessamy’yi dans eder gibi döndürüp duruyordu, “onu takip etmeliyiz.”

Gillies onun yüzüne baktı. “Takip mi?”

“Elbette.” Flick kaşlarını çatı. “Yapman gereken bu değil mi?”

Gillies anlamamış gibi baktı.

“Hills’le Cross neredeler?” Flick sabırsızlanıyordu.

“Hills çiftlikte. En son nöbet onundu. Cross da şurada.” Çenesiyle ileriye işaret etti. “Bu sabah Bletchley’i o izliyordu.” Flick, asık suratlı Cross’un yolun karşısındaki bir kapı aralığında yayıldığını gördü. “Evet, artık Bletchley harekete geçtiğine göre, onu takip etmek için organize olmamız gerekiyor.”

“Biz mi?”

Flick, Gillies’e baktı. “Senin neyin var böyle? Demon sana Bletchley’i izlemek için talimat vermedi mi?”

Gillies arkasına baktı, sonra döndü. Hiçbir şey söylemeden kafasını iki yana salladı.

Flick iyice afallamıştı. Neler olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Ama Gillies de, Cross da oradaydı. “Size ne talimat verdi?”

Gillies’in suratı asıldı, gözlerinde acı çekermiş gibi bir ifade vardı. “*Sizi izlememizi ve sizi beladan uzak tutmamızı* söyledi bayan.”

Kalabalık bir yerde oldukları için Flick, Gillies’e patronunun ne kadar kendini beğenmiş biri olduğunu söylemedi. Onun ne denli kibirli biri olduğunu ya da gülünç erkeksi egoları olduğunu da haykıramadı.

Gillies ve Cross’un koruması altında Heath’e döndüklerinde biraz sakinleşmişti. Heath’te şu an kimseler yoktu. “Gitmeden önce size verdiği talimatlar umurumda bile değil, Bletchley’in buradan ayrılacağını düşünmemiş olmalı ama ayrıldı işte. Bu yüzden artık doğaçlama hareket etmeliyiz.”

Gillies ifadesiz bir yüzle ona bakıyordu. “Patron bu konuda kesin talimat verdi bayan. Burada konuşlanmamız ve hiçbir ani harekete izin vermemiz konusunda bizi uyardı. Bletchley’in peşinden Bury’ye gitmemize hiç gerek yok, sonuçta Londra’ya dönmeye karar verdiğinde, arabaya binip buraya gelecek.”

“*Konu* bu değil!” diye parladı Flick.

“Değil mi?” Cross yanlarına gelip şaşkınlıkla gözleriyle Flick’e baktı. “Sanıyordum ki, Newmarket’te onu izleyip, kimlerle konuştuğunu öğreneceğiz.”

“Sadece *burada* değil.” Flick sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Gittiği *her yerde* kimlerle konuştuğunu bilmemiz lazım. Bury’ye patronlarıyla buluşmak için gidiyor olabilir.”

Cross gözlerini kırpı. “Yok, o...”

Gillies öksürdü. Şiddetli bir nöbet geçiriyormuş gibiydi. Flick’le Cross birden ne yapacaklarını bilemediler. Gillies gözlerini kırpıştırarak, başını salladı. Eliyle geçti, bir şey yok der gibi

bir işaret yaptı. Flick'e dönüp "İyiyim," dedi ama sert ve manalı bakışlarını Cross'a dikmişti.

Cross'un yüz ifadesi anlamsızlaştı. "Ah, peki, tamam..."

Flick kaşlarını çatı. "Bletchley'i Bury'de de izlememiz lazım. At arabasının oraya varması saatler sürer, yani hâlâ zamanımız var."

"Ah, ne yazık ki iş bu kadar basit değil bayan." Gillies'le Cross birbirlerine baktılar. "Cross'un da Hills'in de çiftlikte yapmaları gereken işler var, bunları bırakıp Bury'ye gidemezler."

"Ah." Flick Cross'a baktı. Cross da başıyla Gillies'i doğruladı.

"Ah evet, buradaki gençleri böyle başıboş bırakamayız."

Flick suratını astı. Bahardı ve çiftlikte gerçekten işler oldukça yoğundu. Bu dönemde iki tecrübeli adamın çiftlikten ayrılması mümkün değildi. Özellikle de Demon'ınki gibi saygın bir müessesedeki işlerini bırakamazlardı. Kuyruğunu öfkeyle sallayıp, gittikçe huzursuzlaşan Jessamy'nin üzerinde ne yapacağını bilemeden öylece kalakalmıştı.

Başını kaldırıp onlara bakınca, Gillies'le Cross'un bakışarak anlaştıklarını gördü ama buna bir mana veremedi. İkisi de bu durumdan memnun görünüyordu.

"İyi öyleyse," dedi, "madem Bletchley'i başıboş bırakmamamız gerekiyor, o halde Bury'ye tek başına gitmem gerekecek."

Birden Gillies ve Cross'un yüz ifadeleri değişti. Resmen ağızları açık kalmıştı.

İlk toparlanan Gillies oldu. "Ama... Ama... Yalnız başınıza gidemezsiniz." Bakışları biraz yabanileşmişti.

Flick kaşlarını çatı. "İyi ama yanıma çalışanlarımdan birini almak istemiyorum." Gillies'e baktı. "Sen de benimle gelmelisin."

Asık suratlı Gillies başını olmaz anlamında salladı. "Olmaz, Bury'ye hemen gitmek istiyor olamazsın." Ümitle Flick'e baktı.

Kız bakışlarına karşılık verdi. "Bletchley gittiği için, sanırım sen de çiftliğe dönmelisin."

Cross başıyla yavaşça onu onayladı. “Evet, bu daha iyi olur. Gidip Hills’e artık izleyeceğimiz bir kuş olmadığını söyleyeyim.”

Gillies bir şey söylemeden başıyla onu onayladı.

Cross oradan ayrılınca, Flick Gillies’e döndü. Gözlerinde inatçı, asi bir bakış vardı. “Bletchley’i Bury St. Edmunds’ta takip edebilmek için plan yapmalıyız.”

Gillies doğruldu. “Bayan, gerçekten sanmıyorum...”

“Gillies.” Flick sesini yükseltmemiştii ama ses tonu Gillies’in ona numara yapmasını engelledi. “Bletchley’i izlemek için Bury’ye gidiyorum. Tek istediğim benimle gelip gelmemeye karar vermen.”

Gillies kızın yüzüne dikkatle baktı ve sonra iç çekti. “Belki bu konuyu Patron Dillon’la görüşmeliyiz. Bu, onların hesabına dahil mi değil mi bir görelim.”

Flick daha da ciddileşti. Gillies derin bir nefes aldı.

“Kim bilir? Belki Bay Dillon, Bletchley’in Bury’ye ne için gittiğini biliyordur.”

Flick gözlerini kırpıştırdı ve sonra kaşlarını kaldırdı. “Haklısın. Dillon biliyor olabilir ya da belki bir tahminde bulunabilir.” Etrafına bakındı. Öğle yemeği zamanı gelmişti ve Heath’te kimseler yoktu. “Yemek için eve dönmeliyim yoksa beni merak ederler. Saat ikide beni kulübeye giden yolun başında bekleyin.”

Gillies bu teklifi uysal bir şekilde kabul ederek başını salladı.

Flick de kısa bir işaretiyle anlaşma sağladıktan sonra Jessamy’yle birlikte eve döndü.

White’da geç bir öğle yemeğinin ardından Demon bir fincan kahve ve arkasına saklanabileceği bir yığın gazeteyle dinlenme salonuna geçti. Eski arkadaşlarından, muhterem Edward Ralstrup’a rastlamıştı ve yemeği birlikte yemişlerdi.

“Bu akşam Hillgarth’ta bir toplantı var. Her zamanki tayfa bir araya geliyor.” Edward gözleri parlayarak manalı manalı sı-

rıttı. “Bu sezonda ayarlanacak nadir hatunlar için meydan okumaya hazır mısın?”

“Meydan okumak?” Anında Flick’i düşündü.

Edward çok keyifli görünüyordu. “Onslow, Carmichael, Bristow gibi dişiler; devam etmeme gerek var mı? Yok elbette, gerisini sen sayabilirsin, içi içine sığmayan kontesi sayma tabii.”

“Kontes mi?” İstmeden, düşünceleri Newmarket’ten kuzeye gelmeden önce karşılaştığı kadına kaydı. “Kıtaya döndüğünü düşünüyordum.”

“Hayır, hayır.” Edward göz kırptı. “İngilizlere karşı bir ilgisi var anlaşılan, bilirsin. Colston onu tutmuştu -kesinlikle sen kuzeye gitmeden- ama kadın seni beklemeye kararlı görünüyor... Dediğine göre *daha fazlasını* istiyor.”

“Ah.” Birden Newmarket’i ne kadar özlediğini anladı.

Bu anlamsız cevabı Edward’ı etkilememişti. “Hillgarth’tan sonra, hâlâ ayaktraysan, Bayan Melton’un yolunu izlemelisin. Eminim orası çok hareketlidir. Ve yarın...”

Edward’ın gevezelik etmesine ses çıkarmadı. O sırada Newmarket’i ve orada kendisini bekleyen, “daha fazlası” bir yana duygusal konularda bile pek bir şey bilmeyen sarı saçlı meleğini düşünüyordu.

“Ee, ne diyorsun? Seni sekizde alayım mı?”

Ona önerilen kontesle ya da şehirdeki diğer eğlencelerle ilgilenmediğini Edward’a anlatabilmek için epeyce uğraşması gerekiyordu. En sonunda Edward’a tüm gece uykusuz kalarak, atlarını riske atamayacağı konusunda bir yalan uydurdu. Atlarına ne kadar değer verdiğini bilen Edward, onun bu konuda ciddi olduğunu sonunda kabul etmişti.

“Ayrıca,” diye ekledi Demon, “bir anlaşma yapalım ve kontesten vazgeçtiğimi cümle âlem bilsin.”

“Ooo!” Edward buna sevinmişti. “Bunu yapacağıma emin olabilirsin. Büyük bir zevkle herkese duyuracağım.”

Demon da bunu umuyordu. Kontes talepkâr ve gözü doymaz

bir kadındı. Harika vücuduyla bir an için insanın aklını başından alsa da Demon ona olan bu ilgisinin geçici bir şey olduğunu biliyordu ve ona karşı eli açık davranıyordu. Fakat kuzeye gelirken bu ilgisinin birden azaldığını fark etmişti.

Tekli koltuklardan birine gömülüp, gazetesini kendine siper ettikten sonra kahvesini yudumlayamaya ve cemiyet hayatının en parlak çapkınlarından biri olarak hayatını gözden geçirmeye koyuldu. Bu hayat ona artık cazip gelmiyordu ancak şaşırtıcı bir şekilde, hâlâ balolara ve partilere katılmaya istekliydi. Ancak bir şartla, yanında meleği olursa. Onu son moda eğlencelerle tanıştırmak ve kocaman gözlerindeki şaşkın ifadeyi görmek istiyordu.

Flick olmadan cemiyet hayatının ne anlamı vardı?

Flick olmadan hiçbir yerin anlamı yoktu.

Kahvesinden büyük bir yudum aldı. Bu, kaderin bir Cynster'i pençelerine alması demekti.

Londra'da yaşıyordu. Bu şehirde inanılmaz güzellikte kadınlar vardı ve kimi isterse elde edebileceği halde hiçbirisiyle ilgilenmiyordu. Ne güzellikleri ne cazibeleri ne çıplak vücutları umurundaydı.

Tek ilgilendiği kadın Flick'ti.

Böyle bir şeyin olabileceği aklına bile gelmezdi. Şimdiye kadar asla tek bir kadın onu tatmin etmeye yetmemişti. Ama şimdi öyleydi. Onun tek kadını Flick olmuştu.

Ve o Newmarket'teydi.

Onun rahat durduğunu ümit ediyordu.

Vazolara çiçek dizmekle, roman okumakla zaman geçiriyor olmalıydı.

Belki de birini arzulamanın nasıl bir şey olduğunu düşünüyordu.

Koltuğunda huzursuzca kıvıldandı ve sonra kaşlarını çattı. Onu nereye koyarsa koysun, sabırla onu bekleyen bir Flick hiç de inandırıcı bir düşünce gibi gelmiyordu.

On dakika sonra White'in merdivenlerinden inmiş, atlarının

bulunduğu yere doğru gidiyordu. Londra'dan derhal ayrılmaması için hiçbir sebep yoktu. Sabah Montague'yı görmüş ve ona yarışlara şike karıştırılmasıyla ilgili her tür detayı vermişti. Montague birtakım hesaplamalar yaptıktan sonra onunla aynı fikre varmış ve birlikte çalışmayı kabul etmişti. Hesapladıkları para miktarı çok büyüktü ve mutlaka bir yerde ortaya çıkacaktı.

Montague'nun, Demon'ın bilmek istemediği birtakım bağlantıları vardı. Adamın yanından ayrılırken gözlerindeki parıltıyı fark etmişti. Eğer paranın izini sürerek şebeke üyelerine ulaşmanın bir yolu varsa, Montague bunu mutlaka bulurdu.

Bu yüzden artık Newmarket'e dönüp, Bletchley'i izlemeye ve Flick'e kur yapmaya devam edebilirdi.

Kendine şöyle bir baktı. Üzerinde gayet uygun bir pantolon, ceket ve ayakkabılar vardı. Gidip üstünü değiştirmesi için bir sebep göremedi. Zaten Flick muhtemelen, yanına gelebilmek için üzerini bile değiştirmemiş olduğunun farkına varmazdı. Derhal ahırlarına doğru yola koyuldu.

"Bury St. Edmunds mu?" Dillon kaşlarını çatmış Flick'e bakıyordu. Sonra gidip eski masanın öbür ucundaki sandalyeye çöküverdi. "Neden oraya gitti?"

Flick bir sandalye çekip oturduktan sonra Gillies'e öbür sandalyeye oturmasını işaret etti. "Senin bir fikrin olabileceğini düşünmüştük ama anlaşılan yok."

Dillon hayır anlamında başını salladı. Hayretle bakıyordu. "Bletchley gibiler için orasının hiç de cazip bir yer olabileceğini düşünmemiştim."

"O halde," dedi Flick bilmiş bir tavrıyla, "Bury'ye gidip neyin cazip olduğunu bulmamız gerekiyor. Ben de senin gibi, patronlarıyla buluşmak dışında oraya gitmesi için hiçbir sebep göremiyorum."

Dikkatlice Flick'i dinlerken bir yandan da Dillon'u süzen Gillies boğazını temizledi. "Bury St. Edmunds'ta yarın sabah

bir yarış düzenlenecek. Bletchley'in yine iş peşinde olduğu açık. İngiltere'deki tüm şampiyonlar kupayı almak için son şampiyonla mücadele ediyor olacak."

"Sahi mi?" Dillon'un bitkinliğinden eser kalmamıştı. Birden canlandı.

"Bir *müsabaka*," Flick içinde bir ışık yanmışçasına hareketlenmişti.

Gillies kaşlarını çatıp onları süzdü. "Evet, ortada kan ve para var. Londra'nın bütün tehlikeli adamları orada olacak. Şehir onlarla kaynayacak anlayacaksınız."

"Kahretsin!" Dillon endişeli bir ifadeyle arkasına yaslandı.

Gillies rahatlayıp derin bir nefes aldı.

"Müsabakaya bir gün kalmış ve ben burnumu buradan çıkaramıyorum." Dillon yüzünü buruşturarak, ona acımasını bekler gibi Flick'e baktı.

Flick ona bakmıyordu. Yüzünde büyük bir sevinçle sırtarak masaya vurdu. "İşte bu!"

Gillies sıçradı. "Ne?"

"Müsabaka elbette! Bletchley'in patronlarıyla buluşması için en ideal ortam." Gözlerinde zafer pırıltılarıyla ellerini açtı. "Çok açık, şebeke üyeleri Londra'dan kalkıp gelecek ve Bletchley'le buluşacaklar. Hem de hiçbir role bürünmeden, oldukları gibi ve buluştukları zaman hiç kimsenin dikkatini de çekmeyecekler. Müsabaka bu iş için mükemmel bir ortam."

Gillies'in beti benzi attı. "Hayır... ben..."

"Biliyorsun," diye sözünü kesti Dillon, "çok haklı olabilirsin."

"Elbette haklıyım." Flick binici eldivenlerini masanın üzerine koydu. "Şimdi, Bletchley'i Bury'de nasıl takip edeceğimizi konuşmalıyız. Sadece ben ve Gillies oraya gidebiliriz."

Hem Flick hem de Dillon kaşlarını çattılar. Gillies de umutsuzlukla onlara bakıyordu. "Patron hiçbir müsabakaya gitmenizi istemeyecektir." Bunu Flick'e söylemişti ama sonra bakişlarını hemen Dillon'a çevirdi.

Dillon burnunu büktü. “Alengirli bir iş olacak ama müsabaka Bletchley’in patronlarıyla buluşacağı yer olmalı. Birisi mutlaka onu takip etmeli.”

Gillies derin bir nefes aldı. “Ben giderim.”

Dillon Gillies’e bakıp suratını astı. “Yeteneklerini küçümsemek gibi olmasın Gillies ama onca kalabalığın içinde tüm gün boyunca birinden gözünü ayırmaman imkânsız. Bu, tek kişinin yapacağı iş değil.”

“Kesinlikle.” Flick kaşlarını çatı. “Ayrıca, ya bu toplantı bir hanın üst katındaki bir odada yapılırsa? Ben oraya çıkabilirim.” Gillies’e döndü. “Sen çıkamazsın.”

“Pekâlâ,” diye araya girdi Dillon, “ikiniz de bunu yapamazsınız, tabii sen bir binici kılığına bürünmezsen.”

“Binici kılığına bürünmeyeceğim.”

Dillon’la Gillies, Flick’e baktılar. Dillon ilgiyle, Gillies ise endişeyle bakıyordu. Flick kararlılıkla gülümsedi. “Bir dul kılığında gideceğim. Geceyi geçirmek için bir odaya ihtiyacım olduğunu söyleyeceğim.”

“Geceyi mi?” diye sordu Dillon. Gillies hâlâ öylece bakıyordu.

“Birçok izleyici Londra’dan bu akşam gelecek, öyle değil mi?” Flick, Gillies’e baktı.

“Evet.” Sesi zayıf çıkmıştı.

“Tamam, o zaman, eğer bir toplantı yapılacaksa, ya bu gece ya da yarın yapılacaktır, bu da, yarın olursa büyük olasılıkla müsabakadan sonra yapılacak demektir. Flick kaşlarını çatı. “Ben olsun, toplantıyı bu gece yapardım. İnsanların grup grup bir araya geldikleri bir yerde, bir odaya toplanmak hiç kimsenin dikkatini çekmez. Ama eğer yarın buluşurlarsa, yani müsabakadan sonra, bu biraz garip kaçır, değil mi?” Gillies’e baktı. “Londra’dan gelenlerin yarın oradan ayrılacaklarını düşünüyorum.”

Gillies çaresizlik içinde kızın dediklerini onayladı.

“Anlaştık öyleyse.” Flick de başıyla onayladı. “Bury’deki en

meşhur han The Angel, hemen herkesin buluşma mekânıdır. Orada kalacağım ve bizim merkezimiz de orası olacak. Gillies'le ikimiz bir şekilde Bletchley'i göz hapsinde tutacağız.”

“The Angel’da yer yoktur,” diye itiraz etti Gillies. “Orada kalacak bir oda bulman mümkün değil.”

Flick gözlerini kıstı. “Bir oda bulacağım, sen onu düşünme.”

“Bir dul kılığında gideceğim dedin,” Dillon ona bakıyordu, “neden bir dul olacaksın ki?”

Flick’in kararlı gülüşü belirginleşti. “Birincisi,” parmaklarıyla saymaya başladı, “erkekler her zaman genç bir dulun korunmaya ihtiyacı olduğunu düşünür. Bu da oda bulmamda yardımcı olur. İki, dullar yüzünü tüle gizleyebilir. Üç, bir dul tek başına seyahat edebilir ya da sadece arabacısıyla birlikte dolaşabilir.”

Gillies’e baktı. “Burada kalıp patronunu bekleyi tercih edersen, Jonathon’la da gidebilirim.” Jonathon, Hillgate End’in arabacısıydı.

Gillies hiddetle başını salladı. “Seninle geliyorum.” Bir taraftan da homurdanıyordu. “Bunlar bana verilen emirlerdi. Ben seninle gelsem de boğazıma yapışır, gelmesem de.”

Gillies başını kaldırıp Dillon’a bakarak, son bir kez şansı denedi. “Patron bundan hiç hoşlanmayacak.”

Flick de, Demon’ın bu işi hoş karşılamayacağını biliyordu, ama yapılması gereken şey de ortadaydı.

Dillon sadece “Ne yazık ki Cynster burada değil,” dedi.

“Evet burada değil.” Flick eldivenlerini alıp ayağa kalktı. “O yüzden iş bize kalıyor.” Gillies’e baktı. “Olabilirdiğin çabuk ahırda ol, bir saat içinde yola çıkmak istiyorum.”

Malikânenin donanımlı arabasıyla, Newmarket’ten Bury St. Edmunds’a yolculuk çok fazla sürmemişti. Güneşin batışına yakın şehre vardılar.

Anacadde boyunca yer alan at arabalarına, çekçek arabalara, küçük yük arabalarına ve el arabalarına karıştılar.

Camdan dışarıyı seyreden Flick, yoldaki arabaların çokluğuna şaşmıştı. Atların ayak sesleri, kırbaç şakırtılarına ve tekerlek seslerine karışıyordu. Tüm kaldırımlar, aşağı yukarı yürüyen bir yığın adamla doluydu. İşçiler, takım elbiseli şehirliler, kibar beyefendiler, sportmen görünümlü zengin çapkınlar; hepsi de gelip geçenleri gözleriyle süzüyor ve bakışlarıyla kur yapabilecekleri bir kadın arıyorlardı.

Flick, yüzünü örten kalın tül den memnun bir şekilde arkasına yaslandı. Sadece yüzünü saklamakla kalmayacak, bu şekilde, yüzünün kızardığını da kimselere göstermeyecekti. Kendine şöyle bir bakıp, bir dula daha uygun bir kıyafet aramadığı için pişman oldu. Şöyle boğazı iyice kapalı, uzun etekli ve siyah bir elbise daha iyi olurdu. Aceleyle, günlük kıyafetlerinden birini giymiş çıkmıştı. Yuvarlak yakalı, yüksek belli, ince pamuklu kumaştan, en sevdiği renk olan lavanta mavisi tonlarında bir elbiseydi bu. Bunun içinde pek dul gibi görünmemesi bir yana elbisenin kendisini çok genç gösterdiğinden korkuyordu.

Odadan her çıktığında mutlaka üzerine pelerinini almalıydı. Neyse ki, pelerin mükemmeldi; kalın, ağır ve koyu renkti. Çocukluğundan hatırladığı, çatı katındaki sandıklardan birinde saklanan siyah tül peçeyi de bulmuştu. Modası geçmiş olabiliyordu ama şu anda çok işine yarıyordu doğrusu. Saçıyla birlikte tüm başını ve yüzünü kapatıyordu. Buna rağmen görüşünü çok fazla engellemedi.

Görmesi, hatta çok iyi görmesi ve kendine düşen rolü mükemmel oynaması gerekiyordu.

Yüzünde peçesi, sırtında peleriniyle, onu kimsenin tanıyamayacağından emindi. Pelerinini sırtından çıkarmadığı sürece sorun yoktu.

Yine çatıdaki sandıktan çıkardığı siyah el çantasını sıkıca kavrayarak sabırsızlıkla The Angel'a gelmeyi bekliyordu. Araba sallanıp duraklıyor ve bu tekrarlanıyordu. Arabanın tekerleklerinden çıkan ses artık iyice sinirlerini bozmaya başlamıştı, küfredmemek için sonunda kulaklarını tıkadı.

Bakışlarını arabanın içinde bir noktaya dikerek, planlarını gözden geçirdi. Şimdiye kadar her şeyin yolunda gittiğini düşünüyordu. General'e Bury St. Edmunds'a yakın bir yerde yaşayan bir arkadaşını, Melissa Blackthorn'u ziyarete gideceğini söylemişti. On yıldır, arada sırada Melissa'yla birbirlerini önceden haber vermeye gerek duymadan ziyaret ederlerdi. General hep evdeydi, Blackthornlar da evden hiç çıkmazlardı, yani birbirlerini evde bulamamaları mümkün değildi. O yüzden, Melissa'yı ziyaret edip gece de orada kalacağını söylemişti.

General de, Foggy de bu kararını gayet olumlu karşılamışlardı. General anlayışlı bir gülümsemeyle elini okşamıştı. Bu kararı Demon olmadığı için verdiğini düşünmüş ve Melissa'yı ziyaret etmesinde bir sakınca görmemişti. General'e göre kızın tüm bu huzursuzluğu Demon'ın yokluğu yüzündendi.

Flick, bu konuda ne hissettiğinden pek emin olamıyordu; tuhaf bir şekilde rahatsızdı. Kaşlarını çatıp pencereden dışarıyı seyretmeye koyuldu. The Angel'in önünden geçerken etrafta gençlikle yaşlılıkla yığınla erkeğin dolaştığını gördü. Ziyaretçilerin çoğunluğu başlarını sokacak bir yer arayışı içindeydi. Flick, planının ikinci kısmında da başarılı olmak için dua ediyordu. Az sonra araba ağır aksak dönerek The Angel'in önünde durdu.

Gürültülü ve curcunalı bir yerd.

Gillies atları durdurunca handa çalışan iki çocuk arabaya koşturdu. Biri kapıyı açıp basamakları indirdi, diğeri de bagajı almaya gitti. Flick, kapıyı açan çocuğun, inmesine yardım etmesine izin verdikten sonra yüklüğün boş olduğunu gören çocuğa arabanın içini işaret etti. "Çantam burada."

Sesini kalınlaştırmıştı. Böylece hem olduğundan yaşlı hem de buyurgan görünebilecekti. İşe yaramış gibiydi, arabadan inerken çocuk saygıyla kenarda bekledi. Bu sırada Gillies arabadan inmişti.

Flick kollarını açarak etrafına bakındı ve gösterisine başladı. "Aman Tanrım Giles! Şu kalabalığa bak! Burada neler oluyor böyle?"

Gillies sus pus ona bakıyordu.

Handa çalışan çocuklardan biri ağırlığını koydu. “Bir müsabaka var bayan. Yarın sabah Cobden sahasında yapılacak.”

“Bir *müsabaka* mı?” Elini pelerininin üzerinden göğsüne bastırarak bir adım geri gitti. “Ah, ne sıkıcı bir durum!” Önce etrafına, sonra da hana baktı. “Umarım hancının bana verecek bir odası kalmıştır; bir adım daha gidecek halim kalmadı.”

Tül peçenin altından bakınırken gözlerini Gillies’e çevirdi.

Az sonra, çocuk donuk bir ifadeyle, “Kesinlikle yok hanımefendi.” dedi.

En azından ona hanımefendi diye hitap etmişti.

“Gel Giles –derhal hancıyla konuşmamız lazım!” Gillies’in önünden, hanın ön kapısından ağır bir edayla girerken, bir yandan eteklerini topluyordu. Ses tonu ve narin davranışları birkaç kişinin dikkatini çekse de kız bu bakışları pek umursamadı ve rolüne devam etti. Gillies’le birlikte ön kapıdan içeri girdiler.

Kapının ardındaki geniş resepsiyonda ağgözlü üç kişi duruyordu: hancı, karısı ve abisi. Resepsiyon boyunca bekleyen bir yığın erkek ona dönmüştü. Flick tüm bu bakışları hissedebiliyordu. Adamlar resepsiyonla aralarında bir duvar gibi dizilmişlerdi.

The Angel’a gelmeyeli yıllar olmuştu ama hancıyı hatırlıyordu. Bu arada ağgözlü karısı, tezgâhın öbür ucundaki bir müşteriyle ilgilendiği için kendini şanslı saydı. Handa çalışan çocuklar, onun zor durumda kaldığını anlayınca, kollarını kaldırarak bağıştılar. “Bayana yol açın.”

Flick şu anda onları öpebilirdi doğrusu.

Erkeklerin çoğu, bayan lafını duyunca o tarafa baktı ama siyah peçe ve pelerini görünce kibarca kenara çekildiler. Handaki çocuklar ve Gillies’le birlikte tezgâha kadar ilerledi ama tezgâhın önüne geldiğinde korumaları kenara çekilince erkeklerin arasında kaldı.

Adamların hepsi de onu süzüyordu.

Hancı ona bakarak ilgiyle yanına geldi. “Evet bayan?”

Flick medeni cesaretini topladı.

“Çok nazıksınız bayım,” sesi biraz titriyordu, “şehrinize az önce geldim ve bu kalabalıkla karşılaştım.” Siyah el çantasını tezgâhın üzerine bıraktı ve ellerini birleştirdi. Bu sayede hancı eldiveninin üzerine taktığı kare kesimli topaz yüzüğü fark edecekti. Bu çok pahalı bir taş değildi ama tarzı ve büyüklüğü kesinlikle öyleymiş izlenimi veriyordu. Hancının gözleri parladı. Kendini biraz acındırarak söze başladı. “Tüm günüm yollarda geçti, daha fazla gidecek mecalim kalmadı. Atlarım da çok yoruldu...” Sözüünü tamamlayamadı, sanki durum çok vahimmiş gibi davranıyordu.

Hancıya dönüp yüzüne bakarak, bir elini kaldırdı. “Ah, lütfen bayım, bana verebileceğiniz bir oda olduğunu söyleyin?”

Ricası bir suskunluk yaratmıştı.

Hancı dudaklarını büzdü. “Hımmm.” Kaşlarını kaldırarak odaların listesine bakıyormuş gibi yaptı. Flick onların hepsinin dolu olduğunu farkındaydı.

Hancı kalemini tezgâha birkaç kez vurduktan sonra, ona baktı. “Sadece sizin için. Öyle mi bayan?”

Flick derin bir nefes aldı. “Evet.” Az, öz ve çok çaresizmiş gibi konuşuyordu. “Ben...” Derin bir nefes daha aldıktan sonra, ellerini siyah çantasının üzerinde sıkıca kenetledi. Topaz yüzüğü göz alıcı ışıklar yansıtıyordu. “Taze dulum, henüz altı ay oldu. Sanırım şey... Sağlığım açısından biraz dolaşmamı önerdiler de, anlıyorsunuzdur.”

Sözcükleri nefes almadan ardı ardına sıralamıştı. Böylece tedirgin bir kadının hassasiyetini gösterebilirdi. Hancı bir süre sessiz kaldıktan sonra sessiz bir *oh* dedi ve başıyla onaylayarak yeniden odaların listesine bakmaya başladı.

Flick, peçesinin ardından etrafı inceliyordu ve hesap yaparak gözleri parlayanın bir tek hancı olmadığını görebiliyordu.

Yanındaki adamlardan biri atıldı. “Hodges, diyorum ki bu bayana bir oda bulmalısın. Gecenin bu vakti onu gönderecek değilsin ya?”

Her tarafta bir uğultu oldu.

“Hiç değilse, Bury St. Edmunds’un şerefi için,” dedi bir diğeri.

Elindeki listeye isimleri yeniden yazmakla meşgul olan hancı, onlara ters bir bakış attı. Ancak bu durum, kendini beğenmiş bazı müşterileri memnun etmemişti. “Şehrin şerefini anladık da, bu hanın şerefi ne olacak peki?” Hafif bir gülümsemeyle ona doğru yaklaşan çapkınlardan biri araya girdi. “Eski dostum Hodges, yardıma muhtaç bir dulu kapından çevirdiğin duyulsun istemezsin sanırım.”

Flick dişlerini sıkmış, şu adama bir yumruk indirmemek için kendini zor tutuyordu.

Hodges kaşlarını çatı. Neyse ki kaşlarını şu zamparaya çatmamıştı. “Bu şekilde konuşmanıza bir gerek yok bayım. Bayana güzel bir oda buldum; görevimi iyi bilirim.”

Önündeki hesap defterini kapatıp, tezgâhın önünde bekleyen adamların gözünün önünde bir anahtar çıkardı. Flick, salondaki bütün erkeklerin anahtarın üzerindeki rakamı okumak için birbirleriyle yarışmasına çok şaşırmıştı.

Bir an için, kendisini kazanılmak için uğruna yarışılan bir ödül gibi hissetmişti.

Hancı anahtarla yanına gelince, endişelenmeyi bıraktı.

“Bu taraftan gelir misiniz bayan?” Hancı, tezgâhın arkasından yukarı çıkan geniş bir merdiveni gösteriyordu. Sonra, bekleyenlere döndü. “Bayanı odasına yerleştirene kadar bekleyebilirsiniz sanırım.”

Bu bir soru değildi. Flick, peçesinin altından sırtarak merdivenlere yöneldi. Hodges, Bury St. Edmunds’lu olmasının yanı sıra, kurnaz biriydi.

Gillies yanına yaklaşp mırıldandı. “Gidip Bletchley’i bulacağım.” Gillies gittikçe artan kalabalığa karışırken hancı da Flick’e eşlik ediyordu.

“Bu taraftan bayan.”

Beş dakika geçmeden, bu kendini suçlu hissetmesine neden olsa da, nezaket icabı hanın sahip olduğu en iyi odalardan birine yerleşmişti. Hodges, içeri girdiğinde, odanın büyüklüğü ve mobilyaların kalitesi karşısında çığlık atmasına sevinmişti.

Aşağıdaki kalabalığa girmemesi için akşam yemeğini tepsiyle odasına getirmeyi teklif etti. Kız buna dünden hazırdı. Sonra Hodges odadan çıkıp gitti.

Flick derin bir nefes aldı ve kapıyı sıkıca kilitledi. Sonra yatağın üstüne çıktı ve yüzündeki peçeyle sırtındaki ağır pelerinden kurtuldu. Ve zaferle sırtıttı.

Başarmıştı! Mücadelenin yapılacağı gece şehirdeki en saygın handa bir oda bulmayı becermişti.

Şimdi tek yapması gereken Bletchley'i bulmak ve patronuyla buluşana kadar onu izlemektir.

Newmarket'ten ayrıldıktan sonra Demon güneye yöneldi. Hipodromu ve ahırını geçip, o saatte kimselerin olmadığı Heath'e geldi. Önündeki atın kulağını gıcıklayıp, kamçıyı havada şaklatırken güneş de artık batıyordu. Yavaş yavaş karanlık bastırmaya başlarken Heath'te her taraf gölgelere bürünmüş, geçenin kanatları her şeyin üzerini örtmüştü. Ahırları, evinin konforlu salonları ve Bayan Shephard'ın nefis yöresel yemekleri onu bekliyordu.

Bu yüksek konforuyla arasında bir yerde de Hillgate End uzanıyordu.

Bir nezaket ziyaretinde bulunmak için oldukça geç olmuştu ama önceden ömrünü hazırlayıp, atları malikâneye giden yola çevirmişti bile. Flick erken döndüğüne sevinecekti, ona yokluğunda olup bitenleri anlatacaktı. Bunu Gillies de yapardı elbet ama bir şeyler olmuşsa Flick'ten duymak daha çok hoşuna giderdi. Zaten çok fazla kalmayacak, görünüp gidecekti.

Arabayı, girişteki çakıllı yoldaki merdivenlerin önünde durdurdu. Ahırdan, orada çalışanlardan ya da seyislerden biri -karanlık olduğu için tam görememişti- çıktı.

“Sadece birkaç dakika kalacağım,” dedi ve merdivenlerden çıkmaya başladı. Flick’in gülümsemesini, onun yarınla ilgili beklentilerinin gerçekleştiğini görmeyi özlemişti.

Kapıyı vurdu ve Jacobs açtı.

“İyi akşamlar Jacobs.” Eşikten adımını atarken eldivenlerini çıkardı. “Bayan Parteger buralarda mı?”

“Ne yazık ki yok efendim.” Jacobs kapıyı kapatıp ona döndü. “Bu akşam bir arkadaşını ziyaret etmek için buradan ayrıldı. Sanırım yarın dönecek.”

Demon renk vermemeye çalışıyordu ama hissettiklerinin gözlerinden okunduğunun farkındaydı. “Bir arkadaşını ziyarete gitti demek.”

“Bayan Blackthorn’u efendim. Son yıllarda sık sık birbirlerini ziyaret ediyorlar.”

“Evet... Anlıyorum.” Buradan, Bletchley Heath’te olduğu halde, Flick’in sorumluluğunu, sorumluluk olarak gördüğü vazifeleri aksatıp herhangi bir genç kız gibi, mutlu mutlu arkadaş ziyaretine gittiğini çıkarıyordu. Bunu hazmetmek kolay değildi doğrusu. Ancak Jacobs’un o rahat yüz ifadesi, söylediklerinden daha fazlasını bildiğini anlatıyordu sanki. Demon başının hafif bir hareketiyle onu selamlayıp kapıdan ayrıldı. “Döndüğünde lütfen onu aradığımı söyleyin.”

Jacobs kapıyı açıp seslendi. “General’e?”

Demon kararsız kalmıştı. “Onu rahatsız etmeyelim. Ben yarın gelir, onu görürüm.”

Süratle merdivenlerden inip arabasına binerken içgüdüleri harekete geçmiş alarm veriyordu. Dizginleri adamdan alıp arabaya tırmandı ve sürücü koltuğuna kuruldu. Tam elini kaldırıp arabayı hareket ettirecekti ki gözü seyise takıldı ve dondu kaldı.

Kaşlarını çattı. “Sen burada arabacı değil misin?”

Adam başını eğdi. “Evet efendim.” Başıyla ahır tarafını işaret etti. “Seysislerin hepsi evlerine gitti, bir tek ben ve ihtiyar Henderson kaldık.”

“Fakat... Sen burada olduğuna göre Bayan Parteger’in arabasını kim götürdü?”

Adam gözlerini kırıştırdı. “Neden ki? Sizin adamınız efendim. Gillies.”

Şimdi anlamıştı ve bu anladıklarından Demon hiç hoşlanmadı. Çenesini tutup başını salladı. “Anladım. Teşekkür ederim.”

Atları hareket ettirdi. Yola çıktıklarında dörtlüye gidiyorlardı.

Çiftlikte Demon’ı bekleyen ne bir güzel haber ne de başka bir şey vardı. Gillies onun erken döneceğini düşünmemişti ve anlaşılan onlar da ertesi akşam dönmeyi planlıyorlardı. Bu, nerede olduklarını açıklamıyordu elbette. Bu geceyi nerede geçirecekleri, daha da önemlisi ne yaptıkları belli değildi.

Özellikle, Flick her ne yaptığını sanıyorsa, Gillies’in de bu saçmalığa karıştığına inanamıyordu. Ama ona, ne olursa olsun kızı gözden kaçırmaması için katı talimatlar vermişti. Anlaşılan Gillies de harfi harfine bu talimatları uyguluyordu.

Bu düşünce Demon’ı biraz olsun rahatlatmıştı.

Shephard’lara sordu ve onların da hiçbir şeyden haberlerinin olmadığını anlayınca arabadaki atları ahırdaki baş görevliye teslim ettikten sonra İvan’ın sırtına atlayıp geceye karışmaya karar verdi. Hills ve Cross, Heath’in kuzey bölgesindeki kulübelerde yaşıyorlardı; mecbur kalırsa onları bulurdu ama önce Dillon’u görmeliydi.

Eğer yokluğunda herhangi bir şey olmuşsa, Flick bunu Dillon’a danışmış olmalıydı. Olan şey her neyse, Dillon’la ilgili olabilirdi ve belki de Flick bu yüzden arabayla gitmişti. Olasılıkların hiçbiri hoşuna gitmiyordu ve olanlardan önemli bir sonuç çıkarabilmek için aklından bin bir türlü senaryo geçiyordu. İvan’ı hızlanmaya zorladı.

Kulübeye yaklaşırken gördüğü zayıf ışık, kapıya geldiğinde sönmüştü.

“Benim, Demon.”

Işık yeniden yandı ve içeri girebilmesi için ona yol gösterdi. Dillon, elinde lambayla masanın yanında ayakta durmuş, yüzünde açık ve net bir ifadeyle ona bakıyordu.

Demon da ona baktı. "Flick nerede?"

Dillon sırtıttı. "Bletchley'in peşinde fink atıyor." Koltuğa oturup sandalyelerden birini işaret etti. "Bu kez, Bletchley'in şebeke-den birileriyle buluşacağına fena ikna olmuş."

Demon'un sırtından bir anda soğuk sular boşandı. Sandalyeye oturmayıp, masanın kenarında dikilmeye devam etti. Manasız bir ifadeyle Dillon'a bakıyordu. "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

Dillon gözlerini kocaman açtı. "Bu kez gerçekten haklı olabilir." Demon eldivenlerini çıkarıp masaya fırlatırken, Dillon'un sırtışı arttı. "Burada olmaman kötü bir tesadüf ama Flick gidip onu bulacak..."

Demon'un boğazından hırıltıya benzer bir ses yükseldi. Dillon'u gömleğinden tutup oturduğu koltuktan kaldırdı ve bir fareyi kuyruğundan sallarmış gibi salladı. Sonra onu bir hamleyle kulübenin duvarlarından birine savurdu.

Sandalye kırıldı ve çatırtı sesi bir süre odada yankılandı. Dillon sırtını duvara vurunca, duvar sarsıldı.

Dillon, nefesi kesilmiş, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde Demon'un kısılmış gözlerinin içine bakakalmıştı.

Dillon, Demon'dan sadece birkaç santim kısa ama oldukça zayıftı. Aralarında dokuz yaş fark vardı ve Demon oldukça yapılı biriydi. Demon, Dillon'u tek elle rahatlıkla haklayabileceğini biliyordu. Dillon'un bakışlarından, bunu onun da bildiği belliydi.

"Nerede o?" Sözcükler ağzından yavaş, sakın ve tek tek çıkmıştı. "Bu buluşma nerede olacak?"

"Bury," dedi Dillon nefes nefese. "Bletchley oraya gitmiş, Flick de onu takip etti. Bu gece The Angel'da oda bulmaya çalışacaktı."

“Çalışmak mı?” The Angel oldukça büyük bir yerdı.

Dillon dudaklarını yaladı. “Müşabaka.”

Demon kulaklarına inanamıyordu. “*Müşabaka?*”

Dillon başıyla onaylamak istedi ama yapamadı. “Flick, şebekenin Bletchley’le buluşması için en olası yer olduğunu düşündü. Londra’dan birçok bekâr delikanlı eğlenmek için gelir. Bilirsin...” Nefesi kesilmişti, göğsünden bir hırıltı geldi. “Mantıklı görünüyord.”

“Gillies ne dedi?”

Dillon, Demon’ın gözlerine bakınca rengi bir parça daha soldu. Bakışlarını kaçırdı.

Cevap alamayınca, Demon kollarındaki kasların sertleştiğini hissetti.

Dillon telaşla nefes alıp konuşmaya devam etti. “Onun gitmesini hiç istemedi, bundan hiç hoşlanmayacağını söyledi.”

“Ya sen? Sen ne dedin?”

Dillon omuz silkmeye çalıştı. “Eh, akla uygun bir fikir gibi geldi...”

“Demek yirmi yaşında genç bir kızın, geceyi bir müşabaka seyretmek için gelen bir yığın it kopukla dolu bir yerde geçirmesi sana akla uygun geldi, öyle mi?”

Dillon alınmış gibiydi. “İyi ama birinin gitmesi gerekiyordu. Öğrenmemiz gerekiyordu...”

“*Seni zavallı korkak.*”

Dillon’un gırtlığını koparmadı ama onu kaldırıp silkeledikten sonra duvara çarptı. Sertçe.

Sonra onu bıraktı.

Dillon yerde öksürüp duruyordu. Demon, ayaklarının dibinde kıvranan Dillon’a baktı. Öfkeyle ve iğrenerek kafasını salladı. “Sen ne zaman büyüüp, Flick’in eteklerinin altına saklanmaktan vazgeçeceksin ha?” Bir hışımla dönüp eldivenlerini aldı. “Zamanım olsaydı, sana hak ettiğin dersi verirdim...” Arkasına dönüp bakınca, sersem sersem sendeleyeyen Dillon’la göz göre

geldi. “Bunu da Flick’in sayesinde kurtulduğun cezalardan biri sayabilirsin.”

Kendini gecenin karanlığına atıp İvan’ın sırtında The Angel’in yolunu tuttu.

On İkinci Bölüm

Hayatında hiç bu kadar adamı bir arada görmemişti. Flick, odasında oturmuş, pencereden The Angel'in önünden akıp giden erkek selini seyrediyordu. Müsabakayı seyretmeye gelenlerin The Angel'da toplanacağını düşünürken yanılmamıştı. Adamların bir kısmı dışarı çıkarken, bir kısmı barlara giriyor, sürahi ve bardaklarla yeniden dışarı çıkıyorlardı. Önündeki cadde ve The Angel'in avlusu insan kaynıyordu.

Avlunun etrafına meşaleler dizilmişti. Bunların ışıkları, binanın ön tarafındaki odasından aşağıda duran insanların yüzlerini görebilmesine yetecek kadar parlaktı. Perdelerini açmadan önce odasındaki mumları söndürmüştü. Odanın penceresindeki tüller ve ağır perdeler onun dışarıdan görünmesini tamamen engelliyordu ve Flick de buradan rahatça aşağıyı gözetleyebiliyordu.

İnanılmaz bir gürültü vardı. Her kafadan bir ses çıkıyordu ve bu karmaşa insanın kafasını birçok tonda düzensizce çalınan çan sesleri gibi ütölüyordu. Arada sırada farklı gruplardan, yüksek tondan kahkahalar duyuluyordu. Flick, olduğu yerden bir kukla oyuncısı gibi her tarafı kontrol edebiliyordu.

Bir saate yakın bir zamandır kalabalığı izliyordu. Handaki bar sürekli işliyordu. Elemanların fırsat bulup, tepsiyile yemek getirmiş olmalarına sevinmişti. Yemeğini hızlıca yedikten sonra çalışan kızlardan biri gelip tepsiyi almıştı bile. O zamandan beri Bletchley'i seyrediyordu. Avlunun tam ortasında, tamamen görüş alanındaydı. Eskimiş çuha ceket ve kırmızı fularıyla, demo-

de giyimli birçok adamın arasında dikkat çekiyordu. Demode ve moda uygun giyinmiş farklı sosyal statülerden bir sürü adam, ortak tutkuları sayesinde iç içe geçmiş durumdaydılar. Bletchley, bir grup adamın ortasında kocaman ayakları ve iri gövdesiyle durmuş, hafifçe başını sallayarak onların görüşlerini dinliyordu.

Gillies de onu takip ediyordu. İki kez hana girmişti ve her seferinde Gillies yanaşmış olduğu gruptan ayrılarak peşine takılmıştı. Bletchley, her seferinde elinde yeni bir birayla dönüp, kaldığı yerden muhabbete devam etmişti.

Flick gerindi ve kollarını kavuşturdu. Ayakta durmaktan yorulmuştu ama oturduğu vakit avlunun her tarafını göremiyordu. Aşağıdaki tartışma gitgide hararetleniyordu. Birkaç grup içinde para alışı verişini yapıldığını gördü. Aralarında iyi giyimli, uzun boylu, aristokrat tipli kibar beyler de vardı. Flick sert yüz ifadelerini inceleyip onların şebekeden olup olmadıklarını anlamaya çalışıyordu. Belki de bunlar bir grup güvenilir ve tehlikeli gençti sadece. Paraya ihtiyacı olan kumarbazlar hakkında hikâyeler duymuştu ve bunlar oldukça vicdansız insanlardı. Ama kimdi bunlar? Kim?

Bakışlarını kalabalığın üzerinde dolaştırdıktan sonra yeniden Bletchley'e çevirdi. Bletchley eski püskü saatine bakıyordu. Sonra onu cebine koyup, birasını bitirdi ve bezgin garson çocuğu çağırıp bardağı ona verdi. Yanındakileri başıyla selamlayıp izin isteyerek gruptan ayrıldı.

Flick telaşlandı. Bletchley içeri girmeyecekti.

Kalabalığın arasında itişe kakışa avlunu öbür tarafına doğru ilerliyordu. Flick bakışlarını ondan ayırmamaya çalışarak, Angel Tepesi'ne giden patikanın karanlık köşelerini tarıyordu.

O uzun yokuşun manastıra çıktığını biliyordu ama orayı görmesi imkânsızdı. Avlunun bittiği yerde meşale ışığı da yoktu. Angel Tepesi gecenin karanlık örtüsüyle gizlenmiş durumdaydı.

"Kahretsin!" Flick, yeniden Bletchley'i gördü. Hâlâ kalabalığın arasından sıvışmaya uğraşıyordu. Gillies'e baktı ve onu da

buldu. Bletchley'in harekete geçtiğini görüp peşine düşmüştü.

Flick rahatlayıp derin bir nefes aldı ancak hemen sonra ve donup kaldı. Biri Gillies'i yakalamıştı. Kurtulmaya uğraştıkça etrafında sırtan adamların sayısı artıyordu. Gillies'in suratını gördü –o da onlarla beraber gülüyordu ama aynı zamanda da çaresizdi.

Adamlardan biri kolunu Gillies'in omzuna atmış, bir diğeri ise ceketinden dostça yakalamış çekiştiriyordu. Susmak bilmeden bir şeyler anlatıp duruyorlardı. Flick, Gillies'in çarçabuk etrafına bakındığını ve geri dönmeye çalıştığını gördü ama arkadaşları yakasını bırakmıyordu.

"Ah, hayır!" Flick, şaşkın bir halde, Bletchley'in avlunun öbür tarafındaki çalılıklara yaklaştığını fark etti ve kalabalığın arasında çaresizce sıkışmış kalmış olan Gillies'e baktı.

Gillies, olduğu yerden Bletchley'in olduğu tarafı göremiyordu. Ayrıca Flick'in nerede olduğundan da habersizdi. Eğer bilseydi, penceresine bakar, Flick de onu yönlendirebilirdi. Gillies Bletchley'in izini kaybetmişti ve Flick hiçbir şekilde onu yönlendiremiyordu. Neredeyse pencereyi açıp bağırıacaktı.

Flick etrafa bakındı ve Bletchley'in avlunun en uzak köşesine doğru gittiğini gördü. Durmadı, etrafına hiç bakmadı. Alçak çalılıklardan geçip, kararlılıkla karanlığa karıştı. Dosdoğru Angel Tepesi'ne gidiyordu.

Patronlarıyla buluşacaktı, Flick bunu biliyordu!

Bir çığlık atıp, pelerinini kaptı ve sırtına aldı. Peçesi düşüp yatağın altında bir yerlerde kaybolmuştu, iğneler de yere düşmüştü.

Duracak zamanı yoktu. Pelerinine iyice sarınıp, kapüşonunu da başına geçirdi. Böylece yüzü pek görünmeyecekti. Telaş içinde becerikli parmaklarıyla pelerininin boynundaki düğmeyi ilikle-yerek kapının kilidini açtı ve kendini dışarı attı. Bir tek kapıyı tekrar kilitlemek için durdu.

Loş koridorda koşarken, hanla ilgili bir şeyler hatırlayabilmek için hafızasını zorluyordu. Birinci kattaydı. Karşısındaki uzun koridor avluya inen merdivenlere gidiyordu. Aşağıda tam köşede

dışarı açılan bir kapı olmalıydı. Koridorların kesiştiği yere gelince duraksayıp, sonra telaşla koşmaya devam etti. Hanın müdavimlerinin çoğu aşağıdaydı. Ortalarda kimseler yoktu. Flick yine de, o daracık halıda koştururken şansının yaver gitmesi için dua ediyordu.

Yandaki dar merdivene ulaşip, gölgelere sığınarak aşağı indi. Yan kapının önündeki salonda kimse yoktu. Oradan geçip dışarı çıktı...

Sol tarafındaki kapı açıldı. Kirli tabak çanakları taşıyan iki hizmetli kız koşturarak yanından geçtiler. Göz ucuyla, duvara yapışmış duran Flick'e baktılar ama orada durmadılar. Aceleyle koridora saptılar.

Flick derin bir nefes aldı. Kalp atışları yavaşlayana kadar birkaç saniye bekleyip, kararlı adımlarla kapıya gitti. Kapı kolayca açıldı.

Avlunun köşesindeki, parke taşlarıyla kaplı bir alana açılıyordu. Sol taraftan ara ara sesler yükseliyor, meşalelerin titrek ışıkları geceyi aydınlatıyordu.

Flick, kapıyı arkasından kapattı ve Angel Tepesi'ne yöneldi.

Ne yazık ki bu parke taşlı alan sandık, küfe ve bidonların istiflenmesi için kullanılıyordu ve hanın her iki yanından tepeye doğru uzanıp, yüksekçe bir duvarla son buluyordu. Bletchley'in peşinden tepeye ulaşmanın tek yolu sola dönüp meşalelerle aydınlatılan tarafa gitmekti.

Bu da -avludaki herhangi biri tarafından- görülme riski taşıyordu.

Flick tereddütte kalmıştı. Arkasını duvara yaslayıp, pelerini- ne sarınıp karanlıkta Demon'ı, Dillon'u ve şu meçhul şebekeyi düşündü.

Sonra aklına General geldi.

Derin bir nefes alıp doğruldu ve duvarın dibinden ayrıldı.

Geri dönüp bakmadı, yüzüne ya da ellerine ışık vursun istemiyordu. Hızlıca ve sessizce avluyu çevreleyen alçak çalılıklara doğru ilerleyerek Angel Tepesi'ne yöneldi.

Arkasındaki meşale ışıkları tamamen kaybolana kadar hiç duraksamadan yürümeye devam etti. Kör karanlık etrafını sarıp, avludan gelen sesler de duyulmaz olunca durdu. Derin bir nefes alıp ağır ağır bıraktı. Sonra, hemen eteklerini topladı ve koruyucu meleşine müteşekkir olarak aceleyle yoluna devam etti. Bletchley'in peşindeydi.

The Angel'daki bezgin seyisler, handa İvan için bir yer bulunca Demon ahırlarla avluyu ayıran kemerin altından geçti. Flick avlunun uzak bir köşesindeki loş ışıkların arasında belirdiğinde Demon durmuş, etrafına bakınıyordu. Eğer onu aramıyor olsaydı ya da onu böylesine sahiplenerek hep aklında tutmasaydı, avludaki uzak bir köşede savrulan bir pelerinden ve gecenin karanlığında hareket eden bir gölgeden öte bir şey göremeyecekti.

Ancak bu durumda, gördüğü şey ona yetmişti, onun Flick olduğunu biliyordu.

Nereye gittiğini bilmiyordu ama bunu tahmin etmek hiç de zor değildi. Küfürlerini -onları sonraya saklıyordu- tutarak kalabalığın içine karıştı.

Ve hemen tekrar içinden küfürler savurmaya başladı.

Ona yetişemiyordu.

Burada epeyce arkadaş vardı; müsabakadan da haberdardı. Muhtemelen Flick ve onun şu şebekesiyle bu kadar meşgul olmamış olsaydı, o da bu müsabakaya katılırdı. Büyük olasılıkla arkadaşları, onlara katılmak için geldiğini sanmışlardı.

"Demon!"

"Acele etme yahu. Nerede kalıyorsun?"

"Ee, parayı kime yatırdın bakalım?"

Suratına sıkıntılı bir ifade takınarak sıradan soruları geçiştirdi.

Arkadaşları gecenin karanlığında bir yerlere sıvıştığını görse-ler merak içinde onu takip ederlerdi. Bundan daha da tehlikeli bir durum vardı. Genç ve bekâr delikanlılar için o, taklit ettikleri, özendikleri biriydi. Eğer onun Angel Tepesi'ne doğru koşturdu-

ğunu görürlerse, çeşitli nidalarla çığlık atarak tezahürat yaparlardı ve Flick kendini birden ağzından salyalar akan bir köpek sürüsünün ortasında buluverirdi.

Şahane. Demon bu defa onun boğazını sıkmaya yemin etti.

Tabii, bu gayet kararlılıkla içine sürüklendiği beladan kurtardıktan sonra.

İçinden geçen bu düşüncelerle dişlerini sıkarken, etraftakilerle gülüşüp şakalaşarak avludan çıkmaya çalışıyordu. Yolunu kesen arkadaşlarından özür dileyip, başka bir arkadaşının onu beklediğini söyleyerek ayrılıp yavaş yavaş ilerledi.

Derken, kendi gibi kalabalığın içinde sıkışıp kalan Gillies'i gördü. Demon, onun yanına gitmeyi düşündü ama onu dikkat çekmeden çevresini saran insanlardan ayırmak zor olacaktı. Üstelik buna zamanı da yoktu. Flick gözden kaybolalı epey olmuştu.

Sonunda parke taşlarıyla kaplı alanı çevreleyen çalılıkların oraya ulaşmıştı. Orada durup kalabalığa baktı. Bir o yana baktı bir bu yana, derken sonunda bir yer bulup aralarından atlayarak çitleri aştı. Onu gören biri olduysa da, sıkışıp ihtiyaç gidermek için bir yer aradığını düşünürdü. En azından böyle olmasını umuyordu.

Panik yapmadan, sakince yürüyüp meşalelerin aydınlattığı alandan da çıktı.

Ve koşmaya başladı.

Zifiri karanlık olunca, bir kez durdu. Geri dönüp baktı ama ne onu kovalayan ne de onunla ilgilenen kimseyi görmedi. Bundan iyice emin olduktan sonra Angel Tepesi'ndeki manastıra doğru yola koyuldu. Önünde bir yerlerde Flick de aynı yolu tırmanıyordu ve onun önünde de Bletchley olmalıydı.

İkına sıkına Demon daha hızlı tırmanmaya başladı.

Tepeye geldiğinde Flick içinden tüm küfürleri sayıp bitirmişti. Aslında edecek küfür bulamıyor olması bir yerde iyiydi, çünkü

nefesini harcamaması lazımdı. Çocukluğunda Angel Tepesi'ne defalarca kez çıkmıştı ama bu yolu hiç karanlıkta tırmanmamıştı. Gündüz gözüyle nispeten tırmanması kolay gibi görünen yokuş, gece gece hiç çekilmiyordu. Yokuşun dikliği bir yana, arazi oldukça kötüydü; her yerde çukurlar ve tümsekler vardı, diz boyu delikler ve kayalıklar da cabasıydı. Tökezleyen ayağı en beklenmedik anda ya bir yere giriyor ya da bir şeye çarpıyordu.

Ve tüm bunların üstünde sis etrafı sarmıştı.

Handan ayrılmadan önce gecenin karanlık olduğunu fark etmişti, ancak meşalelerin ışıkları tamamen geride kalınca karanlıktan da öte gecenin zifiri karanlık olduğunu anlamıştı. Kalın bulutlar ayı örtmüştü ve tepede yolunu aydınlatacak bir tek yıldız bile yoktu. Yönünü bulabilmek için belirleyebileceği tek nokta manastır ve katedralin kulesiydi. Simsiyah gökyüzünde, tam tepede görebildiği daha koyu renk silüetler.

Şehri ve The Angel'i geride bırakırken, ne yazık ki tepelerdeki sis artmaya başlamıştı. Tepeye tırmandıkça sisin içine daha çok giriyordu ve artık manastırı görmesi zorlaşmıştı. Arada sırada ay bulutların arasından çıkarsa, ona bir şans veriyordu.

Bu karanlığın ortasında tırmanırken, Bletchley'in yüz metre kadar önünde tırmanmaya devam ettiğini gördü. Flick onu kaybetmediği için şükretti. Bir gayretle kendini tırmanmaya zorladı ve ay tekrar kaybolurken yavaşladı. Yoğun bir sis tabakası onu daha da yavaşlamaya zorluyordu.

Ay yeniden ortaya çıktığında, Flick yokuşun yukarılara baktı ve ancak Bletchley'in hantal vücudunu gördüğünde rahat bir nefes alabildi.

İyice tırmanmış, tepeye çıkmıştı. Neredeyse manastıra varmak üzereydi. Neyse ki sis tabakası onun olduğu yerde biraz dağılmıştı da Flick, Bletchley'i rahatça görebiliyordu. Birden, hedefinin manastır değil de, manastırın batı duvarına gelmeden, alt yoldaki üç ağacın etrafını saran çalılık olduğu anlaşıldı.

Flick acele etmemeliydi. Bletchley'in patronlarıyla buluşması

birkaç dakikadan fazla sürerdi. Onlara görünme tehlikesini göze alamazdı. Acele etmeden, sessizce yaklaşmalıydı.

Bulutlar onunla işbirliği yapıyor, hem arada Bletchley'i görmesine izin veriyor hem de onu gözlerden saklıyordu. Bulutlar ayı tekrar örtünceye kadar Bletchley'in ortaya çıktığını görmemişti. Bu arada tüm yokuşu gözden geçirmişti ama başka kimse yoktu.

Kendi kendine Bletchley'in mutlaka çalılarının arkasında olması gerektiğini söyleyip duruyor ve son bir gayretle sessizce oraya doğru tırmanıp çalılarının gölgesine sığınmak için uğraşıyordu.

Kulaklarını açıp dinledi. Boğuk bir sestən başka bir şey duymadı. Bulutlar çekilip ay ortaya çıkınca, etraf birden aydınlandı. Flick bunu bir işaret olarak algıladı.

Korkudan kasıklarına sancı girmişti. Artık geri çekilemeyeceği kadar ilerlemişti. Bletchley ve buluşacağı kişi her kimse, onların dikkatini çekmemek için kırık dal parçaları ve kuru yapraklara basmamaya ya da başka bir harekette bulunmamaya çalışarak, çalılarının ötesini görebileceği bir yere geldi.

Başarmıştı. Bletchley ve arkadaşı onun varlığından haberdar değillerdi.

Aslında etraflarında olan biten hiçbir şeyden haberleri yoktu. Kararlılıkla işlerine bakıyorlardı.

Çalılarının kenarında duran Flick, buluşmayı izlemek için onlardan yana baktığında önce şaşkınlıktan donakaldı, sonra gördüklerinden tiksindi.

Bayan Bletchley sırtüstü yere uzanmış, eteklerini beline kadar kaldırmıştı. Tombul, beyaz kalçaları olduğu gibi meydan daydı. Bacaklarını Bletchley'in aynı derecede tombul ve çukurlu çıplak kalçasına dolamıştı. Bu kalçalar, ritmik bir şekilde kalkıp iniyor ve kaba etleri kadının içine girip çıktıkça jöle gibi sallanıyordu.

Cinsel tecrübesi olmadığı halde Flick onların ne yaptıklarını anlamıştı. Hayvanların birleşmelerine tanık olmuştu ama insan-

ların bunu yaptıklarını hiç görmemişti. Uzunca bir süre transa geçerek, dehşetle onları seyretti.

Duyduğu sözcükler yarışla, atlarla ya da duymayı beklediği isimlerle ilgili şeyler değildi. Bunlar inlemeler, kesik çığlıklar ve şaplaklardan ibaretti.

Şahit olduklarından tiksinierek dişlerini sıkıp çalıların yanından uzaklaştı. Gözlerini yerden kaldırmadan yokuş aşağı hana doğru yürüyordu.

Tüm bu uğraşlarına ve aldığı risklere karşılık bu olanlar inanılmazdı!

Aklı başka yerdeyken Demon'ı görünce öyle bir çığlık attı ki Bletchley'in duymaması imkânsızdı. Kesinlikle yanlış zamandı.

“Olamaz!”

Sisin arasına girdi ve koşarak ona gitti.

Burnu göğsüne çarpmıştı, kendini yumuşak boyunbağının altına gömdü. Bağırarak için nefesini tuttu ve hatırladığı o kokuyu içine çekti. Demon, güçlü kollarıyla ona sarılarak sakinleştirmeye çalıştı. Flick başını kaldırıp ona baktı.

Göz göze geldiler. “Nerede...”

“Şşşşt!” Demon'un kollarından kurtulup, başıyla çalıların arasını işaret etti. “Bletchley çalılarının arkasında.”

Demon dikkatle onun yüzüne bakıyordu. “Orada mı?”

Flick gözlerini kaçırarak başıyla onayladı. Sonra hana doğru yürümeye başladı. “Bir kadınla beraber.”

“Demon, önce çalılıklara sonra aceleyle yürümeye devam eden Flick'e baktı. “Ah.” Bir an için dudak büktü. Sonra kıza yetti. “Aslında, “diye çıkıştı, “buraya Bletchley'in ne halt yediğini öğrenmeye gelmedim.”

Kız hemen yanıt vermedi, sadece yürümeye devam etti. “Onu buraya kadar takip ettim. Sen Londra'daydın. Yarına kadar da dönmeyecektin.”

“Fikrimi değiştirdim, iyi de olmuş. Eğer yarın dönmeye kalksaydım, Tanrı bilir başına neler gelirdi.” Bunları onu

uyarmak için değil, dehşete düşmüş bir halde söylemişti.

Flick hiç de pişman olmuşa benzemiyordu. Çalılıkları gösterdi. “Bletchley’in şebekeden biriyle buluşmadığı açık, başım belaya falan da girmezdi.”

“Korkman gereken kişi Bletchley değil.” Demon’ın ses tonu tehlikeli bir biçimde alçalmıştı. “O hiç senin başını belaya sokacak biri olmadı.”

Flick birden ürperdiğini hissetti. Demon onu bileğinden tutuyordu. Kurtulmaya çalıştıysa da, Demon’ın parmakları öyle güçlüydü ki, bunu yapamadı. Bunu umursamamaya karar verip, başını kaldırdı ve onu yokuş aşağı sürüklemesine izin verdi.

Aşağı inene kadar konuşmadılar, avluya yaklaşırlarken araları iyice gerilmişti. Kalabalık iyice azmış, kabalaşmış, içkinin de etkisiyle herkes çığırından çıkmıştı. Burası kesinlikle genç bir kızın girebileceği bir ortam değildi.

Demon, meşalelerin aydınlattığı alanda durdu. “Nasıl dışarı çıktın?”

“Yan kapıdan.” Flick kapıyı gösterdi.

Demon, onun kapüşonunu çenesine kadar indirdi. “Başını kaldırma.” Kolunu beline dolayıp, onu tehlikeli bölgeye soktu ve kapıdan içeri girdiler.

Kapıdan geçip merdivenlere gelene kadar başını kaldırıp bakacak vakit bulamamıştı zaten. Yukarı çıkarken Demon onu takip etti. Birinci kata geldiklerinde tısladı. “Odan nerede?”

Flick koridoru gösterdi. “Giriş kapısının tam üstünde.”

Odaya doğru hamle yaptı ama Demon onu belinden kavrayıp çekti.

Flick tartışmamaya ya da çırpınmamaya karar vermişti. Kapıdan içeri girerlerken Demon’ın yüzündeki ifade onu korkutmuştu. Yüz ifadesi hep sertti ama şimdi adeta taş kesilmiş gibiydi. Tavizsizdi.

Aşağıdaki cümbüşün sesleri yukarıya kadar geliyordu. Ön taraftaki odalara giden koridor hemen merdivenin önünden başlıyordu.

Birden Demon gerildi. Flick başını kaldırınca dört adamın sarsak sarsak merdivenlerden çıktığını gördü. Taşkınlık yapan kabadayı tiplerdi bunlar ve Flick istemsizce Demon'a yapıştı. Demon yavaşladı, durdu ve dönüp, kendini ona siper etti.

Dört adam birbirleriyle itişe kakışa ters yöne saptılar. Onları görmemişlerdi.

Aşağıda bir gürültü daha koptu.

Demon belli belirsiz bir küfür savurduktan sonra kollarını ona dolayıp aceleyle koşturmaya başladı.

Flick ağzını açmıyor, hiçbir şeyi itiraz etmiyordu. Mırıldanacak dahi olsa onu omuzlarına atıp yoluna devam edeceğini biliyordu.

Sonunda odasının önüne geldiler. Rahat bir nefes alarak, cebinden anahtarını çıkardı.

Demon, anahtarı bir hamlede ondan alıp kilide soktu ve kapıyı çarçabuk açtı.

Kaba bir şekilde kapı eşiğinde durup ona yol verdi.

Flick ağzını açmadı. Gözlerini kıstı, başını kaldırdı ve odaya girdi. Dosdoğru şöminenin yanına gitti ve bir hışımla Demon'a döndü. Ellerini önünde kavuşturmuş, başı dik, gözleri parlayarak kendini savunmaya hazırlanmıştı.

Demon, onun arkasından odaya girip kapıyı kapattı fakat kapının mandalını tutup bekledi. Mavi gözleriyle kıza baktı, onu tepeden tırnağa süzdü, sonra o sert bakışlarını yüzüne dikti.

Flick hiç bozuntuya vermemişti. Demon bu fark edince aslında biraz rahatladı. Çalıların arkasında Bletchley'i ne halde gördüyse, bundan ciddi şekilde etkilenmemişti. Şu anda tüm ilgisi Demon'ın üzerindeydi, bu çok akıllıcaydı doğrusu. Şu an için kesinlikle Bletchley'den daha tehlikeliydi. Göz göze geldiler. "Burada kal, gidip Bletchley'in kadınla buluşmasından sonra başka bir görüşmesi daha var mıymış diye bir bakacağım." Sesinin tonu kendine bile tuhaf gelmişti. "Ve," diye ekledi, "Gillies'le konuşmam lazım."

Birden kızın yanakları pembeleşti. Bakışları derhal savunma-

ya geçti ve gözleri parladı. “Buraya gelme fikri tamamen bana ait. Gillies nezaket gösterip beni yalnız bırakmamak için geldi.”

“Senin fikrin olduğunu biliyorum.” Demon, kendi sözlerindeki sakinliğe şaşırmıştı. Sesinde en ufak bir öfke belirtisi yoktu. “Gillies asla seni buraya getirmeyi önerecek kadar bile akılsız olmaz, müsabaka için toplanmış böyle bir kalabalığın ortasına.” Birden öfkesini kontrol edemeyeceğinden korkmuştu. “Gillies yalnızca benim emirlerime uydu ve seni bir an bile yalnız bırakmadı. Gidip de ona çıkışacak değilim.” Bakışlarını kaçırdı ve yavaşça, “Benim öfkem Gillies’e değil,” dedi.

Bir süre birbirlerine baktılar. Sonra Demon kapıya gitti. “Birazdan dönerim.”

Kapıyı açıp dışarı çıktı, sonra kapatıp kilitledi.

Flick kilidin yuvasında döndüğünü duymuştu. Ağzı açık, kolları iki yana düşmüş vaziyette kapıya bakakaldı.

Öfkelenmişti.

İşte böyle! Onu odasına koy, üstüne bir de kilit vur ve sen de!..”

Yumruklarını sıkıp gözlerini yumdu ve öfkeli bir çığlık kopardı.

İki saat sonra, Demon hanın birinci katındaki loş koridora dönmüştü.

İki genç delikanlıyı, içtikleri biranın da etkisiyle Flick’in kapısında serenat yaparken buldu. Birden adımları hızlandı ve delikanlılar ne olduğunun farkına varamadan öfkeyle soluğu yollarında aldı.

Delikanlılar ürkmüş kedi gibi sıçradılar.

“Offf!”

“Aaah!”

Sonra gözlerini kırıp aptal aptal sırttılar.

“Bu odada nefis bir dul var.”

“Onun dışarı çıkıp bizimle biraz oynaşması için uğraşıyoruz, bilirsin.”

İlki tekrar gözlerini kırparak, miyop bakışlarını Demon'a çevirdi. "Sen de bize katılmak mı istiyorsun?"

Demon yeterince kabalaşarak, onları bu fikirlerinden vazgeçirdi. Düşe kalka kaçmaya başladılar. Egoları yerle bir olmuş, kulakları acı içinde, kışkırlarında da Demon'ın hayli büyük ayaklarının izleriyle uzaklaştılar. Flick'in odasına girmeden önce onlara son kez baktığında çoktan aşağıya indiklerini görmüştü. Karanlıkta anahtarı kilide sokmak için birkaç deneme yapması gerekti, sonunda başardı. Doğrulup anahtarı çevirdi, kapıyı itti ve içeri girdi.

İçgüdüsel refleksleri olmasaydı, sol tarafından kafasına inmek üzere olan ağır toprak sürahiyi fark edemeyecekti.

Flick, ayak parmaklarının ucunda durmuş, sürahiyi sımsıkı kavramışken onu gördü. Karanlıktı.

"Ah. Sensin."

Sürahiyi Demon'a bırakıp döndü ve odanın öbür ucuna gitti. Şöminenin önünde durdu, kollarını kavuşturup bekledi. Alevler içeriyi biraz aydınlatıyordu.

Demon o saldırgan ve isyankâr yüz ifadesini takındıktan sonra kapıyı kapattı. Kapıyı kilitleyip, sürahiyi kenara bırakırken Flick öylece bekliyordu.

Sonunda su koyuverdi.

"Beni buraya kilitleyip gittin ve o... başıma musallat oldular!" El kol hareketleri yapıyordu. Gözleri öfkeden parlamıştı. "İki saat boyunca onların bitmek bilmeyen o mart kedisi gibi bağırışlarını dinlemek zorunda kaldım. Yok, yok -şiiirleri de unutmamalıyım. O şiiirleri nasıl unutabilirim ki?" Kollarını havaya kaldırdı. "Korkunçtu! Kafiye bile yoktu."

Öfkeden deliye dönmüştü. Demon onu izliyordu.

"Her neyse." Birden öfkesini bastırıp, kısık gözlerini Demon'a dikti. "Bletchley nereye gitti?"

O berbat, kafiyesiz şiiirlere maruz kalması dışında gayet iyi görünüyordu.

“Lavaboya ve oradan da odasına.” Eldivenlerini şifonyerin üzerine atıp, yukarıyı gösterdi. “Çatıda.” Paltosunu çıkarıp sandalyelerden birinin üzerine atarken, odada pek çok mumun yandığını fark etti. Flick karanlıkta kalmaktan sıkılmış ve kendini böyle daha güvende hissetmiş olmalıydı.

Flick yeniden kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatıp ona baktı. “Kimseyle konuşmadı mı?”

Demon etrafına bakındı. Oda oldukça geniş ve konforluydu. Kaliteli mobilyalarla döşenmişti. Yatak battal boydu ve el değmemiş çarşaflarla yapılmıştı. “Aradığımız cinsten kimseyle konuşmadı. Sıradan pisuar muhabbetinden başka bir şey duymadım.”

“Hımm.” Demon kendisine ağır ağır yaklaşırken, Flick kaşlarını çatmış hareketsiz bir şekilde duruyordu. “Belki de buraya sadece müsabaka için gelmiştir.”

“Öyle görünüyor.” Bakışlarını kızın yüzüne dikip, tam önünde durdu. Flick, kaşlarını çatmış bakıyordu. İfadesi değil ama bakışları hâlâ öfkeliydi. Demon onu seyretti.

Biraz sonra kız sordu. “Ne düşünüyorsun?”

Seni soymayı, yatağa atmayı ne kadar çok istediğimi ve sonra da...

“Senin şu inatçı kafana, bir başına buralara gelip de uğursuz adamların peşine düşmek fikrinin nasıl girdiğini merak ediyordum. Benim ya da bir başkasının nerede olduğunu hiç umursamadan hem de.”

Umursamamış ve başını daha da dikleştirmişti. Demon, onu çenesinden tuttu.

Kızın gözleri irileşti ve bakışları ateş saçmaya başladı. “Beni asla, o uğursuzu senin takip etmeye hakkın olduğu kadar benim de takip etmeye hakkım olmadığına ikna edemezsin.”

Demon bir kaşını kaldırırken gözleri kızın dudaklarına takılmıştı. “Öyle mi?”

“Evet!”

Hafifçe tebessüm etti. Eğlendiği için değil, kız ona başkal-

dırdığı için gururlanmıştı, bu tür bir meydan okumaya çoktan hazırды. Kızın çenesini biraz daha kaldırıırken, başını ona doğru eğdi.

“Belki de bunu sınamalıyız.”

Sözleri kızın dudaklarında boğuldu. Sıcak nefesi kızın dudaklarını canlandırıp onunkilere karşılık verene kadar kalbinin atmadığını sanmıştı.

Kız ona sıkıca sarıldı ve sonra tamamen kendini bıraktı. Demon sertleştiğini hissederken, kızın dudakları onunkilerin arasında yumuşacıktı. Bu konuda henüz çok tecrübesiz olsa da -öpüşmeye, dudaklarını ona teslim etmeye, ağzının içinde olmasına- istekliydi, içgüdülerini dinleyerek anında öğreniyordu. Tecrübeli kadınların oyunlarından hiçbirini bilmiyordu. Onda hile, rol yapmak yoktu. Taze çekiciliğiyle, masum çabaları Demon’ı çok etkilemiş, adeta esir almıştı.

Demon ne yaptığını iyi biliyordu. Onun aklına başka şeyler sokarak, düşüncelerini uğursuzlardan, Bletchley’den ve şebeke- den başka tarafa çekmişti. Daha heyecanlı, daha ayartıcı şeyler. Onu hayata döndürmüştü. Böylece sadece onu merak edecek ve zamanını o uğursuzları düşüneceğine, bir tek onu düşünerek geçirecekti. Kolunu beline doladı ve onu kendine biraz daha yaklaştırdı.

Kasıtlı olarak daha şiddetli öptü.

Flick, başını arkaya atmış, dudaklarını aralayarak ona tatlı tatlı karşılık veriyordu. Demon onu sımsıkı kendine bastırduğında, dolgun göğsü Demon’ın vücuduna değiyor, kalçaları bacaklarının arasında sıkışıyordu. İçinden geçenlere gem vurarak Demon kızın dudaklarını daha da araladı ve ona özgürce sunduğu tadın keyfini çıkarmaya başladı.

Kızın bu baskın tadı -hafif ve taze, baştan çıkarıcı- aklını başından alıyor, tüm duyularını harekete geçirip, içindeki şehveti uyandırıyor. Demon tüm bu dürtüleri bastırıp basit zevklerin peşinde kızı öpmeye devam etti.

Onu böyle davranmaya iten ne öfke ne de kızı tehlikeden uzak tutma düşüncesiydi. Bu, tüm kanında dolaştığını hissettiği basit bir istekten başka bir şey değildi.

Bletchley'i izleyip, Gillies'le konuşarak geçirdiği saatler boyunca öfkesi dağılmıştı. Kızın göze aldığı riskleri düşünmekten de vazgeçmişti. Derin bilgisi ve hayat tecrübesi ona sakin düşünmeyi öğretmişti. Kızın bakış açısıyla değerlendirence bazı şeylerin farkına varmıştı. Müsabaka bir yana, Flick kendini buraya gelmeye mecbur hissetmişti.

Bunu anlayabiliyordu. Onaylamıyordu ama bu başka bir konuydu. Duygusal bir bakış açısı. Öfkesi dağılmıştı ama hâlâ kendini gergin hissediyordu. Öfke, sadece altta yatan daha derin duygularının bir dışavurumuydu. Bunlardan biri de korkuydu.

Cynster erkeklerinin hiçbirisi bu korku denen duyguyla baş etmeyi bilmezdi. Bu konuda fazla tecrübesi yoktu ve şu anda hissettiklerinden de hiç hoşlanmıyordu. Korkusunun merkezinde Flick vardı ve şu anda irdelemeyi düşünmediği konulardan biri de buydu.

Evlendiği zaman da böyle olacağını bilse, bunu yapmadan önce bir kez daha düşünürdü. Hatta belki de üç kez düşünürdü. Ama ne yazık ki artık çok geçti; Flick'ten ve onunla evlenmekten vazgeçmesi mümkün değildi.

Bu düşünce onu nefessiz bırakmıştı sanki. Derin bir nefes aldı ve o nefesle birlikte burnuna Flick'in kokusu geldi -elma çiçeği ve lavanta karışımı- ve bu koku öylesine masumdu ki ruhuna kadar işlemişti. Savunma mekanizmaları ne kadar güçlü olursa olsun, bir anda tüm yelkenleri suya inmiş ve vücudu arzuyla titremişti.

Bu duygu, bu tatminkâr deneyim olmadan, kısacası Flick olmadan yaşamak artık onun için imkânsız sözcüğünün tanımını haline gelmişti.

Hiç konuşmadan, parmaklarını onun saçlarının arasında daldırdı ve bu sırada elinin tersine değen elbisenin kumaşı iliklerine kadar titremesine neden oldu. Dudaklarını kızın dudaklarından

ayırmadan, başını biraz daha eğdi, kızın başını geriye yatırıp eliyle dengeledi ve onu bu şekilde sımsıkı tutup dilediği gibi öpmeye başladı. Şimdi daha derin, daha tutkulu öpüşüyorlardı. Flick, daha önce hiç deneyimlemediği bir dünyada dolanıyor, adeta hiç gezmediği patikalarda yürüyordu.

Ancak Demon, kontrolü elinden bırakmamak zorundaydı.

Bir anda her şeyin kontrolden çıkmak üzere olduğunu fark ettiğinde şaşırdı. Bedeninin bu denli aç olduğunu kendi de bilmiyordu. Dudakları birbirinin içinde erimiş, kıvama gelmişti. Birden, taş kesilmiş bir biçimde, zorla kendini geri çekti.

Nefessiz kalmıştı. Başının en son ne zaman böyle döndüğünü hatırlayamıyordu. “Immm...” Demon gözlerini kırpıştırdı. “Saat ikiye kadar buradayız. Sonra gideceğiz. Seni eve ben bırakacağım.”

Bir yandan Bletchley’i izlemesi lazımdı.

Flick, gözkapaklarını Demon’ın dudaklarını görebileceği kadar aralayıp, başıyla onu onayladıktan sonra, iki eliyle uzanıp Demon’ın yüzünü kendine yaklaştırdı. Demon’ın onu neden öptüğünü artık gayet iyi biliyordu –onu kontrol altında tutmaya, zayıf ve işleri aksatan, uysal biri haline getirmeye çalışıyordu. Evet, zayıf ve işleri aksatıyor görünebilirdi, rahatlıkla kafası da karışabilirdi ama uysal olabilir miydi? Onun yanında, kalçaları birbirine dayandığı zaman bedeni ve duyguları tamamen kontrolden çıksa bile bu tamamen kendini kaybedeceği anlamına gelmezdi.

Onu dilediği kadar, dilediği şekilde öpebilirdi. Eğer saat ikiye kadar burada kalmaya karar verdiyse, Flick bu değerli dakikaları boşa geçirmemek için hiçbir sebep göremiyordu.

Demon’ın onu öpmesi Flick’e inanılmaz haz veriyordu. Dudaklarının dudaklarında gezinmesi, dilinin ağzının içinde dolaşması son derece heyecan vericiydi. İçi kıpır kıpır oluyor ve vahşi duyguları açığa çıkıyordu. Bu kıpırtının nedenini tam olarak bilemese de gerisini hiç umursamıyordu. Demon tecrü-

beliydi, dudaklarıyla, onu sımsıkı kavrayan kollarıyla bunu ona hissettiriyordu. Çekiciydi, baştan çıkarıcı ve tam anlamıyla büyüleyiciydi.

Dudaklarını ona yeniden sundu. Ve Demon yine geri çekildi. Hareketlerini, açlığını bastırıyor, kızın bunları görmesine izin vermiyordu. Ama Flick, bunu göremese de kasılan güçlü kollarından ve yüzündeki gerginlikten onun ne hissettiğini anlayabiliyordu. Yine de Flick'le kendi derin tecrübesi arasına bir set çekmişti. Flick'in asla aşamayacağı bir setti bu. Demon ne düşünürse düşünsün, Flick'in onun yanındayken bir okul çocuğundan farkı yoktu.

Flick yüzüstüce, uzanıp onu öpmeye devam etti. Onu baştan çıkarıp çıkaramayacağını merak ediyordu. Dudaklarıyla onun dilini sıkıştırıp emmek, ilk başarılı girişimi olmuştu. Demon'un dikkati dağılmış ve anında karşılık vermişti. Bunun üzerine parmaklarını Demon'un ensesinde birleştirip, onu okşamaya başladı ancak...

Demon aniden başını kaldırıp derin bir nefes aldı. Gözlerini kırıştıtarak Flick'e bakıyordu. "Hancı senin yüzünü gördü mü?" Sesi titrek çıkıyordu ve aklı biraz karışmış gibiydi.

"Hayır." Flick parmaklarını Demon'un saçlarına dolayarak ona yaslandı. "Yüzümde hep peçe vardı."

"Hımm." Başını eğip dudaklarını bir süre Flick'in dudaklarında gezdirdi. "Herkes elini ayağını çektiğinde, aşağı inip hesabını ödeyeceğim. Resepsiyonda sabaha kadar biri durur nasıl olsa. Sonra da buradan gideriz."

Onu onaylamaya gerek görmedi. Ellerini omuzlarından indirirken, Demon onu yeniden öptü. Dilinin ağzında dolaştığını hissediyordu. Tüm geceyi Demon'la öpüşerek geçirebilirdi. Vücudunu ona iyice bastırdı. Bu düşünceyi gerçekleştirmek istiyor ama onu kendine daha fazla çekemiyordu, neredeyse ona yapışmıştı, göğsünü, kalçasını ona yaslamıştı ama...

Demon tereddütte kalmıştı, ancak ikiletmeden dudaklarını

kızın dudaklarına yapıştırdı. Bu kez kızın başı dönmüştü, son derece baştan çıkarıcı, aklını başından alan bir öpücüktü bu.

Giderek Demon'a daha çok yaklaşmak ihtiyacı duyuyordu.

Demon direniyordu. Eğer evleneceklerse Flick daha çok şey öğrenmeliydi. Kız kasıtlı olarak uzanıyor ve aceleyle onu öpmek için uğraşıyordu. Tüm bildiği buydu.

Demon kollarını uzatıp onu arkasından sımsıkı kavradı. Ellerin hafifçe belinden aşağıya kaydırıp kalçalarını buldu. Sonra onu, kalçalarının yuvarlakları avuçlarını dolduracak şekilde tutup kaldırdı.

Kızı, yumuşak karnı önündeki kabarıklığa değecek şekilde kendine bastırdı. Şaşkınlıktan değil ama tamamen yeni keşfettiği bir hazdan dolayı Flick'in nefesi kesilmişti. Dudakları Demon'ın dudaklarının arasında sabırsızlıkla kıvranıyordu ve ayak parmaklarına kadar hissettiği derin bir istek duyuyordu. Demon, ona sunulanı aldı ve daha fazlasını istedi.

İkisi birden şehvetin pençesine düşmüşlerdi.

Flick içini titreten bir hazla parmaklarını onun omuzlarına geçirirken, istekleri daha da arttı, Demon sertleştikçe sertleşti. İhtiyaç, istek ve arzu birbirine karışmıştı. Flick artık içindeki o arzuya teslim olmuştu.

Heyecan -bu bir yarış kazanmaktan çok daha iyiydi- ve içini acıtan beklentiler, ayaklarını yerden kesmişti.

Tak tak! Tak!

Sertçe kapı vurulunca kendilerine gelip, öpüşmeyi bıraktılar.

Nefes nefese bir halde gözlerini kapıya çevirdiler.

Demon alçak sesle küfrederek doğruldu. Kapıda kim olduğunu öğrenmeliydi. Bletchley'le ilgili bir şey olmuş olabilirdi. Flick'i yere indirdi. Kızın ayakları yere değdiğinde, isteksizce kızın çekici kalçalarını bıraktı. Onun desteksiz ayakta duramayacağından korktuğu için de beline sarıldı.

Etrafa bakınırken gözü yatakla şömine arasındaki şifonyere takıldı. Gözlerini önce kapıya, sonra Flick'e dikti. Şifonyere da-

yanıp düşmeden durabilirdi. “Orada kal, hareket etme.”

Kapı açılınca Flick’in durduğu yer görünmezdi.

Flick sersem sersem önce Demon’a, sonra da odaya baktı.

Demon onu bırakıp kapıya gitti. Kapıyı açmadan önce kapının yanındaki boy aynasında kendine bir göz attı. Bir küfür daha savurup, üstüne çekidüzen verdi. Ceketini aşağıya çekip, gömleğinin kollarını düzelttikten sonra parmaklarıyla saçlarını taradı.

Gelenin ya Gillies ya da handa çalışanlardan biri olduğunu düşünüyordu. Gelen her kimse, ondan çarçabuk kurtulmaya niyetliydi. Anahtarı çevirip kapıyı açtı.

Eşikte duran kibar beyefendinin yüzündeki gülümseme, Demon’ı görür görmez kaybolmuştu. Handa çalışanlardan biri değildi ama ne yazık ki tanıdık biriydi.

Demon içinden küfrederken, keşke odadaki mumların bir kısmını söndürseydim diye düşündü. En azından Flick ortalarda görünmüyordu. Kapıyı kapatacak kadar aralık bırakarak kaşlarını kaldırdı. “İyi akşamlar Selbourne.”

“Cynster.” Lord Selbourne’un hayal kırıklığına uğradığı belliydi. Memnuniyetsizliği bakışlarından okunabiliyordu. Yine de nezaketini bozmamıştı. “Ben...” Birden, Selbourne’un bakışları Demon’ın omzunun üstünden geriye uzandı ve gözleri açıldı.

Demon dişlerini öyle bir sıkıştı ki kırılacaklarını sandı. Ancak, arkasını dönüp bakmadı.

Lord Selbourne kaşlarını kaldırıp, anlayışlı bir ifadeyle Demon’a bakıp gülümsedi, “... *anlıyorum*.”

Bu tek sözcük pek çok anlama gelebilirdi. Ancak, Demon onun neyi kastettiğini çok iyi biliyordu. İfadesizce, başıyla onu onayladı. “Ne yazık ki geceyi geçirmek için kendine başka bir yer bulmalısın.”

Selbourne içini çekti. “Hayat sana güzel dostum.” Demon’ın arkasını görebilmek için son bir kez eğildi ve sonra gitmek üzere arkasını döndü. “Seni rahat bırakıyorum sevgili dostum, tabii artık ne kadar dinlenebilirsen.”

Demon, dilinin ucuna kadar gelen hayli okkalı bir küfrü yutarak kapıyı adamın suratına çarpmadan kapatmayı başardı. Bir süre ellerini beline dayayıp gözlerini kapıya diktikten sonra, omuzlarındaki gerginlik yerini rahatlamaya bıraktı. Doğrudu, gözlerini kırıştırdı ve uzanıp kapıyı kilitledi.

Anahtarın kilidin yuvasında dönerken çıkardığı ses odada, geri dönüşü mümkün olmayan bir yolculuğun ardından çalan cenaze marşı gibi yankılanmıştı.

Flick dayanamamış ve odanın ucundan, kapıdakinin kim olduğunu görebilmek için uzanmıştı anlaşılan.

Selbourne dağılmış saçları, kırıkmış elbisesi ve Demon'ın öpüşlerinden kızarıp şişmiş dudaklarıyla onu açıkça görmüştü. Daha da önemlisi üzerinde ne pelerini ne de peçesi vardı. Demon ona baktı.

Flick de Demon'a. "Kimdi o?"

Demon ne diyeceğini düşünüyordu. Tekrar kapıya dönüp anahtarı kilitten çıkardı. "Kader. Lord Selbourne kılığında kapımıza geldi."

On Üçüncü Bölüm

Flick, Demon'ı inceliyordu. "Onu tanıyor musun?"
"Ah, kesinlikle." Anahtarı ceketinin cebine koydu ve kızın yanına döndü. "Herkes onu Rattletrap Selbourne olarak bilir."

"Rattletrap mı?"

Demon, kızın tam önünde durarak gözlerinin içine baktı. "Ağzında bakla ısılanmaz."

Flick gözlerini Demon'ın yüzünde, gözlerinde dolaştırdıktan sonra, ağzından sessiz bir *ah* çıktı.

"Bu da demektir ki," diye devam etti, "yarın Londra'nın tüm eğlencelerindeki en önemli konu, Bury St. Edmunds'ta benimle düşüp kalkan şu genç ve alımlı dulun gerçek kimliği olacak."

Flick diklendi, gözleri parlamıştı. "Yine başlama. Beni görmüş olması gizliliğimin ihlal edilmesi anlamına gelmez. Kim olduğumu bilmiyor."

"Ama öğrenecektir." Demon parmağıyla onun burnuna vurdu.

"Bu yüzden Rattletrap her yere davet edilir; toplumdaki yerini böyle koruyor. Hepimizin bütün akılsızca davranışlarını ortaya çıkardığı yetmezmiş gibi, gider bunları bir de hanımların kulaklarına fısıldar."

Flick'le göz göze geldiler. "Senin kim olduğunu öğrenecektir; Newmarket'te herkes seni tanıyor ve ilk bakacağı yer de orası olacaktır. Gillies bu odayı tutabilmek için çevirdiğin dolapları anlattı; şehirde yaşamayan ama buralara yakın oturan ve sevgilisiyle

buluşabilmek için bir odaya ihtiyaç duyan bir kadın tıpkı böyle davranır işte.”

Flick kollarını kavuşturup başını inatla kaldırdı. “Tehlikede değilim.”

“Öylesin.” Demon gözünü kırpmıyordu. “Selbourne senin yüzüne baktığı an, tehlikeye düşmüşsün demektir.”

Flick gözlerini kıstı. Bir süre düşündükten sonra itiraz etti. “Teoride öyle bile olsa, bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Tam tersine, çok şey değiştirir.”

“Öyle mi? Ne mesela?”

Uzanıp kızın elini tuttu. Flick şaşırmıştı. Elini tutup kaldırmasına izin verdi. Diğer elini de yakaladı ve ikisini birden kendi omuzlarına götürdü. Onu kendine yaklaştırdı. Kızın ellerini bırakıp, ona sarıldı.

Flick süratle ellerini Demon’ın omuzlarından çekip, onu itmeye çalıştı. “Ne yapıyorsun?”

Demon ona bakarken, başını eğdi. “Neyin değiştiğini gösteriyorum.”

Demon onu öpmeye başladı –zorlayıcı değil ikna edici, kaba değil ama durmak bilmeyen bir biçimde öpmeye devam etti. Flick teslim olana kadar da onu bırakmadı. Flick direnmekten vazgeçtiğindeyse, onu biraz daha hararetli öptü. Flick de ona her zamanki gibi istekle karşılık vermeye başlamıştı. Demon, kız kalçalarını vücuduna dayayıp sürtünmeye başlayınca, içlerinde alevlenen o tutku ikisini de yakıp kavuruncaya ve nefesleri kesilinceye kadar bunu yapmaya devam etti.

Ancak o zaman başını kaldırdı.

Flick, gömleğinin yakalarından tutmuştu. Aralık duran gözkapaklarının arkasında gözleri alev alev yanıyordu. “Benimle evlenmeyi istemiyorsun. Bunu gerçekten yapmak istemiyorsun.”

Flick bunu söylerken ona sımsıkı yapışmıştı ve bunu inarak söylememişti. Demon’ın gitgide azan dürtülerine bakıp, Demon’ın ne istediğini bilmesine de olanak yoktu zaten. Onu

tahrik etmek için söylemişti. Fakat... Ne kadar heyecan verirse versin, onunla sırf bunun için evlenmek istemiyordu. Demon'la evlenmek istemesinin sebebi bundan öte bir şeydi. En azından başka bir sebebi daha vardı. Daha önemli bir sebep.

Demon'ın yüzü gerginleşti. Flick de aynı derecede gergindi. Demon, mavi duru gözleriyle onu süzüyordu. Flick'in dudakları zonkluyordu. Pervasızca bakışlarını Demon'ın dudaklarına dikti. Kendisi gibi kıvrak, zeki ve çekici dudaklarına. O dudaklar yaklaştı ve kızın dudaklarını okşamaya başladılar.

"Kesinlikle seninle evlenmek istiyorum." Demon ona sarılıp, az önceki gibi kendine yaslarırken titreyen dudaklarıyla söz verdi. "Seninle evleneceğim."

Demon onu tekrar öptü. Bu defa vahşileşmişti. Ve ateşliydi. Flick, mest olmasının üstesinden gelebilirdi ama bu her yanını yalayan sıcaklık, bu kavurucu ateş yok muydu —dayanamıyordu. Başa çıkamayınca keyfini sürmeye karar verdi ve Demon'ın dudaklarını kana kana içti. Damarlarında, organlarında ve beyninde bir kor parçası dolanıyordu sanki.

Demon gibi o da yanıyordu. Demon'ın her dokunuşunda, her öpüşünde cayır cayır yanıyordu ama bir türlü doyamıyordu. Bacakları titremeye başlayıp, cesareti kırıldığında, aklı başına geldi ve içinden kendine söylenmeye başladı. Bu şekilde onunla evlenmeyi kabul ederse, onu kendine nasıl âşık edebilirdi?

Onu nasıl durduracaktı peki?

Demon tüm bu sorulara yanıt olarak onu daha da hararetle bir şekilde öptü. Flick'in başı dönüyordu. Sanki tüm iskeleti un ufak olmuşçasına ağırlığını ona bırakmış, onun güçlü kollarına teslim olmuştu. Onun sıcaklığında erimişti.

"Hep seninle evlenmeyi hayal etmiştim."

Sözcükler ağzından kısık bir sesle çıkmıştı. Demon onu doğrultup birkaç adım geri gitti. Kalçaları şifonyere dayanmıştı.

"Sahi mi?" Flick nefes nefeseydi. Gözlerini açık tutmaya çalışıyordu.

“Hıı hıı.” Demon onu şifonyere dayayıp geri çekildi.

Demon’ın sıcaklığı olmayınca, birden dengesini kaybetmişti. Derin bir nefes alırken, Demon’ın ceketıyla yeleğini çıkarıp yanındaki bir sandalyenin üzerine bıraktığını gördü. Demon ona döndü ve sıkıca belinden kavradı.

“Evlendiğimizi mi hayal ettin?” Flick buna inanamıyordu.

Demon’ın yüzünde kararlı bir gülücük beliriverdi. “Daha çok zıfzıf gecemizi hayal ettim.”

Kızı kendine çekti. Flick, onun bakışlarındaki ifadeden emindi. Gözlerini kocaman açarak, ellerini onun göğsüne koydu. “Hayır. Sırf bu nedenle evlenmek hakkında ne düşündüğümü biliyorsun.”

Demon onu daha fazla zorlamadı, kendine daha fazla yaklaştırmadı ve öylece durup direncinin kırılmasını bekledi. Bu sırada başını eğmiş, onu usul usul çenesinden, kulak memelerinden öpmeye devam ediyordu. Sonra dudaklarını biraz daha aşağıya kaydırarak, kulaklarından boynuna geldi ve dudaklarıyla hassas noktaları okşamaya başladı.

Flick titredi.

“Benimle evlenmek bu kadar zor mu?”

Bu sözcükleri kızın kulağına fısıldadıktan sonra geri çekilip, gözlerinin içine baktı.

Yüzleri birbirine o kadar yakındı ki birbirlerinin nefesini soluyorlardı. Flick, o kocaman gözleriyle Demon’ın ciddi bakan koyu mavi gözlerine ve sonra da çekici yüzüne baktı. “Hayır.”

Demon hiç kıınıldamadı, onu kucaklayıp zafer çığılıkları atmadı ya da böbürlenmedi. Öylece bekledi. Flick onun gözlerini, yüzünü inceledikten sonra bir nefes aldı. Etraflarındaki her şey parıldıyordu, kendilerini capcanlı ve çok güçlü hissediyorlardı. Flick, Demon’ın onu baştan çıkardığını biliyor, bakışlarından verdiği tüm sözleri ve daha fazlasını okuyabiliyordu. Elini kaldırıp, parmağını Demon’ın çenesinden dudaklarına kaydırdı. Derin bir nefes daha aldıktan sonra, ayak parmaklarının ucunda yükselerek dudaklarını dudaklarına değdirdi.

Bir çılgınlık -tatlı, baş döndürücü, içinden gelen bir çılgınlıktı bu- aniden onu esir almıştı. İhtiyaçlarını dindirme arzusuyla hareket ediyordu. Şu anda onu yöneten dürtüleri, saf ve katıksız dürtüler. Bu dürtülerin onu nereye götürebileceğine dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Ama Demon'ı öptü; davetkâr, cesaretlendirici ve meydan okuyan öpücüklerdi bunlar. Onu saran güçlü kollara sığınmıştı. Kucağına gömülmüş ve onun öpüşlerine teslim olmuştu.

Yeniden ateşe düşmüş ve bu defa alevlerin tam ortasında kalmıştı.

Demon, onun dizginleri elinden bıraktığının farkındaydı. Bir hedefi olmadan rüzgâra kapılmış gidiyordu. Bu kadarı yeterdi. Demon, onu yavaşça dizginleyip hızını keserek, onunla yan yana gidecek ve istediği yöne götürecektir tecrübeye sahipti.

Kafasında detayları oluşturup, nerde ve nasıl sorularını yanıtlayarak plan yapması çok az zamanını aldı. Kızın vahşi ve ısrarlı öpüşleri karşısında acıyla kıvranıyordu ama bu onun en son düştüğü şeydi. Ne kadar vahşi olursa olsun, bir bakireyle sevişmemişti. Flick onu sınırlarını denemek istercesine zorluyordu.

Demon, onu öpmeyi bırakıp, belinden kavradığı gibi kaldırdı ve şifonyerin üstüne oturttu. Kendini tutabildiği için Tanrı'ya şükrediyordu. Şifonyer tam istediği yükseklikteydi.

Flick şaşkınlıkla ona bakakalmıştı. Şimdi yüzleri aynı hizaya gelmişti. Göğsü şişmişti. Eteğinin ayrılmış bacaklarının üzerinde gerilmiş olduğunu fark etti. Alalecele bacaklarını bitleştirip eteğini düzeltti. Saçları dağılmış, dudakları tahriş olmuştu. Gözlerinde vahşi bir ışıltı kalmıştı. Demon'a baktı. "Ne..." Durup derin bir nefes alma ihtiyacı duydu. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Demon onu yatıştırarak şekilde hafifçe tebessüm etti ama gözlerindeki şehvet pırıltılarını yok edemezdi. Gözlerini kızın gözlerine dikip ona yaklaştı. Bacaklarını onun dizlerine dayayarak hareket etmesini engelledi. Bakışlarını kızın memelerine kaydırdı. "Seninle sevişeceğim."

“Ne?” Demon, en üstteki düğmesini açarken, Flick yerinden fırlayacak gibi duran göğüslerine baktı. Şimdi bir sonraki düğmeye geçmişti. Flick iki eliyle onun bileğine yapıştı. “Komik olma.”

Onun bu kadar ileri gidebileceğini düşünmemişti. Akli karışmış, aşk ateşiyle kavrulmuştu. Şu an hiçbir şey düşünemiyordu. Onu bileğinden tutup kuvvetle itiyordu ama ellerini üzerinden çekemiyordu. Demon düğmelerini çözmeye devam ediyordu.

“Yarın akşamdan sonra, herkes geceyi senin yatağında geçirdiğime inanacak. Bu yüzden bunu yapmakta bir sakınca görmüyorum.”

Alev alev yanan mavi gözleri birbiriyle buluştu. Her ikisinin de bakışları cezbedici ve vaat doluydu. Flick, Demon’ın bakışlarını güven verici bulmuştu.

Güven verici mi? Aklını kaybediyor olmalıydı, çünkü Demon aklını çoktan kaybetmişti.

Aynı alçak ve baygın, günahkâr ses tonuyla “Ayrıca,” diye devam etti Demon, “benimle evlenmeyi kabul etmek için toplumsal kurallardan daha başka sebeplere ihtiyacın olduğunu da açıkça belirtmiştin.” Son düğme de açıldığında Demon bakışlarını onun gözlerine dikti. “Buna cevabımın ne olacağını bir düşün.”

İki eliyle kızın yüzünü tutup, dudaklarına kapandı. Flick, onu reddetmek için çırpınsa da o denli kuvvetli değildi.

Ancak, Demon’ın öpüşünde hiç zorlama yoktu. Dudaklarını ufak ufak ısıtıyor, usul usul öperek aklını başından alıyordu. Sonunda Flick de dayanamayarak ona sarıldı ve karşılık verdi. Demon’ın zafer kazanmış bir edayla ona baktığını fark etti, ama umurunda bile değildi, o an onun öpücüklerine, dudaklarına, o kor gibi ateşi içinde hissetmeye öylesine ihtiyacı vardı ki. Onsuz yaşayamayacak gibiydi.

Bilmek için yanıp tutuştuğu her şeyi ona Demon’ın öğretebileceğinden emindi.

Demon tüm bunları onaylarcasına onu uzun uzun öperek, onunla oynadı. Onu kışkırttı, yakıp tutuşturdu.

Tüm bedeni alevler içinde kalana kadar Demon onunla oynamayı sürdürdü.

Sonra yavaşladı. Dudakları hâlâ dudaklarındaydı ama artık talepkâr değillerdi. Şimdi tüm dikkatini buna vermiş gibi durmuyordu. Ellerini kızın yüzünden boynuna, oradan da omuzlarına indirdi. Uzun parmaklarını usulca aşağıya kaydırarak hafifçe göğsünde dolaştırdı.

Flick'in tüm vücudu canlanmış, hassaslaşmış ve susamıştı. Gergin bir şekilde öylece bekliyordu.

Demon onu öpmeyi bırakıp geri çekildi. Flick gözleri kapalı, nefes almaya çalışıyordu. Demon usulca göğsünün üst kısımlarını okşadı, sonra biraz daha aşağıya kayarak elbisesinin üzerinden memelerini okşamaya devam etti. Parmaklarıyla meme uçlarını bulduğunda bu hassas uçlar çoktan dikilip sertleşmişti.

Flick nefesini tuttu, dudakları aralandı. Demon memelerini avuçlamıştı. Nazikçe ama bilerek, onlara sahip olduğunu göstermek istercesine okşuyordu.

Flick'in nefesi kesilmişti. Demon onu sakinleştirmek için dudaklarını dudaklarına bastırarak yeniden öptü.

Flick memelerinin iyice dolgunlaştığını hissediyordu. Hem alev alev yanıyor hem de biraz acıyorlardı.

Demon da acı çekiyordu ama bunu görmezden geliyordu. Kızın memeleri ufak ve çok çekiciydi, avuçlarına sığıyordu. Meme uçlarını başparmağıyla işaret parmağının arasına sıkıştırırken Flick iyice kendinden geçmişti. Öpüşleriyle kızı sakinleştiriyor, dikkatini dağıtıyor, meme uçlarıyla oynarken kızı dokuşlarına alıştıırıyordu. Kızın elbisesini aşağı çekip onu çıtırılçılık bırakmak istese de bunu yapmıyordu. Sonunda kız onun ağzının içinde inleyerek hissettiği gerginliğin çıkırından çıktığını belli etti. Demon bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Uyarılmaya başlamıştı.

Kontrollü parmaklarıyla onu usul usul okşayıp sıkarak tatmin etme yoluna gitti. Hem onu hem de kendini.

Dudaklarını bırakıp, ellerini kızın memelerinden çekti ve elbisesinin üst kısmını soymaya başladığında Flick ona hiç itiraz etmedi. Tam tersine, o da Demon'ın düğmelerini çözmek için uzandı.

Bir an tereddüt etti.

Her ikisi de nefes nefeseydiler. İkisi de istek dolu ama kontrollüydüler. Ne yaptıklarının bilincindeydiler. Demon kalbinin her atışında kanın damarlarında dolaştığını hissediyordu. Yavaşça nefes aldı ve kızın aceleyle hareket etmemesi için bekledi.

Flick'in gözleri Demon'ın boğazındaydı, derin bir nefes aldı ve bakışlarını Demon'ın gözlerine çevirdi.

Demon, Flick'in onun gözlerinde ne gördüğünü bilmiyordu. Merakla gözlerinin içinde dolaşan bu bakışların ne keşfettiğini anlamamıştı. O da kızın gözlerine bakıyordu ama kendinde hissettiklerini ifade edecek güç bulamıyordu. Sadece kızın ona engel olmaması için dua ediyordu.

Engel olmak yerine Flick hiçbir şey söylemeden kendinden emin bir dişi edasıyla ona gülümsedi, bu gülümsemede her zamanki masumiyetinin izleri vardı. Neredeyse ciddi bir ifadeyle bakışlarını onun gözlerinden çekip, elbisesinin düğmeleri çözülmüş üst kısmına bakıp açtı.

Demon sersemlemişti, bunu yapmasına izin verdi. Kızın bu gülüşü ve bu hareketi onu yumruk yemiştten beter etmişti. Adeta esir alınmış haldeydi. Bakışlarını kızdan alamıyordu. Flick elbisesini çekiştirerek önce bir omzunu, sonra da diğer omzunu elbiseden kurtardı ve kollarını dışarı çıkardı.

Utanarak, soran bakışlarla Demon'a baktı ve Demon derin bir nefes alıp işe koyuldu.

Elbiseyi kızın beline kadar indirdikten sonra durup ona baktı. Pürüzsüz ve beyaz teninin duruluğunu, çıplak omuzlarının güzel biçimini, narin köprücük kemiğini bakışlarıyla yutarak kıza sarıldı.

İçgüdülerini daha fazlasını yapması için onu zorluyordu; kızın

nabzının boğazında attığını, memelerinin irileştiğini fark etmişti. Memeleri kısmen açıktaydı, uçları kombinezonunun altında kalmıştı. Ne renk olduklarını göremiyordu ama pembeleştiklerini tahmin ediyordu.

Boğulmakta olan bir adamın su yüzüne çıkması gibi nefes almaya ihtiyaç duymuştu. Kızın yüzünü avuçlarının arasına aldı ve onu tekrar tekrar öptü.

Flick öpücüklerle boğulmuştu. Tüm vücudu alev alev yanıyordu ve bu Flick'in hoşuna gidiyordu. Kendini dalgalara bırakmış gibiydi. Eğer yakınlarda bir rüzgâr değirmeni olsaydı, kollarından birine biner ve havalanırdı. Flick kararını verdi.

Demon'ın onu deli gibi arzuladığını biliyordu, bunu yüzünden, mimiklerinden, gözlerindeki parıltıdan anlayabiliyordu. Onun bu arzusu elle tutulabilir, gözle görülebilir, canlı bir şeydi; güneş kadar yakıcıydı. Bu sıcaklık avuçlarından, kollarından ve tüm vücudundan dışarı yayılıyordu. Bunu hissedebiliyordu ve bunun ne olduğunu artık kimsenin ona açıklamasına gerek yoktu. Onu, bir erkeğin bir kadını arzuladığı gibi arzuluyordu. O da Demon'ı aynı şekilde arzuluyordu.

Evlenme konusuna gelince, Demon hâlâ güçlü bir arzunun aşka dönüşüp dönüşmeyeceği hakkında ona bir cevap vermiş değildi. Buna kendi de bir cevap veremiyordu. Ama ondan sıradan bir ilan-ı aşk beklemiyordu. Eğer aşkını ilan edecekse, bunu gerçekten hissederek yapmalıydı; o zaman Demon'a güvenebilirdi. Fakat Demon bunu ancak kızın ne beklediğini bilirse yapabilmirdi ve bunu beklediğini bilmiyordu. Yine de...

Demon'ın gözlerinde o ateşli parıltıdan, o kavurucu arzudan başka bir ışık vardı; dokunuşlarında, öpüşünde, tüm hareketlerinde başka türlü bir şey hissetmişti. Bu ışığı gördüğünde ya da bu hissi algıladığında, ümitleniyordu.

Aşka, onunla aşk üzerine kurulmuş bir evliliğe inanmak istiyordu. Bunun için her şeyi feda edebilirdi. Kader, ona hayallerini gerçekleştirme fırsatı vermişti ve bu ümide sınıksız sarılacaktı. Bu

hayalin gerçek olması için elinden ne geliyorsa yapmaya kararlıydı.

Onunla evlenecekti ama bazı şartları vardı. Onu baştan çıkarmaktan daha fazlasını yapmalıydı, ona evet dedirtmek için arzuyu, tutkuyu ve fiziksel ilişkiyi öğretmeliydi. Ancak, şu anda durup bunları açıklayacak halde değildi. Bu gece onların gecesiydi, ilk geceleri.

Onunla ilk birlikteliğini yaşayacaktı.

Demon tekrar geri çekildiğinde, gülümseyerek kollarını boynuna doladı. Demon onu şifonyere dayarken göz göze geldiler. O sert yüz ifadesiyle kızın yüzünü inceliyordu. Bir kolunu arkaya götürerek, kızı kalçalarından tutup kaldırdı ve elbisesini çıkardı. Flick heyecanın doruğuna gelmişti. Üstünde kalan kombinezon ve iç eteğiyle, Demon'ın gözlerine baktı. Demon tek kaşını havaya kaldırarak, ellerini kızın memelerine götürdü ve onları avuçladı. "Hoşuna gidiyor mu?"

Gözlerini kapatıp başını arkaya atarak nefes nefese cevap verdi. "Evet." Becerikli ellerinin ve parmaklarının memelerinde dolaşp, onları hafifçe sıkmasından müthiş zevk alıyordu. Dokunuşları onu yakıyordu. Dudakları yeniden buluştu. Demon bir eliyle onu sırtından tutup şifonyerin kenarına getirdi.

Flick hiç düşünmeden itaat ediyordu, düşünmek onu aşan bir şeydi, şu anda tek yaptığı hissetmektir. Tüm duyuları özgürce harekete geçmişlerdi, onun kararlarından ve geceden bağımsızlaşmışlardı.

Demon onu özgürleştiriyordu. Öpücükleri onu dünyaya bağlıyordu, bir yandan da hiç bilmediği bir duygu selinde boğuluyordu adeta.

Demon onun dudaklarını büyük bir açlıkla, ısıarak öpmeye başladı. Artık o denli nazik davranmıyorsa da kontrollü sayılırdı. Flick öyle lezzetliydi ki Demon onu bir çırpıda yiyip bitirmek istiyordu. Dudaklarıyla kızın boynuna, çılgınca kalp atışlarının hissedildiği noktaya dokundu. Yaladı ve hafif hafif emmeye baş-

ladı. Kızın nefesinin kesildiğini görünce devam etti, köprücük kemiğine geldi ve oradan da göğsüne indi.

Meme uçlarından biri incecik kombinezonun altında dimdik duruyordu. Demon onu ağzına alınca, kızın nefesinin kesildiğini hissetti. Flick kaçmaya çalışmıyordu ya da ona durmasını söylemiyordu. Bu yüzden Demon onun nefesini kesmeye devam etti. Duraklayıp başını kaldırmadan önce kızın mutluluktan kesik çığlıklar attığını duydu.

Kızın memelerini avuçlayarak, onları tekrar tekrar öptü. Flick mest olmuştu. Demon'ın kaba gücüyle ihtirası yerini yumuşak dokunuşlara ve okşamalara bırakmıştı.

Birden kızı öpmeyi bıraktı. Kendinin de Flick kadar zevk alıp, nefes nefese kaldığını anlayınca şaşırmıştı. Kızın saçlarını arkaya attı, dudaklarını kulağının arkasından aşağılara doğru kaydırma-ya başladı. Bu sırada parmakları, iç eteğinin dantelleriyle meşguldü.

Birdenbire hızlanması şart oldu. Zorunluydu.

Kız iç çekti, zevkten kıvranırken nefes almakta zorlanıyordu. Derken inlemeye başladı ve bu inlemeleri Demon'ı baştan çıkarmaya yetti. Kızın teninin kokusu ona işkence çektiyor, kasıklarında duyduğu fiziksel acıyı arttırıyordu. Eğilip kızın çıplak bedenini tümüyle görmesini engelleyen kombinezona baktı, onu çıkarıp atmak için çoktandır sabırsızlanıyordu, ama tecrübeleri bunu yapmasına engel oluyordu. İlk seferde, tüm vücudunu aydınlatan ışığın altında, bir masanın üstünde çıtırçıplak oturmak onun için fazla olabilirdi.

Şimdiye kadar her şey planladığı gibi gitmişti. Kız birkaç kez onu yavaşlatmış olsa da her şey yoluna girmişti. Onu baştan çıkarmaya çalışmıştı, bu doğrudu. Fakat bu kez daha fazlasını yapmalıydı. Ona nazik davranmalıydı, yalnızca işkence çekecek şekilde uyarıldığı için değil, parmak uçlarına kadar masum olduğu için. Onu bir ya da iki defalığına istemiyordu, onu her zaman için arzuluyordu. Onun ilgisini çekmeli ve aynı zamanda da

saygısını kazanmalıydı. Mümkün olduğunca bunu başarmalıydı, böylece Flick de onu tekrar arzulayacaktı. Onun Flick'i isteyeceğinden emin olduğu kadar büyük bir şevkle ve hevesle, o da Demon'ı isteyecekti.

Flick'in sorguladığı bir başka şey daha -sorguladığı pek çok şey vardı- onu Demon için bu denli cazip kılıyordu.

İç eteğinin dantellerini çıkarmayı başarmıştı, kuşağını çözdü ve eteği yavaşça aşağı itti. Sonra onu hafifçe kaldırıp eteği bacaklarından çekip ayaklarından çıkardı ve elbisesinin yanına fırlattı. Ardından kendi kravatını çözdü ve gömleğini çıkardı, bacaklarının arasına girmeden önce kızın ayakkabılarından da kurtuldu.

Flick, zevkten titreyerek bekliyordu. Başını kaldırıp dudaklarıyla onu davet ederken, Demon'ın boynuna sarıldı. Bu kez Demon ona itaat ediyordu. Demon kızın yönlendirmesiyle, jartiyerlerini çıkarıp, çıplak tenine değmemeye özen göstererek nazikçe çoraplarını indirirken hiç itiraz etmemişti. Flick kendini öpüşmeye öyle kaptırmıştı ki, Demon, onun çoraplarını çıkardığını fark etmiş olduğundan emin olamamıştı. Mum ışığında üzerinde bir tek kombinezonuyla kalmıştı. Bu incecik şey kalçalarının tepesine kadar sıyrılmıştı. Demon onu sardı ve kuvvetle kendine çekti. Flick tam önünde oturuyordu.

İçin için kendini bu işe hazırlamıştı, derin bir nefes aldı ve kızı kontrollü bir şekilde öpmeye devam etti. Kendini kontrol edebileceğinden emin olduğunda, ellerini kızın kalçalarına koydu ve öylece kaldı. Böylece, ellerinin orada olmasına alışması için kıza zaman tanıyordu. Kombinezonu o kadar inceydi ki, aralarında hiçbir şey yok gibiydi. Dokunuşları ve hissettikleri çıplakken olabileceğinden farklı değildi.

Flick arada birkaç kez irkildi ama sonra hemen sakinleşti. O sakinleşir sakinleşmez, Demon ellerini vücudunda dolaştırmaya devam ediyordu. Ellerini kalçalarında, dizlerinde, bacaklarında dolaştırıyor, kaydırıyor, okşuyordu. Büyük bir zevkle kızın vücu-

dunu keşfediyordu. Derken nazikçe ama kararlılıkla dizlerinden tuttu ve bacaklarını ayırdı.

Flick bacaklarını birleştirmede bir süre direndi. Sonra, hem tereddütle hem de istekle Demon'ın bacaklarının arasına girmesine razı oldu.

Demon keyifle derin bir nefes almadan önce bir elini Demon'ın omzundan çekip göğsüne dayadı. Parmakları göğsündeki tüylerin arasına daldığında her ikisi de fazlasıyla uyarılmış durumdaydılar. Flick elini tam kalbinin üzerine koymuştu.

Uzunca bir süre Demon öylece kaldı, tüm dikkatini kıza vermişti. Kendini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Hissettiği bu uyarılma, öncekilerden çok farklıydı.

Aralarındaki her şey öylesine çığırından çıkmıştı, durum öyle gergin, öyle hassastı ki, Demon en ufak bir hata yaparsa, her şeyi berbat edebileceğini biliyordu.

Flick elini onun göğsünde dolaştırmaya başlayınca rahatladı. Kendini iyice dizginleyerek, onu farklı biçimde öpmeye başladı. Flick'i cesaretlendiriyor, rahatlatıyor ve meraklandırıyor.

Onu yavaş yavaş kendine yaklaştırdı. Kız artık masanın en ucuna kadar gelmişti. Ona her yaklaştığında, bacakları biraz daha aralanıyordu. En sonunda bacakları, kombinezonun altında sonuna kadar açılmış ve Demon'ın kalçalarına sarılmışlardı.

Flick ona sonuna kadar açıktı.

Kendine hâkim olarak, içindeki şehvet duygusunu bastırmak üç beş dakikasını aldı. Bir sonraki aşama mükemmel, yaptığı her şey doğru olmalıydı. Hayatında hiçbir şey bu kadar önemli olmamıştı.

Bir elini kızın sırtına koyup onu sıkıca tuttuktan sonra, başını kaldırdı ve öpüşmeyi bıraktı. Ama dudakları birbirine hâlâ çok yakındı. Aralık gözkapaklarının ardından kızın yüzünü inceliyordu. Nazik ama planlı bir dokunuşla, elini kombinezonun eteğinin altına soktu ve o incecik şeyi kalçalarını açığa çıkaracak şekilde sıyırdı.

Kızın gözkapakları titredi, gözbebekleri korkuyla irileşti. Titredi, nefesini tuttu ve sonra sakinleşip nefes almaya başladı. Demon kalçalarını okşamaya başladı, sonra yavaşça hassas iç taraflara yöneldi. Yukarılara doğru okşamaya devam ederken, kız her titrediğinde ona sarılmasına izin vererek, öpüşleriyle sakinleştiriyor, sonra da parmaklarının tersiyle tir tir titreyen karnını okşuyordu.

Sonra, gayet yavaşça, parmaklarını kızın bir kalçasından aşağı kaydırды. Durup onu öptükten sonra diğer kalçasını da aynı şekilde okşadı. İki parmağını nazikçe kalçalarının arasına daldırıp oradaki yumuşak tüylere dokundu.

Flick nefesini tuttu, tepeden tırnağa kadar sarsıldı. Gözleri kapalıydı ve Demon onu izliyordu. Yüzündeki ifadeye, mimiklere, heyecana, zevk ve açlığa bakıyordu. Onu okşadıkça, yüzündeki ifade değişiyordu. Demon kızın yuvarlak kalçalarını ayırdı ve daha derinlere dokunmaya başladı. Flick artık iyice kızıışmıştı. Hassas yerleri şişmişti, Demon parmaklarını oynatmaya devam ettikçe nemlenen yerler birden ıslandı. Kasıklarındaki kabartıyı buldu ve nemli parmak uçlarıyla etrafında halkalar çizmeye başladı. Kız nefesini tuttu, şiddetle titredi, tırnaklarını Demon'ın omuzlarına geçirerek dudaklarına uzandı.

Demon onu öperken hafifçe dokunmaya devam ediyordu; dudaklarına değil, parmak uçlarına yoğunlaşmasını istiyordu. Eli kızın sırtında, onu bir parça daha öne çekti. Artık Flick masanın tam köşesindeydi. İçgüdüsel olarak dizlerini kaldırdı ve dengede durmak için bacaklarını Demon'ın kalçalarına sımsıkı doladı.

Eğer Demon bir zafer coşkusuyla sırtıacak olsaydı, şimdi bunun tam zamanıydı.

Flick kendini tamamen ona ve dokunuşlarına teslim etmişti. Demon onun yumuşak tenine dokundu, okşadı ve yavaşça onu yokladı. Kızın aniden gerilmesine aldırış etmeden içine gireceği yeri buldu ve bir parmağını kızın içine soktu. Kız o anda nefesini tuttu ve o da parmağını acımasızca, çok yavaş hareketlerle daha derinlere doğru kaydırды.

Nefesi kesilince, dudaklarını Demon'ın dudaklarından çekti, Demon onun iliklerine kadar titrediğini hissedebiliyordu. Kızın ateşli vücudu parmağını hapsetmişti. Dudakları tekrar buluştu ve Demon onu öpmeye devam etti. Bu defa, usulca değil, hararetle, şehvetle öpüyordu. Bir yandan da onu aynı şekilde okşama-yı sürdürüyordu.

Flick, düşünemiyordu; mantığı çalışmıyordu, hâlâ nasıl hayatta kalabildiğini bile bilemiyordu. Ateşliydi, çok ateşli, tüm vücudu cayıp cayıp yanıyordu sanki. İçinde yayılan sıcaklık tüm hücrelerine işlemiş, tüm cildi gerilmişti. Öylesine uçlarda geziniyordu ki, Demon hemen gelmezse, onun bir sonraki dokunuşuyla uçağını anlamıştı.

Eğer ciğerlerinde yeterince hava kalmamış olsaydı, rahatlıkla boğulabilirdi.

Hem de zevkle.

Bunu anlayamamıştı. Demon'ın şu anda yaptığı şeyi; yapmasına izin verdiği şeyi aklına bile getiremezdi. Akli başından gitmişti. Fiziksel temasın bu denli yoğun duygular yaşatabileceğini hiç düşünmemişti. Çok heyecan verici, çok kıskırtıcıydı.

Çok zevk alıyordu.

Henüz zirveye ulaşmamışlardı bile. Tek vücut olmamışlardı. Bunun icap ettiğini biliyordu ama...

Az şey biliyor olmak, bazen tehlikeliydi.

Neyse ki, âşığı bu konuda tecrübeliydi; ondan katbekat tecrübeliydi hem de. Kesik kesik soluyor, bir sonraki dokunuşun vereceği haz için sabırsızlıkla kıvranıyordu.

Eğer Demon acele etmez ya da onu bırakıverirse oracıkta öleceğinden emindi.

Demon da bunun farkındaydı, onu okşamaktan bir an bile vazgeçmiyordu. Flick'in içindeki parmağını yalnızca bir parmağını daha sokarken dışarı çıkarmıştı. Onu planlı bir şekilde rahatlatıyor, hazırlıyordu. Flick, biraz kıvrandıktan sonra buna alıştı. Demon daha derinlere doğru gittikçe, nefesini tutuyordu.

Alnını Demon'ın omzuna dayamıştı ve Demon onun korktuğunu teninden algılayabiliyordu.

Artık kızı kendine doğru çekmesine gerek kalmamıştı, şu andan sonra geri çekilmesine imkân yoktu. Bir eliyle kızın en derin yerlerini ritmik bir şekilde okşamaya devam ederken, diğer eliyle de pantolonunun düğmelerini çözüp kalçalarını özgür bıraktı. Çizme giymemiş olduğu için sevinerek ayakkabılarını kenara fırlatıp pantolonundan kurtuldu.

Flick, Demon'ın onu kendine doğru çevirdiğini hissetti, Demon'ı omuzlarından tutup kendine doğru çekti. Bir anlık hareketle dengesini kaybeden Demon, ona tutundu ve masanın kenarına çarpan organının acısını belli etmemeye çalıştı.

Kalçaları hâlâ açık duruyordu, dizleri Demon'm kalçalarına sıkıca dayanmıştı. Demon derin bir nefes alıp kızın başını kaldırdı ve dudaklarını yeniden emmeye başladı. Onu öperken parmağını sıcak ve ıslak deliğinden çıkardı. Bir eliyle kızı sırtından tutarken yarığını bir parça daha aralayarak aletin iri başı içeri girene kadar abandı.

Kız birden öpüşmeyi kesti. Kolları Demon'ın boynuna sarılmış halde, şaşkınlıkla ona bakıyordu. Dudaklarını yaladı ve yatağa baktı. "Yatağa..."

"Hayır." Konuşmakta güçlük çekiyordu. Orgazm olmaya bir adım kalmışken, harekete hazır bir şekilde kıvıldamadan durmak için çaba harcarken, kızın kayganlığı onu adeta sıcak bal gibi yakıyordu. Tüm kasları eriyor gibiydi. "Bu seferlik böylesi senin için daha kolay olur." Kız, altına alması için çok ufaktı. Ağırlığının altında ezilirdi ve bu hiç de akıllıca bir iş olmazdı. En azından ilk sefer için.

Kız Oh diye inledi, bir cesaret, aşağıya bakmaya çalıştı ama bacaklarının arasında gerilen kombinezonu olan biteni görmesini engelliyordu. Güçlkle sordu. "Nasıl..."

Demon çektiği acıyı belli etmiyordu. "Kolayca. Tıpkı..." Demon biraz daha abanıp onu masanın kenarına iyice yapıştırdı

ve tamamen içine girdi. “*Bunun gibi.*”

Flick’in o andaki yüz ifadesini hayatı boyunca unutmayacaktı, içine girdiğinde gözleri irileşmişti. Demon aletini daha derinlere sokmak için, kızı yavaşça zorluyordu. Çok dardı ama kız soğumamış ya da gerginleşmemişti. Demon durmadı. Onun bakır vücudunu tüm bedeniyle hissedebiliyordu. Sonuna kadar içine girdi. Tamamen kızın içindeydi artık.

Kızdan güçlükle çıkan “*Oh!*” sesi odada yankılandı. Gözleri kapandı ve derin bir nefes aldı. Ve sonra kasıldı.

Öyle ıslak, öyle sıcak, öyle dardı ki Demon aklını kaçıracağını sandı.

Kendini dizginleyebilmek adına bile olsa, kızın dudaklarını bırakamıyordu. Ona zevk vermek için delice bir istek duyuyor ve ritmik bir şekilde bunu yapıyordu.

Sonunda kızın dudaklarını bırakıp nefeslendi. İçgüdülerini kontrol altına aldı. Kız çok endişeliydi, çok beceriksiz, çok deneyimsizdi ama Demon ona bağlanmış kalmıştı. Kendini dışarı çekti ama sonra dayanamayıp yeniden içine girdi.

Kızlık zarı çok dayanıksızdı. Bu Demon’ı şaşırtmamıştı aslında. Tüm hayatı boyunca bacaklarını ayırarak ata binmişti ve hâlâ da biniyordu. Bu yüzden içine girerken, girip çıkarken hiç acı duymamış, sadece zevk almıştı.

Kasları, fazla zorlanmaktan yorulmuştu ama kızın bu ilişkiye, onun vücudunun içine girmesine, rahatlamaya alışabilmesi için tutturduğu ritmi hiç bozmadan yavaş yavaş hareket etmeyi sürdürdü.

Zorlukla nefes alabiliyordu. Gerginlikten dolayı ciğerleri patlayacak gibiydi. Ama sonunda kızın içindeydi işte. Dar, sıcak ve davetkardı, Demon bu tatlı işkenceye sonuna kadar dayanmaya razıydı.

Demon onunla sevişirken kız çok ıslanmıştı. İçi ateş gibi yanıyordu ve bacakları hâlâ Demon’a sarılmış vaziyetteydi. Sonra kıvranarak kendini Demon’a biraz daha yaklaştırdı. Omuzlarına

sımsıkı yapışıp, dizleriyle Demon'ın kalçasını sıkıştırarak belini geriye doğru büktü ve onun ritmine uyum sağladı. Uyuşmuşlardı. Bildiği bütün kadınlardan daha sıcak, daha esnek, daha tatlı ve şehvetliydi. Kalpleriyle bedenleri uyum içinde sarsılırken, bir taraftan da nefes nefese kalana kadar öpüşmeye devam ediyorlardı.

Flick ata binmeye alıştı. Kollarında onunla birlikte hareket ederken, Demon bunun nasıl bir anlam taşıdığını fark etmişti. Demon dayandığı sürece, o da durmayacaktı ve bu çok güçlü bir adamı bile güçten düşürebilirdi.

Ancak bu durum Demon'ı daha da sertleştirmiş, daha şevklendirmişti. Birlikte kasılırlarken, Flick'in dudaklarından dökülen mırıltılar şikâyet sözcükleri değildi. Tam tersine dudaklarıyla, bedeniyle Demon'a uyum sağlamıştı. O da bu yüzden, kıza hak ettiğini vermek için elinden geleni yapıyordu. Uzun süren, yavaş tempolu, zevkli bir gezintiye çıkmışlardı.

Flick istekle ona uyuyor, öğrendiği her şeyden büyük bir zevk duyuyordu. İlk başta öyle olacağını düşünse de, bu düzenli ritim onu şaşkına çevirip, mahcup etmemişti. Onu ilk içinde hissettiği zaman -hatta şimdi de- duygusallaşmıştı. Birleşmelerini hissetmekten keyif alıyordu, içindeki bu baskıyı her hücreleriyle hissediyordu. Demon'ın tamamen içinde olması, onu doldurması tuhaftı ama daha önce orasının hiç bu kadar boş olduğunu bilmediğine özellikle şaşırmıştı. Demon şimdi içinde gidip geliyordu, yavaş bir ritimle, derinlerde, kolaylıkla hareket etmekteydi ve o da bir şekilde onunla boy ölçüşüyordu.

Kesinlikle her konuda ona yetişemezdi. Aralarındaki sıcaklık daha farklı bir boyuta, başka bir seviyeye ulaştığında, baş döndürücü bir zevkin içine düşüyordu ama duyduğu heyecan hiç kaybolmuyordu. Vücudu hep alarmdaydı...

Durdu, nefes almak için öpüşmeyi bıraktı, vücudu Demon'ın kollarının arasında geriye doğru bir yay çizmişti ve Flick bunun nedenini çok iyi biliyordu. Teninden ateş çıkıyordu, Demon da aynı durumdaydı. Bu sıcaklık dışında, bu iş aynı ata binmeye

benziyordu. Bu işin, bu şekilde yapılabileceğini ve ona bu kadar kolay gelebileceğini daha önce hiç fark etmemişti.

Demon başını eğdiğinde Flick onun dudaklarının boynunda gezindiğini hissetti. Omuzlarına asılıp, onu dilediğince öpebilmesi için başını geriye attı. Ağırlaşan gözkapaklarının arasından pozisyonlarına bir göz attıktan sonra, kalçasını sıktı ve bacaklarını Demon'ın kalçasına daha sıkı dolayıp, ona sarıldı.

O sırada gözü tam karşılarında, kapının yanındaki duvara asılı boy aynasına takıldı.

Aynadaki görüntü tam anlamıyla nefesini kesmişti. Tüm benliğiyle oraya kilitlendi kaldı. Büyülenmişti.

Demon'ın başından kalçalarına kadar çıplak sırtını görebiliyordu. İçine girerken yaptığı hareketleri izliyor, ritmik bir şekilde gidip gelirken nasıl zevkle kıvrandığını, kalçalarını nasıl sıktığını görüyordu.

Manzara kesinlikle büyüleyiciydi.

Aklına birden Bletchley'i aynı pozisyonda gördüğü geldi. O zaman kendini süt dökmüş kedi gibi hissetmişti. Bu yaptıkları, kesinlikle, hiçbir açıdan o gördükleriyle kıyaslanamazdı. Ne sırtındaki ve bacaklarındaki uzun, sıkı ve sert kaslar, ne güç harcamadan tutturdukları düzenli ritim ne de muhteşem sonuç.

Demon içine her girdiğinde onu tamamen doyuruyordu, her hareketi etkili, kontrollü ve güçlüydü.

Bletchley ise, o kadının üzerinde sağa sola sallanarak, ona şiddet uyguluyor gibiydi. Demon'ın içine girmesiyle, onun yaptığıının arasında dağlar kadar fark vardı. Demon, acımasızca derinlerine giriyor ve ah, bunu durmadan bir daha, bir daha yapıyordu.

İçine girerken onu izliyor ve bir anda onu içinde hissediyordu. Tüm düşünceleri, tüm duyguları altüst olmuş haldeydi. Sanki sıcak ve durmadan dönen bir girdaba kapılmıştı.

Demon hızlandığında gözkapakları ağırlaşmış, gözleri neredeyse kapanacak haldeydi. Bunu anladı ve hissetti. nın tadını çıkarmak için gözlerini kapadı, sonra hemen yeniden açtı. Onu

izleyebilmek, hareketlerine ve ritmine uyum sağlayabilmek, içine her girişinde kollarında sarsılmak ve daha derinlerine girmesini sağlamak için seyretmek istiyordu, ama ani bir zevk girdabına kapılınca gözleri kendiliğinden kapandı.

Ateşin içinde dörtünela gitmek gibi bir şeydi bu.

Her yanını heyecan, gerginlik ve yakıcı bir ateş sarmıştı; aynı zamanda da tüm dürtüleriyle zorlayıcı, acil bir ihtiyaç duyuyordu. Her ikisi de nefes nefeseydi, enerjilerini ve güçlerini sonuna kadar kullanmak, o en son noktaya varmak istiyorlardı.

Demon başını çevirince, kısa bir an için dudakları birleşti. Demon'ın ateş gibi elini kombinezonunun içine kaydırıldığını hissetti. Memesini avuçlamıştı. Parmakları hareket ederek, sip-sivri olmuş meme ucunu buldu ve sıkı.

Flick'in zevkten attığı keskin çığlık odada yankılandı. Demon'ın elleri teninde gezindikçe alev alev yanıyor, mum gibi eriyordu.

Her yanını dalga dalga alevler sarmış gibiydi. Her birleşmelerinde bir zevk nehrinin kızgın dalgalarında yüzyordu adeta. Dalgalar yükselip, tüm düşüncelerini, tüm benliğini ve tüm bedenini kaplıyordu.

Her seferinde daha da yükseliyorlardı.

Demon, elini ateş gibi yanan teninde dolaştırıyordu. Memelerinden kalçalarına ve sırtına kadar her yanını okşuyordu. Orasını okşamaya başladığında nefesini tuttu, kollarını Demon'a dolayarak kendini hafifçe kaldırdı. Demon'ın eli anında daha aşağılara kaymıştı. Bilerek, hatırlatarak, sahiplenici bir tavırla dokunuyordu ona. Parmakları, yuvarlak kalçalarının arasındaki çizgiyi takip ederek gidip geliyordu.

Titredi, parçalanıyormuş gibi hissediyordu. Sıcaklık hissiyle birlikte çılgınca kendinden geçti. Demon onu indirdi, sırtüstü yatırdı. Elleri yine onun kalçalarında. Hiç düşünmeden doğruldu ve bacaklarını Demon'ın kalçalarına sarıverdi.

Demon anında içine girdi. Sonuna kadar içindeydi. Çıkarken,

parmaklarını olabildiğince yanlara açılmış yuvarlak kalçalarının arasındaki kıvrık nemli tüylerin arasına daldırdı ve ardından elini öne doğru kaydırarak, az önce okşayarak tahrik ettiği kıvrımları buldu.

Orasına dokundu, gerçek şok ediciydi. Sıkıca tutunmuştu. umutsuzlukla, kendini toparlamaya çalıştı, yeniden girdabın içine düşmüştü...

“Bırak.” Dudakları bir an için kızın kollarıyla birleşti, ateşliydi. “Bırak kalbin yerinden oynasın.”

Demon’ın dokunuşları arasında söylediklerini duydu, bu talimata uydu ve hızla tırmanışa geçti.

Tüm dünya büyük bir patlamayla yerinden oynamıştı.

Tamamen kendini kaybetmiş, gerçekte tüm ilişkisi kesilmişti. Tanımlayamayacağı bir güçle sürükleniyordu. Güçlü ve ateşliydi, onu zevkin doruklarına taşıyan bir şeydi bu. İliklerine kadar içini titreten, derin bir zevkin içinde kıvranıyordu.

Aldığı zevk onu bir deniz gibi kuşatmıştı ve o şu anda bu denizin üzerinde, kendinden geçmiş bir vaziyette yüzmekteydi.

Az sonra tüm duyuları yerine gelmişti. Tüm dikkati Demon’ın üzerindeydi. Onu yavaşça okşayan sert elleriyle şimdi onu sımsıkı kavramıştı. Demon’ın içinden önüne geçilemeyecek şekilde dalga dalga yayılan titreşimleri duyumsadı. Demon onun derinlerine ulaşırken o titreşimleri şimdi kendi içinde duyuyordu. Demon’ın kuvvetle sarsılırken boğuk boğuk inlediğini duydu.

Demon boşaldı. Flick onun sıcaklığını karnının içinde hissetti. Kendini teslim ettiği kollarının arasında, onun sıcaklığını duydu.

Arzularının ötesindeki güce teslim olmuşlardı.

Flick, saatler sonra, gecenin bir yarısında uyandı. Gözlerini her zamanki gibi yavaşça açtı. Aklı karmakarışık, düşünceleri birden uykuyla savaşmaya başlamıştı.

Uyku sersemliğiyle heyecanlanmak arasında gidip geliyor-du. Neden kafasının bu kadar karışık olduğunu anlayamıyordu. Etraf kapkaranlıktı. Rahat bir yatakta, sırtüstü yatıyordu. Onu uyandıran, midesinin altında, kasıklarındaki tüylerinin hemen üstünden başlayan bir gıdıklanma hissiydi ve vücudunda ilerliyordu. Midesinin üstünden, göbek deliğini geçip beline gelmiş, yukarı doğru çıkıyordu.

Bir yanı çılgık atıp harekete geçmesini söylüyordu ama bacaklarında hiç hal kalmamıştı, üzerine zevkli bir ağırlık çökmüştü. Bu arada, gıdıklanma hissi yerine göğsünün tam altına sokulan bir burnu hissetmeye başlamıştı. Ardından öpücükler geldi.

Demon meme uçlarını emiyordu.

Izdırapla dolu bir nefes alınca kendine geldi. Uyarılmış ve hayata dönmüştü. Gerçi pek alışık olduğu şekilde uyanmamıştı ama Demon'ın ellerinin altında yay gibi büküldü, göğüslerini cömertçe ona sundu. Demon da anında bu ikramı kabul edip, meme uçlarından vazgeçerek memesini tümüyle ağzına aldı.

Flick kesik bir çılgık duydu ve sonra bunun kendi çılgılığı olduğunu anladı. Yakıcı ıslaklığını hissetmek onu bir-kez daha şaşırtmıştı. Gözlerini açıp aşağıya baktı. "Ne oluyor..."

Karanlıkta onu göremiyor fakat hissediyordu. Kalbi tekliyor gibiydi ama Demon tüylerle kaplı bacakları bacaklarına değip, olanca ağırlığıyla kalçalarının arasına girdiğinde yeniden atmaya başladı. Onun vücudunun sıcaklığıyla ısınıyor, kalbiyse yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Hislerinin onu yanıltmadığından emin olduğunda, üzerinde artık hiçbir şey olmadığını fark etti. Aralarında şu an incecik bir şey bile yoktu. Demon'ın ağzı ve ıslak dudakları çıplak teninde dolaşıyordu. Tenleri birbirine değiyor ve kalpleri deli gibi atıyordu.

"Rahatla." Karanlıkta, başını göğsünden kaldırıp mırıldanmıştı. Bir süre sonra açıklamak istermiş gibi ekledi. "Seni yine istiyorum."

Bu üç sözcük onu kalbinden vurmuştu. Birden tahrik oldu. Demon onun göğsüne kadar sıyrılmış kombinezonunu boynundan çıkarıp kenara fırlattı. Flick nefesini tutmuş, Demon kombi-nezonunu çıkarırken doğrulup ona yardımcı olmuştu.

Şimdi tamamen çırılçıplaktı.

Zevk içinde, ikinci dersini almaya hazırlanıyordu. Karanlık gecede, yatağın içinde Demon ona dokundu, onu okşadı ve yay gibi kıvrıldığı vakit içine girdi.

Sırtüstü yatmış, anın tadını çıkarıyordu. Göremediği her şey zihninde canlanmaktaydı. Pamuklu çarşaflar onları bir koza gibi sarmıştı. Değdikleri yerde, ateşler içinde yanan vücutlarını serinletiyorlardı. Yatak, Demon'ın kuvvetli basıncına dayanacak kadar kalındı.

Demon, karanlıkta hayalet bir sevgili gibi görünüyordu. Vücutları işi doğal akışına bırakırken, onun üzerindeydi. Bu her ikisine de doğal geliyordu.

Flick bu işten zevk aldığını inkâr edemezdi. Demon'ın ona her sahip oluşunda, kalbini ve ruhunu tamamen bu işe veriyordu. Tek vücut olmaları hoşuna gidiyor ve o tamamlayıcı an geldiğinde müthiş bir tatmin duygusu yaşıyordu.

Üzerine abandığında, Demon'ın ağırlığıyla ezilmekten büyük keyif alıyordu. Derinlerinde onu hissetmekten zevk alıyordu.

Demon sabahın ilk ışıkları yatağın üzerine vururken uyandı. Gün ışığında, yanında bir meleğin -onun meleğinin- uyuduğunu gördü.

Flick ona arkasını dönmüş, kıvrılmış yatıyordu.

Bir süre sarı buklelerin arasında kalan yüzüne bakıp, yaşadıklarını düşündü. O anlar beyinde hâlâ capcanlı duruyordu. Onu sarsmamaya dikkat ederek, dirseğinin üzerinde doğrularak, kızın üzerindeki çarşafı açtı. Düşündüğünden de mükemmel bir vücutu vardı. Hayal edebileceğinden çok daha güzeldi. Oda gün ışığıyla iyice aydınlanırken, kızın sıkı, dolgun yuvarlak hatlarını,

uzun, pürüzsüz, beyaz bacaklarını seyretti. Onlara dokunmuştu ve teninin ne kadar yumuşak olduğunu biliyordu.

Ona tekrar dokunursa, mutlulukla çabucak kıvama geleceklerini de.

Bakışları kalçalarının yuvarlak hatlarına takıldı. Onun istekle karşılık vereceğini düşünerek baktığında, bu yuvarlaklar onu baştan çıkarmaya yetti. Birden kasıkları sızladı.

Dişini sıktı ve düşünmeye çalıştı. Bu ateşleyici duyguya karşılık mantık yürütmeye uğraşıyordu.

Tek aklına gelen kızın istekliliği, coşkusu, dürüst, açık ve sınrlandırılmamış arzusuyla.

İlk seferinde ona gösterdiği ihtimama karşılık, ikinci denemesinde kız kendini hiç kasmamıştı.

Elbette, onunla ilk kez birlikte olduktan sonra, saatler içinde bunu yeniden talep etmesi doğru değildi. Ancak umutsuzluk içinde kıvranıyordu; kendine bunun bir rüya olmadığını kanıtlamak istemişti. Hayatında tanıdığı en şehvetli kadın, onun masum Botticelli meleği çıkmıştı.

Eğer aklı varsa, bunu fazla düşünmemeliydi. Ona nasıl istekle karşılık verdiğini, nasıl kolayca uyum sağladığını, birlikte nasıl çılgınca seviştiklerini aklına getirmemeliydi. Bu denli vahşi ve uzun süreli bir sevişme olacağı aklından bile geçmemişti.

Ama bu onun da hoşuna gitmişti, ikinci seferde de zevk almıştı.

O zaman belki üçüncü sefer de hoşuna giderdi?

Daha bu düşünce aklından çıkmadan, eli kızın kalçalarına gitti.

Flick, kalçasındaki sıcaklıkla uyandı ve Demon'ın elinin kalçalarında gezindiğini anladı. Demon onu kaldırdı ve kalçalarının altına dolgun bir yastık yerleştirdi, sonra onu yüzüstü çevirerek tekrar yatırdı.

Bu, kıza biraz garip gelmişti. Ama sonra uyku onu esir aldı. Soru sormaya çalışırken "Mmmm?" diye mırıldandı.

Demon eğilip, ağırlaşan gözkapaklarına baktı ve omuzlarını öptü. “Sadece yat, hareket etme.”

Flick uykulu uykulu gülümsedi ve gözlerini kapattı.

Demon’ın eli tekrar kalçasına gitti.

Hafif ama kışkırtıcı bir okşayışla, onu yakıp kavurmaya başlamıştı. Kızın nefesi gittikçe hızlanıyordu. Anlaşılmaz bir soru sormak için bir kez daha mırıldandığında Demon elini kalçalarının arasına kaydırıp, parmaklarını o yumuşak kıvrımlarının arasına daldırdı. Okşadı ve derinlerini yokladı. Flick, Demon’ın üzerine abandığını hissetti. Demon’ın göğsündeki kıllar sırtına sürünürken, ardında tahrik edici sızılar bırakıyordu.

Flick, onun parmaklarının girdiği en derin yerlerine kadar titriyordu.

Demon bir küfür savurdu ve sonra parmaklarını içinden çıkardı. Üzerinde doğrulurken yatak vücudunun ağırlığıyla çökmüştü. Demon döndü. Bacaklarıyla kızın bacaklarını birbirinden ayırdı, onu sağ dizinden tuttu kaldırdı ve bacağına kıvırdı. Dizleriyle beli aynı hizaya gelmişti, Demon kalçalarını, arada oluşan boşluğa yerleştirip arkasından olanca gücüyle abandı.

Kızın gözleri açılmıştı. İri bir el gelip, omzundan tutmuş ve tüm ağırlığını üzerine vermişti.

Arkasındaki ağırlığı hissettiğinde Flick’in kalbi boğazında atmaya başladı, ama sonra o tanıdık sertliği içinde hissetti ve rahatladı.

Demon tüm ağırlığıyla içine girerken nefesini tuttu. Dibine kadar.

Hareketsizdi. Demon’ın kalçaları poposuna dayanmıştı. Demon başını eğdi ve omuzlarına birer öpücük kondurdu. “İyi misin?”

İkisi de çırılçıplaktı, aygırlar ve kısıraklar gibi sevişiyorlardı. İyiden öte, kendini muhteşem hissediyordu. Hazzın doruklarındaydı.

“*Evet.*” Saklayamadığı bir mutlulukla, bir çırpıda cevap vermişti. Demon eğilip dudaklarını kulaklarında gezdirmeye başladı.

“Bir şey yapmak zorunda değilsin. Sadece öyle yat.”

Ve kız zevkten çılgınlık atana kadar onunla sevişti.

On Dördüncü Bölüm

“Devam et!” Demon köşkün arabasına binince, seyislerden biri kapıyı arkasından kapattı. Araba hareket etti ve The Angel’in avlusundan ayrıldılar. “Gillies’in başının çaresine bakabileceğinden emin misin?” diye sordu Flick. “Hillgate End’e kadar bana eşlik etmene gerçekten hiç gerek yok.”

Yanında oturan Demon eğilip ona bir baktıktan sonra tekrar arkasındaki mindere yaslandı. “Gillies’in Bletchley’in yerini bulup, onu Londra’ya kadar takip edecek yeteneğe sahip olduğundan emin olabilirsin.”

Aşağıya Flick için tepsiyeye kahvaltılık bir şeyler hazırlatmaya indiğinde, Gillies’in ana kapıda beklemekten ağaç olduğunu görmüştü. Anlaşılan Bletchley müsabaka alanına gitmek için handan ayrılmıştı.

“Hancıya buradan direkt Londra’ya giden arabalar hakkında bir şeyler sorduğunu duydum,” dedi Gillies.

Dün akşamki ataletinden, Bletchley’in bu sefer sadece bu müsabakaları izlemeye geleceği için Newmarket’te oyalandığı ortaya çıkmıştı, ama yine de müsabaka sırasında kalabalıktan biriyle bir işler çevirmediklerinden emin olamıyorlardı. Hem Demon hem de Gillies, şike söz konusu olduğunda, her tür kalabalığın ortasında bir yığın aptal, potansiyel meraklı kulak bulunduğunu bildiklerinden, şebekenin buralarda kendini göstermeyeceğine inanıyorlardı. Gillies, Bletchley’in peşinden gitmemiş, ona verilecek emirleri beklemişti.

“Bu sabah, dün gece konuştuğu adamlarla beraber çıktı ve doğrudan müsabakaya gittiler.”

Müsabaka bittikten sonra bir görüşme yapma olasılıkları vardı ama bu tür organizasyonlardan sonra genelde böyle bir toplantı zor olurdu, o yüzden buna da pek ihtimal vermiyorlardı. Yine de...

Demon planlarını gözden geçirdi ve Gillies'i Bletchley'i izleyip takip etmesi için gerekirse Londra'ya göndermeye karar verdi.

“Gillies Londra'da kimlerle irtibata geçeceğini bilir, Bletchley'i takibe alacağız. Yakında patronlarıyla buluşmak zorunda kalacak.”

Flick sabırsızlıkla omuz silkti, Demon da bunu görmezden geldi.

Bletchley güneye doğru gittiği için rahatlamıştı. O gidince, Flick'in başının derde girme olasılığı büyük ölçüde azalıyordu.

Gillies müsabakadayken, Demon malikânenin arabasını Hillgate End'e götürecek bir arabacı ayarlamış, arabayı kapıya getirmiş ve sonra pelerinini sırtına alıp, yüzüne peçesini takmış olan Flick'e eşlik etmek için odaya çıkarak, onu dışarıda bekleyen arabaya bindirmişti.

Bu sırada herkes müsabakayı izlemeye gitmiş olduğu için, handan beraber ayrıldıklarını gören olmamıştı. Planında tek ak-sayan nokta, şu anda arabanın arkasına bağlanmış olan Korkunç İvan'dı.

İvan, bir şeyin özellikle de bir arabanın onu sürüklemesinden nefret ederdi. Eve dönmek için ona bineceği zaman epey huysuzluk edecekti.

Ancak Demon, İvan için endişelenecek durumda değildi. Eve dönmeden önce çözmesi gereken bir yığın mesele vardı. Başlıca mesele yanında oturmuş, o melek yüzünde bir gram endişe ifadesi taşımadan, sakın sakın etrafı seyrediyordu.

Bu Demon'ı şaşırtmıştı doğrusu.

Otuz bir yaşındaydı ve şimdiye kadar sayısız kadınla birlikte olmuştu. O daha yirmisindeydi ve ilk defa bir adamla birlikte olmuştu. Onunla. Ve kızın bu sakinliği sahibiydi. Onu odada bırakıp kahvaltıya indiğinde yeterince heyecanlı ve yanakları pembeleşmiş vaziyetteydi. Ama odaya döndüğünde tamamen sakinleşmiş, her zamanki gibi dik duran ve kendine güvenen kız olmuştu. Tabii, bir de giyinmişti.

Bury'den çıktıklarında peçesini çıkardı, ciddi bir ifadeyle Demon'a bakıp, hafifçe gülümsedi. Gözleri ısıltı ısıltı. Sanki dün geceyi düşünüp, yaşadıklarından ne kadar keyif aldığını düşünüyor gibiydi.

Demon dönüp camdan dışarı baktı ve plan yapmaya devam etti.

Flick'in dün gece yaşadıklarından, sabahki sevişmelerinden ne kadar zevk aldığı belli oluyordu. Mutluluğu yüzüne yansımıştı. Etrafına ışık saçıyordu. Kesinlikle doyuma ulaşmıştı. Bu da, izlediği yolda onu daha kararlı kılmıştı.

Açıkça görünüyordu. Demon onu sevebilirdi, bundan emin olmuştu. Sadece evlenme teklifini kabul etmeden önce onun sevgisinden emin olmalıydı.

Onu kendine âşık etmeliydi, bir ay önce bu düşünceye gülüp geçer ve bunun imkânsız olduğunu düşünürdü. Ancak, şu anda böyle bir olasılık varmış gibi görünüyordu. Dün geceye ya da bu sabaha bakılacak olursa, bu iş yarı yarıya gerçekleşmiş sayılırdı.

Ona özen göstermiş, dikkatli davranmış ve zevk alması için uğraşmıştı. Ona deli gibi zevk vermişti. Seviştikten sonra da üzerine titremiş, her zamanki gibi ilgi göstermişti.

Yol boyunca bu mutlu anları düşünmüştü ama Newmarket'e yaklaştıklarında kendine geldi ve içinden artık böyle şeyler düşünmemesi gerektiğini söyledi. Gelecek günlerde de bu tür zevkli anlar yaşayacağına inanıyordu.

Demon'a bir bakış attıktan sonra, başını çevirip kendi planlarına döndü.

Demon, Hillgate End'in kapısından girerlerken sessizliğini bozdu.

"Merak ediyorsan, General'e, kasıtsız ve elimizde olmayan bir takım şartlardan dolayı, dün gece boşboğaz bir dedikoducunun ikimizi The Angel'de bir odada gördüğünü ve bunun sonucunda benimle evlenmeyi kabul ettiğini söylemeyi düşünüyorum."

Flick dönüp gözlerini ona dikti. "Kabul etmedim ki."

Demon'ın suratı asıldı. "Dün akşamdan beri bundan çok daha fazlasını yaptın, bu durumda sen ne yaptığına inanmıyor olabilirsin..."

Ses tonu sertti, sözcükleri vurgulayarak konuşmuştu. Flick bunu umursamadı. "Seninle evlenmeyi kabul etmedim."

Demon rahatsızlığını belirten bir ses çıkardı ve birden ayağa kalktı. "Flick, bu defa iyiden iyiye risk almış, boğazına kadar batmış durumdasın. Başka seçeneğin yok..."

"Tam tersi." Flick dik dik bakıyordu. "Hâlâ hayır diyebilirim."

Demon gözlerini kısarak ona baktı. "Neden hayır demek isteyesin ki?"

"Kendimce nedenlerim var."

"Neymiş onlar?"

Demon'ı süzdü. "Sana beni evliliğe ikna edebilmen için mevcut şartlar dışında şeyler olması gerektiğini söylemiştim. Dün gece yaptıkların bunlar değildi."

Demon kaşlarını çatıp, başını salladı, suratı gitgide nemrutlaşıyordu. "Niyetimi bir kez daha söyleyeyim. Demin de dediğim gibi, General'le konuşacağım. Eğer hâlâ benimle evlenmek istemediğini söylersen, ben de geri kalanı anlatacağım; yani geceyi senin yatağında, seninle birlikte olarak geçirdiğimi."

Flick kaşlarını kaldırıp onu süzdü ve sonra bakışlarını başka tarafa çevirdi. "Ona bunların hiçbirini söyleyemeyeceğini sen de biliyorsun."

Demon yandan ona baktı. Burnunu havaya kaldırmış, inatla

oturuyordu. Öyle güzeldi ki, ona dokunmamak için kendini zor tuttu.

Haklıydı elbette, kızın General'le yakınlığını bozacak hiçbir şey yapamazdı, General Flick'in değer verdiği çok az insandan biriydi. General, Demon'ın neden böyle davrandığını anlayacaktı ama Flick'in bu teklifi neden reddettiğini anlayamazdı. Zaten kendi de anlayamıyordu.

Sakinleşmeye çalışıp yerine oturdu ve camdan bakmaya başladı. Atların nal seslerini dinledi.

"Bury'ye gitmek için evdekilere nasıl bir masal uydurdun?" Soruyu sorarken Flick'e bakmamıştı ama kızın gözlerinin üzerinde dolaştığını hissediyordu. Cevap verdi.

"Melissa Blackthorn'u ziyarete gideceğimi söyledim, ailesi Bury'ye yakın bir yerde oturuyor. Arada sırada birbirimizi görmeye gideriz."

Demon düşündü. "Çok iyi. Bayan Blackthorn'u ziyaret etmeye niyetlendin, Gillies de müsabakayı izleme ümidiyle seni oraya götürmeyi önerdi. Fakat Bury'ye geldiğinizde yol trafikten kapanmıştı ve bir arbedenin ortasına düşmüştünüz. Karanlık bastırdı ve orada kısıp kaldın. Müsabakadan falan da haberin olmadığı için The Angel'e sığındın." Flick'e baktı. "Umarım bu arada kimse senin kılık değiştirdiğini ve oda tutmak için yaptığın numaraları bilmiyordur."

Flick omuz silkti. "Bury yeterince uzak bir yer, çalışanların hiçbirinin o kadar uzakta bir tanıdığı yok."

Demon suratını buruşturdu. "Bunu ümit etmekten başka bir şey yapamayız zaten. Neyse, ben müsabakayı izlemek için oraya geldiğimde, sen zaten The Angel'daydın. Seni gördüm... Ve sonra da Lord Selbourne bizi gördü. Bu yüzden, bu sabah hemen seni alıp eve döndüm ki bu konuda ne yapacağımıza karar verebilelim." Flick'e baktı. "Hikâyede bir açık görebiliyor musun?"

Flick başını salladı ve suratını buruşturdu. "General'e yalan söylemekten hiç hoşlanmıyorum."

Demon camdan dışarı baktı. “Dillon ve şebeke hakkında bunca yalan kıvırdıktan sonra, şimdi gidip de doğruyu söylemenin bir gereği olduğunu sanmıyorum.” Flick’in Dillon’u koruması yüzünden ortaya çıkan bu karışık durum hakkında daha çok şey bilmek General’i üzmekten başka işe yaramazdı.

Güneş malikânenin arkasındaydı ve arkalarına düşen gölge-leri iyice uzamıştı. Araba durunca Demon inip, Flick’in inmesine yardım etti. Onlar kapıyı çalmadan, Jacobs kapıyı açmıştı. Demon, Flick’i salona kadar götürüp bıraktı.

Bayan Fogarty aceleyle gelip, Flick’i sorgu suale tuttuysa da, Flick soruları güzelce geçiştirdi. Flick manalı manalı Demon’a baktı, o da ağırbaşlı bir biçimde onun bu bakışlarına karşılık verdi. Flick kaşlarını çatmıştı ama Bayan Fogarty’yle başa çıkabilmek için yüz ifadelerine hâkim olmalıydı. Kadının ilgili bakışları eşliğinde odasına geçti.

Demon onun arkasından bakıyordu, elinde olmadan gülümsemi. İşler gitgide daha da zorlaşıyordu. Sonra dönüp kütüphaneye doğru yürüdü.

“Bakalım doğru anlamış mıyım?”

Masasının arkasındaki sandalyede oturan General, arkasına yaslanıp ellerini bitişti. “Sen ve Felicity bir kez daha bir şekilde birlikte görüldünüz ama bu sefer Felicity’nin ismini ciddi biçimde lekeleyebilecek dedikoducu biri tarafından. Ancak sen, bu çocukla evlenmeye hazırsın ama o kafasının dikine gidip bu teklifi inatla geri çeviriyor. O yüzden, onu böyle bir durum yüzünden evlenmeye zorlamaktansa, onu annenin, Leydi Horatia’nın yanına Londra’ya gönderip, hoş vakit geçirmesini kabul edeceğimi düşünüyorsun. Annenin kanatları altına girdiğinde, aranızda resmi bir durum olmasa bile ona senin nişanlın gözüyle bakılacağını ancak bu arada Felicity’nin bu duruma alışıp, bunun en mantıklı yol olduğuna inanarak seninle evlenmeyi kabul edeceğini söylüyorsun.” Demon’a baktı. “Doğru mu?”

Pencerenin yanında duran Demon, başıyla bunu onayladı. “Doğal olarak, Londra’da geçireceği zaman zarfında başka bir erkekle tanışır ve uzun süreli bir birliktelik düşünecek olursa, hiç yüksünmeden ona bu hakkı vereceğimi de garanti ederim efendim. Benim niyetim onun mutluluğunu ve saygınlığını korumak.”

“Pekâlâ. Hımm.” General gözlerini kırpıştırdı. “İyi öyleyse, bir süreliğine Londra’ya gitmemesi için hiçbir neden yok. Ona bir iyilik yap ve burada ihtiyar bir adamla yaşadığı için neler kışkırdığını göster bakalım.”

Öğle yemeği için gong çaldı ve General kıkırdayarak yerinden kalktı.

“Hadi şimdi bu oldukça ani fikri ona anlat, olur mu?”

Demon gülümsedi. General’le yan yana yemek salonuna doğru yürüdüler.

“Londra mı?” Flick yemek masasında tam karşısında oturan Demon’a bakıyordu.

“Hımm... başkent. Annem onunla kalmana çok sevinecek.”

Her şey çok açıktı. Flick sağında oturan General’e baktı. Kendine biraz daha bezelye alan General başıyla Demon’ı onaylıyordu. Flick’in itibarıyla ilgili bir kaygısı yok gibiydi, bu yüzden de Demon’a minnet borçluydu aslında. General’in onun yüzünden üzülmesine hiç dayanamazdı. Ama bu fikrin Demon’ın ince zekâsının ürünü olduğundan hiç şüphesi yoktu. Kızın tanındığını biliyor, itibarı tamamen zedelenmese bile sarsılmasından çekiniyor, bu arada Londra’da, Leydi Horatia’nın yanında kalırsa fikrini değiştirip, onun, kocası olarak kendini korumasını kabul edeceğine inanıyordu.

Haklı olma ihtimali çok yüksekti, Flick de böyle olmasını umuyordu.

Ayrıca Demon’ın planını kabul etmesi için başka sebepler de vardı. Bletchley’in Londra’ya gitmiş olması dışında tabii.

Toplumun ne düşündüğüne bugüne kadar kulak asmamış olsa da, şimdi Demon'la evlenecekse, kendine toplumda bir yer edinmeliydi. Bir de, onun Londra'da kimlerle, nasıl vakit geçirdiğini öğrenmek için de can atıyordu.

Her şeyden öte, onu kendine âşık etmeye kararlaysa, vaktini onunla geçirmeliydi.

Gözlerini Demon'dan ayırmadan, başıyla onayladı. "Olur, sanırım bu benim de hoşuma gider."

Demon gülümsedi. "Güzel. Yarın seni alırım."

"Tanrım, bu nasıl olabilir?"

Sabah erken saatlerde, Demon'ın güçlü atlarıyla Londra'ya doğru yola çıkmışlardı bile. Flick yalpalayarak giden arabada oturmuş, arkasına ilişmiş olan Gillies'e bakıyordu. "Onu takip ettiğini sanıyordum?"

Gillies üzgün üzgün bakıyordu. Onun yerine Demon cevap verdi. "Bletchley'in Bury'den Londra'ya gitmek için şu özel vagonlardan birini kiraladığını düşündük. Gillies onları nereden kiralayabileceğini sorarken duymuş. Gillies tüm müsabaka boyunca Bletchley'i izleyip hiçbir şey öğrenemedikten sonra doğal olarak Bury'ye giden yolun başında durup Bletchley'in dönüşünü beklemiş. Ama oradan geçmedi."

"Ah?" Flick tekrar Gillies'e baktı.

Gillies suratını ekşitti. "Newmarket'e giden bir arabaya binmiş olmalı."

"Sonra da bir at kiralayıp yola devam etmiştir." Demon dışını sıktı. Bu kadar yakınına geldikleri halde, Bletchley'in Flick'i ya da onu görmemiş olması büyük şanstı.

Flick arkasına yaslandı. "Jacobs, onun gelip de Dillon'u sorduğunu söyleyince, elimdeki vazoyu düşürecektim neredeyse."

"Neyse ki Jacobs onu eli boş göndermiş." Yanlarından bir çiftlik arabası geçerken Demon atları yavaşlattı, sonra yine hızlıca yola devam ettiler.

“Bletchley Rutland Arms’a dönüp, Londra’ya gidecek akşam postasını yakaladı.”

“Biz de onu kaybettik.”

Demon, Flick’e baktı. Kaşlarını çatmaktan öte bir şey yapmadığı için sevinliyordu. “Şimdilik. Ama onunla yine karşılaşacağız, korkma.”

“Londra büyük bir yer.”

“Bu doğru ama onun Londra’da birtakım adamlarla buluşabileceği her yeri araştırmamız mümkün. Birçok mekâna her çeşit adamı almazlar. Limmers, Tattersalls ve bunun gibi bazı yerler en sık gidilen yerlerdir.”

“Yine de, samanlıkta iğne aramaya benzemiyor mu?”

Demon tereddüt etti ve sonra suratını astı. “Herhangi bir toplantıyı beklemeden de şebekenin bazı olası üyelerini tespit etmenin başka yolları var tabii. Ama bir toplantı yapılırsa, o toplantıya katılan birini takip etmek daha kolay, böylece şebekenin tümü ortaya çıkarılabilir.”

“Başka yollar mı?”

Flick gözlerini ona dikmişti. Demon gözlerini atlardan ayırmadan, Heathcote Montague ile yaptıkları görüşmeyi kısaca özetledi ve bulmayı umdukları ipuçlarından bahsetti.

Açıklaması bittiğinde Flick arkasına yaslandı. “İyi. Yani Dillon’a yarım etmekten vazgeçmedik demek ki, sadece araştırmamız biraz yön değiştirdi.”

“Dillon’dan bahsetmişken, senin Newmarket’ten ayrıldığını biliyor mu?”

“Jiggs ile ona haber yolladım, ondan Dillon’a bazı ipuçlarını takip etmek için Londra’ya gittiğimizi söylemesini istedim. Ne zaman döneceğimizin belli olmadığını da söyledim ve biz döne kadar da ortaya çıkmamasını tembihledim. Bir şey bulursak ona mektup yazacağımı söyledim. Mektuplarımı Jiggs iletecek.”

Demon başıyla onayladı. En azından onu Dillon’dan uzaklaştırıyordu, Londra’dayken onu pek fazla düşünecek zamanı ol-

mazdı. Annesinin ona bu konuda destek vereceğinden emindi. Ayrıca, Flick'in -onun gibi saygın bir genç bayanın- Bletchley, şebeke üyeleri ya da bu tür uğursuzların peşine düşmesini de onaylamazdı. Bletchley ve şebeke üyeleri de Londra'da olduğu halde Flick'i oraya götürdüğü için içi çok rahattı.

Lord Selbourne'la ilgili tehlikeye gelince, şimdilik, en azından geçici bir süreliğine, doğrudan Norfolk'a ablasını ziyarete gittiği için askıda kalmıştı.

Araba, şose taş döşeli yolda hızlı hızlı ilerliyordu. Bletchley'in izini kaybetmelerine, yanındaki meleğin inadını kırmak için planlarında değişiklik yapmak zorunda kalmasına rağmen Demon hayatından gayet memnundu. Doğru yoldaydı. Böyle giderse, sonunda Flick'in teklifini kabul edeceğinden emindi. Kuşkusuz Flick, zaten onun olmuştu ama bu işi resmiyete dökmeleri gerektiğinde Demon Londra'ya taşınmaya şimdiden hazırdı. Sonuçta orası yaşadığı yerdı. Flick'le beraber orada boy göstermek için sabırsızlanıyordu. Kızın masum bakışlı parlak gözleri onu mest etmeye devam ediyordu. Onun gözlerine her baktığında, şimdiye kadar sıkıcı bulduğu hayatına yeni bir ışık geldiğini fark ediyordu.

Yan gözle Flick'e baktı. Saçları ve şapkasının kurdeleleri rüzgârdan uçuşuyordu. Kocaman gözlerini tam karşıya dikmiş, dolgun, pembe biçimli dudaklarında belli belirsiz bir tebessümle etrafı seyrediyordu. Tam ağzına layık görünüyordu.

Hemen başını çevirdi. Onunla olduğu zaman aklına gelmiş, tahrik olmaya başlamıştı. Dişlerini sıkıp, bu düşüncüyü kafasından atmaya çalıştı. Bir süre için aklından bu tür şeyler geçirmemesi gerekiyordu. Şehvet dürtülerini ayaklandırmanın bir manası yoktu şimdi. Flick'i annesinin kanatlarının altına sokmak istemesinin bir nedeni de buydu. Flick diğer erkeklerden olduğu kadar, kendinden de korunacaktı.

Flick tam tersini istese bile, ki bu büyüleyici bir düşüncedydi, bu fikirdeydi. Flick'in onu isteme olasılığını düşünürken, kırbaç-

la önündeki atın kulağını gıdıklayıp, arabayı hızlandırdı.

Flick, yanında oturmuş, büyük bir ilgiyle etrafı seyrediyordu. Beklentileri gitgide artıyordu, artık sakinliğini koruması zorlaşmıştı. Yakında Londra'ya varmış olacaktı. Demon'ın diğer ortamını, diğer kimliğini görecek. Onun fazlasıyla çapkın biri olarak tanındığını biliyordu ama şimdiye kadar kendisinin Demon'la ilgili bildiği her şey çiftlikteki hayatıyla sınırlı kalmıştı. Sosyete'deki Demon'ın kendi tanıdığı Demon'dan çok farklı biri olduğunu düşünüyordu. Londra'ya yaklaştıkça onun sosyal hayatta nasıl biri olabileceğini hayal etmeye başlamıştı. Muhtemelen onun aşına olduğu gerçek karakterini pek göstermeyen, kibar, seçkin, şık giyimli, nüfuzlu biri gibi görünecekti.

Bunu görmek için sabırsızlanıyordu.

Bletchley'i kaybetmiş olmalarına rağmen üzülemiyordu. Neşeli bir ruh halindeydi, kalbinde bir ferahlık vardı, hayata tamamen farklı bir açıdan bakmaya başlamıştı ve hayatı hesapta olmayan bir şekilde değişiyordu.

Demon'la evlenmek baş döndürücü bir düşünceydi. Şimdiye kadar bunu hayal etmeye bile cesaret edememişti. Şimdiyse bunu yapmaya kararlıydı, kesinlikle hem de. Bunu başaramayacağına dair en ufak bir korkusu yoktu. Şu anki ruh haliyle bu imkânsızdı.

Londra'yla ilgili duyduğu şeylerden, oranın Demon'ın kendine âşık olması için çok büyük fırsatlar sunacak bir şehir olduğuna inanıyordu. Sonra zaten her şey mükemmel gidecek ve rüyası gerçek olacaktı.

Demon'ın yanında oturmuş, sabırsızlıkla Londra'nın görünmesini bekliyordu.

Londra görüldüğünde gözlerini kırıştırdı ve büyük bir sevinçle çığlık attı. Kalabalık yol üstünde her türden araba görmek mümkündü, kaldırımlar insan kaynıyordu. Newmarket Heath'in sakinliğinden sonra bu kadar insanı bir arada görebileceğini hayal bile edemezdi ama bu sıkış tepiş kalabalıktan biraz da rahatsız olmuştu. Elini uzatsa birine çarpacak gibiydi.

Gürültülüydü. Pisti. Her taraf sokak çocuklarıyla doluydu.

Yıllar önce, kısa bir süreliğine teyzesinin Londra'daki evinde kalmıştı. Üzerinden epey zaman geçtiği için o zaman gördüklerinin hiçbirini şimdi hatırlamıyordu. Hazır Demon, trafiğin içinden çıkabilmek için tüm dikkatini atlarına vermişken, ona iyice sokulup mantosunun altından bile olsa vücudunun sıcaklığını hissetmek istedi.

Şehirde ilerledikçe, şık ve sosyetik mekânların hatırladığından daha fazla olduğunu görünce biraz rahatlamıştı. İki yanında güzel ve bakımlı evlerin sıralandığı sessiz caddeler, düzgün alanların ortasında çitlerle çevrilmiş çiçek bahçeleri vardı. Londra'nın bu kesimi kesinlikle hatırladığı yerlerin hepsinden daha güzeldi. Teyzesi Bloomsbury'de yaşıyordu. Orası hiç de Demon'ın onu getirdiği Berkeley Meydanı kadar şık bir yer değildi.

Demon, kızın şimdiye kadar gördüğü en gösterişli malikânelerden birinin önünde atları durdurdu. Gillies dizginleri tutar tutmaz, aşağı atladı. Flick üç katlı binaya bakıp birden burasının umduğu gibi bir yer olmadığını hissine kapıldı.

Demon gelip elini ona uzattığında, korkuları biraz dağılır gibi oldu ve onu arabadan indirmesine izin verdi. Şemsiyesinin sapına yapışıp Demon'ın koluna girerek onunla birlikte evin merdivenlerinden çıkmaya başladı.

Ev gösterişli olduğu kadar ürkütücüydü de. Evin baş hizmetkârı Highthorpe daha da beterti. Kapıyı onlara o açmış ve gaga gibi burnunu uzatarak kızı baştan aşağı iyice bir süzmüştü.

"Selam Highthorpe... bacağın nasıl?" Demon sıcak bir gülümsemeyle hizmetkârı selamladıktan sonra Flick'i içeri aldı. "Hanımefendi evde mi?"

"Bacağımla iyileşti sayılır, teşekkür ederim efendim." Saygıyla onları selamladıktan sonra kapıyı kapatıp döndü. O soğuk tavır biraz yumuşamış gibiydi. "Hanımefendi odasında."

Demon gülümsedi. "Bu, Bayan Parteger, Highthorpe. Şimdilik annemle kalacak. Gillies birazdan bavullarını getirir."

Gözünün yanılmış olması da bir ihtimaldi ama Flick, bu sözlerin üstüne birden Highthorpe'un gözlerinde meraklı bir parıltı olduğundan gayet emindi. Adam, tekrar eğilip ona gülümseyerek selam verdi. "Hanımefendi. Derhal Bayan Helmsley'e sizin için bir oda hazırlamasını söyleyeceğim, bavullarınızı odanıza taşıtırım. Eminim, onca yoldan geldikten sonra biraz dinlenmek istersiniz."

"Teşekkür ederim." Flick de ona gülümsedi. Highthorpe birden ona daha cana yakın davranmaya başlamıştı. Demon onu içeriye götürdü.

"Sen oturma odasında bekle, ben de gidip annemi bulayım." Odanın kapısını açıp onu içeri soktu.

Mavi beyaz renklerde döşenmiş bu gayet gösterişli odaya girer girmez Demon'a döndü. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin? Teyzemde de kalabilirdim..."

"Annem seninle tanıştığına çok sevinecek." Bunu, sanki Flick hiçbir şey dememiş gibi söylemişti. "Birkaç dakika içinde dönerim."

Kapıyı arkasından çekip gitti. Flick beyaz boyalı kapılara bakakaldı. Demon geri gelmemişti. İçini çekip etrafına bakınmaya başladı. Süslü Şam işi kumaşla kaplı kanepeye ve sonra da kendi üzerindeki eski, modası geçmiş mantoya baktı. Bu mantoyla onların üstüne oturmak, kutsal bir şeye saygısızlık etmek gibiydi. O yüzden oturmadı. Ayakta durup, elleriyle, kırıksıklıklarını gidermek için eteklerini düzeltti. Oturma odasını bu kadar şık döşeyen Leydi Horatia, üstündeki bu demode kılığa bakıp onun hakkında ne düşünürdü?

Bu bir uzmanlık sorusuydu.

Kapı kolu oynadı, kapı açıldı ve içeri uzun boylu, otoriter, şık bir kadın girdi.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona sarılıp sıcak bir şekilde karşıladı. Flick bunu hak etmek için ne yaptığını bilemiyordu ama Leydi Horatia'nın onu sevgiyle kucakladığı bir gerçekti.

“Tatlım!” Leydi Horatia, parfüm kokan yanağını onun yanığına dayadıktan sonra ellerini bırakmadan, ona iyice bakabilmek için geri çekildi. Bunu, kesinlikle onun eski mantosunu ya da kıyafetini incelemek için değil, yüzüne bakmak için yapmıştı. “Seni tanıdığım için gerçekten çok mutlu oldum. Evime hoş geldin.” Demon’a bir bakış attı. “Seni cemiyete tanıtmak benim için büyük bir zevk olacak.” Leydi Horatia tekrar Flick’e bakıp gülümsedi. “İnan bana bundan daha fazla mutlu olamazdım!”

Flick şükran ve mutlulukla gülümsedi.

Leydi Horatia gülümserken, Demon’ınkilere benzeyen mavi gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. “Artık Harry’yi gönderip birbirimizi daha yakından tanıyabiliriz.”

Flick önce anlamadı ama sonra Leydi Horatia dönüp de Demon’a bakınca ondan bahsettiğini fark etti.

“Akşam yemeğine gelebilirsin.” Leydi Horatia bir kaşını kaldırdı ve alaycı bir ifadeyle Demon’a sataştı. “Sanırım akşam bir işin yoktur?”

Demon -Harry- zar zor gülümsedi. “Elbette.” Flick’e baktı. “Akşam yedide görüşürüz.” Onu ve annesini ayrı ayrı selamladıktan sonra kapıyı yavaşça çekip çıktı.

“Güzel!” Leydi Horatia, Flick’e döndü ve neşeyle gülümsedi. “Sonunda!”

On Beşinci Bölüm

Ağır tavırlarına rağmen Cynster'lar her şeyi çarçabuk yapmayı seviyordu. Öğle yemeğinin hemen ardından Horatia, Flick'i arabasına bindirip akşam çayı içmek için aile ziyaretlerine götürmeye başladı.

"Grosvenor Meydanı pek uzak sayılmaz," dedi. "Helena da seninle tanıştığı için en az benim kadar sevinecektir."

"Helena?" Flick, Horatia'nın yemek boyunca saydığı isimleri karıştırmıştı.

"Harry'nin kuzenlerinin annesi. Şimdi St. Ives Dükü ya da daha çok Devil olarak bilinen Sylvester'in annesi. Helena, Dowager'lerden biri. Onun da benim de yalnız oğullarımız var. Onunkiler Sylvester'le Richard, benimkiler Vane'le Harry. Sylvester, Richard ve Vane; üçü de evli..." Horatia, Flick'e baktı. "Harry sana anlatmadı mı?"

Flick başını olumsuz anlamda sallayınca, Horatia yüzünü buruşturdu. "Detaylarla hiç ilgilenmez zaten. Neyse..." Horatia arkasına yaslanınca, Flick de vazife icabı pür dikkat onu dinlemeye devam etti. "Sylvester, bir yıl kadar önce Honoria Anstruther-Wetherby ile evlendi. Sebastian adında sekiz aylık bir oğulları var. Honoria bir çocuk daha bekliyor, yazın kesinlikle buralara gelirler ama şimdi Cambridgeshire'dalar."

"Vane'e gelince, geçen kasım ayında Patience Debbington ile evlendi. Patience da hamile, bu yüzden birkaç hafta daha onları görebileceğimizi sanmıyorum. Richard da, yılbaşından önce İskoçya'dayken aniden evleniverdi. Biraz sıkıntı oldu tabii

Sylvester, Honoria, Vane, Patience, Helena ve birkaç kişi daha kuzeye gittiler, ama şimdi her şey yoluna girmiş gibi görünüyor ve Helena da torun sahibi olmaktan dolayı gayet mutlu.”

Sözünü tamamladıktan sonra “Ancak,” diye devam etti. “ne Horatia ne Patience ne de Richard’ın Catriona’sı bizim yol göstermemize ihtiyaç duyacak kadar genç. Helena’nın ne de benim de, etrafımız gözünün içine bakabileceğimiz genç kimse yok.” Gözleri parlayarak, şefkatle Flick’in elini okşadı. “Yani, maalesef tatlım, ikimizin de senin üstüne titrememize alışmak zorunda kalacaksın, senden başka kimsemiz yok, görüyorsun.”

Flick anında gülümseyiverdi. “Tam tersine, bana yol gösterip, benimle ilgilenmeniz hoşuma gider.” Bu arada kaldırımında yürüyen şık ve alımlı insanları seyrediyordu. “Londra’da nasıl zaman geçirileceği konusunda pek bir fikrim yok.” Üzerindeki sevimli ama pek de yaşına uygun olmayan kıyafetine bakıp utandı. O sırada Horatia ile göz göze geldiler. “Lütfen bana yol gösterin, sizi ve Demon ah yani Harry’yi utandırmak istemem.”

“Saçmalama.” Horatia, samimi bir şekilde Flick’in elini avucuna aldı. “İstesen bile beni utandırabileceğine inanmam.” Gözleri ışıldadı. “Oğlum da.” Flick kızarınca, Horatia kıkırdadı. “Biraz rehberlik, biraz tecrübe ve biraz da şehir havasıyla en iyisini yapacağından eminim.”

Horatia’ya içini rahatlattığı için minnettardı. Şimdi, arkasına yaslanıp, aklını kurcalayan soruyu nasıl soracağını düşünmeye başlamıştı. Horatia’nın onu müstakbel gelini olarak gördüğü belliydi ve o da böyle olmasını istiyordu. Fakat henüz Demon’ın teklifini kabul etmiş değildi ve bazı şartlar gerçekleşene kadar da etmeyecekti. Kararlılıkla, derin bir nefes alıp Horatia’ya baktı. “De... Harry size şeyi kabul etmediğimi söyledi mi?..”

“Ah, evet. Ona hemen eveti yaptırmayacak kadar zeki olmana ne kadar sevindiğimi anlatamam.” Horatia kaşlarını çattı. “Bazı şeyler için zaman lazım, en azından güzel bir düğün hazırlığı için. Ne yazık ki onlar bunu hiç düşünmezler.” Ses tonundan

ailenin erkeklerinden bahsettiği belliydi. “Onlara kalsa, seni bir papazın önüne götürüp sonra izin bile istemeden hemen yataklarına atarlar!”

Flick az daha boğuluyordu. Horatia, bunu yanlış anlayıp hemen onun elini tuttu. “Umarım bu kadar açıksözlü olmama aldırmazsın, bunları anlayacak yaştasın nasıl olsa.”

Flick başıyla onu onaylayıp, öksürüğünü bastırmaya çalıştı. Bunları bildiği için kızarmıştı ve Horatia’nın kavrayışına de bayılmıştı. Demon kesinlikle onun tarif ettiği gibiydi. Onu yatağa götürmek için sadece kendisinin ve bir de papazın olması yeterliydi. “Sanırım bizim durumumuzda zamana, en azından biraz zamana, ihtiyaç var.”

“İyi!” Araba sallandı ve durdu. Horatia ona baktı. “Ah, işte geldik.”

Seyis gelip kapıyı açtı ve kenardaki basamakları indirdi. Sonra Flick’le hanımının elinden tutup onları indirdi. Horatia başıyla merdivenlerinin önünde durdukları muhteşem evi işaret ederek, “St. Ives Malikânesi.” dedi.

Öğleden sonra çok keyifli geçti. Etrafı çevrili kocaman bahçedeki çimenliğe masalar, sandalyeler ve şezlonglar dizilmişti. Flick, Leydi Horatia ile birlikte itaatkâr baş kâhyanın peşinden ilerleyerek terasa çıktı. Çimenlikte farklı yaş gruplarından bir grup kadın oturuyordu. Bu konuklardan biri okula gidecek yaşıydı.

Görünürde hiç erkek yoktu.

Tepelerindeki şık şemsiyeler, hassas tenlerini güneşten koruyordu. Kadınlardan bazıları güneşte oturmuş, gülüp eğlenerek sohbet ediyorlardı. Fazla gürültü etmiyorlardı. Rahat ve neşeli bir gruptu. Sosyal bir cemiyet toplantısından çok bir aile toplantısı havası vardı.

Horatia onu sadece aileden birkaç kişi ve birkaç yakınıyla tanıştıracakını söylediği için bu kalabalığı görünce şaşırmıştı. Şaşkınlığını üzerinden henüz atamamışken, bahçeye inen

merdivenlerde onları güzel ve orta yaşlı bir kadın karşıladı.

“*Oratia!*” Birbirlerini öperlerken Dowager’in gözleri Flick’in üzerindeydi. “Peki bu kim?” Horatia, gözleri parlayarak, sıcak bir gülümsemeyle bu ani soruyu yanıtladı.

“Size Bayan Felicity Parteger’i tanıştırmama izin verin, bu da Helena, St. Ives’in Dowager Düşesi tatlım.”

Flick eğilerek reverans yaptı. “Sizinle tanışmaktan şeref duyuyorum Ekselansları.”

Doğrulduğunda, Helena onun elini tutarak merakla Horatia’ya baktı.

“Gordon Caxton, Felicity’nin vasisidir.”

Helena gözlerini kırptıktan sonra bağlantıyı çıkardı. “Ah, iyi kalpli General.” Flick’e gülümsedi. “Sağlığı iyi mi?”

“Evet efendim. Teşekkürler.”

Horatia kendini daha fazla tutamadı. “Felicity’yi şehre Harry getirdi. Bizimle birlikte Berkeley Meydanında kalacak. Ben de onu çevreyle tanıştıracam.”

Helena gözlerini Horatia’nın yüzüne dikti ve manalı manalı güldü. Tekrar Flick’e bakıp büyük bir neşeye “Hayatım, seninle tanıştığım için çok mutlu oldum!” dedi.

Flick daha ne olduğunu anlayamadan, Dowager onu sımsıkı kucakladı ve sonra bir elini beline koyup bahçeye doğru sürükledi. O dayanılmaz kuzeyli cazibesıyla Dowager onu önce sülalenin diğer kadınlarıyla sonra daha yaşlıca hanımlarla ve en son da gençlerle tanıştırdı. Gençler arasında ikiz kardeşler vardı. Herkes ismini söyleyip akrabalık ilişkilerine dair Flick’e bilgi verdi.

İkizler, Flick’in hayatında gördüğü en göz alıcı sarışınlardı. Tenleri sumermeri kadar beyaz, gözleri mavi kantaron çiçekleri gibiydi, saçları da kendinininki kadar sarıydı. Tanışmaya pek hevesli olmadıklarını düşündü; kendinden biraz daha genç olabilirlerdi ve Flick kesinlikle onlarla aynı toplumsal grupta değildi. Ama sandığının tam tersine, anneleri ve teyzeleri gibi onlar da Flick’i büyük bir samimiyetle karşılayıp hemen sarılıp koluna girdiler.

“Mükemmel! Bu toplantının sıradan bir buluşma olacağını düşünmüştük. Keyifli ama pek ilginç olmayan bir buluşma olacağını. Oysa seninle tanıştık!”

Flick gözlerini kırıştırdı ve hangisinin hangisi olduğunu hatırlamaya çalışarak onlara baktı. “Hiç bu kadar ilginç olduğumu bilmiyordum doğrusu!”

“Hah! Öyle olmasan Demon asla seninle ilgilenmezdi.”

Öbür kız gülünce Flick, “Sakıncası yok Amanda...” deyip etrafına bakınırken, o da sıırttı. “Ben Amelia. Yakında bizi ayırt edersin. Tek yumurta ikizleri değiliz.”

Değillerdi ama birbirlerine çok benziyorlardı.

“Anlatsana,” dedi Amelia, “Demon’ı ne zamandan beri tanıyor sun?”

“Soruyoruz,” diye araya girdi Amanda, “Çünkü birkaç hafta öncesine kadar, bütün parti ve balolarda gözünü üzerimizden ayırmayarak ruh sağlığımızı bozuyordu.”

“Aynen öyle. Birkaç hafta önce Newmarket’e gittiğini biliyoruz. Orada mı tanıştınız?”

“Newmarket’te tanıştık,” diye onayladı Flick. “Ama yedi yaşımdan beri orada yaşıyorum ve Demon’ı da oraya ilk gittiğim günden beri tanırım.”

İkisi birden onu süzdüler, sonra Amanda kaşlarını çatı. “Seni neden böyle herkesin gözünden saklamış ki öyleyse?”

“Sorduğumuz için bağışla ama sen bizden büyüksün değil mi? Biz on sekiz yaşındayız.”

“Yirmi yaşındayım.” Diye cevap verdi Flick. İkizler ondan daha uzun ve kendilerinden daha emin duruyorlardı ama aralarında ince bir fark vardı. Kendinin onlardan küçük olmadığını anlamıştı.

“Öyleyse niye,” diye sordu Amanda, “Demon seni geçen yıl buraya getirmede? O kadar ağırkanlı davranacak biri değil.”

“Hızı seviyor,” diye sıırttı Flick. “Geçen sene beni buraya getirmede, çünkü... ee, geçen sene varlığımdan bile haberi yoktu.”

Bu yorum elbette daha fazla merak uyandırmış ve akıllarında daha çok soru işareti bırakmıştı ama Flick, Demon'ın neden onları izlediğini sorunca konu kaynadı.

“Bazen bunu sadece bizi zıvanadan çıkarmak için yaptığını düşünüyorum, ama bu onların elinde değil işte. Zavallılıklar.”

Amanda başını salladı. “Kanlarında var bu.”

“Tanrı’ya şükür, evlendikten sonra bize sarmaktan vazgeçiyorlar. Ellerinde olsa yine yaparlar ama Honoria, Patience ve Catriona, Devil’e de, Vane’e de, Richard’a da göz açtırmıyorlar.” Amelia, Flick’e baktı. “Şimdi buradayken sen de Demon’ı oyalayacaksın.”

“Yoksa” diye ekledi Amanda, “biz birer kız kurusuna dönüşmeden önce etrafımızdaki bütün erkekler kendine sevecekleri bir eş bulmuş olacak.”

Flick sırtıttı. “Eminim o kadar kısıtlayıcı davranmıyorlardır.”

Kızlar bir ağızdan “Ah, sen öyle san,” diye söylendiler. Hemen bu iddialarını kanıtlamak üzere başlarından geçen bir sürü olayı anlatmaya başladılar. Bu arada Flick’e, sosyete de Demon’ın etrafında dolaşan güzel kadınlardan da bahsettiler ama Flick’in merakını fark edince Londra maceralarından hiç söz etmemeye karar verdiler.

“Onları hiç kafana takma, hiçbirisi uzun süreli olmadı, zaten artık seninle ilgilenmekten başka şeye fırsat bulamaz.”

“Artık seni izler, oh Tanrı’ya şükür!” Amanda gözlerini gökyüzüne dikti. “Geriye sadece iki tane kaldı.”

Amelia kıkırdadı ve gözlerini Flick’e çevirdi. “Gabriel’le Lucifer.”

“Kim?”

İkizler kahkahayla, Cynster erkekleri diye bilinen büyük kuzenlerinden bahsettiler.

“Cynster erkekleri hakkında konuşmamamız lazım. O yüzden, Demon’a sakın onlardan bahsetme,” diye uyardı Amanda.

Aileleri hakkında derin bilgiler vermeye devam ettiler. Kim

kimin çocuğu, kim kimin kardeşi sırayla saydılar. Sonra yanlarına oradaki en genç kızı, on altı yaşındaki kuzenleri Heather'ı çağırıldılar.

“Beni önümüzdeki seneye kadar camiaya sokmayacaklar,” diye içini çekti Heather. “Ama annem bu yıl aile toplantılarına katılmama izin verdi. Haftaya Louise teyzem gayri resmi bir balo düzenleyecek.”

“Sen de davet edileceksin,” dedi Amanda Flick'e. “Adını listeye muhakkak koyduracağız.”

Amelia bir kahkaha attı. “Annem adını listeye şimdiden koydurmuştur bile.”

Biraz sonra çay fincanlarını dağıtmaları için çağırıldılar. Flick de yardım etti. Davetlilerin arasında dolanırken, yanında durduğu her hanım onunla sohbet etse de Horatia'nın onun ziyareti hakkında yaptığı açıklamadan sonra kimse şahsi bir yorumda bulunmadı. Yapılırsa da en azından Flick duymamıştı. Bütün hanımlar ona hoş geldin diyerek, hayatıyla ilgili birkaç soru sordu. Bu tür soruları bekliyordu zaten. Ama hiçbirisi öyle her şeye burnunu sokan, peşin hükümlü tiplerden değildi. Sıcakkanlı, sevecen ve onu koruyup kollamaya meraklı, güzel insanlardı. Onların bu tavrından oldukça etkilenmişti.

Oldukça yaşlı, sert bakışlı bir kadın, elini avucuna alarak “Eğer bir balo salonunda ne yapacağını bilemezsen, gelip bizden birini bul, şu kuş beyinlilerden biri bile olsa yeter.” Leydi Osbaldestone gözlerini ikizlere çevirip sonra tekrar Flick'e baktı. “Ne istiyorsan sor. Cemiyet hayatı sana karmaşık gelebilir ama aile bunun için değil midir? Utanmana hiç gerek yok.”

“Teşekkür ederim efendim.” Flick eğilip ona selam verdi. “Bunu hatırlıyacağım.”

“Güzel. şimdi belki bana o acıbadem kurabiyelerinden bir tane verirsin. Eminim Clara da bir tane ister.”

Ona destek olup, öğüt veren tek kişi Leydi Osbaldestone değildi. Akşam olmadan Leydi Horatia ile birlikte, diğerleriyle

kucaklaşıp, en kısa zamanda yeniden görüşme planları yaparak oradan ayrıldılar. Flick kendini şimdiden Cynster ailesine girmiş gibi hissetmişti.

Arabaya binince Horatia arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Flick de aynı şeyi yapıp öğleden sonrayı düşündü.

Şahane insanlardı. Demon'ın geniş bir aileye sahip olduğunu biliyordu ama birbirlerine bu kadar bağlı olduklarını görmek onun için çok hoş bir sürpriz olmuştu. Hiçbir zaman gerçek bir ailesi olmamıştı, yani annesiyle babası öldükten sonra. Kendini geçmiş, geleceği ve yaşayan bireyleri olan büyük bir ailenin üyesi gibi hissedememişti. Yedi yaşından beri tek başınaydı. General, Dillon ve Hillgate End'de yaşayanlar ailesinin yerine geçmişlerdi ama bu başka bir şeydi.

Demon'la evlenirse, yeniden, gerçek bir ailenin parçası olacaktı. Ailesinde, konuşup danışabileceği kendisinden başka kadınlar, onu gözetip kollayan erkekler olacaktı. O erkekler kız kardeşleri olmasa bile, ailedeki genç kızları koruyor, gözlerini üzerlerinden eksik etmiyorlardı.

Bir açıdan bütün bunlar onun için tamamen yeniydi, bir açıdan da kalbinin bir köşesinde farklı tınılar yaratıyordu. Kendini çok iyi hissetmişti. Gözlerini açıp camdan dışarıya bakmaya başladı. Bir Cynster olma düşüncesi kulağına öyle hoş geliyordu ki baktığı yerleri görmüyor, kendi kendine gülümsüyordu.

İki gün sonra Demon gayet gergin bir ruh haliyle dişlerini sıkmış, atlarını parka doğru sürüyordu. Günlerdir, ailesinin evine gidiyor ve Bayan Parteger'in dışarıda olduğunu öğreniyordu. Bu üç etmişti.

Onu şehre getirdiği akşam aramıştı. Annesi uyuklarken, onun da bir başına kalıp sıkıldığını düşünmüştü. Ancak, her ikisinin de Helena teyzesinin evinde dedikodu yapmakla meşgul olduğunu öğrenmişti, ne hakkında olduğunu da çok iyi biliyordu. Hayal kırıklığını belli etmemiş, hatta bunu sık sık hissettiği için kendine

şasırmış ve aslında onu şehre ailesiyle kaynaşması için getirdiğini hatırlayarak sakinleşmişti. Sevgili ailesi, bilhassa da ailesinin kadın üyeleri, onun aklını çelip, evliliğe ikna edebilirlerdi. Bunu yapacaklarından da hiç şüphesi yoktu. Her biri düğün organizasyonu konusunda bir uzman sayılırdı. Düşündüğünde, tüm bu yeteneklerini kendi yararına kullanacaklarından emin olmuştu.

Böylece, o gün hiçbir not bırakmadan oradan ayrıldı. Sezgileri bazı konularda çok gelişmiş olan annesinin, Flick'i aramak için bu kadar sabırsız davrandığını bilmesini istememişti. Tam akşam yemeği zamanı eve dönmüş fakat Felicity'nin aile fertleriyle aynı masada olması onu pek de memnun etmemişi.

Dün sabah gayet uygun bir zamanda, on birde uğramıştı. Ziyaretini tam kahvaltı zamanına denk getirmesi pek uygun kaçmazdı. Highthorpe sevecenlikle yüzüne bakarak, annesinin, teyzesi ve genç bayanla birlikte alışverişe çıktığını söylemişti.

Bu da, saatler sonra dönecekleri anlamına geliyordu. Döndüklerinde de kendilerini şu aptal kadın muhabbetine kapı tırıp fırfırlardan, farbalalardan bahsedip, kendisiyle ilgilenmeyeceklerinden emindi.

Bunu anlayışla karşılayıp Flick'i şehre getirme nedenlerini hatırladı. Bu da işin bir parçasıydı. Müstakbel eşi olarak şehirde hoş vakit geçirmesini istiyordu. Bir kadın için alışveriş, hoş vakit geçirmenin en güzel yollarından biriydi.

Diğer taraflarda da şansı yaver gidiyordu. Bir rivayete göre Rattletrap Selbourne, ablasından kabakulak kapmıştı ve bu mevsim sonuna kadar şehre dönemeyecekti. Selbourne konusu zaman zaman aklını kurcalıyordu ve bu iyi bir haberdı.

Bugün, Flick'in onu etkilemek için yeni aldığı kıyafetlerden birini giyip onu beklediğinden emin olarak, tam öğlen vaktinde Berkeley Meydanına geldi.

Ancak annesi onu parka götürmüştü.

Artık annesine bu konuda birkaç kelime etmenin zamanının geldiğini düşünüyordu.

Arabasını Stanhope Gate'e doğru çevirirken, az daha ona doğru gelen bir faytonla çarpışacaktı. Birden tansiyonunu yükselten bu gereksiz sinirini bastırmaya çalıştı. Bu denli sert tepkiler verdiği ve kendini bu denli mahrum bırakılmış hissettiği için kendine şaşıyordu. Onu her gün görmeye alışmış olduğu için olmalıydı. Bunun başka sebebi olamazdı. Bu alışkanlıktan yavaş yavaş kurtulurdu nasıl olsa.

Böyle olmalıydı. Şimdi sezon nedeniyle, onunla görüşmeleri giderek kısıtlanacaktı. Parktaki kadınların meraklı bakışlarının altında ya da kalabalık balo salonlarında bir araya gelebileceklerdi. Kırılık alanda, uzun uzadıya tadını çıkardıkları o özel anların hiçbirini burada yaşayamazlardı.

Meydana girerken, yüzüne o kibar ifadeyi takınıp sağa sola gülümsemeye başladı. Flick, annesinin faytonunda oturmuş, sağından solundan geçen ve onu süzen genç erkeklerle hanımlara tatlı tatlı gülümsüyordu. Annesi, arabası az ilerde hazır bekleyen teyzesiyle koyu bir muhabbete dalmıştı.

İçinden küfrederek, arabasının annesinin faytonunun arkasına yanaştırıp durdu. Gillies atları dizginleyebilmek için bir koşu yetişmişti. Demon dizginleri bırakıp aşağı indi ve kenardan kenardan yürümeye başladı.

Flick arabanın durduğunu duyup baktı ve onu görünce sevinerek gülümsedi. Demon, bir an için onun gözlerinde, aydınlanan yüzünde kaybolduğunu hissetti; maskesi düştü, o her zaman ki baştan çıkarıcı gülümsemesini takınıverdi.

Neyse ki tam zamanında kendini toparlayıp soğukkanlılığını koruyabildi. Göz göze geldiklerinde gözleri alev saçıyordu. Eğer annesi ya da o keskin bakışlı teyzesi, az önceki gülüşünü yakalaysaydı bundan çok büyük anlamlar çıkarabilirlerdi.

Flick elini uzatınca, tuttu ve kibarca selam verdi. "Görüştüğümüze çok sevindim."

Doğrulup gayet kibar bir şekilde annesiyle teyzesini de başıyla selamladı. Flick'in elini bırakmamıştı. "Çayırda biraz yürüyebilir miyiz acaba?"

“Ah, evet!” Hevesle atıldı. Demon birden, onun etrafta gezinen çiftlere özendiğini anladı. Her gün ata binerdi, hareket etmeyi özlemiş olmalıydı.

Demon gülümseyerek, arabanın kapısını açtı. Annesi, Flick’in başının üzerinden uzanıp, “Yeni elbise,” dedi. İçinden sırtarak, Flick’in arabadan inmesine yardım ederken keyifle onu inceledi. “Üstündeki yeni mi?”

Flick ona saf saf gülümsedi. “Evet.” Elini bırakınca, kendi çevresinde bir kez döndü ve durdu. “Beğendin mi?”

Bakışlarını o çizgili lavanta mavisi kumaşın içindeki vücuduna diktikten sonra kızın yüzüne baktığında cevap verecek sözcük bulamamıştı. Göğsünde bir sızı hissetti, içi titredi, tansiyonu yeniden yükselmeye başlamıştı. Kızın yüzündeki, bakışlarındaki mutluluk sakinleşmesine yardımcı olmuyordu, bir meleğin ona gülümsemesinin nasıl bir şey olduğunu unutmıştı.

Annesiyle teyzesinin, kartal bakışlarını onlara diktğini fark edince boğazını temizledi ve medeni bir şekilde gülümsemeyi başardı. “Çok... Alımlı görünüyorsun.” Flick öyle sevimli, öyle tatlı bakıyordu ki Demon’ın birden gözü dönmüştü.

Kızı koluna taktı. “Çiçekliklerin oraya kadar gidip döneriz.”

Arabadakilerin neşeli neşeli of çektiklerini duyduysa da kolumdaki meleğiyle öyle meşguldü ki dönüp arkasına bile bakmadı. Flick ona gülümsediğinde, sarı lülelerini fark etti. “Saçlarını yaptırmışsın.”

“Evet.” Değişikliği gösterebilmek için başını sağa sola çevirdi. Lüleleri hep yüzünü çevrelerdi ama saçları darmadağınık olurdu. Şimdiyse tokalarla tutturulmuş, uçlarından biraz kısaltılmış ve o güzel yüzü ortaya çıkmıştı. “Bu bana yakıştı sanıyorum.”

Demon başıyla onayladı. “Kesinlikle çok hoş olmuş.” Demon bakışlarını indirince göz göze geldiler. “Sanırım yeni gece elbiselerle hoş durur.”

Flick gözlerini kocaman açtı. “Nereden bildin?..”

Demon sırtıttı. “Dün uğradım ve alışverişe çıktığını öğren-

dim. Bir moda evine uğradığınız belli, annemi de tanıyorum, tahmin etmesi kolay.”

“Helena da geldi. Öyle...” Durakladı, sonra gülümseyerek devam etti, “eğlenceliydi ki.”

Demon memnun olmuştu. Kıza gülümseyip, önüne baktı.

Heath'teyken sık sık yaptıkları gibi, sessizlik içinde yan yana yürüdüler. Yan yana olmaktan öyle keyif alıyorlardı ki konuşma ihtiyacı bile hissetmiyorlardı. Flick, eteklerinin rüzgârla savrulup, Demon'ın cilalı binici çizmelerine süründüğünü hissediyordu. Parmaklarının altındaki koluna dokunduğunda, onun çelik kadar kuvvetli kollarını duyumsuyor ve bundan büyük haz alıyordu.

Demon'ı özlemişti. Kalbi bunu ona söylüyor, duyguları da tamamen doğruluyordu. Yüzünü güneşe çevirip mutlu mutlu gülümsedi. İçindeki kıpırtı aşktan başka bir şey olamazdı.

Gözlerini Demon'a çevirdiğinde, onun da kendini seyrettiğini gördü. Bunun üzerine Demon gözlerini kırparak kaşlarını çattı. Kız ona bakmayı sürdürdükçe, yüz ifadesi sertleşiyordu.

Demon dayanamadı ve başını çevirip karşıya baktı. “Bletchley hakkında ne öğrendiğimizi bilmek istersin sanırım.”

Flick birden bir suçluluk duygusuna kapıldı. Son günlerde, etrafıyla ilgilenmekten, Dillon'u ve sorunlarını unutmuştu. “Evet, elbette.” Sesini ciddileştirip o da gözlerini karşıya dikti. “Ne öğrendiniz?”

Demon'ın suratının asıldığını görmüştü.

“Bletchley'in Newmarket arabasıyla gittiğini doğruladık. Araba Aldgate'de duruyor. Kontrol ettik ama onu o bölgede tanıyan çıkmadı.” Çiçekliklere gelmişlerdi. Yan taraftaki taşlık yola saptılar. “Montague -benim ajanım- şehirdeki beylerin ayak-takımıyla buluşmak için kiraladıkları mekânları izletiyor. Eğer Bletchley ortaya çıkacak olursa hemen peşine düşeceğiz.”

Flick kaşlarını çattı. “Bu Bay Montague, senin daha önce gelip görüştüğün adam mı?” Demon başıyla bunu doğruladı. “Parayı takip ederek bir şeyler bulabilmiş mi?”

“Henüz değil, ama bakabileceğimiz bir yığın olasılık var. Borsa, hisseler, yatırımlar, kambiyo işlemleri –her yere bakacak. Aradığımız toplam rakamı belirlemek üzere –geçen yıl sonbahar sezonu boyunca her şekeli yarıştan elde edilen para ve bu yılki ilk yarışın geliri.”

“Çok mu?”

Demon kızın gözlerine baktı. “İnanılmaz hem de.”

Yürüyüşlerini bitirip çayırın oradan geri dönerlerken, birkaç çiftin yanından geçtiler. Demon onlara gülümseyip kibarca selamladı. Flick ise ağırbaşlılığını bozmadan nezaketle ona eşlik etti.

Yalnız kaldıklarında, Demon ona bakıp adımlarını hızlandırdı. Flick ona ayak uydurabiliyordu ama neden acele ettiğini anlamamıştı.

“Toplamda elde edilen rakam çok fazla,” diye devam etti Demon. Bu kadar büyük bir rakamın hemen ortaya çıkarılması olasılığı da var. Bu da bizi cesaretlendiriyor. Neyse ki çalışanları bilgilendirmek için daha birkaç hafta zamanımız var.”

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Yok.” Demon oldukça sakin ve kayıtsız görünüyordu. “Eğer benimle irtibata geçmezse, birkaç gün sonra Montague’ya uğrarım.” Bir an tereddütte kaldıktan sonra ekledi, “Bir şey öğrenirsek, sana haber veririm.”

Flick başıyla onu selamlamalıydı, bu arada neredeyse arabanın yanına gelmişlerdi. Demon’ın yüzüne bakınca, takındığı zoraki maskenin tüm davranışlarına yansıdığını fark etti. Tüm hareketlerini kontrol atında tutmaya çalışarak kendini kastığı için her şeye karşı ilgisiz görünüyordu. Bunun onun Londra’daki kişiliği olduğunu düşündü; kurt kuzu postuna bürünmüştü.

Yine de elini tutup onu arabaya bindirirken, onları saygıyla selamlamasına rağmen neden gözlerini kaçırdığını anlayamadı.

Horatia, Demon’ın koluna dokundu. “Bugün, Louise’in vereceği gayri resmi balo için davetiyen gelecek. Balo önümüzdeki

hafta başında. Bana ve Felicity'ye eşlik edeceğini umuyorum.”

Demon gözlerini kırıştırdı. “Babam sana eşlik etmeyecek mi?”

Horatia umursamaz bir tavırla elini salladı. “Babanı bilirsin, yolda illa da White’a uğrayalım diye tutturur.”

Demon’ın gözlerinde beliren acımasız bir parıltı hemen kayboldu. Uysallıkla başını eğdi. “Nasıl istersen.”

Doğrulurken Flick’e baktı. Kısacık bir andı ama bu bakış Flick’i rahatlatmaya yetmişti. Horatia ve Helena’yı selamlayarak yanlarından ayrıldı.

“Geç kalma!” Horatia arkasından seslendi. “Akşam birlikte yemek yiyeceğiz.”

Demon uzaklaşırken elini kaldırıp onu duyduğunu belli etti. Dizginleri tutup, arabasına binmiş ve ardında çakıl sesleri bırakarak gitmişti.

On Altıncı Bölüm

Amanda, Flick'in kulağına nefretle "Şunlara bak!" diye tısladı ve zarifçe yanından uzaklaştı. Onun yerini hemen Amelia aldı. "Dans ederlerken bile, gizli gizli bize bakıyorlar. Eğildi, döndü ve alçak sesle fısıldamaya devam etti. "Ve kenarda, şimdi Demon'ın durduğu gibi hep biri durur. Böylece eğer öfkeyle yerimizden fırlar, iplerimizi kopartır ve kaçmaya çalışırsak, bizi hemen yakalarlar!"

Flick dans eşine gülümseyip, ellerini tuttu. İkizlerin şikâyetlerini dinlediğini hiç belli etmiyordu. Louise Cynster'm balo salonunda, ailenin Londra'daki bütün fertleri ve onların yakın arkadaşları arasında, yöresel bir dans eşliğinde dönüp duruyorlardı. Resmi bir davet olmadığı için, herkes bir şekilde birbirini tanıyordu ve ortam oldukça neşeliydi. Aile toplantısına uygun olarak, Heather ve ondan küçük erkek kuzenler de gelmişlerdi.

Flick dans ettiği gencin ellerini tutup eğilirken, çocuğa gülümsüyordu. İkizler de aynısını yaptılar. Ciddi yüz ifadelerine memnuniyetsizliklerini yansıtmıyorlardı.

Tanışıkları günden beri, ikizler durmadan erkek kuzenlerinin onları nasıl göz hapsinde tuttuklarını anlatıp duruyorlardı ama Flick onlara pek inanmamıştı. Artık inanıyordu. Kızları süzüp duruyorlardı. Bunun ikizler için ne kadar rahatsızlık verici bir durum olduğunu anlayabiliyordu.

Hem Gabriel ve hem de Lucifer dans pistinde gözlerini ikizlerden ayırmazken Demon, kimseyle sohbet etmek zahmetine bile girmeden kenarda durup, gözlerini dikip onları izliyordu.

İlk bakışta, birinin kendini ortaya atıp onları dansa kaldırmaya cesaret etmesi mümkün gibi görünmüyordu. Ancak, gençler -hiç-biri yaşça ikizlerden fazla büyük değildi- hiçbir tehditten etkilenmiş gibi değillerdi. İkizlere gerçekten saf niyetle yaklaşmış olsalar bile, hayatta kaldıkları için kendilerini şanslı saymalıydılar.

Elbette bu kadar genç yaştakiler, ikizlerin ihtiyaç duyduğu şeylerin hiçbirini onlara sağlayamazdı. Bu da onları epeyce rahatsız ediyordu. Flick onları anlıyordu, şimdiye kadar dans ettiği gençlerin çoğu birbirine benziyordu ve son derece sıkıcıydılar.

Dans bittiğinde hepsi, bu oldukça genç kavalyelerine teşekkür ederek onları yalnız bıraktı. Flick ikizlerin koluna girdi. Biri bir yanında, diğeri de öbür yanındaydı. “Onlar sadece sizi korumaya çalışıyor; şimdiye dek pek çok sütü bozukla karşılaşmış oldukları için, her tür erkeği sizden uzak tutmak istiyorlar.”

Amelia içini çekti. “Her şey iyi, hoş da, onların bu sütü bozuk kavramları çok geniş.”

Amanda homurdandı. “En ufak şeyde bile bir beyefendinin sütünün bozuk olduğunu düşünüyorlarsa biriyle flört etmek bile iffetsizlik sayılır.”

“Bu da kıstasları oldukça aşağı düşürür.”

“Ve bunun da bize hiçbir yararı yok.”

“Bize mi?” Flick, üç büyük palmiye ağacının yanındaki çardakta durdu.

Amanda etrafına bakındıktan sonra Flick’in elinden tutup çekti. Üçü birden, palmiyelerin arka tarafındaki gölgeliğe sığındılar.

Amanda “Karar verdik...” diye söze başladı. Amelia sözünü kesti. “Gayet akıllı bir kadın olan Catriona’yla konuştuktan sonra tabii.”

“Kesinlikle bir köşede durup hiçbir şey yapmadan, sabırla falan bekleyemeyiz. Şirin görünmeye çalışıp, uygun bir erkeğin gelip bizi dansa kaldırıp kaldırmayacağını görmek için kenarda beklemeye hiç niyetimiz yok.”

“Yok.” Amelia başını kaldırdı. “Kendi seçimimizi kendimiz yapacağız.”

Amanda’nın gözleri parladı. “Biz onları keseceğiz ve kimi seçeceğimize karar vereceğiz. Birinin bizi seçmesini beklemeyeceğiz.”

Flick güldü, ikisine birden sarıldı. “Kesinlikle. Şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla, bu meseleyi kendiniz ele almalısınız.”

“Biz de öyle düşünüyoruz,” dedi Amanda.

Amelia birden geri çekilip Flick’in yüzüne baktı. “Ama bize söyledene, sen mi Demon’ı seçtin yoksa o mu seni?”

Flick kalabalığın arasında duran Demon’a baktı. Ona göre balo salonundaki en yakışıklı erkek oydu. Siyah ceketin altına, krem rengi bir gömlek giymiş ve aynı renk bir de kravat takmıştı. Şamdanların altında, gündüz görüldüğünden daha tehlikeli duruyordu. Yanındaki adamlarla konuşuyordu ama şu an Flick’in tam olarak nerede olduğunu bildiğinden emindi.

Gülümsedi, kendi gözünde, hayallerini süsleyecek kadar yakışıklıydı. Dünyadaki bütün heykellerden, bütün kitaplardaki resimlerden daha mükemmeldi.

İkizlere baktı. “Ben seçtim.” Sonra balo salonuna baktı. “O zaman daha on yaşındaydım, ne olduğunu tam olarak anlayamamıştım. Ama... Evet, kesinlikle onu önce ben seçtim.”

“Tamam. Al işte, buyur.” Amanda kararlı kararlı başını salladı. “Hepiniz öyle yapmışsınız. Honoria kesinlikle ben seçmedim diyor ama kesinlikle o seçmiştir. Patience ve Catriona, ikisi de kendi seçmiş. Sen de öyle yapmışsın işte. Yani seçim yapmak en iyi yol.”

Flick tekrar onların o güzel suratlarına baktı ve ardındaki o inatçı kişiliklerini gördü. Başıyla onayladı. “Evet, büyük olasılıkla haklısınız.” İkizler ona çok benziyorlardı.

“En iyisi biraz dolanalım.” Amelia onları dürttü. “Annem bizi arıyordur.”

Gülüşerek, kalabalığın içine karıştılar.

Flick, gülümseyerek ikizlerden ayrıldı. Etrafa bakmamak için kendini tutuyor olsa da, gözleri istemeden Demon'ı aramaya başlamıştı. Son günlerde onu yalnızca ayaküstü parkta ve bir kez de tesadüfen karşılaştıkları Bond Caddesinde görmüştü. Şebeke hakkında bile birkaç kelime dışında bir şey konuşamamışlardı. Bir kere bile olsun, yüzündeki o plastik maskeyi düşürmemiştii.

Ne var ki, insanların arasındaydılar.

Bu akşam bile, onlara arabaya kadar eşlik etmek üzere tam vaktinde geldiği için, hiçbir konuda doğru dürüst bir şey konuşacak özel zamanları olmamıştı.

Bu artık gitgide canını sıkmaya başlamıştı. Şimdi, onun nerede olduğunu bilmemek de.

Bir Sezar büstünün dibinde durdu. Akıllılık edip, parmak uçlarında yükselerek, salondaki bütün kafaları görmeye çalıştı. Demon'ın içeride bir yerlerde olduğunu biliyordu.

Biri arkasından gelip kollarını tutunca, nefesini tutup arkasına döndü.

Bir dakika önce orada değilken Demon şimdi heykelin dibinde duruyordu. Yavaşça onu kendine çekti ve yakınlarındaki daracık çardaklardan birinin altına sürükledi. Tam karşısına dikildi ve kolunu çardağın tepsine dayayıp görüşüne mani oldu.

Flick şaşırmıştı. Balo salonuna ait üç adet yarım küre biçiminde çardak vardı ve her birinin önünde bulunan palmiye ağaçları ya da heykel kaideleri gibi nesnelerle, kuytu alanlar yaratılmıştı. Orada, hem hasretini çektikleri sakın bir an yakalayabilir hem de balo salonuna tamamen hâkim olabilirlerdi.

Flick, Demon'ın sert yüz hatlarına bakıp mutlulukla gülümse-di. "Selam, ben de seni arıyordum."

Demon tereddütle kızın yüzüne bakıp "Biliyorum," dedi.

Flick onun yüzünü, gözlerini inceledi. Nasıl bir ruh hali içinde olduğunu anlayamıyordu. "Parayla ilgili... bir şeyler öğrenebildin mi?"

Demon, kızın yüzüne vuran hafif ışık altında ona doya doya

baktı. Omuzları, onun balo salonundan görülmesini engelliyordu. Derin bir nefes alıp başını salladı. “Hayır, ama yakındır.”

“Ah?” Flick bakışlarını indirdi, şimdi Demon’ın dudaklarına bakıyordu. İçgüdüsel olarak kendi dudaklarını yaladı.

Demon, heykelin balo salonundakilerden gizlediği yumruklarını sıkarak başıyla söylediğini doğruladı. “Montague paranın gizlice aktarılabileceği çeşitli yatırım araçlarını elledi. Şimdiye kadar bir sonuca ulaşamamış olsak da araştırmamızın alanını daralttık.”

Flick, Demon’ın dudaklarına bakmayı sürdürüyordu. Birden hareket etmediklerini fark etti ve nefesini tutarak bakışlarını yukarı çevirdi. Gözlerini kırptı. “Sanki ezelden beri şebekenin peşindeymişiz gibi geliyor. Onları yakalamamız da bir hayal.” Göz göze geldiler. “Sence bunu başarır mıyız?” diye sordu usulca.

Demon ona bakıyor ama hareket etmiyordu. Kıza sarılıp onu kendine çekmemek için zor duruyor, hafifçe başını eğip, dudaklarına yapışmak ve böylece gözlerindeki o soruyu cevaplamak için yanıp tutuşuyordu. Vücudunu, göğsünden ayak bileklerine kadar gümüş rengi kurdelelerle örten o mavi elbise işini daha da zorlaştırıyordu. Boynunu ve omuzlarını kapatan ipek kumaş, ağırbaşlı bir görüntü sağlamıştı. Kızın sorusunu hatırlamaya çalışarak kendini topladı. “Evet.” Ses tonu da yüz ifadesi gibi sertti. Flick onun bakışlarının daha da sertleştiğini görüp şaşırdı.

Müziyenler valsi tam da o anda başlattı; Demon onları kendi çaldıkları müzik aletlerinin telleriyle boğabilirdi. Ancak dans edip eğlenmek için buraya gelmişlerdi. Flick’in yüzündeki o hevesli ifadeyi ve gözlerindeki o davetkâr bakışları fark edip, içinden bir küfür savurdu. “Bu...” kısa bir soluk aldı, “çok güzel bir elbise.”

Flick kendine baktı. “Cocotte’dan. Eteklerini açtı ve ona baktı. “Beğendin mi?”

“Çok.” Bunu büyük bir samimiyetle söylemişti. Onu Berkeley Meydanının merdivenlerinde ilk gördüğü anda nefesi kesilmişti.

Elbise onu çok güzel gösteriyordu bu yüzden onu bir daha giymesini yasaklayabilirdi fakat kesinlikle elbiseyi çok beğenmişti – ve tabii içindekini. Onu kollarına alıp ailesinin dikkatli bakışları altında valse kaldırmasına imkân yoktu.

Bir elini kaldırıp, ona işaret etti. “Bir kez daha dön.” Dönerken kalçalarını seyretmek keyifli oluyordu.

“Hımm.” Gözlerini eteklerine dikip, göremediği şeyler için uğradığı hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı. Flick, arabada, annesinin arkadaşlarından biri olan Emily Cowper’ın valse katılması için ona izin verdiğini söylemişti. Şimdi tam zamanıydı işte. “Çok güzel bir kesim, eteklerinin dökümü farklı.” Birini baştan çıkarmakta ustaydı. Daha iyisi olamazdı. Birazdan da hava durumu hakkında konuşabilirdi.

“Newmarket’ten bir haber var mı?”

Demon ona baktı, sorusunun arkasından yavaşça iç çektiğini duymuştu, artık bakışlarındaki o beklentiden hiç eser kalmamıştı. Bıkkınlıkla bakıyordu ama yine de çok hoştu. Demon doğruldu. “Özel bir şey yok. Ama komite üyelerinden birinin bir yakınından Dillon’un henüz ortalarda görünmediğini duydum. Bu konuda kimse General’le konuşmamış.”

“Eh, bu da iyi bir şey. Biz şehirdeyken umarım Dillon aptalca bir şey yapmaya kalkışmaz. En iyisi yarın ona bir mektup gönderirim.”

Başka bir şey söylemedi, büstün ardında dans eden çiftlere bakıyordu. Demon da bir şey demedi. Londra’daki ilk valsı kaçırmamasına sebep olduğu için biraz üzülse de, buna hiç pişman değildi. Onu kollarına alıp dansa kaldıramadığı için bir başka erkeğin kollarında dans etmesine ve onu kenardan izlemeye razı olamıyordu. Lakabına uygun bir ruh haline bürünmüştü; onun bir başka erkeğin kollarında olması düşüncesi bile, içinde şeytanca duygular uyandırıyordu.

Onun bu ilk valsı kaçırmaması daha iyiydi. “Carruthers, Flynn’in iyice forma girdiğini söyledi.”

Bu Flick'in ilgisini çekmişti. "Aaa?"

"Onu sabah akşam çalıştırıyor."

"Carruthers bana onun dayanıklılığını artırmaya çalıştığını söylemişti."

"Carruthers onu çan kulesinin orada denememi istiyor." Kıza baktı. "Sen ne dersin?"

Flick hiç şaşırmadan cevap verdi. Demon onun fikirlerine, anlayışına, detaycılığına şaşırmıştı. Hayatında ilk defa bir kadına atlarından biriyle ilgili bir şey danışıyor ve onun tavsiyesini dinliyordu.

Flynn'in performansı hakkında konuşurlarken vals çoktan bitmişti. Bir sonraki dans başlamak üzereydi.

Bu bir kotilyon dansıydı. Demon arkasına döner dönmez Flick'le dans etmek için şansını denemeye hazır erkek ordusuyla karşılaştı. Gergin gergin gülümseyip, hâlâ arkasına sakladığı kıza döndü. Elini ona uzatırken gerginliği biraz azaldı. "Bu dansı bana lütfeder misin hayatım?"

Flick ona bakıp gülümsedi; gözlerinin içi gülüyordu adeta. "Elbette." Ona elini uzattı ve birlikte dans pistine yürüdüler.

Demon'ın tecrübeleri işe yarıyordu, ona iltifat edip durdu. Çaktırmadan onu baştan çıkarıyor, doğru zamanda doğru yerlerine dokunuyordu. Elleri birleşip, aralarında bir elin dolaşabileceği kadar mesafe kalınca Flick ona gülümsüyordu ama yüzü sevişirkenki gibi parlamıyordu. Kimse onlara bakmıyordu, bak-salar bile eski bir zamparaya ayak uydurmaya çalışan genç bir kızdan öte bir şey göremezlerdi.

Görmelerini istediği şey buydu.

Dansın sonunda kibarca eğilip selam vererek onu sıralarını bekleyen hayranlarına bıraktı. Başta gecenin tadı kaçsa da, en kötüsünü olabilecek en iyi şeye çevirebildiği için memnundu. Salonun sonuna doğru gitti.

Gabriel ve Lucifer ona katıldı.

"Bunu neden yapıyoruz?" diye söylendi Lucifer. "Amanda,

onunla vals yapmakta ısrarcı olduğum için az daha beni paralayacaktı. Küçük cadaloz.”

“Bana da buz gibi davrandılar,” diye döndü Gabriel. “En son ne zaman bir buzdağıyla dans ettiğimi hatırlamıyorum. Ettiysem tabii.” Demon’a baktı. “Mevsim gereği olan bir şeyse, tatile çıkmayı tercih ederim.”

Demon onlara baktı ama bir şey söylemedi. Gabriel onun bakışlarıyla Flick’i takip ettiğini anlamıştı. “Hımm,” diye mırıldandı. “Vals yaptığını görmedim.”

Demon bakışlarını sabitlemişti. “Başka işlerim vardı.”

“Evet, fark ettim. Herhalde Romalı lejyonerlerin akıbetleri hakkında tartışıyordunuz.”

Demon sırtarak, hararetli bir sohbete dalmış olan Flick’e baktı. Suya dalan bir ördek gibi birdenbire sosyal hayatın içine dalmıştı. “Aslında...” Geri çekilirken, kuzenleri merakla onu izliyordu. “Ben bir suçun peşindeyim.” Durumu onlara kısaca özetledi. Şike ve şebeke hakkında tüm bildiklerini ve şüphelendiği şahısları anlattı.

Gabriel “Yüzlerce bin ha?” diye yineledi. “Kesinlikle haklısın, bu para bir yerlere yatırılmış olmalı.”

Lucifer karşı çıktı. “Ama sizin aradığınız yerlere değil.”

Demon kaşlarını kaldırıp ona baktı.

“Bir yığın koleksiyonluk eşya var, en bilineni mücevher ama tablolar ve bir yığın başka sanat eseri var.”

“Sen de bunları gözden geçirebilirsin.”

“Bakarım ama son aylarda piyasaya bu dediğin miktarlarda bir para girişi olmuş olsaydı duyardım.” Lucifer yüzünü buruşturdu. “Böyle bir olasılığa karşın, ben yine de bu paranın koleksiyonculara gittiğini sanmıyorum.”

Demon başıyla onu onaylayarak gözleri dalan Gabriel’e baktı. “Ne oldu?”

Gabriel kendine geldi. “Düşünüyordum...” Omuzlarını silketti. “Yeraltında dönen paralardan haberdar olacak birini tanıyor

muyum diye düşündüm. Araştıracam. Montague işin yasal kısmına bakıyorsa, biz de geri kalan yerlere bakmalıyız.”

Demon başıyla onu onayladı. “Bu da yeterince geniş bir alanı arayacağız anlamına geliyor.”

“Kesinlikle.” Lucifer de ona katıldı. “Bu bizim ihtisas alanımız.”

“Hımm.” Gabriel bir kaşını kaldırdı. “Öyleyse kulaklarımızı iyice açmalıyız. Yaşlı teyzelerimizin patavatsızlıklarından, kumarbazların dünyasına kadar her yere el atacağız.”

“Her dedikoduyu dinlemeliyiz.” Demon kararlılıkla başını salladı ve sonra bakışlarını tekrar Flick’e çevirdi.

Lucifer ve Gabriel aralarında konuşurlarken Lucifer’in gözü yeşiller içindeki bir sarışına takıldı. Sinsice etrafı kolaçan etmeye başladı. Az sonra; Gabriel Demon’ın koluna dokundu. “Isırma ve sakın diş bileme; şu senin sarışın fıstıkla bir iki laf konuşacağım.”

Demon ofladı. Cynster’lar asla birbirlerinin beğendiği kadınlara asılmazlardı. Gabriel konusunda bir endişesi olmazdı.

Ama yine de tedirgindi. Gabriel’in tarifi canını sıkıyordu. Flick tüm kalabalığın ortasında bile göze çarpıyordu. Onun bir meleği andıran güzelliği tüm gözleri üzerine çekiyordu. Sarı saçları güneş ışığında parlıyor, mum ışığında ise ikizlerin saman sarısı saçlarından farklı olarak soluk görünmüyor, altın renginde ışıltılar saçıyordu.

Nereye gitse bakışları üzerine çekiyordu. Bu da Demon için büyük bir sorun yaratıyordu. Kızın bundan haberi olsun istemiyordu.

En hoşuna giden şeylerden biri onun açıksözlülüğüydü. Mutluluğu gibi diğer bütün duyguları, bütün hissettikleri de yüzüne yansıyor. Duygularını saklamıyor, onlardan utanmıyor ya da korkmuyordu. Bu yüzden onları açıkça, dürüstçe, dosdoğru belli ediyordu.

Sorun biraz da buradaydı.

Birliktelerken, paylaştıkları duygular hemen yüzüne yansıyor-

du. Uyarıldığı, cinsel arzuları, heyecanı ve mutluluğu anında anlaşılıyordu. Bunu, bir hafta önce parkta karşılaştıklarında da, bu gece annesinin evinin girişinde ona rastladığında da açıkça görmüştü. Bu da onun içini ısıtıyor, onu mest ediyordu. Yüzünün asla solmasını istemiyordu, ama...

Flick âşık olmak için fazla olgun ve fazla soğukkanlıydı. Demon'a karşılık verdiğini gören hiç kimse, bunu aşkından yaptığını düşünmezdi. Bunu yakınlık ve içtenlik olarak değerlendirirlerdi. Engin tecrübeye sahip hovarda bir adam ve masum gencecik bir kız.

Demon, kendisiyle yatmak isteyen hiçbir kadını artık kapısından bile sokmazdı ama ne yazık ki çevresindeki hiç kimse bunu göremiyordu.

Flick'in itibarı zarar görecekti ve Cynster'ların onu koruması bile buna engel olamazdı. Ona göre bunun hiçbir önemi yoktu. Şu anda bile onunla evlenebilirdi ama evlendiklerinde çok geç olacağını biliyordu. Ortalık yatışsa bile bazı şeyler asla unutulmazdı. İtibarı sarsılan birini bazı ortamlara kabul etmezlerdi.

Şehre gelmeden önce evlenmiş olsalardı ya da en azından Flick onun teklifini kabul etmiş olsaydı, böyle bir sorunla karşılaşmayacaklardı. Şehre gelir gelmez resmi bir açıklama yapıp evleneceklerini herkese duyururlardı. O zaman kimse haklarında en ufak bir şey söyleyemez ve herkes her şeyi görmezden gelebilirdi. Ama şimdi, annesinin koruması altındaki namuslu bir genç kızı oynuyordu. Bu senaryoyu gören toplum, ona karşı saldırgan davranacaktı.

Flick'in, neşeyle ve kendinden emin tavırlarla, etrafındakilerle sohbet ettiğini görünce biraz sakinleşti ve yarın onunla baş başa kalabilme ihtimali üzerine düşünmeye çalıştı. Yarın bu meseleyi ona iyice anlatmalıydı. Ona inanmayabilirdi ama annesini ve hatta teyzelerini çağırıp, onların onayını alabileceğini düşündü. Onlar bu yüzden dehşete düşmezlerdi ama Flick düşerdi. Böylece, onunla hemen evlenmeyi kabul ederdi.

Demon'ın istediği de bu değil miydi zaten?

Dudaklarını büzüp, bir kadının isteklerinin, duygularının ve kadınca hislerinin ne zaman ve neden bu kadar önem kazandığını anlamaya çalıştı. Bu, cevap veremeyeceği bir soruydu ama gerçekleri değiştirmezdi. Ona böyle bir baskı yaparak, teklifini kabul ettirmesi doğru olmazdı.

Doğrulup derin bir nefes aldı. Eğer ona, her şeyin yüzünden okunduğunu söyleyecek olursa, tehlikeyi anlar ve bir skandala yol açmamak için onunla evlenmeyi kabul ederdi. Demon bunu istemiyordu. Onun, bu teklifi içinden gelerek kabul etmesini, ona bir ömür boyu kalpten bağlı olmasını istiyordu. Bunu toplumun baskısıyla yapmasını istemiyordu.

Ama evliliğin daha derin anlamlarını keşfetmezse, bundan kaçınır, tepkilerini de saklardı. Ve bunu da başarırdı.

Demon böyle bir şey olsun istemezdi.

Sahte duygular taşıyan yığınla kadın tanıdı. Onlar aslında hiçbir şeye ya da hiç kimseye gerçekten değer vermezdi. Flick'in bu şeffaflığı onun çok hoşuna gidiyordu, ilk andan beri bundan çok etkilenmişti. Onun gözlerindeki pırıltının kaybolmasını istemiyordu.

Bunun için, onu korumanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Onun neşe içinde, yöresel bir müzik eşliğinde dans ettiğini gördü. Gayet neşeliydi ama gözlerindeki o çok özel pırıltıdan eser yoktu. O sadece Demon'a özeldi. Tüm endişelerine rağmen, Demon onu görünce gülümsemeyi başarmıştı. Gözlerini, balo salonunda dolaşıp duran kıza dikerek, onun itibarını nasıl koruyabileceğini düşünmeye başladı.

Seçeneklerden biri, parkta bir gezintiydi. Basit, etkili; ve Flick onun ne yaptığını anlayacak kadar şey bilmeyecekti. İlk fırsatta Berkeley Meydanına gitti. Highthorpe'un o kendini beğenmiş ve imalı bakışlarına aldırmadan, annesinin özel salonunun kapısını bir kez vurup içeri daldı.

Annesi burnunun üzerine taktığı bir yakın gözlüğüyle şezlonga uzanmıştı. Başını kaldırıp baktı ve gülümsedi. Tahmin ettiği gibi, davetiyelere göz atıyordu. Flick de, ayakucundaki sedire oturmuş, ona yardım ediyordu.

“Günaydın Harry, bu ziyaretini neye borçluyuz bakalım?” Annesi gözlüklerini çıkarıp, onu öpmek için uzandı.

Demon, onun alaycı bakışlarını mecburen görmezden gelmişti. Doğruldu ve onu karşılamak için ayağa kalkan Flick’e döndü.

“Felicity parkta yürüyüş yapmak ister mi diye sormaya geldim.”

Flick’in gözleri parladı. O güzel gülüşü birden yüzünü aydınlattı. “Bu çok güzel olur.” Ona doğru gelip, elini uzattı.

Demon, belli bir mesafeden elini sıktı, onu kendine doğru çekmemek için kendini zor tutuyordu. Bir an için, kızın yüzüne bakıp, o sevinçli ifadeyi gözlerine hapsedikten sonra ona gayet medeni bir şekilde gülümseyerek, kapıyı gösterdi. “Dışarıda biraz rüzgâr var, pelerinini alsan iyi olur.”

Demon, yüzündeki o kibarlık maskesini bir an için bile düşürmüyordu; Flick merakla ona bakıp gülümsemeye çalıştı. “Elbette.” Sonra, Horatia’ya döndü. “Sizce de uygunsa tabii, efendim.”

“Elbette hayatım.” Horatia gülümseyerek, onlara eliyle gitmelerini işaret etti. Flick de eğilip ona selam verdikten sonra odadan çıktı.

Flick bu teklifi derhal kabul etmeseydi Demon annesinin ters bakışlarına maruz kalabilirdi. Kapı daha Flick’in arkasından kapanmadan, Horatia Demon’a hareketlerini onaylamayan ters bir bakış attı ama cevap beklediği soru, aslında sorması gereken soru değildi.

Sonunda, Demon Flick’i parka götürmeyi teklif etmişti.

Horatia’nın bakışları değiştiğinde, Demon her zamanki soğukkanlılığıyla bunu görmezden geldi. “Felicity’yle aşağıda buluşuruz, atlarımı biraz yürütmem lazım.” Horatia’nın bakışlarından bir mana çıkarmadan dönüp hızla odadan kaçtı.

Flick onu hiç beklemedi, Demon aşağıda oyalanmaya hazırlanırken, merdivenlerden ikiye ikiye indi. Demon gülümseyince maskesi bir an için düşmüş oldu. Flick koluna girip ona sokuldu.

O muhteşem gülümsemesiyle yüzünü Demon'a çevirdi. Demon onun hafifçe ürperdiğini, heyecanlandığını, nefes almakta zorlandığını ve birbirlerine sokuldukları vakit onu arzuladığını anladı. Kızın gözleri açılmış, gözbebekleri irileşmiş ve dudakları aralanmıştı. Tüm yüzü yumuşamıştı ve ısıldıyordu.

Merdivenlerdeki loş ışık altında bile ne kadar heyecanlandığı görülebiliyordu. Demon onu heyecanlandırıyordu. Demon'ın onu arzuladığı kadar o da Demon'ı arzuluyordu. Demon, onu kollarının arasına almak, başını arkaya itip dudaklarından haşınca öpmek için deli oluyordu.

Demon, nefes almaya çalışarak, aşağıya baktı ve Highthorpe'un kapıda olduğunu gördü. Geri çekildi ve umutsuzca yine maskesini takınarak, "Gel, atlar beklemesin." dedi.

Evden ayrıldılar. Flick'i arabaya bindirdi ve parka doğru ilerlerken kontrolü yeniden eline aldı. Flick sessizdi, asla laf olsun diye konuşacak biri değildi, ama mutluluğu yüzünden okunabiliyordu. Neyse ki, arabanın içi, aralarında epeyce mesafe kalacak kadar genişti. Böylece basit bir mutluluk dışında başka şeyler ortaya çıkmamış oluyordu.

"Dillon'a yazdın mı?" Kıza şöyle bir bakıp atları içeri soktu.

"Evet. Bu sabah. Bletchley'i şimdilik kaybettiğimizi ama yenisinden bulacağımızdan emin olduğumuzu ve bu arada, şikeli yarışlardan kazanılan paranın peşine düştüğümüzü yazdım." Gözleri dalan Flick, kaşlarını çatmıştı. "Umarım bu onun kulübeden çıkmamasını sağlar. Onu terk ettiğimizi düşünüp, kendi başına bir şeyler bulmaya kalkmasını istemiyorum. O zaman muhakkak yakalanır."

Demon ona baktı, sonra önüne döndü.

Önlerinde büyük düşeslerin dolaşmaya çıktıkları arabalar vardı.

“Flynn’ı Doncaster’e göndermeyi düşünüyorum. Sence böyle bir değişikliği nasıl karşılar?”

“Doncaster mı?” Flick dudaklarını büzüp biraz düşündükten sonra heyecanla cevap vermeye koyuldu.

Onu konuşturmak, fikrini almak, onunla tartışmak hiç de zor değildi, yol boyunca boy gösteren şık arabaların arasında gidip geldikleri süre boyunca konuştular. Flick, onları dikkatlice izleyen kadınların farkında değildi. Onların nasıl ilgiyle kendilerini süzdüklerini, birbirleriyle nasıl manalı manalı baktıklarını fark etmiyordu. Bu kadınların fikirlerinin tüm toplumu etkilediğini bildiği için, Demon onların varsayımlarına uygun şekilde hareket ediyordu. Flick ise ona eğilmiş, gözünü bile kırpmadan, heyecanla fikirlerini aktarmaya devam ediyordu. Dışarıdan nasıl göründüklerini hiç umursamıyordu sanki.

“Eğer Flynn’ın saldırgan bir koşucu olmasında ciddiysen,” diye devam etti Flick, “onu Cheltenham’a göndermelisin.”

“Hımm, bu da mümkün.”

Atları kapıya doğru sürerken Demon kendini zafer kazanmış gibi hissediyordu. Yapmıştı, ilan etmişti –sadece bunu konuşmadan halletmişti. Yanlarından geçtikleri her kadın, onun bu duyurusunu apaçık şekilde işitmişti.

Tüm hisleriyle, bu duyurunun desteklendiğini anladığında da epey şaşırды. Sorun teşkil edebilecek kadınlar, artık onun Bayan Felicity Parteger ile evlenmek niyetinde olduğunu anlamıştı. Hepsi, onların aralarında bir şey olduğunu biliyordu. En önemlisi saygıdeğer hanımefendiler, Demon’ın ondan yaşça epey büyük ve tecrübe sahibi bir erkek olarak çekimser davranacağını düşünecek ve yazın tadını çıkarabilmesi için kızı özgür bırakmasını gayet uygun bir davranış biçimi olarak algılayacaklardı.

Bu durumda da, Demon’ın ona mesafeli davranmasını hiç kimse yadırgamayacaktı.

“Seni Berkeley Meydanına bıraktıktan sonra Montague’ya uğrayacağım. Bakalım bir şeyler öğrenebilmiş mi?”

Flick başıyla onu onayladı. Gözlerindeki ışıltı azaldı. “Zaman geçip gidiyor.”

On Yedinci Bölüm

Zaman kesinlikle ilerliyordu ama Flick'in umduğu gibi değil. Dört akşam sonra, Leydi Horatia'nın arabasının gölgeliğinde oturmuş, umutsuzluğa kapılmamaya çalışıyordu. Onun yerinde şu an başka bir genç kız olsaydı, bu çılginca yaşamdan büyük keyif alırdı. Almack'a gitmişlerdi, partilere, balolara, müzikallere ve çeşitli gecelere katılmışlardı. Daha ne isteyebilirdi?

Cevap yanında oturuyordu. Üzerinde her zamanki gibi siyah takım elbise vardı. Araba sallandıkça, onun da omuzları sarsılıyordu. Onun sarı saçlarını, yüzünün biçimini görebiliyor ama yüz hatlarını seçemiyordu. Ama yüz hatları zaten zihnine kazınmıştı; hem de o alışıldık sosyal maskesiyle. Ne kadar kibar görünürse görünsün, bu maskenin altında büyük bir can sıkıntısının saklı olduğunu biliyordu. İlgisiz, ruhsuz ve duygusuzdu. Dışarıya göstermek istediği kadarını yansıtan bir maskeydi yalnızca.

Flick, hâlâ ona karşı bir ilgi duyup duymadığını merak etmeye başlamıştı ve bu merakı giderek artıyordu.

Demon'ı gündüzleri göremiyordu. Parkta gezintiye çıktıkları o günden sonra ne uğramış ne de onu çayırarda yürüyüşe çıkarmıştı. Başka meselelerle uğraştığını, işlerinin yoğun olduğunu biliyordu ama onu buraya getirmesini istememişti ki ondan. Onu şehre kendisi getirmiş ve sonra da yapayalnız bırakıp gitmişti.

İkizlerin arkadaşlığı ve ailesinin yakınlığı da olmasa boşlukta kalır, ailesini kaybettiği günkü kadar yalnız hissederci kendini.

Yine de izlenimi, Demon'ın hâlâ onunla evlenmek istediği

yönündeydi; herkes onların yakın bir zamanda evlenmelerini bekliyordu. Demon'ı kendisinin seçtiğini söylediğinde ikizleri kalplerinden vurmuştu, oysa henüz dile getirememişti. Eğer seçimi, beraberinde böyle bir hayat getirecekse buna dayanabileceğinden hiç emin değildi.

Araba durakladı, sallanarak ilerleyip yeniden durdu. Bu kez Arkdale House'un özenle aydınlatılmış, sütunlu girişinin önündeydiler. Demon kapıyı açıp, uzun bacaklarıyla aşağı atlayıverdi, sonra ona ve annesine arabadan inmeleri için yardımcı oldu. Horatia, eteklerini silkeleyip düzelttikten sonra kâhyanın koluna girdi ve Demon'la ikisinin peşinden gelmesini bekleyerek içeriye girdi.

“Biz de içeri girecek miyiz?”

Flick, Demon'ın yüzüne baktı ama tek görebildiği o her zamanki maske ve can sıkıntısı oldu. Demon, vazife icabı ona kolunu uzattı ve o da narin parmaklarını Demon'ın ceketinin koluna dayayarak bekledi.

Kapıdan girip merdivenlerden çıkana kadar, Flick etrafına gülücükler saçmaya çalışarak ilerledi. Demon, koluna girmiş olsa da, son günlerde yaptığı gibi onu kendinden mümkün olduğunca uzak tutmaya çalışıyor, asla kendine yaklaştırmıyordu.

Leydi Arkdale'i selamladıktan sonra Horatia'nın peşinden duvarın yanındaki şezlonglara doğru yürüdüler. Demon, yemekten sonra onu hemen ilk kotilyon dansına ve ilk yöresel dansa kaldırmış ve sonra kalabalığa karışmıştı.

Flick iç çekerek, başını dik tutmaya uğraşıyordu. Hep aynı şey tekrarlanıp duruyordu. Demon, her baloda ona eşlik ediyor, ama onu koluna takıp ilk dansı tamamladıktan sonra ayrılıyordu. Hayranlarına birkaç gülücük gösterisi yapıyorlar, kalabalığa birkaç bakış atıyorlar ama asla birbirlerine yaklaşıyorlardı. Aralarında bir şey olduğuna kim inanırdı, aralarında evliliğe gidecek bir ilişkinin olduğunu kimse düşünemezdi.

Onun uzaklaşması, ona diğer erkeklerle flört etme imkânı

sağlıyordu. Gördüğü kadarıyla etrafındaki genç erkeklerin hangisine yüz verse, gelip ayaklarına kapanabilirdi.

Diğer akşamlar gibi, bu akşam da aynı şeyi yapıp, onu bir başına bırakmıştı.

“Dikkat etsene.”

“Ah! Affedersin.” Flick kızarak ayağını çekip partneri Lord Bristol’dan özür diledi. Dans pistinde, bir vals eşliğinde dönüp duruyorlardı. Ne yazık ki, kenarda dikilip duran Demon’ı göz hapsine alabilmek için dans edecek başka kimseyi bulamamıştı.

Onunla dans edemediği için, en azından, her daim dans pistinin yanında dikilip birileriyle sohbet eden Demon’ı göz hapsinde tutmak istiyordu.

Bu, kötü bir alışkanlık halini almıştı. Hiçbir işe de yaramıyordu. Eğer aynı mekândaysalar, gözlerini onun üzerinden bir an bile ayırmıyordu; elinde değildi. Neyse ki balo salonları oldukça büyük ve son derece kalabalıktı. Yakalansa bile, bir an için ona bakıyor olması, çok dikkat çekecek bir durum değildi. Şimdiye kadar dans ettiği hiç kimse, onun bu bakışlarını fark etmemişti.

Parmak uçlarında yükselip onu görmeye çalışsa bile.

Kendi kendine, dikkatini dansa vermesi gerektiğini söyleyip duruyordu. Bu aptalca davranışları yüzünden kendine kızıyordu. Yine ona abayı yakmış kız rolündeydi. İdolüne. Her zaman tek istediği ve ulaşamadığı, ulaşması giderek zorlaşan o adama.

Onu izliyor olmak hoşuna gitmese de bunu elinde olmadan yapıyordu ve bu iş ona hiç eğlenceli gelmiyordu. Mutlaka yanında, yüzünü ona çevirmiş, gözlerinin içine bakarak gülümseyen güzel bir kadın oluyordu. Demon’ı kaşının tek bir hareketiyle, baygın bir mimikle çok kolay elde edebilecek çekici bir kadın.

Kadınlar ona yaklaşıyorlar ve o da buna izin veriyordu. Hatta kimileri o bembeyaz elleriyle kollarına, omuzlarına dokunurken, Demon da, artık Flick’e göstermediği o baştan çıkarıcı gülümsemesiyle onlarla hoş vakit geçiriyordu.

Onu neden böyle göz hapsinde tuttuğunu bilmiyordu, ama bunu yapmaya devam ediyordu işte.

“Yarın da hava böyle güzel olur mu dersin?”

Flick yeniden Lord Bristol’la ilgilenmeye başladı. “Umarım olur.” Bir haftadır gökyüzü masmaviydi.

“Seni, kız kardeşlerimle birlikte Richmond’a götürmeyi başarıyorum umarım.”

Flick kibarca gülümsedi. “Teşekkür ederim ama Leydi Horatia’yla birlikte yarın tüm gün planımız var.”

“Ah, anlıyorum. Sadece bir fikirdi.”

Gülümsemesine biraz keder katarken, bunu soranın Demon olmasını diledi. Etraftaki eğlencelerin hiçbirini ilgisini çekmiyordu, Richmond’u görmek hoşuna gidebilirdi ama Lord Bristol’a ümit vermek istemiyordu.

Akşam yemeği de geldi geçti. Demon, yemek salonuna kadar ona eşlik etmiş, yanına oturmuş ama yemek boyunca onunla tek kelime konuşmamıştı. Ardından vals başlamış ama durumlarında hiçbir değişiklik olmamıştı. Demon odanın bir köşesinde dikiliyordu.

Derken, Lord Bristol onu dansa kaldırdı. Yüz ifadesini bozmadan dansa kalkabildiğine şaşırmıştı. Ama sanki ciğerlerine hava gitmiyor, nefes alamıyordu. Canı gerçekten yanıyordu.

Ona asılan bu kadın da kimdi? Çarpıcı bir güzelliği vardı topladığı koyu renk saçlarından dökülen bukleler yüzünü çevreliyordu; kadın Flick’i bile hayrete düşürecek derece hoştu. Daha da kötüsü, öyle yakın duruyorlar, birbirlerine öyle derin bakıyorlardı ki aralarında bir şeyler olduğu apaçık ortadaydı.

Lord Bristol tüm bunlardan habersiz, onu salonda sürükleyip duruyordu. Aralarına mesafeler girdikçe, içindeki kıskançlık artıyor, başı dönüyordu.

Müzik kesildi, dans sona erdi. Lord Bristol onu bıraktı, başı öyle döndü ki az daha düşüyordu ama reverans yapmayı ihmal etmemişti.

Flick renginin solduğunun farkındaydı. İçten içe titriyordu. Güçlkle Lord Bristol'a gülümsedi. "Teşekkür ederim." Sonra dönüp kalabalığın içine karıştı.

Flick, onun bir metresi olduğunu bilmiyordu.

Bu sözcük sürekli zihninde dönüp duruyordu. Kalabalığın içinde bilinçsizce dolaşırken, saksıda yetiştirilen birkaç palmye yardıma yetişti. Burada bir çardak yoktu ama duvarın dibindeki gölgelik alana sığınabilirdi.

Tahmininin doğru olup olmadığını sorgulamamıştı bile çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu. Bilmediği şey, ne yapacaktı. Hayatında hiç bu kadar umutsuz olmamıştı.

Metresine baygın baygın göz süzen bu adam, onun Newmarket'te tanıştığı ve The Angel'in en güzel odasında isteyerek kendini verdiği adam değildi.

Aklı başında değildi, küçük problemlerle öylesine meşguldü ki meseleyi bütün olarak göremiyordu.

"Onunla şimdi görüşemezsin ama gerçekten çok tatlı bir şey. Gayet uygun. Şimdilik Leydi Horatia'nın koruması altında, ama elbette işler değişir."

Bu konuşmalar, palmyelerin arkasından geliyordu ve bunu birtakım kadın seslerinin onaylaması izledi. Flick şaşırmıştı.

"Hımm." dedi başka birisi. "Ona abayı yaktığı için çocuğu suçlayamayız değil mi?"

Flick yaprakların arasından onları görmeye çalıştı. Bastonlarına dayanmış iki yaşlı kadın, yan yana durmuş balo salonuna bakıyorlardı.

"Her zamanki gibi," dedi ilki. "Eminim aynı Hillary Eckles gibi olacak, onunla da hemen evlenmeyi düşünmüştü. Kendi seçimiydi; aileye çok yakın birinin vesayeti altındaki bir kızcağızı. Ama aralarında ne aşk vardı ne de uyum."

"Kesinlikle," diye onayladı öbürü. "Bu tür ilişkiler çok yıpratıcı oluyor. Ben hiç mana veremiyorum açıkçası."

“Mana mı?” diye homurdandı öbürü. “Yok ki göresin şekerim. Bunlar yeni moda ilişkiler.”

“Hımm.” Diğer kadın duraksadı, sonra da şaşırılmış gibi sordu. “İyi de, özellikle bu konuda modaya hiç uymayan bir Cynster için garip bir durum.”

“Doğru, ama Horatia’nın oğlu ilk kez burnunun dikine gidiyor. Haylaz bir çocuk olabilir ama olağanüstü bir durum sergiyor doğrusu. Eh... Aşkın peşinden gitseydik, şimdi biz ne durumda olurduk acaba?”

“Bu doğru. Bunu Thelma’ya sormalıyız.”

Kadınlar gitmişti ama artık Flick kendini bu palmyelerin arkasında güvende hissetmiyordu. Hâlâ başı dönüyordu ve kendini hiç iyi hissetmiyordu. En iyisi içeri girmekti.

Tanıdığı biriyle, özellikle de bir Cynster’la karşılaşmamaya çalışarak kalabalığın içine girdi. Koridorda açılan kapıya kadar giderek tenhaya çıktı. Onu gören küçük bir kız, sandalyesinden inerek, ona hanımların makyaj tazeledikleri odayı gösterdi.

Odanın aynalarla kaplı bir duvarı, iyice aydınlatılmıştı. Diğer taraflar ise oldukça loştu. Kasvetli bir köşedeki sandalyeye kurulan Flick, küçük kızın getirdiği suyu içti ve bir süre orada oturdu. Odaya girip çıkan diğer kadınlardan hiçbiri, onun bu kuytu köşede oturduğunu fark etmemişlerdi bile. Şimdi kendini biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Derken kapı açıldı ve içeri Demon’ın metresi girdi. Aynanın önünde kendine çekidüzen veren kadınlardan biri onu görüp gülümsedi. “Celeste! Nasıl gidiyor, onun kalbini fethedebildin mi?”

Celeste kapının tam önünde durmuş, elleri beline dayalı bir halde salondakileri izlemekle meşguldü. Bakışları bir an Flick’e takıldı ve sonra arkadaşına döndü. Şuh bir edayla gülümsedi. “Oluyor canım, oluyor!”

Aynanın önünde duran kadın da, diğerleri de gülüştüler. Celeste, oynak kalçaları, ince beli ve dolgun memeleriyle kırıtı-

rak yürüdü. Aynanın önünde durdu ve ellerini beline dayayarak kendini seyretti.

Hepsi kaşlarını kaldırıp bakiştılar. Celeste ve arkadaşı dışındakiler, özenerek rujlarını tazeleyip odadan çıktı.

“Duydun değil mi?” diye mırıldandı Celeste’nin arkadaşı, “evleneceğine dair birtakım dedikodular var.”

“Hımm.” Diye mırıldandı Celeste. Aynadan Flick’le göz göze geldiler. “İyi de bundan bana ne? Ben onunla evlenmek istemiyorum ki.”

Arkadaşı kıs kıs güldü. “Senin ne istediğini hepimiz biliyoruz ama onun başka fikirleri olabilir –en azından evlenince. Ne de olsa o bir Cynster.”

“Bunu hiç anlamıyorum.” Celeste’nin tuhaf bir aksanı vardı ama Flick onun nereli olduğunu çıkaramıyordu. Sadece bu aksan onu daha seksi, daha gizemli kılıyordu. “İsminin ne önemi var ki?”

“İsminin değil, ailesinin. O da değil tabii ama... İşte, hepsi bir koca olarak, eşlerine sadık olmalarıyla bilinir.”

Celeste hafifçe dudak bükerek başını kaldırdı ve baygın bakışlı gözlerinde bir parıltı belirdi. Kasten yanına yaklaşarak, ellerini vücudunun dolgun yuvarlaklarında gezdirdi. Sonra doğrulup, hafifçe yan dönerek, elbisesinin altından fırlamış olan kalçasını inceledi. Sonra da gözlerini Flick’e dikerek, “Bu sefer bir istisna olacak sanırım,” diye mırıldandı.

Kendini, artık daha da kötü hisseden Flick ayağa kalktı. Nereden aldığını anlayamadığı bir güçle, kapının yanındaki masanın oraya gitti. Bardağını sarsakça masaya bıraktı, çıkan ses Celeste’nin arkadaşının dikkatini çekmişti. Kapıdan çıkarken, Flick onun dehşete kapılmış yüzüne baktı ve arkasından “Aman Tanrım!” diye bir inleme duydu.

Kapı kapandı, koridordaydı. Buradan kaçmak için can atıyordu. Ama nasıl gidebilirdi? Nereye gidecekti? Derin bir nefes alıp, başını kaldırdı. İçindeki kötü hislere ve az önce duyduklarına al-dırmadan, balo salonuna geri döndü.

Henüz üç adım atmadan, karşısına biri dikildi.

“Ah, işte buradasın. Saatlerdir seni arıyordum.”

Flick, bir deri bir kemik kalmış Scroggs teyzeyi karşısında gördüğü için şaşırmıştı. Kendini zorlayarak, kadının önünde saygıyla eğildi. “İyi akşamlar. Burada olduğunuzu bilmiyordum.”

“Kuşkusuz! Etrafını saran şu sinir bozucu erkeklerden başını kaldıramıyorsun ki. Zaten ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum.” Edwina Scroggs, kızın bileğine yapışıp misafir odasına doğru baktı.

“Orası dolu. Hanımlar var.” Neden olduğunu açıklayamasa da Flick oraya dönmek istemiyordu.

“Hımm!” Etrafına bakınan Edwina, onu kendine çekti. Halıyla kaplı duvara sert bir şekilde dayadı. “O zaman biz de burada konuşuruz. Burada kimse yok.”

Bu tavrı Flick’in kanını dondurmuştu, içten içe titremeye başladı. Teyzesinin yerini Leydi Horatia bulmuştu ve kızın buradaki ilk günlerinde kadının ziyaretine gitmişti. Bunun dışında birbirlerine karşı yükümlülükleri yoktu. Bu kadın, zamanında uygun bir evlilik yapmıştı ve şimdi hali vakti oldukça yerinde olan eli sıkı bir duldu.

Flick’in anne babası kısa bir süreliğine uzaklara gittiklerinde kızlarını Edwina Scroggs’a emanet edip kadının geçimini karşılamışlardı. Flick yedi yaşındayken anne babasının ölüm haberi geldiğinde artık eve kabul edilmeyeceğini ve bakımının üstlenilmeyeceğini öğrendi. Scroggs kelimenin tam anlamıyla onu daha geniş bir ailenin merhametine bırakmıştı, neyse ki General kızı korumasına almıştı.

“Şu eteğinin altına doluşan gençlerden bahsediyorum.” Edwina, yüzünü ona yaklaştırarak tısladı. “Onları unut, duydu mu beni?” Flick’in şaşkın bakışlarını fark etmişti. “Bu konuda seni idare etmek benim görevim ve bunu senin yüzüne söylemezsem bu işi başaramayacağım. Cynster’larla kalıyorsun; bu da oğullarının gözünün sende olması demek.”

Edwina daha da yakınına sokuldu. Flick zor nefes alıyordu. “Sana tavsiyem kızım, ondan faydalanmaya bak. Elini çabuk tutarsan, başarısın. Ailesi buranın en zenginlerindendir ama biraz burunları havadadır. Bu yüzden, nasıl yaparsın bilemem ama bir an evvel parmağına bir yüzük takmaya bak.” Edwina’nın gözleri parladı. “Cynster’lar hedefledikleri her şeye ulaşırlar. O ev haddinden fazla büyük ve eminim sizi kimsenin görmediği bir oda bulup...”

“Hayır.” Flick, kadını bir kenara itip kendini koridora attı.

Balo salonunun tam dışında, içeriden gelen ışıkların altında durdu. Küçük kızın şaşkın bakışlarını umursamadan, elini göğsüne götürdü, gözlerini kapattı ve rahat bir nefes almaya çalıştı. Gözlerinde biriken o aptal gözyaşlarına engel olmak isterken, başı hâlâ dönüyordu.

Cynster’lar hedefledikleri her şeye ulaşırlar.

Henüz rahat bir nefes alamadan, teyzenin topuklu ayakkabılarının ona yaklaşan sesini işitti.

Derin bir nefes alıp, balo salonuna daldı ve içeri girer girmez Demon’la çarpıştı.

“Ah!” Fazla ses çıkarmamayı başararak başını eğdi. Böylece Demon yüzünü görememişti. Demon, ani bir refleksle onu tuttu. Elleriyle omuzlarından yakalamış ve onu durdurmuştu.

Birden omuzlarını sıktı. “Ne oldu sana?”

Ses tonu sakindi. Flick ona bakmadan, omuzlarını silkti. “Hiçbir şey.”

Ama Demon onu bırakmıyor, daha sıkı tutuyordu. “Lanet olsun, Flick!”

“Bir şey yok.” Kıvrandı. Demon’ın cüssesi yüzünden ve tam kapının girişinde durduklarından kimsenin dikkatini çekmemişlerdi. “Canımı yakıyorsun,” diye tısladı Flick.

Demon, anında ellerini gevşetti. Elleri hâlâ Flick’in çıplak kollarındaydı. Onu kendinden uzak tutuyor ama ellerini aşağı yukarı gezdirerek rahatlatmaya çalışıyordu. Dokunuşları öyle ta-

nıdıktı, öyle dayanılmazdı ki, kendini Demon'ın kollarına atıp hıçkırı hıçkırı ağlamamak için zor tutuyordu.

Bunu yapamazdı.

Doğruldu, nefes verdi ve başını kaldırdı. "Bir şey yok," diye tekrarlayıp, Demon'ın arkasında kalan, dans pistinde dönüp duran çiftlere baktı.

Demon, gözlerini kısarak, koridordan gelenlere baktı. "Teyzen seni üzecek ne söyledi?" Sesi ruhsuzdu. Aynı hissettiği gibi cansız bir tonda konuşuyordu.

Flick başını salladı. "Hiçbir şey!"

Demon onun yüzüne baktı ama Flick onun gözlerine bakmıyordu. Yüzü bir kâğıt kadar beyazdı... Ve her an kırılacakmış gibi görünüyordu. "Şu dibinden ayrılmayan yavru köpekler mi, boş boş konuşup sıkıtlar mı?" Eğer öyleyse onları öldürebilirdi.

"Hayır." Demon'a ters ters bakıp, başını kaldırdı. "Bir şey söylemedi."

Kendini toparlamaya çalıştığı belliydi. Demon kıpırdamıyordu, onun önünde durduğu sürece Flick'i tüm meraklı gözlerden saklayabilirdi.

Flick "Önemli bir şey değildi," diye ısrar etti.

Demon, dışarıdan pek belli olmasa da kızın için için titrediğini hissedebiliyordu. Onu kolundan tutup, sakın bir odaya götürmek, kollarının arasına alıp sorunun ne olduğunu öğrenmek istiyor ama onunla bir başına kalmaya cesaret edemiyordu. Bu durumda bunu yapamazdı. Daha önce denediğinde işler sarpı sarmıştı. Şimdi...

Derin bir nefes aldı ve kız kendini toparlamaya çalışırken, o da kendine hâkim olmaya çalıştı.

Onu kendinden uzak tutmaya çalışması, sandığından daha ağır gelmişti. Balo salonunda yan yanayken bile onunla dilediğince zaman geçirememek, bazen kontrolünü kaybetmesine neden oluyordu. Ama oyunu kendisi başlatmıştı ve şimdi yazdığı bu senaryodaki rolünü hakkıyla oynamak zorundaydı.

Flick'i korumak adına, onun iyiliği için ondan uzak durmalıydı.

Bu ceza zaten yeterince ağırdı ve bir başkası yüzünden yükleri artsın istemiyordu. Onun diğer erkeklerle vals yapmasını seyretmek zaten yeterince kötüydü. Kenarda durup, ona uzaktan baktığı her an kiskançlık içinde kıvranarak acı çekiyordu ama Flick onunla evlenmeyi kabul edip, ailesi de bunu herkese duyuruncaya kadar, onunla insanların gözü önünde vals yapmayacaktı. Onun kim -Flick'ten yaşça büyük, kesinlikle de daha tecrübeli bir çapkın- olduğu fark etmeksizin Flick masum bir genç kız olarak bilindikçe, resmi bir nişan yapmadıkları sürece asla baş başa kalamayacaklardı.

Doğrulup, kızın kollarını bıraktı. Demon ellerini çekince Flick daha da ürpermişti. Demon, hiçbir şey söylemeden beklemeyi tercih etti.

Daha ne kadar bekleyebileceğini kendisi de bilmiyordu. Her gece, bu vals faslı daha da dayanılmaz oluyordu. Daha önce dansa kaldırdığı kadınlar, onunla ilgilenip, baştan çıkarmaya ve onunla bir kez daha, bir kez daha dans etmeye çalışıyorlardı ama o hiçbirleriyle yeniden dans etmek istemiyordu. O sadece ve sadece kendi meleğiyle dans etmek istiyor fakat diğer kadınları dikkat dağıtmak amacıyla kullanıyordu. Kendisinin değil, toplumun dikkatini dağıtmak amacıyla.

Bu geceki partneri Celeste'ydi. Açık saçık giyimli bu şuh kontesle dans ederek, dikkatleri epey dağıtmış sayılırdı. Celeste'nin onunla evlenmek gibi bir niyeti olamazdı zaten. Başka anlamda da yüz vermeyince, kontes bozulup gitmişti. Demon, onun tekrar dönmemesi için de dua ediyordu. Bir an için rahatlamış -Flick'i o aptal Bristol'un kollarında görene kadar- planında başarılı olduğunu düşünmüştü.

Hafifçe dönüp dans pistine bir göz attı. Çiftler, ikinci dans için hazır bekliyorlardı. Bu, kendine Flick'le dans etmek için izin verdiği halk danslarındandı. Görebildiği kadarıyla, Flick'in tüm hayranları şu an pistteydi. O halde onu kim üzmüş olabilirdi?

Kızın gerisine doğru baktı. Bu arada Flick kendini toplamış, yüzüne biraz renk gelmişti. “İstersen dans etmek yerine biraz yürüyelim.”

Flick ona şaşkın şaşkın baktı. “Yok! Yani ben...” Başını hızla iki yana sallayıp, dans pistine baktı. “Hayır, haydi dans edelim.”

Flick nefessiz kalmış gibiydi, Demon gözlerini kısarak ona baktı.

“Sana bir dans borcum var, dans kartımda yazıyor.” Flick, nefesini tutup başıyla onayladı. “Benden istediğin bu, öyleyse dans edelim. Müzik başlıyor.”

Demon biraz tereddütte kaldıktan sonra kibarlıkla onun bu ruh halini bastırmaya çalışıp Flick’i pistteki en yakın yere götürdü.

Flick’in elini avucuna aldığı anda, karşı çıkmamakla doğru bir şey yapmış olduğunu anladı. Flick çok gergin, çok hassastı, eğer üstülemiş olsaydı kırılabilirdi. Kendini kasıyordu, bu yüzden şu an Demon’ın yapabileceği en iyi şey ona destek olmaktı.

Aslında bu gerginliğin bir sebebi de kendisiydi. Demon gözü kapalı bile dans edebilirdi ama Flick sadece birkaç basit adımı öğreneli daha birkaç hafta olmuştu. Konsantre olması gerekiyordu ama şu an bunu yapacak durumda değildi. Bu yüzden Demon onu dizginlerinden tuttuğu vahşi bir kısrakmış gibi yönlendirmeye karar verdi. Dans boyunca, elleri kenetlenmiş halde kaldı. Flick’in parmaklarını sıkarak, onu bu yana ya da şu yana yönlendirdi.

Onun hiç bu kadar sarsaklaştığını görmemişti. İki kez ayağı takıldı, bir kez düşme tehlikesi geçirdi ve durmadan diğer kadınlarla çarpışıp durdu.

Tanrı aşkıma neler oluyordu?

Değişen bir şey vardı. Bu geceye has değil, sürekli bir şey. Onu yakından izliyordu, yanılmış olamazdı. Bakışlarındaki ışıltı ve yüzündeki mutluluk son birkaç gün içinde yok olup gitmişti. Bunun nedeni, bastırmaya çalıştığı cinsel dürtülerden başka bir şey olmalıydı, çok daha basit bir şey. Eskiden, bakışlarından ek-

sik olmayan coşkusu artık gözle görülmeyecek kadar azalmıştı.

Müzik sona ererken, çiftler eğilip birbirlerini selamladılar. Flick pistten indi ve derin bir nefes aldı. Demon, onun rahatladığını anlamıştı. Tereddüt ederek, onun elini alıp koluna koydu. Kız ona bakarken, “Gel,” dedi, “Seni anneme götürüyüm.”

Flick de önce tereddüt etti ama sonra razı olup hafifçe başını oynattı.

Annesinin uzanıp sohbet ettiği şezlongun yanına gelene kadar onu bırakmadı. Horatia bir an başını kaldırıp Flick’in döndüğünü gördüyse de dönüp sohbete devam etti. Demon, sanki söyleyenebilecek bir şey varmış gibi, konuşmak istedi. Flick’e baktı ama o hâlâ gözlerini kaçırıyordu. Çok gergindi, o yüzden kızı zorlamak istemedi.

Karmakarışık duygularla onu bıraktı. “Seni arkadaşlarınla bırakayım,” deyip ayrıldı.

Flick’in etrafını hemen birileri sardı. Demon duvarın dibine kadar gidip, Flick’in tepkilerini izlemeye çalıştı ama anlayamadı. Etrafında toplanan hayranlarının tehlike yaratacağı bir durum yok gibiydi. Demon’ın tanımıyla bu yavru köpekler için esas Flick şu anki ruh haliyle bir tehdit olabilirdi zaten.

Geri dönüp onların hepsini kovalamak istiyordu ama bu hiç de uygun bir hareket olmazdı. Ne annesi ne de Flick onu affederdi sonra. Dönüp, onun etrafındakilere de katılamazdı. Onca genç delikanlı arasında çapkın bir kurt gibi dururdu, kuzuların arasındaki kurt.

Tanrı’ya şükür, gece sona ermek üzereydi.

Homurdanmayı bırakıp, oradan uzaklaşmaya başladı. Orada öylece durup, aç gözlerle onu seyretmemeliydi.

Kader ağlarını örmeye devam ediyordu.

Duvara dayanmış, Flick’le ilgili sorunu düşünürken, kendi kadar iyi giyinmiş, kibar bir adam onu görüp gülümseyerek yanına geldi.

Demon gülümsemeden sadece başıyla selam verdi. “İyi akşamlar, Chillingworth.”

“Senin yüzüne bakan, hiç de iyi bir akşam olduğunu düşünmez dostum.” Flick’in sahte gülücüklerle zaman geçirdiği tarafa bakan Chillingworth iyice sırtıttı. “Lezzetli bir lokma, haklısın, ama hepsi bir yana, senin bununla işin zor.”

Demon anlamazlıktan geldi. “Bununla derken?”

Demon öfkesini kontrol altına almıştı ama yine de gözleri kısıldı. Chillingworth sırtıttı ve gözlerini yeniden Flick’e çevirdi. “Devil, kuşkusuz, sonuna kadar gitmeye mahkûmdu ama sizler daha özgürdünüz. Vane bundan yararlanıp, sosyeteden olmayan Patience’la evlendi. Her zaman en akıllınız olduğunu düşündüğüm Richard İskoçya’daki şu vahşi cadıyla evlendi. Bu çılgın kalabalık mümkün olduğu kadar uzakta yaşıyor. Yani...” Chillingworth, Flick’i kastederek alaycı bir tonla konuşmaya devam etti, “Kendime niye diye sormak zorundayım, niye kendini böyle cezalandırıyorsun diye.” Demon’ın şaşkın bakışlarından meseleyi anladığını görüp devam etti. “Pek rahat bir durum olmadığını kabul etmelisin.”

Demon’ın bir şeyi kabul edeceği falan yoktu, hele ki böyle bir şeyi. İçindeki tüm şeytanlıklar çoktan harekete geçmişti. Uyumakta güçlük çekiyor, yemek yiyemiyor ve kendini psikolojik olarak huzursuz hissediyordu. Gözlerini Chillingworth’ün gözlerine dikti. “Baş edebilirim.”

“Hımm.” Chillingworth pis pis güldü. “Cesaretini biraz...” Dönüp Flick’i inceledi, “kıskanıyorum.”

Demon taş kesilmişti.

“Bildğin gibi,” diye mırıldandı Chillingworth, “masum genç kızlarla çay bile içmem ben.” Dönüp Demon’ın ona buz gibi baktığını gördü. “Ancak, ailenizin kadınlar hususundaki zevkine hep gıpta etmişimdir.” Tekrar Flick’e baktı. “Diyorum ki...”

“*Sakın.*”

Bu tek sözcük, ölümcül bir silah etkisi yapmıştı. Chillingworth

Demon'la göz göze geldi. Her ikisi de oldukça beyefendi olması-na rağmen, bir an için manzara oldukça ilkelleşmişti.

Sonra Chillingworth gülümsedi, gözlerinde zafer pırıltıları dolaşıyordu. "Demiyorum." Gülümseyerek başını eğdi ve oradan uzaklaştı.

Demon içinden küfrederek onun böyle çekip gitmesine izin verdiği için kendine kızdı. Sonra kendini tutamayıp, arkasından bağırdı. "Devil ne kadar mahkûmsa, sen de o kadar mahkûm olacaksın."

Chillingworth bunun üzerine kıkırdamaya başladı. Bir taraftan yürümeye devam ederken bağırdı. "Ah, hayır dostum. Emin ol, bu asla benim başıma gelmeyecek."

"Teşekkürler Highthorpe." Demon, eldivenleriyle bastonunu ona verdikten sonra koridordan geçip ebeveynlerinin yemek odasına girdi.

Ve birden durdu.

Annesinin kaşları kalktı. "Günaydın. Neden bu kadar erken geldin?"

Masadaki boş sandalyeleri görünce, Demon'ın yüzü asıldı. Annesine Flick'in onunla olup olmayacağını sorması lazımdı. Bakışlarını Horatia'nın yüzüne dikip, kaşlarını kaldırdı. "Felicity?"

Horatia onu inceledi. "Hâlâ kalkmadı."

Saat onu geçiyordu. Gece ne kadar geç yatarsa yatsın, Flick'in şafak sökmeden önce uyandığını biliyordu. Her sabah erkenden ata binerdi ve ahırın kapıları şafakta açılırdı.

Horatia'ya ısrarla sormadı çünkü neden Flick'i sorduğu konusunda geçerli bir mazereti yoktu.

Horatia, onun bir açık vermesini bekliyordu. Demon, onu tahmin etmeye zorluyordu. Ancak, oğullarını öyle iyi tanıyor-du ki, doğru sonuca varmak onun için zor olmayacaktı. Ama onun idrakinden bağımsız olarak, Flick'in oğlunun teklifini ka-

bul etmesinin hiçbir garantisi yoktu. İstemedenden bile olsa onu bu konuda zorlayamazdı. Demon da onun baskı altında olmasını istemezdi.

Demon sessiz kalarak, başıyla onu selamladı. “O halde akşam görüşürüz.” Onlara bir partide eşlik etmek mecburiyetindeydi. Arkasını dönmüş giderken durup tekrar geriye baktı. Horatia’yla göz göze geldiler. “Ona uğradığımı söyle.”

Sonra oradan ayrıldı.

Kaldırımında durup derin bir nefes aldıktan sonra eldivenlerini taktı.

Sabahın erken saatlerinde, yatakta dönüp dururken hep Flick’in söylediklerini düşünmüştü. “Benden istediğin bu.”

Dans etmekten bahsediyorlardı, en azından Demon öyle yapıyordu. Peki, Flick ne demek istemişti? Onu bir dans partneri olarak istemiyordu ki; en azından bu kadar basit değildi, bu tür bir dansa değil.

İçini çekip başını kaldırdı ve elindeki sopayı sıkıca tuttu. Aklı karmakarışık olmuştu. İçindeki tüm dürtüleri, tüm istekleri bastırıyordu ve bu, günden güne ona daha da zor gelmeye başlamıştı. Geçen akşam kendini kontrol altında tutmayı başarmışsa da, durum artık son raddeye gelmişti. İki delikanlı Flick’ten “meleğimiz” diye bahsediyorlardı. Az daha onları bir güzel pataklayarak, Flick’in eteklerinden ayıracak ve gidip kendi meleklerini bulmalarını söyleyecekti. Flick *onundu*.

Ancak kendine hâkim olmaya çalışarak dişlerini sıkmayı yeğlemişti. Buna daha ne kadar dayanabileceğini artık kendisi de bilmiyordu.

Tabii ailesinin evinin önündeki kaldırımında böyle akşama kadar durup düşünemeyeceği de açıktı.

Suratını asarak elini cebine attı ve Montague’nun paranın izini takip etmenin yanı sıra, bir ara onun için hazırlamış olduğu listeyi çıkardı. Adresleri kontrol etti ve en yakındakine doğru yola çıktı.

Yapmayı akıl edebildiği, kendini oyalayabileceği tek şey buydu. Sonunda bu çabalarının bir şekilde işe yarayacağını umuyordu. Evlilik planları yapabilmek için, şimdi somut, anlamlı işler yapmalı ve kesin sonuçlar almalıydı.

Londra'da yaşamak için bir eve ihtiyaçları vardı.

Şehirde aradığı, çok büyük olmayan, makul sayıda odası olan, kullanışlı bir evdi. Flick'le zevklerinin uyuştüğünü biliyordu; bir ev olarak ona sürpriz yapmak için kendine güveniyordu.

Ev değil yuva. Burası onların yuvası olacaktı.

An Sekizinci Bölüm

Yine bir balo vardı. Flick artık Hillgate'te olmayı, Demon'ın da çiftliğine dönmesini ve hayatın yine eskisi gibi basit olmasını istiyordu.

"Bayan Parteger, Framley'in göz kamaştırıcı satırlarını duymak istemediğinizden emin misiniz?"

"Oldukça eminim." Flick, Lord Henderson'a sertçe baktı. "Şiir hakkındaki düşüncelerimi biliyorsunuz."

Lordun gururu incinmişti. "Sadece düşündüm, belki, tıpkı sizin gözleriniz gibi..."

Flick kaşlarını kaldırıp, onu etkilemek için çaba harcayan grubun bir sonraki üyesine baktı. Etrafını sarmış bunca genç hayranın arasında, hiçbir çaba sarf etmeden dururken, bazen onlara karşı kaba olmamak için kendini zorluyordu ama öyle genç, öyle tecrübesiz ve öyle yeteneksizlerdi ki. Hiçbiri, onun ilgisini çekmeyi başaramıyordu.

Bir başkası bunu başarmış ve sonra da onu yalnız bırakmıştı. Gözlerinin kapanmak üzere olduğunu hissedip, güçlükle açtı. "Elbette öyle." Kibarca Lord Bristol'un yağmurla ilgili yorumuna katılıp, onu dinliyormuş gibi davranırken, gözlerini ilgisizce balo salonunun duvarına dayanmış uzun ince bir bedenin olduğu tarafa çevirmişti. Her zamanki gibi, güzel bir kadının ona yanaştığını göz ucuyla görebiliyordu. Gerçekten de, bu kadın her gece bir başka görünüyordu ama ona göre bu bir şeyi değiştirmezdi. Artık bu tür kadınların hepsini meydan okunacak, yok edilmesi gereken bir düşman gibi görüyordu.

Demon, onunla evlenmek istiyordu, bu sabah, yataktan çıkmadan önce o da kesinlikle Demon'la evlenmek istediğinden emin olmuştu. Celeste, Scroggs teyze ya da diğerleri ne düşünsürse düşünsünler, Demon onu sevmeyi öğrenecekti. Demon onun rüyalarından çıkıp gelmişti. Flick de ona dört elle sarılacak ve asla bırakmayacaktı.

Ona kızıp köpürerek duygularını gösteremezdi. Böyle davranarak hata ediyordu. Gözü kara davranmalıydı. Mesela vals başlayana kadar bekleyip, sonra o geceki partnerinin yerini alarak onu dansa kaldırmasını isteyebilirdi.

Demon ne yapardı? Nasıl bir tepki verirdi?

Hayal kurup dururken, yanındaki Lord Bristol'u bir hamleyle devre dışı bırakan biri onu kendine getirdi.

"Sevgili Bayan Parteger, ne büyük zevk."

Flick'in farkında olmadan ona uzattığı elini tutmuş, bir türlü bırakmıyordu. Diğer hayranlarından yaşça daha büyüktü. "Ne yazık ki bayım," elini çekti, "sizi hatırlayamadım."

Güldü. "Phillip Remington hayatım, hizmetinizdeyim. Geçen hafta Leydi Hawkrigde'in verdiği baloda karşılaşmıştık."

Flick onu hatırlayıp başıyla selamladı. Leydi Hawkrigde'in balosunda onu pek fark etmiş gibi davranmamıştı ve özel bir ilgi göstermemişti. Flick, onun yüzene baktığını fark ettiğindeyse, kibarca başıyla selamlayıp başka tarafa gitmişti. Şimdi, bakışları daha ısrarcıydı. Onu korkutmuyordu ama kesinlikle etrafındaki çelimsiz delikanlılardan biri de değildi.

"Eğer cesaretimi toplayabilirsem, size bir soru sormak istiyorum. Maalesef toplum gerçekleri çarpıtmaya çok meraklı. Karışık durumlar, hayatı da gereğinden fazla karmaşık hale sokuyor." Konuşmasını maksatlı bir gülüşle bölünce, Flick de ona gülümseyerek karşılık verdi. "Kesinlikle, toplumsal yaklaşımları ben de karmaşık buluyorum. Bana sormak istediğiniz nedir?"

"Biraz hassas bir konu, fakat... Sormazsam nasıl bilebiliriz?" Bakışları karşılaştı. "Size sormak istediğim şey, hayatım, dedi-

koduların doğru olup olmadığı. Harry Cynster ile nişanlandınız mı?”

Flick derin bir nefes alıp başını dikleştirdi. “Hayır. Bay Cynster ile nişanlı değiliz.”

Remington gülümseyerek başını eğdi. “Teşekkür ederim hayatım. Bunu duyduğuma çok sevindiğimi belirtmek isterim.”

Remington’un gözleri parlamıştı. Flick içinden lanet etse de adamın samimiyeti karşısında gururu okşanmıştı. Remington oldukça yakışıklı bir adamdı.

Konuşmaları, etrafındaki diğer beyefendilerin de dikkatini çekmişti. Onlar da Remington gibi, balo salonundaki çocukluk yaşca epey büyüklerdi. Birisi yanına gelip, Lord Henderson’un yerini aldı. “İsmim Framlingham, Bayan Parteger. Sizin Cynster’larla birlikte olduğunuzu görünce, biz de doğal olarak öyle zannettik, bilirsiniz işte.”

Üstüne basa basa “Ben bir aile dostlarıyım,” diye cevap verdi Flick. “Leydi Horatia, bana şehri gezdirmeye nezaketini gösteriyor.”

“Ah!”

“Öyle mi?”

Diğer beyler de gelince, sırtışık delikanlılar bir kenara çekildi. Flick, Remington’un koruması altına girivermişti bile. Bir yanında kibar ve saygılı Remington, diğer yanında sevimsiz Framlingham eşliğinde dolanırken, onların bir önceki gruptan daha eğlenceli olduklarını fark etmişti.

Birkaç dakika içinde farkında olmadan gülmeye başladı. Aralarına iki hanım daha katıldı ve sohbet bir anda, göz kamaştırıcı bir hazırcevaplık yarışına döndü.

Remington’un esprilerine gülerken, Flick, bu esprinin onun da hoşuna gideceğini bildiği için odanın öbür tarafındaki Demon’a baktı.

Demon eğilmiş Celeste’nin yüzüne bakıyordu.

Flick nefesini tutup, derhal bakışlarını Remington’a çevirdi.

Derin bir nefes alıp kendini topladı. Dik durmaya çalışarak başını kaldırdı ve yeni kavalyelerine gülümsedi.

Bir sonraki sabah, Leydi Horatia'nın arabası Meydan'da durdurulmaz, etrafı kalabalıklaştı.

"Nasılsınız, Leydi Cynster?" Altı erkek ve iki kadından oluşan grubun başındaki Remington, Helena'yla Horatia'yı selamladıktan sonra sıcak bir gülümsemeyle başını eğerek Flick'i selamladı. Doğrulup Horatia'ya dönerek, "Sakıncası yoksa Bayan Parteger'i bizimle yürüyüşe çıkarmak için izninizi isteyebilir miyim efendim?" diye sordu. Flick'e dönüp ekledi, "Tabii, onu bize katılmaya ikna edebilirsek."

Demon yakınlarda olsaydı, arabadan inmez ve gelip onu yürüyüşe çıkarması için dua ederdi ama değildi, Demon geçen hafta hiç parka gelmemişti. Flick bu sabah, Dillon'a bir mektup daha göndermiş ve bir başına Bletchley'i takip etmeye kalkışıp yakalanacağı için endişelendiğini söylemişti. General perişan olurdu. Ne yazık ki önünde durup, onu ikna etmeye çalışan kişi Demon değildi. Onunla ilgili hiçbir şey bilmeyen Remington'du. Remington'la yürüyüşe çıkarsa, en azından bacaklarının açılacağını düşünerek ona gülümsedi ve Horatia'ya baktı. "İzniniz olur mu efendim?"

Kurnazca grubu inceleyen Horatia "Elbette hayatım. Biraz yürüyüş yapmak sana iyi gelir," dedi.

Remington Horatia'ya "Arabadan fazla uzaklaşmayız," diye güvence verdi.

Horatia başıyla onu onayladı ve Remington'un Flick'in arabadan inmesine yardım edişini izledi. Flick dönüp ona selam verdikten sonra Remington'un koluna girerek diğerlerine katıldı.

"Hımm." Horatia'nın yanında oturan Helena, grup uzaklaşırken arkalarından baktı. "Bu akıllıca bir iş mi sence?"

Horatia, bakışlarını Flick'in parıldayan buklelerinden ayırmadan gülümsedi. "Pek öyle olduğunu söyleyemem ama en azından

ortalık biraz hareketlenir.” Helena’ya dönüp, tek kaşını kaldırdı. “Sence de öyle olmaz mı?”

Demon, gününü, son birkaç haftadır alışkanlık edindiği gibi White’da geçirmişti. Montague ve Bletchley’i izlemek için tuttuğu adamlarla orada görüşüyordu. Bir general gibi davranıyor ve adamların tüm hareketlerini koordine ediyordu. Tüm çabalarına rağmen pek bir şey bulamamışlardı. Hem para hem de Bletchley, bir yerlerde olmalıydı ama nerede oldukları belli değildi. Zaman geçiyordu.

Sorun onu endişelendiriyordu. Yenilgiyi kabul edip, komiteye yarışlara şike karıştırılacağını haber vermek işine gelmiyordu. Dillon’un başı yanardı. Üstelik onun hikâyesini doğrulayacak bir kanıt bile bulamamışlardı. Demon, kendini kütüphanenin yanındaki bir koltuğa attı, bir gazete açıp yüzünü gizledi.

Rahatlamaya çalışıyordu. En azından bir iki kasını gevşetmeliydi.

Sinirlerinin ve kaslarının gergin olduğunun bilincindeydi. İçini çekti. Bir Botticelli meleği yüzünden ciddi bir hastalığa tutulmuştu. Tedavisi belliydi ama duruma bakılırsa, birkaç hafta daha acı çekmeye mahkûm olacaktı gibi görünüyordu.

Hâlâ kızı üzen şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Ancak, her neye üzülmüşse artık geçmiş gibiydi. Ne yazık ki şimdi de, ona karşı tavırlarında bariz bir soğukluk vardı. Ona mesafeli duruyor ve izliyordu. Bu çok anlamsızdı. Flick onu çocukluğundan beri tanıyordu, her şeyini biliyordu. Keşfetmediği ne kalmış olabilirdi ki?

Suratını asmamaya çalışarak gazeteye göz attı. Onun göz kamaştırıcı güzelliği başlıca sorundu. Birinin bunu fark etmemesi için kör olması lazımdı. Neyse ki kızın kendisi bunun pek farkında değil gibiydi. İlişkilerinin yoluna girmesi için onu kollarına alıp deliler gibi öpmesi yeterliydi. O zaman, onunla evlenmeye sıcak bakacaktı. Bu konuda hiç endişesi yoktu.

Yön değiştirip onun kapısında bekleyip durmanın bir manası yoktu. Gerçi bu da bir seçenektir ama en iyisi çizgiyi korumaktı, daha da mesafeli durmalıydı. Son iki gecedir yaptığı gibi.

Zorla da olsa biraz gazete okumaya çalıştı.

“Hımm. İlginç.”

Demon başını kaldırdı. Chillingworth tam tepesinde durmuş, sorgularmış gibi ona bakıyordu.

“Bir yangının içinde, bu denli soğukkanlı davranabildiğin için sana imrendiğimi itiraf etmeliyim.”

Demon şaşırmişti. Tüm kasları gerildi. Chillingworth’ün yüzünü inceliyordu. “Ne yangını?”

Chillingworth kaşlarını kaldırdı. “Senin şu tatlı, masum çocuğa karşı artan ilgiden bahsediyorum elbette. Duymadın mı yoksa?”

“Neyi duymadım mı?”

“Şu Remington; duymuşsundur, arazileri dibine kadar ipotekli ve cepleri de boş olan adam.”

Demon başını evet anlamında salladı.

“Açıkgası, inanılmaz bir şey yaptı. Balo salonunun ortasında, senin şu fıstığa ikinizin nişanlı olup olmadığını sordu.”

Demon küfrü bastı.

“Kesinlikle. Tahminen, hanımefendinin her yıl sağlam kaynaklardan gelen en az on binlik gelirini de hesaba katarsak, eh...” Demon başını kaldırıp Chillingworth’e baktı. “Sanırım, gazete okumak için bol bol vaktin var, sevgili dostum.”

Demon adama bir süre baktı ve okkalı bir küfür savurdu. Gazeteyi buruşturdu, yerinden kalktı ve onu Chillingworth’e fırlattı. “Teşekkür olarak kabul et.”

Chillingworth gülümseyerek gazeteyi yakaladı. “Hiç önemli değil dostum. Ailenizden birinin daha rahibin tuzağına takılmasına sevinirim doğrusu.”

Demon bunu işittiyse de uygun bir cevap düşünecek halde değildi. Zaman kaybetmeden görmek istediği biri vardı.

“*Tanrı aşkına*, neden o ya da sen -ya da *bir başkası*- bana onun lanet olasıca bir mirasçı olduğunu söylemedi? *Yılda on bin!*” Demon, annesinin salonunda volta atarak ona ters ters bakıyordu.

Şezlonguna oturmuş, kucağındaki ipek kumaşları ayırmakla meşgul olan Horatia, onun bu bakışını görmedi. “Senin servetinin yanında bu çok cüzi bir rakam, neden bu kadar ilgilendiğini anlamadım doğrusu.”

“Neden mi? Şehirdeki bütün servet avcılarını şimdi onun peşine düşecek de ondan!”

Horatia başını kaldırıp ona baktı. “Ama...” Kaşlarını çattı. “Felicity ile aranızda bir şeyler var sanıyordum.”

Demon dişlerini sıktı. “Var.”

“İyi o zaman.” Horatia yeniden kumaşlarına döndü.

Demon yumruklarını sıkmış, öfkeden kuduruyordu; annesi onu bilerek kızdırıyordu sanki. “Onu görmek istiyorum,” diye gürledi. Ancak o zaman, günün bu saatinde Flick’in Horatia’nın yanında olmamasının tuhaf olduğunu fark etti. Sırtından buz gibi sular aktı birden. “Nerede o?”

“Delacortlar onu Merton’a pikniğe davet ettiler. Leydi Hendricks’in arabasıyla gitti.”

“Onu *yalnız* mı gönderdin?”

Horatia ona baktı. “Tanrı aşkına, Harry! Onları tanıyorsun. Hepsi genç ve hem Leydi Hendricks’in hem Bayan Delacort’un zengin bir eş arayan oğulları varsa da mademki aranızda bir şeyler var, o halde bunun ne sakıncası olabilir ki?”

Mavi gözlerini oğluna dikmiş, konuşması için onu zorluyordu.

Demon dişlerini sıkıp ona cevap vermedi. Kibarca selam verip hızla odadan çıktı.

Bu konuda elinden hiçbir şey gelmiyordu; aniden düzenlenmeye başlanan piknikler, açık havada yemek davetleri, gün içi yapılan

organizasyonlarla birlikte Flick genç bir topluluğun arasına karışmıştı.

Leydi Monckton'un balo salonunda, duvara yaslanıp ellerini kavuşturmuş, Flick'in etrafını saran insanları izliyordu. Tek yapabildiği öfkesini kontrol edebilmektir. Onun etrafındaki sırtışık gençleri görmek zaten yeterince can sıkıcıyken, şimdi bir de etrafında kaliteli insanlar türemişti. Pek çoğu seçkin insanlardı, çoğunun bir sıfatı vardı ama hemen hepsi parasızdı ve hepsi kendinden en az birkaç yaş gençti. Hepsi ona ilgi gösterebilir, onunla pikniklere ve davetlere katılabilirlerdi. Bunlar, onun yapamadığı şeylerdi.

Kim pikniğe giderken yanında tehlikeli kurdunu da götürürdü. Hiç kimse. Hayatında ilk defa kendini, topluma yabancı kalmış bir seyirci gibi hissediyordu. Flick'in içine girdiği topluluğa ait biri değildi. O da bu topluluktan çıkıp, ona gelemezdi. Kızın ona karşı dürüstlüğü hiç bozulmamış olsa da aralarındaki uçurum gün geçtikçe büyüyordu.

Buna engel olamıyordu.

Bu durum onu önceden de rahatsız ediyordu. Ama şimdi daha da çok.

Onunla iki kez dans etmesi mümkün değildi, yemekten sonraki halk dansı için hazırlanmıştı. Valsten hemen sonra başlayacaktı. Flick'in partneri, en az güvendiği insanlardan biri olan Remington'du. Flick ise onunla aynı fikirde değildi ve o aşâğılık herifle sık sık dans ediyordu.

Artık insanların, Flick'e baktığını görüp görmemeleri umurunda değildi ama yine de balo salonlarını hınca hınç dolduran ev sahiplerine minnettardı. Bu sayede daha az dikkat çekiyordu. Bu akşam, Leydi Monckton salona bir yığın vasıfsız insan doldurarak ona gizlenebileceği bir ortam sağlamıştı.

Aklından, gizli gizli gidip Flick'i kaçırarak, onu kollarının arasına almak ve doya doya öpmek geçiyordu. İstemedi bu düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Böyle bir şey yapamazdı. Çok

riskliydi. Eğer biri onları görecek olursa ne kadar dikkatli davranırlarsa davranırlar, pek çok soru sorulurdu.

Bilinçsizce, salonda dans eden meleğini izliyordu. O bakarken, Flick, Remington'la konuşup gülüyor ve ona gülümsüyordu. Demon dişlerini sıktı, hiç düşünmediğı bir anda aklına General'e verdiği söz geldi. Peki ya...

Kanı donmuştu. Bunu düşünmeyi bıraktı. Düşüncesi bile korkunçtu. Flick'i kaybetmeye dayanamazdı.

Çiğerlerini havayla doldurup kötü düşüncelerden sıyrılmaya çalıştı. Gözünün önüne, daha bu sabah baktığı Clarges Caddesindeki 12 numaralı evi getirdi. Flick'le ikisi için mükkemmel bir evdi. Yeterince odası vardı, öyle çok büyük de değildi.

Flick'e bakarken, düşünceleri de müzikle birlikte yok oldu. Salonun öbür ucunda Flick'le Remington dans etmeyi bırakmışlardı. Horatia'nın oturduğu tarafa dönüp selam verecekleri yerde, Remington onu bir kapıya doğru götürüyordu. Balo salonundan çıkacaklardı.

Demon doğruldu. "Kahretsin!"

Yanındaki iki kadın dönüp ters ters ona baktı ama o durup onlardan özür dilemedi. Hızlı adımlarla salonda ilerlemeye başladı. Remington'un tez canlı bakışlarından niyetini anlamıştı. O lanet olası alçak kim olduğunu sanıyordu?

"Ah -sevgilim."

Celeste yolunu kesti. Koyu renk gözleri ışıldayarak, elini ona uzatırken Demon bir bakışıyla onu durdurdu. "İyi akşamlar, hanımefendi." Demon başıyla ona hafif bir selam verip, yanından geçerek yoluna devam etti. Arkasından ağza alınmayacak Fransızca bir küfür işitti.

Balo salonunun arkasındaki koridora girince, koridorun sonundaki kapının kapandığını gördü. Durup Monckton'ların evini hatırlamaya çalıştı; koridorun sonundaki kapı, kütüphaneye açılıyordu.

Koridorda ilerledi, ama koridorun sonuna gelmeden durdu. Flick'i kurtarılmaya ihtiyaç duymadığı bir anda kurtarmasının hiç anlamı yoktu.

Kütüphanenin önündeki odanın kapısını açıp içeri girdi. Gözleri karanlığa çabucak alıştı ve odayı geçip, sessizce Fransız stili kapıyı açıp bayrakların asılı olduğu terasa çıktı.

Flick, kütüphanenin ortasında durmuş, duvarlardaki resimleri inceliyordu, sonra yanındakine döndü. "Gravürler nerede?"

Kütüphane, koyu lambriler ve kahverengi ciltli kitaplarla dolu raflar yüzünden karanlık sayılırdı. Ama şöminede tatlı bir ateş yanıyordu. Kanepenin yanındaki masanın üzerinde ve duvarın yanındaki bir sehpanın üzerindeki büyük şamdanlarda yanan mumlar vardı. Bunlar, terasa açılan Fransız stili kapıdan gelen rüzgârla titreyen alevleriyle odayı aydınlatıyorlardı. Duvardaki resimleri ikinci kez inceleyen Flick, Remington'a döndü. "Bunların hepsi yağlıboya."

Remington güldü. Flick, onun elini uzattığını gördü ve ardından kapının kilidinin döndüğünü işitti. "Benim tatlı masumum."

Remington'un sesi neşeliydi. Gülümseyerek ona doğru geldi. "Gerçekten de burada gravürlerin olduğuna inanmadın, değil mi?"

"Elbette inandım. Yoksa buraya niye geleyim. Gravürler ilgimi çeker..." Adamın yüzüne bakıyordu, sözünü bitiremedi. Sonra sert bir ifade takınıp ileriye baktı. "Sanırım artık balo salonuna dönmeliyiz."

Remington zafer kazanmış gibi güldü. "Ah, hayır. Neden? Bir süre burada oyalansak olmaz mı?"

"Olmaz." Flick gözünü bile kırpmadan, dik dik adama bakıyordu. "Beni Leydi Horatia'nın yanına götürmenizi istiyorum."

Remington'un yüz ifadesi sertleşti. "Üzgünüm canım, ben bunu yapmak istemiyorum."

“Tasalanma Remington, annemin yanına kadar Bayan Parteger’e ben eşlik edeceğim.”

Demon, Fransız stili kapının arkasında bitivermişti. Flick dönüp de onu görüverince birden rahatladı. Remington’un ise ağzı açık kalmıştı ama hemen kendini topladı ve Demon’a meydan okuyan bir biçimde ters ters baktı.

“Cynster!”

“Kesinlikle.” Demon, alaycı bir biçimde eğilip ona selam verdikten sonra buz gibi bir tonla konuştu. “Bayan Parteger’e söz vermiş olduğunuz gravürleri gösteremediğinize göre, sizden artık burayı terk etmenizi isteyebilir miyim? Bu odayı değil, evi terk edin lütfen.”

Remington suratını astı ama Demon’a kararsız kararsız bakıyordu. Bu akıllıcaydı, Demon basit bir provokasyonla onu buradan uzaklaştırdığına sevinecekti. “Eminim,” diye devam etti, “bunun en iyi yol olduğunu görüyorsunuzdur.” Yürüdü ve Flick’in yanında durup Remington’a dik dik baktı. “Hakkında fısıltılar dolaşsın istemeyiz, eğer dedikodular başlarsa, Bayan Parteger’i, Monckton’ların evinin kütüphanesindeki gravürleri göstermek bahanesiyle nasıl kandırdığını açıklamak zorunda kalırım.” Kaşlarını kaldırıp, alayla sözlerine devam etti. “Bundan sonra hiçbir baloya davet edilmezsen, zengin bir eş bulman da zor olur.”

Remington öfkesini gizleyemiyordu. Fakat Demon’dan hem daha kısa hem de daha zayıftı. Bu yüzden risk alamadı ve önce Demon’ı, sonra da Flick’i selamlayarak arkasını dönüp odadan çıktı.

Flick, Demon’ın yanında durmuştu. Duruma müdahale ettiği için ona minnet duyarak, kapı Remington’un arkasından kapanana kadar onu izledi. “O bir servet avcısı mı?”

“Evet!” Demon yemin ederek ellerini kaldırdı ama sonra bunu niye yaptığını bilemedi. Bir kez daha yemin edip döndü ve yürümeye başladı. “Öyle! En az etrafındakilerin yarısı kadar.” Mavi gözlerini kıza dikti. “Ne kadar zengin olduğun ortaya çıktığında, ne olacağını sanıyordun?”

Flick şaşırmişti. “Zengin mi?”

“Bu kadar masum olamazsın herhalde. Yılda on bin papel gelirin olduğunu duyduklarından beri, peşinden ayrılmaz oldular. İyi ki bu curcunada başına kötü bir şey gelmedi!”

Flick onun ne demek istediğini anlayınca, hışımla dönüp yüzüne baktı. “*Bu ne cüret!*” Sinirden sesi titriyordu. Derin bir nefes aldı. “Kimseye hiçbir şey söylemedim ben. Paramdan kimseye bahsetmedim.”

Demon durdu. Ellerini beline dayayıp ona baktı. Sonra haykırdı. “Bana bakmana lüzum yok. Kendim kaşınmıyorum herhalde.” Tekrar odada volta atmaya başladı. “O halde bu haberi kim yaydı?” Dişlerinin arasından söyleniyordu. “Söyle bana da, gidip boynunu kırayım.”

Flick, Demon’ın ne hissettiğini anlayabiliyordu. “Olsa olsa teyzemdir. Evlenmemi çok istiyor.” Teyzesi onun Demon’la evlenmesini istiyordu, bu yüzden onun bir mirasçı olduğunu herkese söyleyebilirdi. Demon ne kadar zengin olursa olsun, böyle bir haberin yayılması Demon’ı harekete geçirecekti.

“Seni baloda o kadar üzen şey bu muydu?”

Flick tereddüt etti ama sonra omuz silkti. “Bir bakıma.”

Demon ona ters ters baktı. Önce annesi, şimdi de Flick’in teyzesi. Yaşlı başlı kadınların hepsi bir olmuş, ona hayatı zindan ediyorlardı. Ama içini yakan öfkenin asıl sebebi bu değildi. Flick’i bu kadar yakından takip etmekten vazgeçmiş olsaydı neler olabileceğini düşündükçe öfkeden kuduruyordu.

“Neyse... ya da her kimse.” Lafı kısa kesmiş, elleri belinde kıza bakıyordu. “Etrafında bunca servet avcısının olması yeterince kötü ama hiçbirisi bu geceki davranışına mazeret değil. Bir erkekle beraber yalnız başına hiçbir yere gitmemen gerektiğini sen de biliyorsun. Ne yaptığını sanıyordun öyle?”

Flick doğrulup başını kaldırdı. Gözleri alev alev yanıyordu. “Duydun. Gravürler ilgimi çekiyor.”

“Gravürler!” Demon ona saldırmamak için kendini zor tuttu. “Bunun ne demek olduğunu bilmiyor musun?”

“Gravürler, bazı sanatçıların metal bir yüzey üzerine işledikleri desenlerdir.”

Flick lafını bitirip başını havaya kaldırdı. Demon, yumruğunu sıktı. Eğilip yüzünü kızın yüzüne yaklaştırdı. “Bilgin olsun diye söylüyorum. Bir erkeğin bir kadına gravürleri göstermek istemesiyle, ona aile mücevherlerini göstermesi aynı şeydir.”

Flick şaşırmişti. Demon’ın gözlerine soru sorar gibi bakıyordu. “Yani?”

“Aaaargghh!!” Demon ona döndü. “Bu, gayri meşru bir ilişkiye davettir!”

“Öyle midir?”

Demon, Flick’in dudak büktüğünü gördü.

“Yani birini kirletmekle aynı anlama gelen bir söz.”

“Remington seni kirletmeye çalışıyordu.”

“Hımm.” Flick, Demon’ın taş kesilmiş yüzüne baktı. “Fakat gravürler hoşuma gider. Sende hiç var mı?”

“Evet.” Cevap, düşünmeden ağzından çıkıvermişti. Flick kaşlarını kaldırıncı, devam etti. “Elimde iki tane Venedik manzarası var.” Yatağının iki yanında asılıydılar. Bunları göstermek için davet ettiği kadınlara yalan söylemiş sayılmazdı.

“Onları göstermek için beni davet edeceğini sanmıyorum.”

“Evet etmeyeceğim.” Onunla evlenmeyi kabul edene kadar bunu yapmayacaktı.

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Demon suratını astı. “Bu da ne demek oluyor şimdi?” Onun bu imalı konuşmaları Demon’ı çileden çıkarıyordu.

“Bu demek oluyor ki,” diye başladı söze, sözcükleri Demon’ın yaptığı gibi, ağzından tek tek çıkarıyordu, “senin beni yalnızca bir süs eşyası gibi gördüğün iyice ortaya çıktı. Beni yalnızca aile toplantılarında, uygun, tasvip edilen bir eş olarak koluna takacaksın. Beni gerçek anlamda istemiyorsun! Bu beni etkileyecek

bir durum değil –ayrıca az önceki davranışından da fazla etkilenedim.”

“Ah?”

Bu tek hece aslında çok tehlikeliydi ama Flick içindeki ürpertiye umursamadı. “Hiç ortada yoksun, hiç yanımda değilsin! Benimle vals yapmaya bile tenezzül etmiyorsun, sadece bir kez parka götürdün, o kadar!” Demon’ın yüzüne bakarak, yumruklarını sıkmış ve içindekileri ortaya dökmüştü. “Beni ısrarla Londra’ya getirmek isteyen sendin; seninle evlenmem için bunun işe yarayacağını düşündüysen, çok yanılmışsın demektir!”

Flick’in gözleri kısılmıştı. “Tam tersine, Londra’ya gelince gözüm açıldı.”

“Demek ki, ne kadar sırnaşık toy delikanlı ve servet avcısı varsa, eteğinin altına toplayabileceğini gördün.”

Demon adeta hırıliyordu. Bu yüzden Flick, söylediklerini anlamak için tüm dikkatini ona vermişti. Sonra gülümsedi. Basit bir şeyden bahsediyorlarmış gibi sakin bir tonda “Hayır,” dedi. “Sırnaşık delikanlılarla, servet avcılarını görmek istemiyorum. Demek istediğim bu değil. Seninle ilgili gerçekleri gördüm!”

Demon gözlerini daha da kısarak, kaşının birini yukarı kaldırdı. “Öyle mi?”

“Ah, evet!” İçindekileri kusma zamanı gelmişti artık. “Kadınlarını gördüm, hepsinin de hanımefendi olduklarından eminim. Özellikle de Celeste.”

Demon kaskatı kesilmişti. “Celeste mi?”

Sesinde merak vardı ama soruş tarzında bariz bir uyarı tonu da hissediliyordu. Flick onun merakını gidermek istiyordu ve uyarıyı hiç dikkate almamıştı. “Onu hatırlıyor olmalısın; siyah saçlı, siyah gözlü. Muhteşem bir...”

“Celeste’nin kim olduğunu biliyorum.” Flick’in sözünü kesti. “Bilmek istediğim, senin onun hakkında ne bildiğin.”

“Ah, gözleri olan herkesin bildiğinden fazlasını bilmiyorum.” Bakışlarından öfke saçılıyordu. “Ama Celeste’nin ne olduğunu

biliyorum. En azından, biz evlenecek olursak, kesinlikle yerini bilmek zorunda kalacak. Gönül eğlendireceksiniz. Benim görüşüm bu.”

Demon’ın önünde durup yüzüne bakarak hırlar gibi konuştu. “*Ben senin, ne yer ne yedirir şeklinde gözetleyeceğin kuzenlerinden biri değilim!*”

Demon tam ağzını açacaktı ki Flick parmağıyla onu susturdu. “*Sakin sözümü kesme, sadece dinle!*”

Demon çenesini kapayınca, Flick bir süre ses çıkarmadan bekleyip onu dinleyeceğinden emin oldu. Derin bir nefes aldı. “Senin de gayet iyi bildiğin gibi, on sekiz yaşında saf bir kız değilim.” Bakışlarıyla onu kışkırtıyordu ama Demon sesini çıkarmadı.

“Konuşmak, dans etmek, vals yapmak ve gezmek istiyorum; ve eğer *benimle* evlenmek istiyorsan, bütün bunları *seninle* yapmak istediğimi anlasan iyi olur!”

Flick bekledi ama Demon kasten kımıldamıyordu. Ona bu kadar yakın olmak Demon için tehlikeliydi, dürtülerini güçlkle kontrol edebiliyordu. Flick, derin bir nefes aldıktan sonra mum ışığının loşluğunda gözlerini Demon’a dikti. “Ve bunun benim için doğru bir şey olduğuna ikna olmadıkça, seninle evlenmeyeceğim. Beni sindiremeyecek ve bana asla baskı yapamayacaksın.”

Demon bu sözleri, yakıcı öfkesinin ardında kıvranarak güçlkle işitebildi. Kasları seğiriyor, avuçlarının içi kaşınıyordu. Flick’in sözlerindeki adaletsizlik onu kamçılıyordu. Hiçbir şekilde, onu koruyup kollamaktan başka bir şey yapmamıştı ki. Hâlâ da bunu yapmak kaygısındaydı. Birden kendini patlayacakmış gibi hissetti.

Flick sustu. Bir süre Demon’ın yüz ifadesini inceledikten sonra duruşunu dikleştirdi ve sakın bir ses tonuyla konuştu. “Beni yönetemezsin.”

Göz göze geldiler. Epey bir süre kımıldamadan birbirlerine baktılar. Ne konuşmalar ne de nefes aldılar. Demon’ın içindeki

yangın iyice kontrolden çıkmıştı ama çenesini tuttu ve dayandı.

“Reddediyorum...”

Demon uzanıp onu kollarına aldı ve dudaklarını dudaklarına bastırarak onu susturdu. Aklından ne geçiyorsa, ağzından ne çıkacaksa hiçbirini söylemeyecekti. Demon geri çekilip ona baktı ve sonra kızın onu yönlendirmesine razı olup istediğini verdi.

Onu taş gibi sert ve acımasız vücuduna bastırdı. Aklından bin bir türlü şey geçiyordu. Tüm duyguları kabarmış ve ilkel ihtiyaçları anında kendini hissettirmeye başlamıştı. Uzun zamandır birikmiş, patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Dağın dış duvarları titriyor, yerin dibindeki sarsıntılar, patlamanın yakın olduğunu gösteriyordu. Karanlıkta ona bakarken tek düşünebildiği, onu susturmak ve sonra da cezalandırmak istediğiydi. Ama şimdi bunu yapmak istemiyordu.

Şimdi sadece onu istiyordu.

Bu son derece ilkel ve son derece güçlü istek onu şaşırtmıştı. Uçlarda geziniyordu. Titreyerek, son anda kendini tuttu ve tam o anda kendine geldi. Remington bardağı taşıran son damla olmuştu. Böylece, içinde biriken bütün korkular açığa çıkmıştı. Flick’in bir başkasına âşık olabileceği düşüncesine bile katlanamıyordu. Öyle bir şey olsa ne yapardı? Bununla nasıl başa çıkabilirdi?

Şu âna kadar, kendi içindeki, yalnız ve yalnız Flick’e hissettiği bu duyguyu kontrol edebileceğini düşünüyordu ama şimdi yanlış olduğunu anlamıştı.

Son bir gayretle, kollarını Flick’in aralarından kurtulacağı kadar gevşetti. Ölse bile ona zarar vermek istemezdi. Eğer Flick mücadele ederse ya da hiç hareket etmezse, savaşır, geri çekilir ve içindeki arzuyu bastırabilirdi.

Flick bu fırsatı değerlendirip kollarının arasından kurtuldu. Demon, sımsıkı tutup göğsüne bastırmak istediği halde onu bıraktı.

Fakat Flick, ellerini Demon’ın yanaklarına götürdü ve başını

eğip dudaklarını dudaklarına uzattı. Parmakları D emon'ın sa la-
rının arasında geziniyordu.

Flick onu büyük bir açlıkla öptü. Vah ice. En az onun kadar
büyük bir istekle.

Demon'ın ba ı d nm  t . Aniden içindeki tüm arzular co tu
ve kendini kaybetti.

Şimdi o bir melek değildi. Üstek ve arzuları olan vahşi bir ka-
dındı. Talepkâr davranıyor ve onu baştan çıkarıyordu.

Bu  ılgıncaydı.

Birlikte, iplerinden kurtulmuş gibiydiler.

Flick bir an zevkten öleceğini sandı. Demon'ın ta  gibi v -
cudunun vücuduna de mesi, ka larının bacaklarının arasında
olması onu çıldırtıyordu. Dudakları birbirini eziyordu adeta.
Demon'ın elleri vücudunda dola tı a, onu kucaklayıp sarstı a,
ona daha yakın olmaktan başka bir şey istemiyordu.

Demon'a nefes almaktan daha çok ihtiya ı vardı. Kollarını
onun boynuna dolamı , acımasız kucaklayı ına teslim olmuştu.
Nefesleri birbirine karı ırken, Flick onun ne kadar sertle ti ini his-
sedebiliyordu. Demon ka larından kavramı  ve onu kaldırmı tı.

Demon'ın içine girmesini istiyordu. Burada. Hemen  imdi.
Dili a zının içinde merhametsizce dolaşırken, onu her zaman-
kinden daha fazla arzuluyordu. Demon'a bunu söylemeye nefesi
yetmedi. Ete i, onu bacaklarını arasına alacak kadar geni ti, öyle
yaptı ve kıvranmaya başladı.

Demon'ın nefesi kesilmişti. Kasları gerildi ve titremeye ba la-
dı. Flick'in ellerinin arasında, patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

Flick tekrar kıpırdayınca, nefesini tuttu ve dudaklarını du-
daklarından ayırmadan, kuzın ka asındaki ellerini a a ıya kay-
dırdı. Tek eliyle onu sıkıca tutup, diğeriyle i   ama ırını indirdi
ve çıplak ka asını avuçladı. Sonra diğer elini de ete inin altına
soktu.

 li i kısıydı, bir engel teşkil etmiyordu. Demon'ın elleri i -
li inin altında geziniyordu. Flick nefesini tutmuş, bacaklarını

Demon'ın kalçasına dolayıp, boynuna sarılmış ve onun ellerinin arasında zevkten kıvranmaya başlamıştı.

Demon mesajı almıştı. Parmaklarını daha talepkâr ve daha kontrollü bir şekilde kızın ayrılcıklarının, çıplak kalçalarının arasında dolaştırıyor, yuvarlak kalçalarını avuçlayıp sıkıyordu. Sonra onu bir eliyle hafifçe kaldırdı ve öbür elini kızın kıvrımlarının içinde dolaştırmaya başladı.

Girişi bulduğunda bir parmağını sertçe içine soktu. Kızın nefesi kesildi ve sırtı hafif bir yay şeklini aldı. Demon parmağını çıkardı, bir saniye sonra iki parmağını birden soktu ve iyice derinlere giderek, oynamaya başladı.

Flick nefes alamıyordu, içinde gittikçe büyüyen bir yangın vardı sanki. Tüm vücudu titriyor, ortadan ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordu. Ama istediği bu değildi.

Bir eliyle Demon'ın boynuna sıkıca sarılıp, diğer eliyle Demon'ın demir kadar sert erkeklik organını kavradı. Onu büyük bir açgözlülükle sıkarak, sıvazladı.

Demon inledi. Ve titredi. "*Tanrım!*"

Sesler geldi. Birileri kütüphaneye yaklaşıyordu. Flick nefes nefese, panik içinde, kilitli olmayan kapıya baktı.

Remington'un odadan çıkarken kapıyı arkasından kapatması Demon'ın gözlerinden bir film şeridi gibi geçiverdi. Kütüphaneye girenlerin onları ne halde görececeklerini düşündü. Her ikisinin de saç baş birbirine karışmış, nefes nefese kalmışlardı. Flick o kadar kısa bir sürede kendini toplayıp, geri çekilmezdi. Bunu kendisi de yapamazdı.

Üç büyük adımda Fransız kapıya kadar gelmeyi başardılar, iki büyük adım daha atarak görünme tehlikesini atlattılar.

Kütüphanenin kapısı açıldı.

Flick'i duvarın dibine çekip sarmaşık yasemine dayadı. Yarım kalan isteğinin ızdırabıyla sarsılan göğsünü kıza yaslayarak onu hareketsiz bıraktı. Tüm vücudu kızın içine girmeye odaklanmıştı.

İçerdekilerin sesleri geliyordu ama Demon kulaklarının çınlamasından, onların ne dediklerini anlayamıyordu.

Düşünmeye çalıştı ama yapamadı. Kaslarını gevşetmeye ve taş gibi sert bacaklarını sarmaşık kaplı taş duvara dayanmış olan o eşsiz vücuttan ayırmaya uğraştı. Bunu da başaramadı. O vücudu düşünmek bile patlamaya hazır bir volkana dönüşmüş ihtiyacını pekiştirmişti.

Arzuları magma gibi onu esir almış, isteğini kabartmıştı.

Ay ışığı altında, başını kaldırıp kızın yüzüne baktı. Yüzünde bir panik, bir korku görmeyi umuyordu. Onu korkutmuş olmaydı. Merakla karışık bir korku ifadesi bile, yapmak üzere olduğu şeyi yapmamasını sağlayabilirdi.

Bunun yerine, baygın bakışlarını kendi aç dudaklarına dikmiş, arzu dolu bir kadın gördü. Flick'in aralık duran ıslak dudaklarını yaladığını fark etti. Demon'ın ona baktığını fark edip, gözlerini kaldırdı ve inledi. "Şimdi."

Bu kararlı fısıldama ona yetmişti. Dudakları hafif bir tebesümle kıvrıldı ve Demon penisinin hâlâ onun ellerinin arasında olduğunu fark etti.

Flick onu okşadıkça, Demon titriyordu. Gözlerini kapadı. Kızın, dudaklarının arasında kıkırdaması ona hayat veriyordu. Flick ellerini onun kemerine götürdü. Bir erkek gibi işi ele almıştı. Birkaç saniye içinde pantolonunun düğmelerini çözdü ve onu dışarı çıkardı. Artık avucundaydı. Taş gibi sert ve patlamaya hazırdı.

İnleyerek kendine hâkim olmayı başardı. Kızın elini tuttu ve çekti. Şimdi ona daha da fazla abanmıştı. Dişlerini sıkmış, kızın ipek kumaşların altındaki hassas tenini bulmaya çalışıyordu.

Bakışları buluştuğunda Demon, bu işin geri dönüşü olmadığını anlamıştı. Hırsıyla hareket etmeye başladığında titrediğini hissetti.

Flick gözünü ayırmadan ona bakıyordu. Meydan okurcasına tısladı. "Yap şunu!" Sonra onu vahşice öptü.

Onlar, terasta, ay ışığının altında çılgınca arzularını tatmin etmeye çalışırken, kütüphanedekiler sohbet etmeye devam ediyorlardı. Demon'ın etekliğin altına girmesi bir saniye sürmüştü. Onu kalçalarından tuttu ve kuvvetle kendine çekti.

Girişi bulmuş ve kızın sıcaklığını dibine kadar hissetmişti. Büyük bir girdabın içine girmişti sanki. İkisi de kendinden geçmişti.

Bu birleşme, her ikisinin de kontrol edebileceğinden daha güçlüydü. Sarsılmış, hırpalanmış ve hırslanmışlardı. Bedenleri onlara itaat etmiyordu, ayrılmakta zorlanıyor, düşmanı olmayan bir savaşın içine düşmüş gibi, umutsuzca mücadele ediyorlardı.

Kenetlenmiş dudakları sözcükleri boğazlarına tıkıyordu. Ay ışığında duvara dayanmışlar, bu değerli andan, alabildikleri her şeyi almaya çalışıyorlardı.

Kütüphaneden gelen sesler, onları yavaş yavaş kendilerine getirdi.

Nabızları yükselmiş, ter içinde kalmış ve yapış yapış olmuşlardı.

Yaseminden yayılan baştan çıkarıcı koku her yanlarını sarmıştı. Flick bu yoğun kokuyu içine çekti. Demon kalçalarını bir kez daha sertçe hareket ettirip acımasızca kızın içine girdi ve dudaklarıyla, anında o sessiz zevk çılgınlığını bastırıverdi. Kınına giren bir kılıç gibi tekrar tekrar girip çıktı. Flick onu sevgiyle ve büyük bir güçle kavırıyordu. Her ikisi de bu güçlü kasılmaların esiri olmuşlardı.

Her ikisinin de tahmin edebileceğinden daha vahşi bir sevişme olmuştu bu. Flick zevkten deliye dönmüştü. Zirve önlerindiydi ve ikisi de koşa koşa zirveye doğru gidiyorlardı. Gitgide daha da hızlandılar.

Ve zirveye ulaştılar; yanardağ patladı, kızgın lavlar her yanlarını eritiyordu.

Hayır! Beni bırakma! Flick usulca yalvardı. Kalbinin attığından emin olunca, Demon'ın bunu yapmaya mecbur olduğunu kabul etti. İçini çekti ve onu bıraktı.

Demon içinden çıkınca, derin bir boşluk hissiyle gözlerini kapattı. Birden üşüdü. Demon'ın omzunu tuttu ve yere bastı. Eteğini indirdi. Şöyle bir baktı ve sevindi, hafif bir kırışıklık vardı, o kadar. Demon uzaklaşmadı. Bir koluyla ona sarıldı, eğildi ve üzerindeki kolları düzeltirken ondan destek aldı.

Kütüphanedeki konuşmalar hâlâ devam ediyordu. Kulaklarında hissettiği kalp atışları yavaşlayınca, Flick iki yaşlı adamın uzun süren savaşlar hakkında muhabbet ettiklerini fark etti. Terasın kapıları sonuna kadar açıktı. İçerideki mumlar gri bayraklarda minik beyaz ışıklar oluşturunuyordu. İçlerinden biri eşige kadar gelse...

Neyse ki, hiçbiri dışarı çıkmamıştı.

Sıcak basmıştı. Flick damarlarındaki kanın sıcaklığını bile hissediyordu. Hem keyiflenmiş hem de hayal kırıklığına uğramıştı. Duyguları çok karmaşıktı.

Demon, onu koluna takıp, terasta ilerledi ve açık duran başka bir kapı aradı. Açık bir kapı bulunca, içerisi karanlık olduğu için odaya girerken ona yardım etti.

Demon'ın kalbi durmuş gibiydi sanki. Flick ne düşünüyordu acaba? Sırf Flick ona sarılmak istiyor, onun çıplak tenini teninde hissetmek, kalp atışlarını duymak, ona sokulmak daha çok sokulmak istiyor diye bunu yapamazlardı. Tanrı aşkına, bir balodaydılar!

Demon onu bırakıp, çabucak gömleğini içine soktu, pantolonunun önünü ilikledi, kravatını ve ceketini düzeltti. Flick, hâlâ nefes nefeseydi, başı dönüyordu ve kalp atışları yavaşlamamıştı. O da eteklerini çekti, elbisesinin yakasıyla, transparan kumaştan yapılmış yollarını düzeltti.

Başını kaldırdığında, Demon'ın ona baktığını gördü. Hâlâ aç gözleriyle o da Demon'a baktı. Tüm hücreleri gidip ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Uzanıp ona yeniden sarılmak istedi. Bir taraftan tatmin olmuştu, bir taraftan da mahrum kalmış, reddedilmiş gibi hissediyordu... Bastırmaya çalıştığı bir açlık duyuyordu hâlâ.

Karanlık olmasına rağmen, Demon onun bakışlarındaki bu açlığı fark etmişti. O da kasıklarına kadar aynı şeyi hissediyordu. Boğazını temizledi. “Artık salona dönmeliyiz.”

Flick önce duraksa da sonra başıyla onayladı.

“Misafir odası nerede biliyor musun?” Demon yan odadaki-lerden çekinerek fısıldamıştı.

“Biliyorum.”

“Oraya git, eğer birisi yanlış yönden geldiğini söylerse, sadece diğer kapıdan çıktığını ve kaybolduğunu söyle.” Demon kızı inceliyordu. “Dudaklarına soğuk su vur.” Uzanıp, serbest kalmış bir tutam saç kulağının arkasına attı. Elini çenesinde gezdirip, onu tekrar kollarına alma isteğini bastırarak, kızı bıraktı. “Ben doğrudan salona gideceğim.”

Flick başıyla onaylayıp kapıya döndü. Demon kapıyı açtı, dışarıya baktı. Kız dışarı çıktıktan sonra, o gözden kaybolana kadar karanlık odada bekledi.

Aslında Flick’le konuşmaya ihtiyacı vardı. Ona olanları açıklamalıydı ama bunu şimdi yapamazdı, bu gece olmazdı. Flick lakayt davrandığı ve kendisi de buna uyduğu için şu anda hiçbir şey düşünemiyordu. Ve balo salonuna dönmeleri lazımdı.

On Dekuzuncu Bölüm

Umutсуzca ihtiyaçlar, umutsuzca davranışlara yol açar. Flick, özellikle dün gece olanlardan sonra, duyduğu ihtiyacın umutsuz bir ihtiyaç olduğunu anlamıştı. Aşığından, müstakbel kocasından daha fazlasını almaya ihtiyacı vardı. Ne istediğini biliyordu. Esas soru şuydu: Bunu nasıl karışılacaktı?

Leydi Ashcombe'un misafir odasında, etrafındakileri dinliyormuş gibi yapsa da aslında çok sıkılmıştı. Londra'ya gelmesinin tek bir amacı vardı. O da Demon'ı kendine aşık etmekti. Eğer Demon onun yüzüne bakıp, ona abayı yakacaksa, bu çoktan olmalıydı. Böyle bir şey olmadığı için, artık bir şeyler yapması gerekiyordu. Hedefine ulaşmak için bazı somut adımlar atmalıydı.

Onunla daha fazla vakit geçirmesini istemekle mantıklı bir adım atmıştı. Dün gece, yoldan çıkmış olsalar da, bir başlangıç yapmıştı. Bu  ılgınlık çok hoşuna gitmişti. Gittiği yere kadar gitmeye kararlıydı ve bu macera onu daha inatçı, daha kararlı yapmıştı. Bu tür çılgınlıklar, onu harekete geçmek için kamçılıyordu. İşleri Demon'ın eline bırakmak istemiyordu. Öyle olursa, asla hayallerini gerçekleştiremezdi. Kütüphaneden ayrıldıktan sonra hissettiği boşluk, içine oturmuştu.

Hâlâ Demon'ın, eğer denerse, onu sevebileceğine inanıyordu. Çok ortak yönleri vardı. Dün gece, soğuk yatağında uyumadan önce bunların hepsini düşünmüştü. Onu kendine aşık etmek konusunda kendine güveniyordu.

Bunun için ilk yapması gereken, onunla daha çok vakit geçirmesini sağlamaktı. Böylece, onunla yalnız kalıp, konuşabilirdi. Onunla Dillon hakkında da konuşmak istiyordu. Geçen akşamki davranışını da açıklaması gerekiyordu.

Demon, Framlingham'ın onunla dans ettiğini gördü. Dışarıya çıkacaklarını anlayınca hemen yan kapıya yönelerek, yollarını kesti.

“Oooo! Cynster.”

“Framlingham.” Flick’i başıyla selamlayıp, adama döndü. “Hanımefendiyle pek eğlenemediniz sanırım?”

“Ah...” Framlingham, açıksözlü ve mülayim biri olmasına rağmen hiç de ağırkanlı biri değildi. Hemen dönüp Flick’e baktı. “Bayan Parteger biraz temiz hava almak istedi, öyle değil mi?”

“Öyle mi?”

“Öyle,” diye doğruladı Flick. “Ancak, mademki sen buradasın, Lord Framlingham’ın bana eşlik etmesine gerek kalmadı.” Framlingham’a elini uzatıp tatlı tatlı gülümsedi. “Bana eşlik ettiğiniz için çok teşekkür ederim, lordum.”

“Ah, ne zaman isterseniz...” Framlingham Demon’a baktı. “Size eşlik etmekten büyük zevk duyarım.” Başıyla selam verip hızlıca geri çekildi.

Demon, Framlingham gidene kadar arkasından baktı ve sonra yavaşça Flick’e döndü. Kız duru bakışlarını ona çevirmişti. Göz göze geldiler. “Ne yapmaya çalışıyorsun?”

Flick, gözlerini kocaman açarak cevap verdi. “Bunun gayet açık olduğunu sanıyordum. Seninle konuşmak istiyorum.”

İşte yine ipleri ele almıştı. Demon çenesini tuttu ve mesafeli davranmaya çalışarak bekledi.

Flick kapıya yöneldi. “Bahçeye bu taraftan mı çıkılıyor?”

Terastan bahçeye iniliyordu. “Temiz havaya ihtiyacın olduğuna inanasım gelmiyor. Hiç de solgun görünmüyorsun.” Dün gece de kesinlikle solgun değildi.

“Elbette değilim, ama özel olarak biraz konuşmalıyız.”

“Şüphesiz.” Sözü uzatmadı. “Ancak, bahçede olmaz.” Dün geceki riski bir daha göze alamazdı.

Flick gözlerini dikmiş bakıyordu. “Nerede konuşacağız o zaman?”

Bu soruya cevabı hazırды. “Oradaki çardakta bir şezlong var.”

Kızı koluna takıp kalabalığın arasından sıyrıldı. Bu küçük bir parti olsa da salonda bir yığın konuk vardı ve hâlâ da gelmeye devam ediyordu. Aralarından geçmek birkaç dakikalarını aldı ve bu süre zarfında, Demon’ın, kızın bu hareketine, tepkisine ve onu rahatsız eden daha birçok şeye karşı duyduğu öfke, iyice gücüne gitmeye başladı.

Hayatında hiçbir kadın onu bu derece uğraştırmamıştı. Ne at üzerinde ne de balo salonlarında bunca sıkıntı yaşamıştı. Bunca tecrübesine rağmen, dizginleri bir türlü eline alamadığını hissediyordu. Flick kendi başına yol alıyor ve onu peşinden gelmeye zorluyordu adeta. Olayları durmadan yeniden değerlendirmek, yeniden düşünmek ve uyum sağlamak zorunda kalıyordu. Bu hiç beklediği bir şey değildi. Ne yazık ki elinden başka bir şey de geliyordu.

Peşinden gitmeli ve dizginleri elinden bırakmamaya çalışmalıydı. Sürekli, onu anlamasının mümkün olmadığını söyleyen içindeki o sese kulak vermemeliydi.

Biliyordu ama bunu kabul edemiyordu; bu konularda kesinlikle Flick’ten daha tecrübeliydi. Ama karşısındaki, sanki mor salkımların altında masumca öptüğü için yüzü kızaran, The Angel’de sevişmeyi öğrettiği kız değildi artık. Yeni Flick, çözmesi gereken bir bilmece gibiydi.

Çardak kuytuydu ama salonu görüyordu. Alçak sesle konuşurlarsa kimse onları duyamazdı ama pek baş başa kalmış da sayılmazlardı.

Flick’i şezlonga oturtup, kendi de yanına kuruldu. “Bir daha benimle konuşmak istediğin zaman, dalaverelere başvurmak yerine basit bir not yollasan nasıl olur?”

Flick onun gözlerine bakıyordu. “Sürekli beni idare etmeye uğraşan biri olarak sen mi söylüyorsun bunu?” Ses tonu donuktu ama gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu.

Demon kalabalığa doğru el salladı. “İleriye bak ve sıkılmış gibi görün. Sen dinlenirken, arada iki laf ediyormuşuz gibi görünsün bari.”

Gözleri parladı ama onun dediğini de yaptı. “Gördün mü?” diye tısladı.

“Sıkılmış gibi yap, kızmış gibi değil.” Demon ona baktı. Ellerini kucağında yumruk yapmıştı. “Ellerini serbest bırak.” Durumdan rahatsız olmasına rağmen, sesini alçaltıp mırıldanarak konuşuyordu. Flick bir anlık tereddütten sonra ellerini gevşetti.

Demon salona bakıyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra ona basitçe, kendisinin bu konularda kesinlikle ondan daha tecrübeli olduğunu, ne yaptığını bildiğini ve dediklerini dinlerse her şeyin iyi olacağını söylemeye niyetleniyordu.

“Benimle daha fazla zaman geçirmeni istiyorum.”

Bu talep onu frenlemişti ama bu sıkıntısını yüzüne yansıtmadı. Normal şartlarda böyle bir talebe karşı çıkardı ama bu sefer karşı çıkamıyordu. Bu isteğe direnemeyeceğini fark etmek onu şaşırtmıştı. Günlerini onun yanında geçirmek düşüncesi bile onu heyecanlandırmıştı. Oysa bunu gözünün önünde canlıdırıyordu.

Sorun onun ateşli bir kadın olması değildi, eğer sık sık görürlerse, asla aralarındaki mesafeyi koruyamazdı. Flick de bunu kullanırdı. Her şeyden öte, ilişkilerinde şimdi, en azından görünürde bir asalet vardı. Mesela Demon ona yaklaşırsa, Flick masum birinin yapacağı gibi onu uzaklaştırmak yerine onu kendine çekti. Fiziksel olarak, onun yanında rahat davranıyordu; dişice, baştan çıkarıcı, ayartıcı bir şekilde davranıyordu. Onunlayken asla sinirli ya da utangaç değildi.

Bir nefes alıp bunu ona söylemeyi düşündü ama... En son istediği şey Flick'in değişmesiydi.

“Hayır.” Kararlılıkla konuşmuştu. Sonra ekledi. “Bu mümkün değil.”

Flick tepki vermemişti, başını çevirip ona parlamamıştı. Salondakileri incelemeye devam ediyordu.

Flick’in onun sözlerini hazmetmesi için biraz zaman gerekiyordu. Bu talebi, bir konuşma başlatmak için ortaya atmıştı, kesin bir ret cevabı almak için değil. Yine de Demon’ın konuşmaya başlamadan evvel kendini kastığını fark etmişti. Ağzından, duymak istemediği bir şeylerin çıkacağı belliydi. Ne olursa olsun bunları algılamakta zorluk çekiyordu. Anlamaya çalışıyordu. Demon ona ne söylemeye çalışıyordu?

Önsezileri harekete geçmişti. Daha dün gece onu, kendisini bir biblo gibi gördüğü ve sadece fiziksel olarak arzuladığı için suçlamamış mıydı? Bunu, o bunları inkâr etsin diye söylemişti ama Demon inkâr etmemişti. Derin bir nefes alıp, ellerini yumruk yapmamak için tüm dikkatini toplamaya çalıştı. Başından beri Demon’ı yanlış mı anlamıştı yoksa? Aralarında geçenleri tamamen yanlış mı değerlendirmişti?

Bir gün Demon’ın kendisine âşık olabileceğine inanıp kendini mi kandırmıştı?

Ayakları üşümeye başladı ve bu üşüme giderek tüm vücuduna yayılıyordu. Ciğerleri acıdı ve başı döndü. Ama gerçeği öğrenmesi lazımdı. Demon’ın yüzüne baktı. Yüz ifadesi sert ve kararlıydı. Gördüğü onun sosyal maskesinden farklı bir şeydi. İfadesinde daha sert ve daha ruhsuz bir şeyler vardı. Bakışlarını Demon’ın kristal mavisi gözlerine çevirdi ama onlarda da hiç yumuşak bir ifade yoktu. “Hayır mı?”

Sözcük dudağına takılmış gibiydi. Birden bakışlarını başka tarafa çevirip, bu sözcüğün onu ne kadar etkilediğini göstermeye çalıştı. Kalbi parçalanmıştı.

Demon gerginleşti, kımıldandı ve sonra arkasına yaslandı. Az sonra, daha da donuk bir ses tonuyla konuştu. “Eğer benimle evlenmeyi kabul edersen, o zaman seninle daha fazla vakit geçirebilirim.”

Flick kaskatı kesildi. “Öyle mi?” Önce yumruğunu indirmişti, şimdi de ültimatom veriyordu.

Demon, aynı kontrollü ses tonuyla konuşmasını sürdürdü. “Seninle evlenmek istediğimi biliyorsun; bu konuda vereceğin kararı bekliyorum. Karar verdin mi?”

Flick başını öbür yana çevirdi. Böylece ne kadar incindiğini ve ne kadar öfkелendiğini göstermeyecekti.

Demon bir küfür savurdu. Onun bu tepkisizliği kafasını iyice karıştırmıştı. Fakat kıza uzanıp, yüzünü zorla kendine çevirmeye, ona sorununun ne olduğunu sormaya bir türlü cesaret edemiyordu. Aralarında yanlış giden bir şeyler vardı.

Onu böyle bir cevap vermeye zorladığı için pişman olmuştu ama onu çok arzuluyordu ve bu işkence her geçen gece daha da artıyordu. Gözlerini kızın saçlarına dikip bekledi. Onu istiyordu ve bunu belli edemiyordu. İstekleriyle davranışları arasında büyük bir çelişki vardı. Ona baskı yapıp, ikna etmeyi istedi birden. Umutsuzca, ondan doğru cevabı duymayı bekliyordu.

Demon’ın, o hep kulağının arkasını ittiği o buklelerden biri yine kızın yüzüne düşmüştü. Flick elini kaldırıp düzeltti.

O anda Demon elinin titrediğini fark etti.

Flick’e karşı her zamankinden daha savunmasız olduğunu anladı ve aklından geçenleri görmezden gelmeye çalıştı. Şaşırmıştı. Önce bir şey söylemedi. Biraz sonra sert bir ses tonuyla ısrarla yeniden sordu. “Karar verdin mi?”

Flick ona baktı. Yüzündeki sert ifadenin ve buz gibi bakışlarının altındaki duyguları anlamaya çalışıyordu. Fakat aradığı şeyi bulamadı; karşısında duran, sevdiği adam, hayallerini süsleyen, âşık olduğu, The Angel’da tüm gece boyunca doyasıya seviştiği adam değildi. Onu sevmesini ümit ettiği adam hiç değildi.

Flick, bakışlarını ondan kaçırdı. Derin bir nefes alıp tuttu. “Hayır, ama sanırım korkunç bir hata yaptım.”

Demon taş kesilmişti.

Flick nefes almakta güçlük çekiyordu. “Beni bağışlayabilecek misin?” Flick başını öne eğip ayağa kalktı. O kalkınca, Demon da kalktı. Kafası öyle karışmıştı ki hiçbir şey söyleyemiyordu. Ne bir şey düşünebiliyor ne de Flick’in gitmesine mani olacak bir şey yapabiliyordu. Onu terk etmesini engelleyemiyordu.

Flick arkadaşlarının yanına döndü. Birkaç saniye içinde, etrafı birçok erkekle çevriliverdi. Demon, odanın öbür tarafından onu izliyordu.

“Hata” kelimesi aklını kurcalayıp duruyordu. Hangisi gerçekten hatalıydı, o mu yoksa kendisi mi? Flick’in onu reddetmesi -bunu başka nasıl değerlendirebilirdi?- içini acıtmıştı. Onun neşe içinde, erkeklerle konuştuğunu görünce gözlerini kısıtı. Belki bu kez, gururu bir kenara bırakıp ona iki çift laf etmeliydi.

Bu düşünce, adeta asit gibi içini kemiriyordu.

Sonra bir an Flick’in güldüğünü gördü, gösteriş olsun diye zorla gülüyordu. Yanındaki erkek başka tarafa baktığı an Flick’in yüzündeki gülümseme aniden yok oldu ve kaçamak bakışlarla Demon’ın olduğu tarafa baktı.

Demon bu bakışı yakaladı; gözlerinde incinmiş, kötü bakışlar vardı. Demon, tam bir küfür savurup o tarafa yönelecekti ki, nerede olduklarını hatırlayıverdi. Oraya gidip, onu kollarına alarak, hiç kimseyi umursamadan doya doya öpemezdi.

Kimseye bir şey belli etmeden, kalabalıkta ilerledi ve evi terk etti.

Ne zaman Flick’i kontrol etmeye kalkışsa işler ters gidiyordu. Flick, itaatkâr davranmıyor ve dizginlerini asla Demon’a bırakmıyordu. Onu kontrol altında tutmak için Demon’ın izlediği yöntem yanlıştı.

Flick’i karısı olarak getirmeyi hayal ettiği Clarges Caddesindeki 12 numaralı evin kapısından girip, etrafına bakındı. Tam aradığı ölçülerde, aydınlık ve ferah bir evdi. Flick’in, alt kattaki aydınlık odalarda dolaşırken kendisine

gülmüşediğini hayal etti. Saçları bu ışıktaki nasıl da pırıl pırıl parlardı.

Bu ev onsuz buz gibiydi. Ruhsuzdu.

Flick'in ondan bir şey istediğini biliyordu; istediği her gün onunla birkaç saatten fazla zaman geçirmekti. Bunun ne demek olduğunu biliyordu. Eğer onu hata yapmadığına inandırarak, onun yanında güvende olduğuna ikna etmek istiyorsa, bundan daha fazlasını yapmak zorunda olduğunu biliyordu.

Flick'in onu sevdiğini söylemesine gerek yoktu, bunu biliyordu, en azından The Angel'da onun da kendisini sevdiğini anlamıştı. Ama onun duygularını bir gençlik aşkı olarak yorumluyordu. Genç, coşkulu ve tecrübesiz olduğu için, kendi duygularını fazla açık etmeden onu idare edebileceğini sanmıştı. Kıza olan duygularını belli etmemek için sosyal çevresini bile bir paravan olarak kullanmıştı. Duyguları öylesine kuvvetliydi ki bunları bastırmak için durmadan kendiyi mücadele ediyordu.

Bu duygularla başa çıkamadığı açıktı. Ya da onunla.

Nefes alırken göğsü acıyordu. Aralarındaki ilişki, artık her ikisi için de, derin ve inkâr edilemeyecek bir saplantıya dönüşmüştü. Her ikisi de birbiri için çok değerliydi ama Demon en korktuğu şeyi yapmaz ve bunun bedelini ödemezse, onu kaybedecekti.

Bu, içindeki Cynster'in asla ama asla kabullenebileceği bir şey değildi.

Odada uzun bir süre öylece durup etrafına boş boş bakındı. Sonra derin bir iç çekerek kendini topladı. Onunla tekrar yalnız kalmalı ve kesinlikle, onu kendisinin olmaya ikna edecek şeyi bulup yapmalıydı.

Aynı akşam Flick, Horatia'yla birlikte Leydi Merton'un davet ettiği müzikale katıldı. Müzikaller, Demon'ın katılmaya kesinlikle karşı çıktığı sosyal aktivitelerdendi. Soprano acı acı bağırmaya başladığında salona girerlerken Flick müziğe karşı, Demon'la or-

taklaşan tepkisini belli etmemeye çalıştı. Tek bir kişisel özellikleri dışında, her şeyleri ortaktı ve bu özellik en büyük sorunu oluşturuyordu.

İçinin titremesine engel olmaya çalışarak, boş bir koltuk bulmak için bakışlarıyla sıraları taradı. İkizlere bakıp onların neşeli tavırlarını ve fıldır fıldır bakışlarını görünce, onlara yakalanmak için bir süre misafir odasında saklanmıştı. İçinde kopan fırtınaları onlardan saklamasına imkân yoktu.

Horatia'nın yanına oturmayı umuyordu ama ikizlerin, hemen onun iki yanına geçtiklerini gördü. Odanın başka tarafında boş bir sandalye arandı.

“Gel bakayım buraya!” Biri, onu pençe gibi parmaklarıyla bileğinden yakalayıp geri çekti. Şaşırtıcı derecede kuvvetli biriydi bu. “Artık ortalarda dolaşmayı bırak ve otur, dikkatimi dağıtıyorsun!”

Oturur oturmaz, Flick kendini sevgililer için ayrılan iki kişilik bir koltuğa sıkışmış buldu. Leydi Osbaldestone koltuğun yarısından fazlasını kaplıyordu. “Te... teşekkürler.”

Hanımefendi, ellerini bastonunun tepesinde kavuşturarak, siyah çipil gözlerini Flick’e dikti. “Biraz yorgun görünüyorsun çocuğum. İyi uyuyamadın mı?”

Flick yüzünde bir maske olmasını dilerdi. Bu yaşlı gözler, ikizlerin gözlerinden bile keskindi. “İyiym efendim, teşekkür ederim.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Düğün ne zaman bakalım, yakında mı, ha?”

Ne yazık ki, diğer konuklardan ayrı bir yerde oturdukları için, bu soruyu duymazdan gelemezdi. Flick, bakışlarını şarkı söyleyen kadına çevirdi ve dudakları titreyerek hanımefendiye cevap verdi. “Düğün olmayacak.”

“Öyle mi?” Ses tonunda büyük bir merak vardı.

Flick, bakışlarını şarkıcıdan ayırmadan başıyla onu doğruladı.

“Peki niye?”

“Çünkü beni sevmiyor,” dedi Flick.

“Sevmiyor mu?” Büyük bir şaşkınlıkla sormuştu kadın.

“Hayır.” Flick, bunu ifade etmenin başka bir yolunu bulamamıştı; bunu düşünmek bile onu altüst etmeye yetiyordu. Nefes almaya çalışarak, dün akşam boğazına düğümlenen sıkıntıyı hâlâ atlatamadığını fark etti.

Her şeye rağmen hâlâ Demon’ı istiyordu. Ümitsizce onun karısı olmayı istiyordu ama bunu nasıl yapabileceğini hiç bilmiyordu. Demon ona âşık değildi ve olacağını da sanmıyordu. Demon’ın istediği evlilik, evcilik oyunu gibi bir şeydi. Gösteriş olsun diye, sahte bir evlilik yapmayı istemiyordu. Aşk ve sevgi olmadan yapılmış bir evliliğe katlanamayacağından emindi. Böyle bir evlilik ona göre değildi. Bunu yapamazdı.

“Bu yaşlı kadını bağışlamayı dilerim canım, ama neden seni sevmediğini düşünüyorsun?”

Flick bakışlarını Leydi Osbaldestone’a çevirdi. Arkasına yaslanmış, büyük bir dikkatle, onun ne söyleyeceğini duymak için bekliyordu. Kendini Horatia’ya epey yakın hissettiği için; oğlunun kabahatlerini onun yakın arkadaşıyla paylaşmak zor geliyordu. Fakat hanımefendinin samimi yaklaşımını görünce anlatmaya karar verdi. “Bana hiç vakit ayırmıyor; sadece nezaketen birkaç dakikasını ayırıyor. Uygun bir aday olduğum için benimle evlenmek istiyor; beni, aile toplantılarına katılırken koluna takacağı bir süs gibi görüyor. Birçok açıdan uyuştüğümüz için, beni uygun buldu ve benimle evlenmeyi düşünüyor. Hepsi bu.”

Yanındaki kadından horultuyla kahkaha arasında nahoş bir ses çıktı. “Açık konuştuğum için bağışla canım, ama tek düşündüğün şey buysa, yani... Ben senin yerinde olsaydım onu yargılamak için bu kadar acele etmezdim.”

Flick, merakla bu yaşlı akıl hocasına baktı. “Etmez miydiniz?”

“Hayır, kesinlikle etmezdim.” Hanımefendi arkasına yaslandı. “Seninle fazla zaman geçirmediğinden şikâyetçisin. Geçirmiyor değil de, *geçiremiyor* olmasın?”

Flick şaşırdı. “Neden geçiremesin?”

“Sen gençsin, o ise sende epeyce büyük; bu bile seninle aynı kulvarda olmasını engelleyen bir durum. Şehirdeki pek çok aktiviteye seninle katılamaz. Ayrıca onun itibarı daha da önemli bir engel teşkil eder.” Hanımefendi gözlerini ona dikmişti. “Bunu sen de biliyorsun, öyle değil mi?”

Flick kızardı ama başıyla onu doğruladı.

“İyi öyleyse. Eğer bu konuda biraz düşünürsen, onun seninle vakit geçirmeye pek fazla fırsat bulamayacağını görebilirsin. Bu gece burada yok, değil mi?”

“Müzikallerden hoşlanmıyor.”

“Evet, tabii, çok az erkek hoşlanır; etrafına bir bak.” Her ikisi de etraflarına bakındılar. Soprano bağırmaya başlayınca, hanımefendi bir kahkaha daha attı. “*Ben* bile müzikallerden hoşlandığımdan emin değilim. Akşam eğlencelerinde genellikle sana kaval-yelik yapıyor, değil mi?”

Flick başıyla bunu doğruladı.

“Öyleyse başka ne yapabileceğini bir düşünelim. Seninle dans edemez. Onun kim olduğu ve senin kim olduğun düşünülürse, dans ettiğiniz zaman herkesin kaşları havaya kalkar. Gündüz gezmelerinde parkta ya da başka bir yerde sana eşlik edemez; ailesinin evinde de seninle sık sık görüşemez. Akşam davetlerinde, senin olduğun gruba bile giremez.”

Flick kaşlarını çattı. “Neden peki?”

“Çünkü toplum, kadınların hislerini ulu orta göstermelerini kabul etmediği gibi, onun yaşında tecrübeli bir erkeğin de birine düşkünlüğünü böyle açıkça göstermesini kabul etmez.”

“Ah.”

“Kesinlikle.” Bütün Cynster’lar gibi Harold da toplum kurallarını irdelemeyi aklına bile getirmeden tamamen onlara uygun yaşar; özellikle evlilik söz konusu olduğunda, evlenecekleri kadınları büyük bir titizlikle seçerler. Önerini tıkayan her tür kuralı esnetmeye hazırdırlar ama evliliğe gelince bunu asla ya-

pamazlar. Şahsen ben bunu hiç anlamam ama onları üç kuşaktır tanıyorum. Hep aynıydılar. Bana inanabilirsin.”

Flick suratını buruşturdu.

“Horatia bana, oğlunun teklifini henüz kabul etmediğinden bahsetti. Bu da ona ekstra bir yük getiriyordur. Bir Cynster olarak, senden bir saniye bile ayrılmak istemiyordur. Teklifini kabul ettirene kadar uğraşmak için de can atıyordur ama bunları yapamaz. Bu da, onun neden günlerdir kurulmuş saat zembereği gibi gergin olduğunu açıklıyor. Kendinden bekleneni layıkıyla yerine getiriyor doğrusu, toplum, sen onun teklifini kabul edinceye kadar sana karşı mesafeli olmasını bekler.”

“İyi ama eğer benim yanıma bile yaklaşmazsa, onun beni sevip sevmediğini nereden anlayacağım?”

“Toplum sevgiye mevgiye bakmaz. Gücünü de buradan alır zaten. Nerede kalmıştık? Ah, evet. Kendisinin de, senin de, ailesinin de ortalarda görünmenizi istemiyor çünkü ilişkinizin milletin ağzına sakız olmasından korkuyor. Bu nedenle de, sen Horatia’nın yanındayken birkaç saatliğine eve uğramakla yetiniyor. Haftada bir ya da en fazla iki kez sizinle parkta buluşuyor ve Horatia’yla ikinize balolarda eşlik ediyor, o kadar. Daha fazlası toplum kurallarına aykırı davranmak olur; hiçbir Cynster bunu yapmaz.”

“Parkta ata binmeye ne dersiniz peki? Ata binmeye bayıldığını biliyor.”

Leydi Osbaldestone onu süzdü. “Sen Newmarket’tensin herhalde?”

Flick başını evet anlamında salladı.

“Hımm, parkta ata binemezsin ama atının yanında yürüyebilirsin. En fazla, atın bacakları hareket etsin diye kısa bir yürüyüşe çıkabilirsin, o kadar. Parkta bir kadının at üstünde gezinmesi buralarda pek uygun kaçmaz.” Flick boş boş bakıyordu. “Seni parkta ata bindirmediği için şaşırmış mıydın?”

Flick başını evet anlamında salladı.

“Ah, pekâlâ Harold’un son birkaç haftadır yaşadığı zorlukları şimdi anlayabilirsin. Onun açısından baktığında, yanlış bir adım atmaktan çekiniyor. En komiği de, bu yaptığının yanlış olması.” Leydi Osbaldestone kıkırdayarak Flick’in elini tuttu. “Şimdi, seni sevip sevmediğini bir yana bırak. Ama senin kesinlikle kaçır-
dığın bir nokta var.”

“Ah?” Flick kadının yüzüne odaklanmıştı.

“Seni parkta gezdirdi.”

“Evet.” Buna bir anlam veremiyordu. “Ne olmuş?” der gibi baktı.

“Cynster erkekleri kadınları asla parkta gezdirmez. Bu, Cynster’ların gülünç sayılacak kadar despot, ukalaca katı kurallarından biridir ama gezdirmezler işte. Onlardan biri, bir kadını yanına alır da toplum içine çıkarsa, bil ki çok özeldir. Yani, parkta yanlarında gezdirdikleri bir kadın ancak onların eşi olabilir.”

Flick kaşlarını çattı. “Hiç böyle bir şeyden bahsetmedi.”

“Tahmin ederim. Fakat bu yaptığı açık bir ilandı. Kısaca, bunu seninle evlenmeye niyetli olduğunu topluma göstermek için yaptı.”

Flick biraz düşündükten sonra suratını astı. “Bu hiç de sevgi gösterisine benzemiyor.”

“Benzemiyor ama seni temin ederim. Ayrıca, mevcut durumuyla da ilgili küçük bir mesele var. Demon son zamanlarda, çat diye kopmaya hazır bir keman teli gibi gergin. Zaten hiçbir zaman etrafını takmayan, rahat biri değildi. Sylvester ya da Alasdair gibi her şeye boş verecek bir yapısı yok. Erkek kardeşi Spencer biraz içine kapanık, ketum bir tiptir ama Harold sabırsız ve inatçıdır. Böyle bir adam, düş kırıklığına uğradığı zaman başka türlü davranamaz.”

Flick pek ikna olmamıştı. “Neden benimle evlenmek istediğini herkese ilan etti?” Bakışlarını Leydi Osbaldestone’a çevirdi. “Sanırım bir sebebi vardır.”

“Muhtemelen, senin yanında dolaşmasa da diğer tecrübeli er-

kekleri -onun gibileri de diyebilirsiniz- senden uzak tutmak için.”

“Açıkçası, onları uyarmak için de diyebiliriz. Öyle mi?”

Leydi Osbaldestone bunu doğruladı. “Sonra, balo salonlarında, odanın öbür ucunda durup seni takibe alarak bundan emin olmak istedi.”

Flick, dudaklarının seğirdiğini hissetti.

Leydi Osbaldestone bunu gördü ve başını salladı. “Bu yüzden, sadece senin yanında olmadığı için bunalıma girmenin bir anlamı yok. Onun davranışlarına bakarsak, durumu iyi idare ediyor. Ondan daha fazla ne yapmasını beklediğini bilemiyorum tabii. Aşk konusuna gelince, seni yeterince sahipleniyor ve korumacı davranıyor. Bunlar sevgiyi göstermenin başka yollarıdır. Onun gibi bir adamın duygularını açıkça ifade etmesini bekleyemezsin. Ne dediği değil, ne hissettiği önemli. Tek başına tutku aynı etkiyi yaratmaz.”

“Hımm.” Flick meraklanmıştı.

Soprano şarkıyı bitiriyordu, iç parçalayıcı ve yüksek tonda bir çılgılık attı. Şarkı bitince, Flick’le Leydi Osbaldestone da dahil salondaki herkes onu alkışladı. Ardından dinleyicilerin bir kısmı hemen ayağa kalkıp birbirlerinin yanına koştu ve hararetle sohbet etmeye başladı. Bazıları da ikili koltuklara doğru yöneldi. Bu arada Flick de kalkmıştı.

Leydi Osbaldestone Flick’in reveransına kibarca karşılık verdi. “Dediklerimi düşün çocuğum, haklı olduğumu göreceksin.”

Flick, onun ihtiyaç gözlerine baktıktan sonra tekrar selam verdi ve yanından ayrıldı.

Leydi Osbaldestone’un yorumları, olaylara farklı bir açıdan ışık tutsa da Horatia’nın arabası arnavutkaldırımlarının taşları üzerinde zıplarken, Flick bin bir düşünceyle suratını asmıştı. Hâlâ Demon’ın onu sevip sevmediğini ya da onu sevebilmesinin mümkün olup olmadığını bilmiyordu. Bu ihtimalleri düşünüp duruyor, ancak bir sonuca varamıyordu.

Geçen haftaları düşünecek olursa, Demon gerçekten de onu sahiplenmiş ve korumacı davranmıştı ama Flick, onun bu davranışlarının sebebinin sadece kendisine duyduğu fiziksel istek yüzünden olmadığından emin olamıyordu. Bu çok kuvvetli, olağanüstü güçlü bir istekti ama aşk ya da sevgi değildi.

Demon'ın yaşadığı şu gitgide artan hayal kırıklığı, tatmin edilememiş isteklerden ibaret olabilirdi. Üstelik teklifinin kabul edilmemiş olması onu büsbütün zıvanadan çıkarıyordu. Flick, onun davranışlarına bakıyor, düşünüyor ama ne kadar çabalarsa çabalasın aşka dair en ufak bir belirti göremiyordu.

Leydi Osbaldestone, onun şehirdeyken, neden çiftlikte olduğu gibi onunla bol bol vakit geçiremediğini açıklarken, yalnız kaldıkları zaman bile neden aralarına mesafe koyduğuna dair hiçbir şey söylememiştir.

Araba, titrekle ışıklarla aydınlatılmış geniş caddelerde tıngır tıngır yoluna devam ederken Flick düşünüp taşıyor ama hep aynı soruda takılıp kalıyordu. Demon onu seviyor muydu?

Derin bir iç çekip, Leydi Osbaldestone'a, en azından onu biraz ümitlendirdiği için şükran duydu. Geçip gittikleri yerleri izlerken, bu sorunun cevabını Demon'dan nasıl alabileceğini düşünmeye başladı. Her zaman yaptığı gibi, doğrudan gidip ona sormaya çekiniyordu. Ya istemeden veya bile kabul etmek işine gelmediğinden hayır derse?

Her ikisi de mümkündü. Flick ona, onu sevmesinin ne kadar önemli olduğunu hiç söylememiştir ki. Demon'ın ağzından arada sırada bu iki kelimenin çıktığını biliyordu ama bu konuda asla risk alamazdı. Eğer, Demon hayır diyecek olursa, yeniden tutunduğu bu ümit de yok olur giderdi. Bu da, hayallerine veda etmesi anlamına gelirdi.

Araba sallanınca cama doğru savruldu. Camın ardından, bir tavernanın kapısının önünde durmuş bir grup adam gördü. Kadeh kaldıran adamlardan birinin kırmızı bir fular takmış olduğunu fark edip yüzüne baktı. Nefesini tutup hemen doğruldu.

“İyi misin hayatım?” diye sordu Horatia.

“Evet. Sadece...” Flick şaşırmıştı. “Biraz içim geçmiş olmalı.”

“İstersen biraz kestir, daha epey yolumuz var. Berkeley Meydanına gelince ben seni uyandırırım.”

Flick başıyla onayladı. Aklından uçup giden bir sürü sorun, birden üstüne üşüşmüştü. Horatia’ya nerede olduklarını soracaktı ama aniden caddelerin isimlerine karşı uyanan bu merakını nasıl açıklayacağını bilemedi. O andan itibaren gözünü yoldan ayırmadıysa da, eve gidene kadar belirgin hiçbir işaret göremedi.

O zaman, ne yapacağına karar verdi.

Sabırsızlığını gizleyerek bekledi. Araba Cynster’ların evinin önünde durdu. Horatia’nın telaşsız ve ağır adımlarına ayak uydurarak arabadan indi. Merdivenlerden çıkarken esnemeye başladı. Uykulu uykulu Horatia’ya iyi geceler dileyip, odasına gitmek üzere yanından ayrıldı.

Koridora sapıp, köşeyi döner dönmez de eteklerini toplayıp koşmaya başladı. Evin bu cephesinde kullanılan tek oda onun odasıydı ve yardımcı kızın, kendisi dönene kadar beklemesini yasaklamıştı. Yani şu anda onu görebilecek kimseler yoktu. Odasına dalıp, gardırobun içindeki bavulları yere boşalttığını ve güzelim elbisesini çıkarıp halının üzerine fırlattığını kimse göremezdi.

Bir kızın giymeye utanacağı bir kılığa girdiğini de görecekti kimse yoktu.

On dakika sonra sürüne sürüne, erkek kılığında aşağı inmişti. Kapı, Demon’ın babası gelene kadar kilitlenmiyordu, yani neredeyse şafak sökene kadar. O saate kadar, Highthorpe giriş kattaki odasında gümüşleri parlatırdı. Flick, holden geçti, ön kapıyı sessizce açıp, geçebileceği kadar aralayarak dışarı süzüldü. Kapıyı çok açarsa, cereyan yapar ve Highthorpe bir şeylerden şüphelenebilirdi. Kapıyı arkasından kapatana kadar nefes bile almamıştı.

Sonra merdivenlerden inip kendini caddeye attı.

Saçaklardan birini gölgesinde durdu. Niyeti arabanın geldiği yoldan geri dönüp Bletchley’i bulmak ve sabaha kadar onu izle-

mekti. Ancak, burası Newmarket değil, Londra'ydı; kılık değiş-tirmiş olsa bile, gecenin bir krnde tek başına sokaklarda dolaşmak pek akıllıca bir iş değildi.

Bunun farkında olarak, Albermarle Caddesine doğru yola koyuldu.

Yirminci Bölüm

Neyse ki, Albermarle Caddesi pek uzak değildi. Horatia'nın, yanından geçerlerken gösterdiği o dar binayı buldu. Demon, Gillies'le ve kâhyasıyla beraber yaşıyordu. Flick yabancı kimselerle yüz göz olmak zorunda kalmayacağı için sevinmişti.

Merdivenlere doğru giderken, birkaç blok ötede boş bir arabanın beklediğini fark etti. Arabacı, arabanın içinde bir battaniyenin altına yerleşmeye çalışıyordu. Flick'in şansına arkası dönüktü.

Flick, merdivenlerden çıktı. Pirinç kapı tokmağına uzandı, tam kapıya vuracaktı ki, kapı bir santim açıldı. Nefesini tutup, kapının aralığına baktı. Parmaklarını kapının arasına soktu ve yavaşça itti; arasından geçebileceği kadar açılmıştı.

İçeri girip etrafına bakındı. Karanlıktı. Kapıyı arkasından kapattı. Yukarı çıkan bir merdivenin başındaki dar bir koridordaydı. Sağındaki duvar yandaki evle bitişikti. Sağ tarafında, muhtemelen salona açılan kapalı bir kapı vardı. Merdivenlerin arkasında başka bir koridor uzanıyordu.

Demon evde olmayabilirdi, salon kapısından hiç ışık gelmiyordu. Flick yukarı bakınca, orada hafif bir ışık gördü. Yatak odasında olmalıydı.

Dudağını ısırды ve merdivenlerden çıkmaya başladı.

Birden bir gıcırtdı duydu. Çekilen bir sandalyenin cilalı zeminde çıkardığı sesi bu. Ardından belli belirsiz bir mırıldanmayla aksanlı bir kadın sesi duyuldu. "Harrrry, aşkım..."

Flick bu sesi tanıyana kadar ayakları yere basıyordu. Sonra okkalı bir küfür işitti. “Tanrı aşkına, sen burada ne arıyorsun Celeste?”

“Neden, sana eşlik etmek için geldim Harrrry, bu gece çok soğuk. Seni her şeyinle ısıtmaya geldim.”

Buna cevap olarak en az deminki kadar okkalı bir küfür geldi. “Bu çok komik doğrusu. Buraya nasıl girdin peki?”

“Orasını boş ver, *işte buradayım*. En azından bu girişimim için beni ödüllendirmelisin.”

Flick derin ve öfkeli bir iç çekiş duydu.

“Celeste, ana dilinin İngilizce olmadığını biliyorum. Ama birçok dilde hayır, hayır demektir. Sana en azından dört kez söyledim! Bitti. Finitiş!”

Konuşurken dişlerini sıkıyor gibiydi.

“Hayır istediğin bu olamaz, nasıl yaparsın?”

Celeste mırıldanmaya başlamıştı. Flick ipek kumaş hışırtısını duyunca kulağının tekini kapıya dayayıverdi.

Demon öyle bir küfür savurdu ki az daha kaçıp gidecekti.

“Lanet olsun! Yapma bunu!”

Kısa bir itiş kakış yaşandı. Celeste’nin bitmek bilmeyen iltifatlarıyla Demon’ın ettiği küfürler birbirine karışıyordu. Flick kaşlarını çattı ve tam o sırada kapı açıldı.

“*Gillies!*”

Flick sıçradı. Zifir karanlıkta, kocaman gözleriyle Demon’ın nemrut suratına bakakaldı.

Demon, öfkeden kudurmuş bir halde, eski sevgilisini bileğinden yakalamış, yatak odasının kapısında durmuş, müstakbel karısına bakıyordu. Bir an için aklı durmuştu. Neyse ki Flick, en az onun kadar hareketsiz kalarak ağzından tek bir kelime kaçır-mamıştı.

O sırada Gillies koridorda görüldü. “Buyurun efendim?”

Demon merdivenlerden aşağıya baktı. Arkasında tuttuğu Celeste tıslayarak bir şeyler söylemeye uğraşıyordu. Demon vü-

cuduyla kapı aralığını kapattığı için Celeste, Flick'i görmemişti. Flick bu arada bir köşeye saklandı ve şapkasını indirip, kaşkoluyla yüzünü gizledi.

Demon rahatladı ve Flick'i saklandığı köşeye sıkıştırarak dışarı çıktı. "Kontes gidiyor. *Hemen şimdi.*" Celeste'yi odadan çıkararak kolunu serbest bıraktı. Sert bir ifadeyle merdivenleri işaret etti.

Celeste bir süre durdu. Siyah gözleri öfke doluydu. Sonra Demon'ın anlamadığı için şükredeceği üç kelimelik bir küfür savurdu ve başını kaldırıp pelerinine sarılarak aşağı indi.

Gillies kapıyı açtı. "Arabanız sizi bekliyor hanımefendi."

Celeste arkasına bile bakmadan çıkıp gitti. Gillies de kapıyı kapattı.

Olan biteni Demon'ın kolunun altından izleyen Flick sırtıyordu.

Sonra ayağa fırlayıp duvara yaslandı ama Demon bu sefer ona bağırmaya başlamıştı. "Peki, *lanet olsun, sen burada ne yaptığını sanıyorsun?*"

"Ha?" Gillies şaşırmış kalmıştı. "Aman Tanrım."

Flick, Demon'ın bakışlarından ne düşündüğünü çözmeye çalışırken Tanrı'nın ona pek yardımcı olamayacağını farkındaydı. Demon'ın sorusuna güçlkle cevap verebildi. "Bletchley'i gördüm."

Demon şaşırdı ve bir adım geri gitti. "Bletchley'i mi?"

Flick başıyla onu doğruladı. "Müzikalden çıkıp eve dönerken geçtiğimiz köşelerden birinde gördüm."

"Guilford Caddesinden dönerken mi?"

Flick tekrar başıyla onayladı. Köşede bir taverna vardı, onun önünde içerken seyislerle sohbet ediyordu. Ve..." aniden sustu, "üniformalıydı!"

Bu da onu neden şimdiye kadar bulamadıklarını, neden şebeke üyeleriyle herhangi bir yerde buluşmadığını açıklıyordu. Şebekeye ait evlerden birinde kalıyor olmalıydı.

Demon, bir yandan düşünüyor, bir yandan da Flick'in yüzüne bakıyordu. "Gillies?"

“Ah, gidip bir at arabası bulayım.” Paltosunu giyip çıktı.

Demon doğrulup, derin bir nefes aldı. Bakışlarını Flick’in gözlerinden ayırmıyordu. “Hangi köşeydi bu?”

“Bilmiyorum, Londra’daki caddeleri iyi bilmiyorum.” Başını kaldırıp gözlerini Demon’a dikti. “Tekrar görsem, hatırlarım.”

Demon gözlerini kısıncı, Flick’in gözleri fal taşı gibi açıldı ve bakışlarına karşılık verdi. Demon bir küfür savurup arkasını döndü. “Burada bekle.”

Demon paltosunu giydi ve onu merdivenlerden indirip kiralık arabaya bindirdi. Gillies de onun talimatı üzerine onlarla gelmiş, sürücünün yanına oturmuştu.

“Guilford Caddesi. Mümkün olduğunca çabuk gidelim.” Demon kapıyı kapatıp arkasına yaslandı.

Araba yola koyuldu. Yol boyunca ne Flick ne de Demon ağzlarını açıp tek kelime ettiler. Guilford Caddesine geldiklerinde Demon arabacıya Berkeley Meydanına dönmesini söyledi. Flick’in tarif ettiği yoldan geri döneceklerdi. Flick öne abanmış, caddelere bakıp, yolu bulmaya çalışıyordu.

“Biraz daha ilerideydi, hah işte *orada!*” Köşedeki küçük tavernayı gösterdi. “Şuradaki fıçıya dayanmış duruyordu.” Ne yazık ki Bletchley, artık orada değildi.

“Arkana yaslan.” Demon onu pencerenin kenarından çekerek, arabacıya ilerideki köşede durmasını söyledi. Araba durunca Gillies aşağı inip kapının yanına geldi. Demon başıyla tavernayı işaret etti. “Bakalım ne öğrenebileceksin.”

Gillies başıyla onayladı. Ellerini cebine soktu, ısıklık bozuk bir ezgi çalmaya başlayıp tavernaya doğru yürüdü.

Flick deri koltukta arkasına yaslanmış, etrafa bakıyordu. Ortalık çok karanlıktı. Sonra tırnaklarıyla oynamaya başladı. Bir süre oyalandıktan sonra derin bir nefes aldı ve başını kaldırdı. “Kontes çok güzel bir kadın, öyle değil mi?”

“Hayır.”

Şaşkın gözlerle baktı. “Gülünç olma! O muhteşem bir kadın.”

Demon başını çevirince göz göze geldiler. “Benim için değil.”

Bir süre sessizce bakiştılar. Sonra Demon başını eğdi. Uzanıp Flick’in elini tuttu. “O ve tüm diğerk kadınlar senden önceydi. Onların hiçbir önemi yok, hiçbir anlam ifade etmiyorlar.” Parmaklarını parmaklarına doladı ve avuçları birleşti.

Flick’in elini bacağına dayayıp sabitlemişti. “Son zamanlarda zevkim oldukça değışti –aslında, her şey Newmarket’e son gelişimden sonra oldu.”

“Ah?”

“Evet.” Sesinde büyük bir keyif gizliydi. “Son zamanlarda sarı bukleler, siyah saçlardan daha çok ilgimi çekiyor.” Bakişları yeniden birleşti. Demon bakişlarını bir süre kızın yüzünde dolaştırdı. “Klasik güzellikten daha çok Botticelli’nin narin çizgilerini taşıyan güzelliğey hayranım.”

Karanlıkta, aralarında müthiş bir çekim olmuştu. Flick bunu hissetti. Kalbi şimdi daha hızlı çarpmaya başlamıştı. Demon bakişlarını dudaklarına çevirince, dudaklarının seğırdiğini hissetti.

“Masum bir tadı, egzotik bir sunuma tercih edeceğimi anladım.”

Ses tonu, tüm hücrelerine işleyecek kadar derindi.

Nefes alırken Demon’ın göğsü sıkışmıştı. Bakişlarını indirdi. “İnce bacakları ve narin kalçaları, etine dolgun olanlardan daha büyüleyici, daha çekici buluyorum.”

Flick bakişlarını üzerinde hissetti. Teni, üzerine güneş değımiş gibi yanmaya başlamıştı. Demon bir elini onun yüzüne uzattı, onu çenesinden tuttu ve yavaş yavaş kendine yaklaştırmaya başladı. Bakişları kenetlenmişti.

“Maalesef,” titreyen dudaklarının arasından fısıldayarak konuşuyordu, “benim bu beklentilerimi karşılayabilecek yalnızca bir tek kadın var.”

Flick, bakişlarını Demon’ın dudaklarından gözlerine çevirdi. “Bir tek mi?”

Güçlkle konuşabilmişti. Demon, ona bakişlarıyla karşılık

verdi. “Bir tek.” Demon bakışlarını kızın dudaklarına indirdiğinde aralarında neredeyse hiç mesafe kalmamıştı. “Bir tek.”

Dudakları buluştu ve öpüşmeye başladılar.

Gillies’in ritmi bozuk ıslığın sesi giderek yaklaşıyordu.

Demon, küfrederek arkasına dayandı. Flick de küfredecek haldeydi. Yanakları kızarmış, nefesi kesilmişti; doğrulup, nefesini kontrol etmeye çalıştı.

Gillies kapıda belirmişti. “O Bletchley’miş. Doğru. Birinin kâhyası olduğu kesin ama hiç kimse patronunun kim olduğunu bilmiyor. Düzenli gelen biri değil. Burası arabacıların, beylerin işlerini bitirip çıkmalarını beklediği bir yer, şeyden...” Gillies sustu, birden suratı değişmişti.

Demon kaşlarını çattı. Eğilip yola baktı ve sonra tekrar arkasına yaslandı. “Evlerden mi?” diye sordu.

Gillies başını salladı. “Hı hı, evet.”

Flick, bakımlı terasları olan bir sıra evi inceledi. “Belki bu gece hangi evde misafir olduğunu öğrenip, konukların kim olduklarını sorabiliriz.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.” Demon başıyla işaret yapınca Gillies arabacıya “Berkeley Meydanına,” diye komut verdi.

Araba hareket etti. Demon arkasına yaslanıp, Flick’in ters bakışlarını görmezden geldi. “Neden evlere gidip soramıyoruz anlamıyorum, bunun ne zararı olabilir ki?” Arkasına yaslanıp, kollarını kavuşturdu. “Hepsi de sıradan evler. Sormanın bir yolunu bulabiliriz.”

“Yarın birilerini göndereceğim,” diye yalan söyledi Demon. Yalan söylemek, onun bu işe kalkışmasından bin kat iyiydi. Sıradan evler dediği yerler, üst sınıftan insanların takıldıkları türden genel evlerdi. Konuklarının kimliklerinin sorulmasını hiçbiri hoş karşılamazdı. “Yarın ilk iş Montague’yu görmeye gideceğim. Sonra da adamlarımı bazı gözde mekânlara gönderirim.” Demon içinden sevinmişti. İşler biraz yoluna girmeye başlamış mıydı ne?

Flick tepkisiz kaldı.

Berkeley Meydanının köşesinde arabadan indiler ve sonra Demon, Gillies'i Albemarle Caddesine gönderdi. Meydanı kontrol etti; geç olmuştu, Flick'i eve getirdiğini görecektir kimse yoktu. Highthorpe'ü atlatmaları yeterliydi.

"Gel haydi." Kaldırımında yan yana yürümeye başladılar.

Ana kapıya giden merdivenlerden çıkarlarken Demon "Mümkün olduğu kadar ses çıkarmadan, doğruca yukarı çık. Ben Highthorpe'ü oyalarım," dedi. Kapının tokmağını tuttu ve çevirdi. "Lanet olsun!" Tokmağı döndürüp, kapıyı itti. Hiçbir şey olmadı. Demon küfretti. "Babam eve erken gelmiş olmalı. Kilitlemişler."

Flick kapıya bakıyordu. "Ben nasıl gireceğim?"

Demon iç çekti. "Arkadaki odadan." Etrafına bakınıp, Flick'in elini tuttu. "Gel, sana göstereyim."

Merdivenlerden geri indiler. Komşu evle aralarındaki dar bir geçitten evin arka tarafına çıkılıyordu. Bu geçit beş metre yüksekliğinde taş bir duvarla çevriliydi.

Demon duvardaki kapıyı denedi. O da kilitliydi.

Flick duvara bakıp söylendi. "Yine mi?"

"Korkarım ki öyle. Buradan." Demon ellerini birleştirdi. Flick söylene söylene onun avuçlarına bastı ve Demon onu kaldırdı. Newmarket'teki gibi onu poposundan iterken Flick daha da çok söylenmeye başladı.

Demon da duvara tutunup, kendini çekmeyi başarmıştı. Kendini çimenlerin üstüne, Flick'in yanına attı. Flick'in elinden tutup onu mor çiçekli orman güllerinin arasından geçirdi, çimenliği aşip arkadaki terasa geldiler. Ona sessiz olmasını işaret etti ve küçük bir bıçak yardımıyla salonun arka tarafındaki Fransız kapıyı kurcalamaya başladı. Az sonra kilidi sökmeyi başardı ve kapı açıldı.

"İşte bu kadar." Bıçağı cebine koyup, Flick'e içeri girmesini işaret etti. Kız tereddütle adım atınca Demon da peşinden girdi.

Flick, Demon'ın koluna yapıştı. "Karanlıkta her şey daha farklı görünüyor," diye fısıldadı. "Bu odaya hiç girmemiştım, annen hiç burada oturmuyor." Demon, parmaklarını sıkınca başını kaldırıp ona baktı. "Odama nasıl gideceğim?"

Demon gözlerini dikmiş bakıyordu. Onunla yalnız kalmak, baş başa konuşmak istiyordu, ama bunu gündüz gözüyle yapması şarttı. Aksi takdirde söylemesi gereken hiçbir şeyi söylemeyi başaramayacaktı. Şimdi kendini unutup, onu öpmeye daldı. Karanlıkta somurttu. "Odan nerede?"

"Koridordan sola dönünce -orası binanın öbür kanadında değil mi?"

"Evet." Demon bir küfür savurup, Fransız kapıyı kilitledikten sonra Flick'in elini buldu. "Gel. Seni odana çıkarayım."

Ev çok büyüktü ve karanlıkta yolu bulmak hiç kolay değildi. Ancak Demon, bu koridorlardan pek çok geceler sayısız defa kaçmıştı. Bu evde büyümüşü ve artık evin içinde yolunu gözü kapalı bulabilirdi.

Flick onu takip ediyordu. Merdivenlerden çıkıp uzun koridoru geçtiler. Yüksek pencerelerin perdeleri açık bırakılmıştı. İçeri sızan ay ışığı, koyu renk halıda yer yer gümüşü bir aydınlık oluşturuyordu. Son pencerenin önünden geçerlerken, Flick'in ayağı takıldı ve sendeledi.

Demon eğildi ve onu tuttu.

Flick çarçabuk doğruldu ve uzanıp Demon'ın yüzüne dokundu. Sonra -vahşice, bilerek, isteyerek- onu öptü onu öpmeyi planlayıp planlamadığını görmek için bekleyemezdi. Ya bunu aklından geçirmediyse?

Onun ilk adımı atması, Demon'ın bir plan yapmasına fırsat bırakmamıştı. Aklından bin türlü küfür geçiyordu ama Demon o an hiçbirine aldırmıyordu. Artan kan basıncı ve birden oluşan fiziksel ihtiyacı onu düşünmekten alıkoyuyordu. Düşünmesine fırsat bile kalmadan, Flick'in dudakları teslim olmuştu. Onu öpüyor, dilini ağzında dolaştırıyor ve tadına doyamıyordu.

Flick hiç tereddüt etmeden ve çekinmeden ona dokunduğunda bu talep Demon'ın başını döndürdü.

Geri çekilip derin bir nefes aldı. Kızın yuvarlak memelerinin bedenine yaslandığını hissedebiliyordu. Doğruldu, Flick'in elleri ensesindeydi ve ona kendine doğru çekiyordu. Gözlerini kısıtı ve yeniden kızın dudaklarını emmeye başladı.

Açlığı her geçen dakika daha da artıyor, nabızı hızlanıyor ve kızın, vücudunda oluşturduğu o tatlı ve sıcak baskı, Demon'ı çileden çıkarıyordu. Kollarını kıza sımsıkı doladı ama kızın konum olarak üstte olması onu şaşırtmıştı.

Geri çekilip soluklanırken, kızın ay ışığıyla aydınlanmış yüzüne baktı. Flick de ona bakıyor, bir taraftan da bir parmağını Demon'ın alt dudağında gezdiriyordu.

"Leydi Osbaldestone, toplum baskısı nedeniyle benden uzak durduğunu söyledi." Bir kaşını kaldırarak sordu. "Bu doğru mu?"

"Evet." Demon, yeniden onu öpmeye koyuldu. İçmeden sarhoş olmuş gibiydi. Demon'ın onu istediği gibi öpmesine izin verdi. Dilini Demon'ın ağzının içinde dolaştırdı ve sonra çekildi.

"Dedi ki, beni parkta gezintiye çıkarman bir duyuru niteliğindeymiş." Dudaklarını Demon'ın dudaklarından ayırmadan fısıldamıştı ve sonra yine öpüşmeye başladılar.

Bu defa Demon kendini ona bırakmıştı. Flick onu istediği kadar, doya doya öptü. Bu çok baştan çıkarıcıydı. Sonra Demon geri çekilip ona baktı. Dürtüleri böyle ayaklanmış olduğu için lanet okudu. Her zamanki gibi dizginler yine Flick'in elindeydi. İlk adım ondan gelmiş ve Demon bir anda allak bullak olmuştu.

Flick bir kez daha dudaklarına uzandı ve bir kez daha öpüştü. Öpüşmeleri bu defa daha yavaş ve daha yoğundu. Her ikisi de içten içe yanıp tutuşuyordu.

"Beni parka götürürken böyle bir niyetin var mıydı?"

"Evet."

Dudaklarını Flick'in dudaklarına götürürken, kız geri çekildi. "Neden?"

“Çünkü seni istiyorum.” Demon, acımasızca onu kendine çekti.

Uzunca bir süre için için yanıp tutuşarak öpüştiler. Nefes almak için ara verdiklerinde her ikisi de soluksuz kalmıştı. Kalpleri hızla atıyor, gözleri vahşice parlıyordu.

“Leydi Osbaldestone, bana baskı yapmak istediğini söyledi. Neden yapmadın?” Demon titriyordu. Kemiklerine kadar güçsüz düştüğünü hissetti birden. Onu deli gibi arzuluyordu. “Tanrı bilir.”

Flick’i öpmek istedi ama kız onu durdurdu. Elini önce kolu-na, sonra omzuna, sonra da göğsüne koydu ve itti. Flick elini tam kalbinin üzerine dayamıştı, onu itiyordu ama bu kaslı vücuda kuvveti yetmiyordu.

“Ümitlerinin suya düştüğünü söyledi.” Demon’ın gözlerine baktı. “Öyle mi?”

Demon derin bir nefes aldı, şimdi kendini daha da gergin hissediyordu. “Evet!”

“Bu yüzden mi beni yanına yaklaştırmıyorsun, yalnızken bile yanıma gelmiyorsun?”

Demon cevap vermekte tereddüt etti, kızın gözlerine baktı. “Bunu duygularımın şiddetine ver. Açığa çıkmalarından korktum.”

Ona *asla* ne kadar göz alıcı olduğunu söylemeyecekti.

Bu konuda hiç suçu olmasa da öyleydi. Tekrar kızın dudaklarına eğildi. O da istekle karşılık vererek, büyük bir zevkle onu dbyurdu. Dudakları yumuşak, dili ağzının içinde dolaşmaya hazır- dı. Kızın ona sunduğu ne varsa, aldı ve ona kat kat fazlasıyla zevk verdi.

“Etrafındaki o sünepeleri görmeye dayanamıyordum ama di- ğerleri daha da kötüydü.”

“Gelip beni kurtarmalıydın, yanlarından uzaklaştırmalıydın. Onların hiçbirini istemiyordum.”

“Bilmiyordum, bunu hiç söylemedin.”

Demon, ağzından çıkan sözlerin nereden geldiğini bilmiyordu ama sözcükler kendiliğinden akıp gidiyordu işte. “Senin başlarıyla vals yaptığını görmekten nefret ediyorum.”

“Bir daha asla yapmam.”

“İyi.” Kızı bir kez daha öptükten sonra ekledi. “Hiç yanında olmasam bile, bu kesinlikle, senin yanında olmak istemediğim anlamına gelmez.”

Flick bu sözlerden tatmin olmuşçasına “Mmmm” diye inledi, kollarını gevşetti. Demon’ın nefesi kesilmişti, artık dayanamıyordu. Hele ki Flick, ipek kumaşlı elbisesinin altından ona ümit verircesine sürtünmeye devam ettikçe, zıvanadan çıkıyordu. Dışlerini sıkıp bir itirafı ağzından kaçırdı. “Onlardan birine âşık olabileceğini düşündükçe aklımı kaçıracak gibi oluyordum. Ya birini bana tercih edersen diye.”

Flick geri çekildi. Yüzünde büyük bir şaşkınlık vardı. Şaşkınlığı azalınca ona mutlulukla gülümsedi. Çok sevinmişti. “Asla böyle bir şey olmayacak.”

Demon, onun gözlerine bakıp -artık Tanrı’ya mı, kadere mi bu işleri kim organize ediyorsa ona- şükretti. Flick onu seviyordu ve bunu biliyordu. Belki de burada durmalıydı, ağzından yeterince şey kaçırmıştı. Ona, ilgisizliğinden ya da kibrinden dolayı uzak durmadığını itiraf etmişti. Gözlerine baktı, sevinçten parlıyorlardı. Belki her şeyi oluruna bırakmalıydı artık...

Bir saniye geçmemişti ki içi içine sığamadı, eğilip kızı öptü. Talepkâr bir şekilde, vahşice, başı dönünceye, kasıkları sızlayınca kadar öptü. Sonra geri çekildi ve fısıldayarak konuştu. “Sana soracaktım...”

Geri çekilip, onun bir meleğinki kadar güzel yüzüne baktı – yüz hatları mükemmeldi, teni beyaz ve pürüzsüz, dudakları pembe ve dolgun, iri gözleri pırıl pırıldı. Saçları ay ışığında bile parıl parıl parlıyordu. Başlığı da, atkısı da düşmüştü. “Böyle olmasını istememiştim. Bugün tüm günün doluydu, resmi bir görüşme yapmak için yarın sana uğrayacaktım.”

Flick'in dudakları kıvrıldı. Kollarını Demon'ın boynuna doladı ve "Ben bunu tercih ederim," dedi. Hafifçe bükülüp Demon'a yaslandı. Demon'ın nefesi kesilmeye başlamıştı bile. "Ne soracaktın?"

Flick bekliyordu, şu anda son kalan akıl kırıntısıyla, Demon'ın ona ne sorabileceğini düşünüp merak ediyordu. Çok mutluydu, tatmin olmuştu. Demon onu istiyordu. Derinden, samimiyetle, kontrolsüz bir şekilde istiyordu.

Bakışları buluştu; Flick cevap vermek için onun kendini hazırladığını ve bir şekilde bakışlarından güç aldığını hissetti.

"Evet demeni sağlayacak olan şey nedir?" Bir an durdu ve düzeltti. "Benden ne istiyorsun? Ne yapmamı istiyorsun?"

Onun kalbini istiyordu, kalbini ayaklarının altına sermesini istiyordu. Flick aklından hızla geçenlere şaştı. Bir an soluklandı.

"Sadece söyle bana." Demon o kadar alçak sesle konuşmuştu ki Flick onu duymaktan çok hissetmişti sanki.

Flick'in gözleri irileşmişti. Gözünü karartıp o asla soramayacağını sandığı soruyu düşünmeye çalıştı. Demon'm yüz ifadesi, hiç olmadığı kadar güçlü ve net görünüyordu. Yanılıyor olamazdı, Demon'a güvenebileceğini biliyordu. Bu onu hiç şaşırtmamıştı. Onun nefesini kesip başını döndüren şey, Demon'ın bakışlarındaki açıklıktı. O sert hatlı yüzünde, ilk defa onun ihtiyaç içinde kıvrandığını görüyordu. Bu ifadenin sonucunu düşününce, iliklerine kadar titredi.

Demon ona aşkının bedelini sormuştu. Ona bunun karşılığının kendi aşkı olduğunu söyleliydi.

Derin bir nefes alıp, biraz kendine geldi ve sakinleşti. Kesinlikle bu, aşacağı en büyük engeldi. Demon'ın ona sarıldığı ve kalbinin çok hızlı attığını duyumsadı. Karanlıkta, gözlerini birbirlerinden alamıyorlardı. Flick son bir nefes daha alıp, içini döktü. "Beni sevdiğini bilmeye, buna inanmaya ihtiyacım var." Ciğerleri nefessiz kalmış gibi sızlıyordu. Nefes almak için kendini zorladı. "Sen beni seversen, evet diyeceğim."

Demon'ın yüz ifadesi değişmedi. Uzun, upuzun bir süre Flick'e baktı. Flick kalp atışlarını boğazında hissediyordu. Sonra Demon, bir koluyla sarılıp onu kendine doğru çekerken, diğer eliyle Flick'in, onun omzunda duran elini çekti. Ona baktı ve omzundan indirdiği elini dudaklarına götürdü. Öptü.

"Seni sevdiğimi söyleyebilirim, seviyorum." Gözlerini açıp kıza baktı. "Ama bu o kadar basit değil... Benim için değil. Şimdiye kadar asla bir karım olsun istemedim." Bir nefes aldı. "Birini sevmek istemedim; ne seni ne de başka bir kadını. Böyle bir risk almak; birinin dizginlerini elime alıp alamayacağımı görmek için zorlanmak istemedim. Benim ailemde, âşık olmak kolay değildir; bu, birini mutlu eden, basit, gelgeç bir şey değildir. Bizim için -benim için- aşk her zaman dramatik olmuştur -idare edilemeyecek kadar güçlü ve dizginlenemez. Benim kontrolümde olan bir şey değil, beni kontrol eden bir güçtür. Bunun hoşuma gitmeyeceğini biliyordum..." Göz göze geldiler. "Gitmiyor da. Ama... Bu benim seçtiğim bir şey değil."

Dudak bükrü. "Güvende olduğumu sanıyordum. Hiçbir kadının aşamayacağı, çok güçlü kalkanlarım var. Kendimi hep savunurum. Yıllardır, bunları hiçbiri aşamadı." Duraksadı. "Seninle tanışıncaya kadar."

"Seni içeri davet ettiğimi ya da kalemin kapılarını sana açtığımı hatırlamıyorum. Bir gün bir baktım ki oradasın. Benim bir parçam oluvermişsin." Bir an tereddütle kızın gözlerine baktı. Sonra yüz ifadesi sertleşti, ses tonu değişti. "Seni inandırabilmek için ne yapabileceğimi bilmiyorum ama gitmene asla izin vermeyeceğim. Sen benimsin, evlenmeyi bile hayal edebileceğim yegâne kadınsın. Hayatımı paylaşabilirsin. Öyle çok ortak noktamız var ki, en az benim kadar ata binmekten anlıyorsun. İşlerimde bana ortak olabilirsin. Bir yabancı gibi kenarda durup seyretmezsin. Her şeyin tam ortasında, benim yanımda olursun."

"Seni hep yanımda istiyorum. Newmarker'te olduğu kadar burada da yanımda durmalısın. Seninle bir hayat, bir yuva kur-

mak istiyorum. Evimiz, çocuklarımız olsun istiyorum.”

Duraksadı. Flick, Demon’ın tamamen ona odaklandığını, güçlü ses tonunu, ona sarılırken farkında olmadan kaba güç kullandığını, kaslarındaki gerginliği fark etmiş ve nefesini tutmuştu.

Flick’in elini bıraktı ve yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına itti. “Benim için anlamın bu.” Söyledikleri etkili ve ikna ediciydi. “Şimdi ve sonsuza kadar istediğim kişi sensin. Sensiz bir gelecek düşünemiyorum.”

Demon derin bir nefes aldıktan sonra Flick’in gözlerine baktı. Kızın mavi gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Demon bunu görünce sarsıldı. Zafer mi kazanmıştı yoksa yenilmiş miydi bilemiyordu. Yutkundu ve güçlkle çıkan bir sesle sordu. “Seni ikna edebildim mi?”

Flick bakışlarını Demon’ın yüzünde gezdirdikten sonra gülümseyerek “Bunu sana yarın söyleyeceğim,” dedi.

Demon bir eliyle belinden, diğer eliyle kalçasından kavrayarak, onu kendine çekti. Onu rahat bırakmak istese de, yapamıyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı ama kız mutlu görünüyordu. Tatmin olmuş gibiydi. Ya daha tepeye çıkmış ya da daha derin düşüncelere dalmıştı.

Dikkatlice Flick’in gözlerine baktı. Bu ışıktaki bakışlarından bir anlam çıkarmak zordu. Sonra kendini zorlayarak başını tamam anlamında salladı. “Yarın öğlen seni görmeye geleceğim.” Kızın elini alıp, avucunun içine bir öpücük kondurdu. Beklemesi gerekiyorsa bekleyecekti.

Kendini zorlayarak onu bıraktı.

Flick birden ona yapıştı gözleri kocaman olmuştu.

“Hayır! Gitme!” Flick gözlerini gözlerine dikmiş bakıyordu. “Bu gece benimle kalmanı istiyorum.”

Ona kararını sözcüklerle söylemek istememişti çünkü düşündüklerini ona sözcüklerle ifade edemezdi. Ona doğrudan anlatmayı seçti, anlayacağından emin olduğu bir yolla anlatacaktı. Sözcükler yarına kadar bekleyebilirdi. Bu gece...

Demon hafifçe suratını ekşitti. “Flick, tatlım, en az senin kadar istiyorum ama burası ailemin evi ve...”

Flick onu bir öpücükle susturdu, onun en ateşli öpücüğüydü bu.

Demon nefes almak için durduğunda, ne söylemeye çalıştığını unutmıştı bile. Dizginleri çoktan bırakmıştı. Şu anda tek düşünebildiği şey Flick’in bacaklarının arasında saklıydı ama şerefi onu geri çekilmeye zorluyordu.

Flick ona dokundu.

Henüz tecrübesi olsa da öğreniyordu. Demon titredi, inledi ve kızın elini yakaladı. “Flick!”

Flick kıınıldandı. Geri dönemeyeceği bir noktaya gelmeden, kızın diğer elini de yakalamalıydı.

“Lanet olsun, senin masum olduğunu sanıyordum!”

Ateşli kıkırdaması tam tersini söylüyordu. “Masumiyetimi, The Angel’da sana vermiştim, hatırlamıyor musun?”

“Nasıl unutabilirim? O gecenin her saniyesi beynime kazılı.”

Flick sıırttı. “Tıpkı bir gravür gibi mi?”

“Eğer bir gravüre duygular da işlenebiliyorsa evet.” O gecenin anıları haftalardır ona işkence çektiyordu.

Flick daha da sıırttı. “O halde benim artık hiç de masum bir kız olmadığımı biliyor olmalısın.” Bakışları yumuşadı. Göz alıcıydı. “Sana masumiyetimi verdim. Bir hediye olarak, kabul etmeyecek misin?”

Demon, onun güzel yüzüne bakarken hiçbir şey düşünemiyordu.

Flick bakışlarını Demon’ın dudaklarına çevirdi. “Benimle burada kalmayacaksan, ben de seninle evine gelirim.”

“Olmaz.”

“Seni takip ederim, bana engel olamazsın.” Gülümseyerek Demon’ın gözlerine baktı. “Gravürlerini görmek istiyorum.”

Demon, onun aşkla parlayan gözlerinin içine bakıp neden onu engellemeye çalıştığını düşündü. Flick onu seviyordu, karışılığının olup olmamasını umursamadan her zaman sevmiştı. Ve

kendisi de Flick'i seviyordu, hem de umutsuzca. Bu da yakında evlenecekleri anlamına gelirdi. Bu durumda neden onu kendinden uzak tutuyordu ki?

Şaşırmıştı. Kızın kollarını boynundan çekti ve ona sarılıp iyice kendine yaklaştırdı. "Tanrım, çok *inatçısın!*"

Dizginleri tamamen kızın ellerine bırakarak, onu deliler gibi öpmeye başladı.

Ateş bacayı sararken koridorun köşesinden dönüp kızın odasının kapısını bulmayı başardılar. Demon içeri girer girmez sırtını kapıya yasladı ve kontrolü kıza bıraktı. Bu çok değişik ve çok değerli bir deneyimdi. Bir kadının bu kadar ateşli bir biçimde onu baştan çıkarmasına pek alışık değildi.

Onun ateşli öpücükleriyle eriyordu adeta. Flick'in parmakları, düğmelerini çözdüğü gömleğin altındaki çıplak göğsünde geziniyor, bir taraftan kravatını çözerken, diğer taraftan da ceketiyi yeleğini çıkarmaya çalışıyordu. Sıra kemerine geldiğinde, kendinde onu yatağa atacak kadar kuvvet bulabildi. "Henüz değil." Kızın ellerini tutup, yüzüne baktı. "Önce seni görmek istiyorum."

Demon yatağa oturdu ve onu bacaklarının arasına sıkıştırdı. Flick şaşırmıştı. "Beni görmek mi?"

"Hımm." Açıklamadı, nasıl olsa birazdan ne demek istediğini anlayacaktı. The Angel'de onun çıplak sırtını görmüştü ama ne karanlıkta ne de ışıktaki, çıplakken ona karşıdan bakmıştı. Hünerli elleriyle onu, üstünde bir tek kombinezonu kalacak şekilde çabucak soydu.

Birden gözleri kamaştı.

Demon ayağa kalkınca, Flick bir adım geri gitti. Odaya, başucunda ve masanın üzerinde titrek alevlerle yanan mumlara baktı. Demon'ın ceketini, yeleğini ve gömleğini çıkarması bir dakika, ayakkabılarıyla çoraplarından kurtulması daha da az sürdü.

Sonra tekrar yatağın kenarına oturup bacaklarını açtı. Flick dönüp ona baktı ve utangaç bir tavırla gülümsedi. Demon, uza-nıp kızı kendine çekmemek için zor duruyordu.

İlk hareket Flick'ten geldi.

Aynı utangaç gülümsemeyle, kombinezonunu yavaşça kaldırıp boynundan geçirerek çıkardı.

Demon'ın nefesi kesilmişti; hayatı boyunca ona bakamayacak olsa muhakkak ölürdü. Gerçi şimdi de yaşadığından emin değildi; nefes alamıyor, düşünemiyor ve kesinlikle hareket edemiyordu. Tüm kasları felce uğramış gibiydi ama harekete hazırlardı... Nefes almak için bile epey uğraşması gerekti. Bakışlarını güçlükle kızın yuvarlak kalçalarından ayırıp, bacaklarının arasındaki sarı kıvrırcık tüylere, biçimli karnına, ince beline baktı. Belini iki eliyle sarması mümkündü. Bakışlarını kızın yuvarlak, dik dolgun memelerinin pembe uçlarında gezdirdi.

Meme uçlarının sertleştiğini görünce Demon gülümsedi. Bu gülümsemesinin açıklıktan kaynaklandığını biliyordu.

Demon'ın gözü dönmüştü ona dokunmak, kollarına almak, ona sahip olmak, zonklayan organını onun derinlerine sokmak için kıvranıyordu.

Kombinezonunu hâlâ elinde tutuyordu ama onunla vücudunu gizlemiyordu. Demon'ın ona bakmasına izin verirken titriyordu. Demon kızın yüzüne bakınca, göz göze geldiler.

Kusursuz bir güzelliği vardı. Yüzüne renk gelmişti, bakışlarında davet ve o tanıdık haz vardı. Bir denizkızının çekiciliğine ve sevilen bir kadının özgüvenine sahipti.

Başka bir erkeğe, ona baktığı gibi bakmasına dayanamazdı. Birden kendini çok savunmasız hissetti ve bunun geçmesini bekledi. Sonra uzandı, kombinezonunu elinden alıp yere bıraktı ve onu basenlerinden kavradı.

Onu kendine çekti ve kız da geldi. Utangaçtı ama tereddüt etmemişti. Ellerini Demon'ın omuzlarına koydu. Demon, beline sarıldı ve ona baktı. Ellerini yavaşça aşağıya, yuvarlak kalçalarına doğru kaydırды. Parmaklarını açıp, onu avuçladı, okşadı, usulca sıktı; saniiyeler içinde kızın teni yanmaya ve ıslanmaya başladı. Gözbebekleri irileşmiş, gözkapakları ağırlaşmış, nefesi kesilmiş ve gerginleşmişti.

Flick'in gözlerini gözlerinden kaçırmamasına izin vermeden, bir elini kızın yumuşak kalçalarının arasına daldırdı ve oradaki kıvrımlarda, gizli vadilerde gezdirmeye başladı. Diğer eliyle karnından tutuyordu. Flick derin bir nefes aldı ve daha da gerginleşti. Demon, acımasız bakışlarla, kızın karnının üzerinde tuttuğu elini memelerinin altındaki çizgide dolaştırdı, parmaklarının tersiyle memelerinin altını okşadıktan sonra sıkıca avuçladı.

Flick'in nefesi kesildi, gözkapakları titreyerek kapandı. Demon gülümsedi. Yoğurmaya, okşamaya ve çimdiklemeye devam ederken, kızın yüzüne yansıyan zevk dalgalarını seyrediyordu. Flick'in dudakları aralandı. Diliyle dudaklarını yalayarak, onları ıslattı. Nefesi hızlanmıştı ama henüz soluk soluğa kalmamıştı. Demon onu keşfederken kirpikleri oynuyordu.

Demon haince gülerek başını eğdi.

Flick bir anda nefessiz kalmıştı. Demon, meme uçlarını acıtarak emerken Flick de parmaklarını onun saçlarına dolamış, başını kendine doğru çekiyordu. Bir anda nefes nefese kaldı. Bu ses Demon için çok tatlı ve baştan çıkarıcıydı.

Demon geri çekildiğinde, Flick arzuyla kıvranıyordu. Ten rengi artık fildişi değil pembeydi. Demon, elini kızın belinden karnına götürdü. Bir süre karnını okşayıp yoğurduktan sonra aşağılara kaydı ve parmaklarını kıvrıkcık tüylerinin arasına, tüylerin arasındaki yumuşak kıvrımlara daldırdı.

Flick şişmiş ve sırlıslam ıslanmıştı, hazırды. Demon onu okşayınca, titredi. Ağırlığını bir bacağına verdi ve dengede durabilmek için Demon'ın omzuna asıldı.

Güçlkle nefes aldıktan sonra gözlerini açtı ve Demon'ın pantolonunun düğmelerine uzandı. Titreyen elleriyle düğmeleri çözdü. Elini içeri soktu...

Demon gözlerini yumdu ve inledi.

Flick onu kavrayınca, titredi. Ellerini kızıdan çekti, başını eğdi ve yumruklarını sıktı. Flick onu okşayıp keşfederken, dayanmaya çalıştı.

Dışlerini sıkırmıştı. Gözlerini açmak istemiyordu, gözkapaklarını sadece kızın narin kolunu görebileceği kadar aralamıştı. Bileğini pantolonunun açıklığından içeri sokmuş, yavaş hareketlerle onu okşuyordu.

Sonra elini biraz daha içeri soktu ve onu buldu.

Demon gerçek bir acıyla inledi, kasıkları sızlıyor, zonklayan organı patlamamak için kendini zor tutuyordu.

Flick diğer eliyle onu göğsünden itti.

“Sırtüstü yat.”

Demon yattı. Nefes almakta zorlanıyordu, kendini kontrol edemiyordu. Flick birden elini çekince, küfrü bastı.

“Bir dakika.”

Flick onun pantolonunu çıkarmaya çalışıyordu. İnana-mıyordu. Bu, planladığı bir şey değildi, ama yenilgiyi kabul ederek inledi. Bacaklarını ayırdı ve kızın onu soymasına izin verdi. Flick, pantolonunu yarıya kadar indirmiş ve donakalmıştı.

İşte o zaman Demon, onun dört kez başarıyla uyum sağladığı şeyi, daha önce hiç yakından görmediğini hatırladı.

Ah Tanrım! Demon gözlerini açtı; Flick, tamamen çıplak bir halde, bacaklarının arasında durmuş, büyülenmiş gibi kasıklarının arasında duran şeye bakıyordu. Oldukça büyüktü. Kızın bilekleri kadar kalındı. Yoğun kahverengi tüylerinin arasında tam sertleşmiş halde duruyordu.

İnleyerek doğruldu ve kızı kaçmadan yakaladı; onu sakinleştirme, ikna etmesi gerekiyordu.

Tam o anda, kızın yüzündeki şaşkınlık ifadesi kayboldu ve Flick mutlulukla gülümseyiverdi. Gözleri karmaşık duygularla parıldıyordu. Pantolonu bıraktı ve ona uzandı.

“Hayır!”

Demon, kendini nefes nefese bir halde yatağa bırakıp, dehşetle Flick’e baktı. Parmakları şimdi acıyla sertleşen aletine değmek üzereyken durmuştu. Bakışlarını Flick’in yüzünde gezdirdi.

Flick gözlerini kocaman açmış, kaşlarını da kaldırmıştı. Hiç

de masum görünmüyordu, gözleri arzuyla parlıyordu. Demon hemen tepki vermeyip orada öylece yatıp ona bakmaya devam edince, bekledi.

Demon bir nefes aldı. “Tamam, ama Tanrı aşkına, önce şunu üstümden çıkar.”

Flick kıkırdarak pantolonunu uzun bacaklarından sıyrıp çıkardı.

Bu süre içinde Demon biraz güç toplamaya çalıştı, kız onu öldürecekti.

Pantolon yere düşer düşmez Flick istekle yatağa çıkararak onu bir kez daha şaşırttı. Onun yanına uzanacağını düşünmüştü ama Flick yatağa çıkıp, bacaklarının arasına diz çökmüş ve yeni takıntısının tam önüne kurulmuştu.

Flick onu incelerken, Demon nefesini ciğerlerine hapsetti. Flick nazıkçe onu kavradı. Demon inleyerek, elini kızın elinin üzerine koydu ve ona nasıl yapması gerektiğini gösterdi. Çok çabuk öğreniyordu. Bundan sonra tek yapabildiği, sırtüstü yatıp, İngiltere’yi düşünmek oldu. Leydi Osbaldestone’u ya da aklını dağıtacak herhangi bir şeyi düşünmek. Hiçbiri işe yaramıyordu; Flick’in gitgide daha fazla zevk veren dokunuşlarından başka bir şeye odaklanamıyordu. Flick bir eliyle aletini sıvazlarken, diğer eliyle de göğsünü okşuyor ve Demon bu sıcak dokunuşlarla daha da geriliyordu.

Sonra Flick, Demon’ın üzerine yattı. Dudaklarına yetişememiş, meme uçlarını emmeye başlamıştı. Demon titrediğinde kıkırdıyor, inlediğinde daha şiddetli yalıyordu. Tüm göğsünü sıcak, ıslak öpücüklere boğarak karnına kadar indi.

Göbek deliğinin altından başlayan tüyleri takip ederek daha da aşağı inmeye başlayınca Demon iyice setleşti.

Kızın sıcak ağzını, aletinin başında hissettiğinde öleceğini sandı.

Flick’i kollarından sıkıca tutup, ümitsizce karşı çıkmaya çalışsa da, aletini ağzının daha derinlerine sokmamak için kendini zor

tutuyordu. Başı dönüyordu, bayılacak gibi olmuştu. Kızın yoğun dokunuşları karşısında dayanabilmek için üç kez derin nefes aldı.

Ellerini uzatarak onu tuttu ve kaldırdı. Demon onu tam üzerinde tutarken, Flick'in gözleri kocaman açılmıştı. Demon bacaklarını, onun bacaklarının arasına soktu.

"Hoşuna gitmedi mi?"

Demon ona baktı. "Çok." Cümle bile kuramamıştı; konuşacak durumda değildi. Kızı kalçalarının arasına yerleştirdi. "İçine girmek istiyorum."

Tüm kasları titrerken, bir yandan da nazik davranmaya çalışıyordu. Onu daha fazla hazırlamalı, daha kolaylaştırmalıydı.

Başını kaldırınca göz göze geldiler. Kızın parlak, istekli bakışlarını incelerken Flick yine o baştan çıkaran, büyümlü gülümsemesiyle ona bakıp kıkırdadı. Ellerini Demon'ın göğsüne dayayıp dengelerini buldu ve ona doğru biraz yaslandı.

Tam önünde, olabildiğince açılmış bir çiçek gibiydi. Demon nefesini tutup içine girmeden Flick onu içine aldı; yavaşça. Aleti bunun için fazla büyüktü ama çok yavaş davranıyordu. Flick'in gözleri kapanmış, nefesi kesilmişti. Konsantrasyonunu bozmadan kaşlarını çattı ve alt dudağını ısırdı. Demon'ı yavaşça, santim santim içine alıyordu. Hepsini içine almakta zorlanmıştı. Demon şimdi onun sıcak ve ıslak kuytularındaydı. Flick onu tamamen içine aldığında, tuttuğu nefesini bıraktı ve onu sımsıkı kavradı.

Demon bundan sonrasını pek hatırlayamıyordu. Tek bildiği, şimdiye dek hiç almadığı kadar zevk alarak, kendinden geçtiğiydi. Flick onun üzerinde kıvranarak, ona zevk vermek için uğraşırken, sırtüstü yatıp kendini ona teslim etti. Dizginlerini tamamen ona bırakıp onun istediği hızla aktı. Flick onun üzerinde inip kalktıkça, Demon onu daha fazla keşfediyor ve bu yoğun anları hafızasına kazımaya çalışıyordu.

Flick, kıpkırmızı olmuş ve nefes nefese kalmış bir halde, Demon'ın üstünde kıvranıyordu. Demon, onu kollarının arasına

aldığında cennette olduğunu düşündü. Ancak bir melek onu bu kadar mutlu edebilirdi.

Ona sarıldı ve biraz sakinleştirdi. Altına almadan evvel nefes almasını bekledi ve sonra bacaklarını ardına kadar açıp ona sahip oldu. Flick nefesini tuttu ve bacaklarını biraz daha açtı.

Birlikte hareket ederlerken, Demon'ın göğsünü okşuyordu. Sonra koca bir kap sütün kokusunu almış kedi gibi Demon'a baktı ve gülümsedi. "Seni seviyorum," diye fısıldadıktan sonra gözlerini kapattı, hâlâ gülümsüyordu.

"Biliyorum," diye mırıldandı Demon. Sonra o da gözlerini kapayıp sevişmeye devam etti.

Flick'in yüzünde dolanan tatlı gülümseme iki dakika sonra kayboldu. Gözlerini kırıştıtırıp şaşkınlıkla Demon'a baktı, nefesini tuttu ve aniden bir yay gibi kıvrıldı. Kızın vücudu esnedikten sonra kasılmaya başlayınca Demon zevkle inledi. İçi o kadar derindi ki, aklını kaçıracağını sandı.

Flick kısa bir süre içinde küçük küçük kasılmalarla zirveye ulaştı ve uzun süre sarsıldıktan sonra gevşedi.

Demon üzerinde gidip gelmeye devam ediyordu. Sertçe derinlerine ulaşıyordu. Bacaklarındaki tüm kasılmalar dinip, rahatlayana, ona tamamen sahip olana kadar bunu sürdürdü. Altına aldığı bu muhteşem vücut, direnmeden onu kabul edinceye, rahatlayıncaya kadar bekledi ve işte tam o anda, Flick akıntıya kapılmadan ve Demon'la birlikte zirveye ulaşmadan evvel Demon eğilip onu usulca öptü.

"Ben de seni seviyorum."

Yirmi Birinci Bölüm

Yıllardır sahip olduğu içgüdüler yok olmamıştı; Demon evdeki herkesten önce uyandı ve anında son söylediklerini hatırladı. Gerginleşti, paniğe kapılmayı bekliyordu ama tam tersine içinde tatlı bir huzur hissetti. Hayatında her şey yolundaydı. Uzun bir süre öylece yattı ve bu hissin tadını çıkardı.

Fakat dürtüleri kalkmasını söylüyordu. Henüz şafak sökmemişti. Birazdan gitmesi gerekiyordu. Dönüp, yanında yatan meleşti inceledi. Onun içindeyken uyuyakalmış, gecenin bir vakti uyanıp çıkmış ve nazikçe kızın yanına uzanmıştı.

Onun uyandığı an aklına kazıdığı anlardan biriydi. Gülümseyerek, kızın üstündeki çarşafı kaldırdı.

Flick, bacaklarının ve kıvrımlarının arasında gezinen parmakların dokunuşlarıyla uyandı. Hiçbir zaman çabuk ayılamazdı –yapamıyordu işte. Gözlerini açacak kadar ayıldığında nefesi hızlanmış, sıcak basmış ve ıslanmıştı. İçindeki boşluk hissiyle birlikte şiddetli bir sızı duyuyordu. O harekete geçene kadar, Demon üstüne çıkmış ve onu kalçalarından tutup kaldırmıştı bile. Kalçalarını kalçalarına dayamıştı.

Demon içine girdi, taş gibi sert ve sıcaktı. Onu araladı, itti ve içini doldurdu. Flick nefesini tutarak ona sıkıca yapışmıştı. Demon gidip gelirken, Flick de ona katıldı. Tek vücut olmuşlardı. Birlikte hareket ediyor, istiyor, tırmanıyor ve kalpleri yerinden fırlayacakmışçasına birbirleriyle yarışıyorlardı.

Flick sırtüstü yatmış, hayretle, Demon'ın içindeyken daha da sertleştiğini fark etmişti. Demon, dirseklerinin üzerine aban-

mış, başını eğmişti; hızlı hızlı nefes alırken, göğsü inip kalkıyordu. İkisi de yapış yapış terlemişti. Demon'ın göğsündeki kıllar, Flick'in meme uçlarına sürtünüyordu. Flick o kadar hassaslaşmıştı ki Demon'ın vücudunun her yerindeki tüyleri hissedebiliyordu; kollarındaki, bacaklarının üst kısımlarındaki, karnındaki ve kasıklarındaki tüylerin tümünü. Kolları ve bacakları, birbirlerinin vücudundaki her yere uzanıyordu. İmkânsız bir şekilde birleşmişlerdi. Flick şimdiye kadar ne kendinin ne de onun vücudunun bu denli farkına varmıştı.

Demon'ın yerinden fırlayacakmış gibi atan kalbi yavaşladı. Başını kaldırıp kıza baktı. "Seni ikna edebildim mi?"

Flick gözlerini açıp ona baktı. Sonra bir kez daha kasıldı ve gülümseyerek gözlerini yumdu. "Evet."

Demon inleyip, mırıldanarak alnını Flick'in alnına dayadı ve bir süre öyle kaldıktan sonra onu bir kere daha ikna etti.

Aceleyle odadan çıktığında, bir hırsız gibi koridorlardan süzülerek, hizmetçilerden biri onu yakalamadan evden ayrıldı ve bir daha asla bir meleği hafife almayacağına yemin etti.

Sabah, işleri olmasına rağmen saat on birde Berkeley Meydanına geldi. Mevsim dolayısıyla annesinin henüz dışarı çıkmadığından emindi. Gitmeden önce söylediği gibi, Flick onu bekliyordu. Highthorpe kapıyı açarken, o da merdivenlerden inmeye başlamıştı.

Flick'in yüzündeki mutluluk ve gözlerindeki ışık nefesini kesmişti. Koridorda ona doğru yürürken, güneş üzerine vurmuştu. Ona her baktığında, kollarına alıp, dudakları uyuşuncaya kadar öpmemek için kendini zor tutuyordu. Eğer Highthorpe şuracıkta durmuyor olsaydı, bunu hemen yapardı.

Flick, aklından geçenleri okumuş gibiydi, yanından geçerken ona işkence çektirecek bir bakış fırlattı ve kapıdan çıktı.

Demon, Highthorpe'a "Akşam geç saatte döneriz," dedi ve Flick'in peşinden merdivenleri inmeye başladı. Kaldırımında durup Flick'i arabasına bindirdi.

Flick, boş sürücü koltuğuna baktı. “Gillies yok mu?”

“Tüm şehirdeki grup üyelerini ziyaret etmesi için gönderdim.” Demon dizginleri kâhyadan devralarak, Flick’in yanına oturdu ve atları hareket ettirdi. “Montague’yla konuştum, her yerde adamlarımız var. Şimdi nerelere bakmamız gerektiğini biliyoruz. Bletchley’i de, patronunu da bulacağız.” Ustaca köşeyi döndüler. “Geç bile kaldık.”

Flick ona baktı. “Ben de merak ediyordum...”

Bahar Festivali haftaya başlıyordu. Demon suratını ekşitti. “Bu hafta geri dönüp komitedekileri görmeliyim ama... Bir şey buluruz diye umuyorum, en azından, Dillon’un hikâyesini destekleyecek bir bağlantı. Durum öyle gösteriyor ki, en geç yarın akşama kadar Bletchley’in yerini tespit etmemiz gerek. Eğer burada bir yerlerdeyse, artık saklanamaz. Biraz bilgi edinir edinmez, Newmarket’e döneceğim, sanırım en geç pazar günü.” Flick’e baktı. “Benimle gelecek misin?”

Flick gözlerini kocaman açtı. “Elbette.”

Demon ne kadar mutlu olduğunu belli etmemeye çalışarak, gözlerini atlarına çevirdi. “Parayla ilgili hiçbir şey bulamadık, hiçbir yerde bir şey yok, bu çok garip. Şu sıralar, yapılacak masrafları karşılamak için paranın el değiştiriyor olması lazımdı. Fakat beklenmedik bir para çıkışı yapan kimse olmadı.”

Dizginleri çekti, atlar hızlandı. Parkın kapısından girerlerken ekledi, “Şebekedekilerin kendi hizmetkârlarını kullanmayacak kadar akıllı olduklarını düşünüyorum ama Bahar Festivali kapıya dayanmışken hem Dillon hem de Ickley işlerine yaramıyorsa, halihazırda ellerinde olan birini -güvendikleri birini göndermek zorunda kalacaklar- başka seçenekleri yok.”

“Yani Bletchley’in patronu şebekeden biri olabilir mi diyorsun?”

“Olabilir. Bletchley bir maşa ama yine de uzakta tutulmalı. Bir beyefendinin seyisi olarak, başka insanlarla görüşmek için pek çok fırsat bulabilir; bir yerde bir laf eder ve kimsenin dikka-

tini çekmez. Resmi görüşmeler yapmasına hiç gerek yok.”

Flick başıyla onu doğruladı. “Dillon’a mektup yazıp, pazar günü döneceğimizi söyleyeceğim.” Oldukça rahatlamış görünüyordu. Az sonra, bilmediği bir yerlere geldiklerini fark etti. “Nereye gidiyoruz?”

Demon ona baktı. “Tattersalls’da bir satış var –daha çok arabaya koşulacak atlar olacak. Bir çift at almayı düşünüyorum. Sanırım izlemek istersin.”

“Ah, evet! Tattersalls! Çok duydum ama hiç gitmemiştim. Nerede bu?”

Kızın ilgisi karşısında Demon’ın tüm İngiltere’de, Bond Caddesinde salınarak gezmek yerine at pazarına gitmeyi tercih edecek yegâne kadını bulduğundan hiç şüphesi kalmamıştı. Bu mutluluğunu gizlemeyi başaramayınca, Flick’e merak ettiği her şeyi anlatmaya başladı. Flick de hayran hayran onu dinledi.

“Evet, elbette, komik olma. Bunlar at!”

Pazarlıkta anlaşarak, beğendiği iyi huylu bir çifti satın aldı. Flick’e bunları onun için aldığını söylemedi. Flick, bir ara atlar şaha kalkiverince korktu ama sonra yanlarından ayrılmadı. Demon onları Newmarket’e yollamak için gerekli organizasyonu yaparken hep atların yanında kaldı. Demon, işi bittiğinde, onu sürüklemek zorunda kalmıştı.

“Gel haydi, yoksa asla Richmond’a varamayacağız.”

“Richmond mu?” En sonunda oradan ayrılmaya razı olarak, Demon’a baktı. “Orada ne işimiz var?”

Demon onun gözlerine baktı. “Böylece seninle biraz vakit geçirebilirim.”

Öyle de yaptı. Basit şeylerden keyif alarak, hoş bir gün geçirdiler. İlk önce, tepedeki Star and Garter’e gittiler ve hafif bir öğlen yemeği yediler. Cam kenarındaki bir masada otururlarken Flick diğer müşterilerin onları izlediklerini fark etti. “Dışarı çıkarken yanımda bana eşlik edecek bir büyüğün olması gerekmiyor mu?” Bunu meraktan sormuştu. Halinden kesinlikle şikâyetçi değildi.

Göz göze geldiler. Demon elini cebine attı. “Bunu gazeteye verdim, yarın yayımlayacaklar.” Bir kâğıt parçası uzattı. “Bir itirazın olacağını sanmıyorum.”

Flick kâğıdı aldı, okudu ve gülümsedi. “Hayır, elbette olmaz.” Kâğıdı katlayıp Demon’a geri verdi. Bu nişanlanacaklarını duyuran küçük bir ilandı. “Yani şimdi bu, toplumun kurallarını çiğnemeden, birlikte sokağa çıkabileceğimiz anlamına mı geliyor?”

“Evet. Tanrı’ya şükürler olsun.” Sonra hemen düzeltti. “Mantık çerçevesinde tabii.”

Mantık, parktaki ulu kayın ve meşe ağaçlarının altlarını da kapsıyordu. Hayvanları besleyip, güneşin altında el ele yürüdüler. Yürüdüler ve konuştular. Bu defa, Dillon, şebeke ya da toplum kurallarından bahsetmediler. Onun yerine kendi planlarından, umutlarından, paylaşmaya can attıkları hayatla ilgili hayallerinden konuştular. Güldüler, birbirlerine kur yaptılar, ağaçların altında gizli kaçamak öpüştüler. Bu küçücük öpücükler bile içlerini titretmişti. Sonra arabaya döndüler ve yol boyunca evliliklerinden konuşup düğünün ne zaman olacağını düşündüler.

İkisi de düğünü en kısa zamanda yapmayı istiyordu.

Demon’ın tahmin ettiği gibi, Berkeley Meydanına döndüklerinde annesi onları bekliyordu. “Hanımefendi yukarıdaki salonda,” dedi Highthorpe. “Döner dönmez onu görmeni istedi.”

“Teşekkür ederim, Highthorpe.” Demon gülümsemeye devam ederken Flick’in sorgulayan bakışlarını görmezden gelerek elini tuttu ve birlikte yukarı çıktılar.

Horatia’nın özel odasına geldikleri vakit Demon kapıyı çaldı, açtı ve Flick’in önünden odaya girdi.

Horatia ayağa kalkmıştı ve büyük bir ciddiyetle ona bakıyordu. Bakışları öyle kötüydü ki Demon’ı taşa çevirebilirdi.

Demon, onun bu bakışlarına sırtarak karşılık verdi. “Düğünü organize etmek ne kadar sürer?”

Bir sonraki akşam üzeri Flick, ve Helena’yla birlikte parka git-

ti. Demon nişanlanacaklarını o sabah ilan etmişti. İlk öğrenen Horatia'ydı. Gerçekten, onların adına o kadar sevinmiş, o kadar mutlu olmuştu ki o akşamki bütün programları iptal ettirdi ve yaklaşan düğünlerini konuşabilmek için evde kalıp ailece yemek yediler. Demon'ın tek istediği, bu düğünün bir an evvel yapılmasıydı. Flick'in de ona ekleyeceği hiçbir şey yoktu. Böylece Horatia düğün hazırlıklarında bir başına kalmıştı.

Doğal olarak, derhal Helena'ya haber verildi; o da, bu mutluluklarını paylaşmak için Berkeley Meydanındaki kahvaltıya gelmişti. Arabada Horatia'nın yanında oturdu. Böylece hem birbirleriyle konuşabiliyorlar hem de arabayı durduran meraklı hanımların sorularına birlikte cevap verebiliyorlardı. Yorumların, iltifatların, tebriklerin ardı arkası kesilmiyordu.

Flick, arkasına yaslanmış, şirin görünmeye çalışarak gülümüyor ve sessizce diğer hanımların tebriklerini kabul ediyordu. Helena'yla Horatia'ya göre tek yapması gereken buydu.

Meydan oldukça kalabalıktı. Flick etrafına bakınıp Demon'ın da gelip gelmeyeceğini merak etti. Bundan kuşkuluydu, çünkü Demon bu kalabalığa girmekten pek hoşlanmıyordu. Evlenir evlenmez onu Newmarket'teki çiftliğine götürüp orada yaşamayı planladığını sanıyordu.

Bu planı kesinlikle onaylıyordu.

Gülümseyerek etrafına bakınırken, araba yolundan onlara doğru sallana sallana yüksek tavanlı bir faytonun geldiğini gördü. Gözü arabanın atlarına takıldı. Bunlar, eğitilmiş adımlarla hızlı hızlı ilerleyen nefis bir çift yağız attı. Sonra faytona baktı; oldukça yeni, siyah üstüne altın işlemeli fayton gösterişli sayılmasa da oldukça zarifti.

Arabaya bakarken, gözleri faytonu süren adama çevrildi. Adamı tanııyordu. Demon'dan daha yaşlıydı. Kahverengi dalgalı saçları ve soğuk bir ifadeyle bakan yakışıklı bir yüzü vardı. Hatları oldukça klasikti; geniş bir alın, aristokrat bir burun, zayıf yanaklar ve beyaz bir ten. Düşük gözkapaklarının ardındaki göz-

leri gayet soğuktu. Dudakları inceydi ve gülümsemedi. Tam anlamıyla kibirli bir görünümü vardı. Sanki meydandaki soylu kişilerden hiçbirini önemsemediymiş havalarındaydı.

Araba yanlarından geçerken, Flick ister istemez dikkat kesilmişti. Tam başını çevirecekti ki gözü arkada oturan üniformalı seyise takıldı. *Bletchley!*

Flick Horatia'ya döndü. "Az önce yanımızdan geçen beyefendi kim?"

Horatia baktı. "Sör Percival Stratton." Hor görerek elini şöyle bir salladı. "Kesinlikle bizim çevremizden biri değil," deyip, Leydi Hastings'e döndü.

Flick de hanımefendiye gülümsedi, ama aklı başka yerdeydi. Sör Percival Stratton, bu ismi hatırlıyordu. Nerden hatırladığını bulması çok sürmedi. Vane ve Patience'ın Kent'te oldukları zaman, Vane Cynster'ın ailesine bir davetiye gönderilmişti.

Sör Percival Stratton, o akşam bir maskeli balo düzenleyecekti.

Flick sabırsızlandığını belli etmek istemiyordu. Yakında akra-bası olacak bu iki kadınla birlikte, Cynster'ların evine girdiklerinde, Flick hemen izin isteyip Horatia ve Helena'nın önünden koşarak üst kattaki salona çıktı. Çabucak kapıyı kapatıp, şöminenin üzerinde duran davetiyeleri aldı ve karıştırmaya başladı. Horatia'nın davetlere cevap verebilmesi için ona yardım ediyordu ve bir sabah kartları ayırırken Sör Percival'ın davetiyesini görmüş, Vane ve Patience'ın davetiyelerinin yanına koymuştu. Davetiye buldu, katlayıp şalının arasına sakladı ve tam bir koltuğa oturduğu anda, Helena'yla Horatia içeri girdi. Flick gülümsedi. "Artık bizimle bir çay içersin herhalde?"

Onlarla çay içip dinleneceğini söyleyerek izin istedi. Helena birazdan gider, Horatia da dinlenmek için odasına çekilirdi. Bir yığın işleri vardı. Akşam bir yemeğe ve iki baloya katılacaklardı.

Bu da ona ne yapacağını düşünebilmesi için bir iki saat zaman veriyordu.

Yatak odasının penceresinin önünde durup, üzerinde siyah

kalın harfler yazılı olan kalın beyaz davetiyeyi inceledi. Davet Bay Cynster adına yapılmıştı, Bay ve Bayan Cynster yazmıyordu. Sör Percival, Vane'in evlendiğini bilmiyor olmalıydı. Sör Percival'in maskeli balosu akşam sekizde başlayacaktı ve ne yazık ki Twickenham'daki Stratton Salonunda yapılacaktı.

Twickenham, Richmond'dan da uzaktı. Bu da, oraya gitmek saatler süreceği anlamına geliyordu.

Flick hemen harekete geçti ve evdeki çalışanlardan birini Demon'ı bulması için dışarı yolladı.

Hizmetli geri döndüğünde, yanında Demon yerine Gillies vardı. Flick'le birlikte arka taraftaki salona geçtiler.

Flick, uşak kapıyı kapatır kapatmaz "Demon nerede?" diye sordu.

Gillies omuz silkti. "Montague'yla buluşacaktı. Bir de şehirde bazı işleri varmış, nereye gideceğini söylemedi."

Flick hayal kırıklığına uğramıştı. "Akşam sekizde bir yemeğe katılacağız." Bu durumda Demon eve altıdan önce gelmezdi. Gillies'e dik dik baktı. "Arabayla buradan Twickenham'a gitmek kaç saat sürer?"

"İki buçuk, bilemedin üç saat."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Birkaç volta atıp durdu ve Gillies'e baktı. "Bletchley'i buldum. Fakat..." Çarçabuk sözünü tamamladı. "Yani, şebeke bir toplantı yapmaya karar verdiyse, birimizden birinin kesinlikle oraya gitmesi şart. Hem..." eliyle yüzünü kapattı, "bu bir maskeli balo. Böyle bir toplantı için ne kadar uygun bir ortam, öyle değil mi? Şebeke bu akşam bir araya gelmese bile, çabuk hareket etmemiz ve en azından birkaç delil bulabilmek için Stratton'un evini aramamız lazım. Bu, içeri girmek ve araştırma yapmak için bulunmaz bir fırsat."

Gillies, bu duyduklarına inanamıyormuş gibi, öylece bakıp kollarını kavuşturunca, Flick ona ters ters baktı. "Demon'ın ne zaman döneceğini bilemeyeceğimiz için, hemen ona bir mesaj

birakıp yola çıkmalıyız. Balo başladığı andan itibaren birimiz orada olmalı.” Şöminenin üstündeki saate baktı, saat dördü geçmişti bile. “Tam beşte yola çıkmak istiyorum. Bir araba ayarlayabilir misin?”

Gillies üzgün üzgün baktı. “Bunu bir kez daha düşerseniz. Bir başınıza buradan ayrılmanız hiç hoşuna gitmeyecektir.”

“Saçma! Alt tarafı bir maskeli balo ve sonra o da arkadan gelebilir.”

“Fakat...”

“Eğer sen götürmezsen, ben de başka bir araba bulurum.”

Gillies çaresizce içini çekti. “Tamam, tamam.”

“Araba bulabilir misin?”

“Hanımefendinin diğer arabasını ödünç alırım, zor olmaz.”

“İyi.” Flick biraz düşündü ve ekledi. “Albemarle Caddesindeki eve, nereye ve neden gittiğimizi yazan bir not bırak. Ben de buraya bırakacağım. Biri Demon için, diğeri de Leydi Horatia için. Bu onları sakinleştirecektir.”

Gillies’in yüz ifadesi bundan oldukça şüpheli olduğunu söylüyordu ama Flick’i kibarca selamlayıp odadan çıktı.

Saat beşi biraz geçte Gillies, Leydi Horatia’nın öbür arabasıyla geldi ve Flick’in bu küçük, siyah kabine binmesine yardım etti.

Flick arkasına yaslanıp içinden *tamam* dedi. Her şey planladığı gibi gidiyordu. Gillies’i ikna ettikten sonra yukarı çıkıp küçük yardımcısını tavan arasına göndermişti. Kızcağız simsiyah uzun kukuletalı bir giysiyle, tüylü, siyah, şahane bir maske getirmişti. İkisi de arabada yanındaydı. Sıcak, bunaltıcı bir akşamdı ve hava oldukça basıktı. Stratton Salonuna girmeden hemen önce giyinecekti. Bu kılıkla kimsenin onu tanıyamayacağından emindi.

Maske, sarı saçlarıyla hoş bir tezat yaratmış ve ona gerçekten de çok yakışmıştı. Sırıttı. Ciddi anlamda tehlikeli bir işe kalkışmış olsa da şebekeye ve tüm tehlikelere rağmen müthiş bir he-

yecan duyuyordu. Nihayet sonuca yaklaşmışlardı. Nihayet bunu yapıyordu.

Neyle karşılaşacağını çok merak ediyordu. Daha önce hiç maskeli baloya gitmemişti. Bu tip eğlenceler bir zamanlar pek revaçta olsa da o katılmamıştı ve artık pek nadir düzenleniyordu. Bunun nedenini merak edip modanın hızla değişmesine bağladı.

Ne olursa olsun, bu işle baş edebileceğinden emindi. Bir yığın partiye katılmış ve birçok baloya gitmişti. Nasıl davranması gerektiğini biliyordu. Demon da eve gelir gelmez ona katılmak için yola çıkardı, bir şeylerin ters gitme ihtimali yoktu.

Bir gürültü oldu ve ardından şimşekler aktı. Kötüydü ama epey uzaklarındaydı. Flick gözlerini kapayıp gülümsedi.

Gillies, Demon'ın, onun tehlikeye atılmasından hoşlanmayacağını söylemişti. Leydi Osbaldestone, Demon'ın korumacı davrandığı hakkında onu uyarmıştı, artık bunun doğru olduğu-nu biliyordu. şimşekler daha yakına gelmeden Demon'ın onlara yetişebileceğini düşündü.

O kadar da korkmamıştı. Demon'ın, tepkisinin caydırıcı olmadığını fark etmemesini mit etti. Eğer yapması gerektiğini düşündüğü herhangi bir şey olursa Flick bunu muhakkak yapardı. Sonra da, hiç gocunmadan bunun bedelini derdi. Onun bu sahiplenme içgüdüsünü biraz bastırması gerekecekti. Tıpkı The Angel'da yaptığı gibi.

Araba sallana sallana yoluna devam ederken bu gecenin nasıl bir bedeli olacağını merak ediyordu.

Demon, yüzünde aptal bir gülümseme ve cebinde Clarges Caddesi 12 numaranın tapusuyla eve döndüğünde saat altıyı biraz geçiyordu.

Berkeley Meydanındaki uşaklardan birini kapının önünde beklerken buldu. Adamın ona iletteği mesajla çılgına döndü.

Beş dakika sonra annesinin yanındaydı. "Neler oluyor?" Flick, notunda sorunun ne olduğunu belirtmemişti. Bu yüzden

onu affedemiyordu ama kızın karakterini bildiği için de ciddi şekilde paniğe kapılmıştı. Annesinin perişan halini görünce daha da telaşlandı. “Tanrı aşkına, burada neler oluyor böyle?”

“Bilmiyorum!” Horatia gözyaşları içinde ayağa kalktı. “Felicity, Stratton’un maskeli balosuna gitmiş. İşte, oku bak.” Eline epeyce kırışmış bir not tutuşturdu. “Ah, senin için de bir not var.”

Demon ikisini de aldı. Annesininkine şöyle bir göz atıp, hemen Flick’in kendine yazmış olduğu mektubu açtı. Tahmin ettiği gibi bunda daha çok şey yazıyordu.

“Bugün öğleden sonra parktayken bana Stratton’un kim olduğunu sordu, ama bu hiç aklıma gelmezdi...” Horatia ellerini havaya kaldırdı. “Ah, kimin aklına gelirdi ki? Böyle aptalca bir şey yapacağını bilseydim, onu gözümün önünden ayırmazdım!”

Demon, Flick’in yazdığı mektuba döndü. “Akşamki planlarınız için ne yaptınız peki?”

“Başının ağrıdığını söyleyip, müsaade istedi, benim de başım ağrıdığı için odalarımıza çekildik, gerçekten başım ağrıyordu!”

Demon ona baktı. “Endişelenmeyi bırak. Her şey yoluna girecek.”

“Nereden biliyorsun?” Birden Demon’ın sakinleştiğini fark edip, gözlerini kıstı. “Ne oluyor?”

“Telaşlanacak bir şey yok.” Demon, mektubu cebine koydu. Flick, Horatia’ya, hep bir maskeli baloya katılmayı hayal ettiği için Stratton Salonuna gittiğini ve Demon’ı da oraya beklediğini yazmıştı. “Stratton’un maskeli balolarını iyi bilirim.” Bu söz üzerine Horatia daha da endişelenmişti. Demon, sözüne devam etti, “Derhal peşinden gideceğim, benden bir saat kadar önce varmış olacak.”

Horatia rahatlamış olmasına rağmen, kaşlarını çatmaya devam ediyordu. “Çok sinirleneceğini sanıyordum,” diye söylendi. “Haydi, ben endişelenmeyeyim, sen neden bu kadar rahatsın?”

Sinirliydi aslında... Uysalca kaşlarını kaldırdı. “Kısaca empati kurmayı öğreniyorum diyelim.”

Annesinin yanından ayrılıp Albemarle Caddesindeki evine döndü. Gillies'in notu daha açıklayıcıydı. Şöminenin üstündeki raftan Stratton'un kendisine gönderdiği davetiyeyi buldu, üstüne eski kukuletalı kıyafetini geçirip, gözlük şeklindeki basit maskesini alarak hemen evden çıktı. Bir araba kiraladı ve bir kez daha Flick'in peşine düştü.

Stratton'un salonuna geleli henüz daha iki dakika bile olmadan, katıldığı hiç bir parti ya da balonun onu böyle bir toplantıya hazırlayamayacağını anladı.

Dev gibi iki zenci, giriş salonunun önündeki ana kapıda kollarını kavuşturmuş bekliyordu. Üzerlerinde yalnızca peştamal, bol miktarda altın takı ve başlarında da türban vardı. Her ikisi de, uçları kıvrık, tuhaf görünümlü kılıçlar taşıyordu. İçerideki manzara da en az dışarıdaki kadar egzotikti. Tavan, altın yıldızlar işlenmiş mavi ipek kumaşla kaplanmıştı. Duvarlar sırmalı ipekten arabesk kumaşlarla, pirinç aksesuarlarla süslenmişti.

Flick, kılık değiştirmiş olduğu için eşikte hiç beklemeden, başını kaldırıp kapıdaki zencilerin gözüne baka baka salona girdi ve kalabalığa karıştırdı.

Salonun tam ortasında gösterişli bir çeşme vardı. Konuklar buradan bardaklarına su dolduruyorlardı, sonradan su değil, şampanya olduğunu anladı. Çeşmenin etrafına, envai çeşit yiyeceklerle dolu bir sürü masa yerleştirilmişti. Diğer taraftaki masalar da aynı şekilde, en pahalı yiyeceklerle donatılmıştı; deniz mahsulleri, sülün eti, havyar, keme mantarı, bıldırcın yumurtası, hatta kızarmış ve çikolatalı şekerlemelerle doldurulmuş bir tavus kuşu bile vardı.

Şarap, su gibi akıyordu. Diğer alkollü içecekler de öyle. Alkolün etkisiyle, misafirlerin de tavırları değişmeye, gevsemeye başlamıştı. Salonun sonuna geldiğinde keman sesi duydu ve balo salonunun arka tarafındaki limonlukta müzik yapan dördlüyü gördü.

Her yer konuklarla doluydu. Kukuletalı elbiseler içinde, mas-

kelerin ardında da olsalar kadınlar hemen fark ediliyordu, hepsi de olağanüstü çekici görünüyorlardı. Erkeklerin hepsi de soy-lu beylerdi; konuşmalarından, kıyafetlerinden asillik akıyordu. Hepsinin de üzerinde kukuletalı parti elbiseleri vardı; kimisi giymiş, kimi pelerin gibi sırtına almış, kimi de kıyafetini havalı bir biçimde omzuna atmıştı.

Flick, odanın bir ucunda durmuş, Stratton'u arıyordu. Salonda, terasa açılan yüksek pencereler vardı. Dışarıya bulutlu bir gece hâkimdi. Şimşekler çakmaya devam ediyordu ama henüz fırtına yaklaşmamıştı.

"Evet, evet... Bakalım burada kim varmış?"

Flick döndü ve Stratton'un soğuk bakışlarıyla karşılaştı.

Stratton, bakışlarını üzerinde gezdirmeyi sürdürürnce Flick titrememeye çalışarak "Bir arkadaşımı arıyordum," dedi.

Stratton'un gözleri sinsi sinsi parladı. "Şenlikler başlayana kadar size eşlik etmek isterim, hayatım," dedi ve elini uzattı. Flick içgüdüsel olarak geri çekilecekti ama adam çok hızlı davranmıştı. Flick'i çenesinden tutup yüzünü kendine doğru çevirdi ve sanki maskenin altını görebiliyormuş gibi dikkatli dikkatli baktı. Kızın ondan çekindiğini anlamış, garip bir şekilde de bundan hoşlanmıştı. Onu bıraktı. "Bundan sonra seni gözden kaçırmayacağım."

Flick gülümsemeye teşebbüs bile etmedi. Şansına, Stratton'un gözüne bir başka kadın takılmıştı. Flick de bunu fırsat bilip hemen oradan sıvıştı.

Abartılı bir kalabalık vardı. Gittikçe de kalabalıklaşıyordu. Flick, kasten kalabalığa karışıp, Stratton'u pencerenin yanında bıraktı ve odanın öbür tarafına kaçtı. Balo salonunun ana kapısı dışında, eve açılan üç kapı daha vardı. Konukların girişi ana kapıdan yapılıyor, diğer kapıları sadece hizmetliler kullanıyordu. Maskeli balo başlamak üzereydi, ortam diğer balolardan çok daha gürültülüydü.

Flick duvarın dibinde, salonun tam ortasında durmuştu.

Staratton'la arasında çeşme ve onun etrafında da kalabalık bir grup vardı. Stratton oldukça uzun boylu olduğu için Flick onu görebiliyordu ama onun kendisini göremeyeceğini umuyordu. Durduğu yerden eve açılan bütün kapıları ve girip çıkanları izleyebiliyordu; bir toplantı yapılacaksa, bunun salonun tam ortasında, kalabalığın arasında yapılacağını tahmin ediyordu.

Demon gelene kadar yapabileceği en iyi şey orada durup şüpheli herhangi bir işaret görmeyi beklemektir. Kalp atışları nispeten yavaşlamış, Stratton'un çenesinden tuttuğu yerin kaşıntısı da geçmişti. Duvar kenarında durup gözlerini Stratton'a dikti.

Etrafındakiler ahlaksız hareketler sergilemeye başlamışlardı; konukların hepsi zengin ve soylu olabilirdi ama maskeli baloda neden düşeslerin rağbet görmediğini anlamakta hiç gecikmedi. Demon'ın kollarında iki gece geçirmiş olmasına rağmen gördükleri onda şok etkisi yaratmıştı. Neyse ki, hâlâ bazı kurallar geçerliydi. Diğer bazı kadınlar, kibar beylerin -artık hiç de öyle görünmüyorlardı- kukuletalı entarilerinin altına girmesine izin verirken o, duvarın kenarında sessizce durup kendisiyle konuşmak isteyenlere reverans yapınca, Stratton'un da dikkatini çektiği gibi diğerlerinin de gözüne batıyordu.

Onların yaklaşma niyetlerini çok iyi biliyordu. Belli birini beklediğini söyleyince çoğu anında yanından uzaklaşıyordu.

Ne yazık ki her zaman olduğu gibi istisnalar da çıkıyordu.

"Sanırım henüz erkek arkadaşınız gelmemiş?" Başkasının kadınlarına göz koyan çapkınlardan biri yanına yaklaştı. "Hâlâ beklediğinizi gördüm de... sizin kadar sevimli bir hanımın vaktini boşa harcaması ne üzücü."

Adam uzanıp maskesindeki tüylerden birine bir fiske vurunca, Flick geri çekilerek ona tepki verdi. Maske, yüzündeki öfkeyi gizlemişti.

"Kesinlikle." Çapkının arkadaşı da öbür yanında bitivermişti. Onu tepeden tırnağa süzüyordu. "İçerdeki odalardan birine gitsek de bize ne kadar sevimli olduğunuzu gösterseniz diyorum,

ha?” Başını kaldırıp gözlerini küstahça Flick'in gözlerine dikti. “Sonra istediğiniz zaman gelip, erkek arkadaşınızla buluşabilirsiniz.”

Daha da yakınlaştı. Önceki çapkın gibi kızı sıkıştırdı. “Erkek arkadaşımın bundan hoşlanacağını hiç sanmıyorum,” dedi Flick.

İlk yanına yaklaşan adam “Ona söylemen gerekmiyor tatlım,” diye kulağına fısıldadı.

Flick dönüp önce birine sonra da diğerine baktı.

“Bir karışıklığa yol açmak istemeyiz, sadece biraz arkadaşça aşk yapıp, çılgın seks partisi başlayana kadar arkadaşımınla eğlenmek istiyoruz.”

Çılgın seks partisi mi? Flick'in ağzı açık kalmıştı.

“Evet, hepsi bu; karşılıklı birbirimizin gazını alacağımızı düşün. İşte buradayız, cesaretimizi toplayıp, harekete geçmek için geldik...”

“İşte sen de buradasın, yolunmayı bekleyen tombul küçük güvercin. Ama seni yolacak kişi henüz ortalarda görünmüyor,”

“Doğru, biraz ellenmek ve biraz dürtülmek seni rahatlatır. Ne dersin?”

İkisi birden Flick'e iyice sokulmuş, kulağına gittikçe daha da edepsiz şeyler fısıldıyor ve durmadan birbirlerine fikir veriyorlardı.

Flick'in gözleri, maskenin altında büyümüş, kocaman olmuştu. Ayak parmakları? Diller? Penisler...

Flick için bunlar çok fazlaydı. Önce Stratton, şimdi de bunlar. Dirseklerini açıp, üzerine doğru geldiklerinde, Flick can havliyle kaburgalarını yumrukladı. Adamların nefesleri kesilirken, Flick onlara dönüp bağırmaya başladı. “Hayatımda böyle iğrenç bir şey duymadım! Bir hanıma böyle şeyler teklif ettiğiniz için kendinizden utanmalısınız! Hem de size yüz bile vermediğim halde! Zavallı anneleriniz sizin bu konuşmalarınızı duymuş olsa ne kadar utanırdı.” Ona, aklını kaçırmış birine bakar gibi bakıyorlardı. Flick öfkeyle parladı ve tıslayarak devam etti. “Şu seçi-

ren organlarınıza gelince, yağmurda uzun bir yürüyüşe çıkmanızı öneririm, pek hoşunuza gitmese de, ateşinizi söndürür!”

Onlara bir kez daha öfkeyle baktıktan sonra arkasına döndü ve başka bir erkekle çarpıştı.

Oydu. Bir şey söylemesine fırsat vermeden onu kollarına almıştı. Flick, kukuletalı elbisesini toplayıp, onun maskeli yüzüne baktı. Demon’ın bakışları bir an için arkasındakilere kaydı, sonra ona baktı.

Flick kaşlarını çatı. “Beni nasıl tanıdın?”

Salondaki tek altın sarısı saçlı kadın oydu ve Demon’ı adeta bir mıknaş gibi kendine çekmişti. Gözlerini kıstı. “Tanrı aşkına, seni buraya...”

Flick gözlerini sağa sola çevirerek “Şşşt!” dedi. “Buraya gel, öp beni.” Parmak uçlarında yükselerek Demon’ın dudaklarına uzandı. Dudakları serbest kaldıktan sonra fısıldadı. “Bu, aslında başka kılıfa sokulmuş bir içki âlemi gibi görünüyor, biz de uyum sağlamak için elimizden geleni yapmalıyız.” Kollarını Demon’ın kıyafetinin içine sokup ona sarıldı.

Demon dişlerini sıkarak, onu az önce ayrıldığı yere götürdü.

“Az önce şu benimle konuşan beyefendilerin neler söylediğini tahmin bile edemezsin...” Durdu. “Nereye gitti onlar?”

“Birden çok önemli başka işleri olduğunu hatırladılar.”

“Aaa?”

Demon’a baktı. Demon onun şaşkınlığını ve bu bakışını görmezden geldi. “Bunu nasıl ayarladığını bilmek istiyorum...” Demon’ın lafı, Flick’in, boynuna sarılıp onu öpmeye ve kalçalarını ona sürtmeye başlamasıyla yarım kaldı.

Boş boş Flick’e baktı, Flick ona gülümsedi ve başını göğsüne yasladı.

“Bletchley’i buldum. O, Sör Percival’ın seyisi.”

Demon, Flick’in beklentiyle parlayan, heyecan dolu gözlerine bakıp gizli gizli iç çekti. “Notunda yazmışsın.” Kıza sarılıp, onu iyice kendine çekti. Böylece bütün salonu görebilecekti.

“Şebekenin bu gece bir araya geleceğini düşündün sanırım.”

“Bunun için çok uygun bir ortam.”

Demon ona hak vermiyor değildi, yüzlerce insanın kafalarının üstünden bakıp, gözleriyle kalabalığın içindeki anlık yığılmaları takip ediyordu. “Katılanların tanınmaktan bile çekinmelerine gerek yok.” Demon ona baktı ve göz göze geldiler. “Etrafa bir göz atalım, Stratton’un davetlerinde evin her tarafı herkese açıktır.” Her şeyden öte Flick’i bu rezaletin ortasından uzaklaştırmak istiyordu. Ortama bakılırsa daha eğlence yeni başlıyordu.

Flick’in poposunu avuçlayarak, onu en yakın kapıya doğru sürükledi. Kız şaşırmişti ama bakışlarında masumiyetten de eser yoktu doğrusu. “Ortama ayak uydurmak için elimizden geleni yapmalıyız.”

Demon elini çektiğinde, Flick’in mavi gözlerinde tehlikeli ısıltılar belirmişti. Ona engel olamadan elini Demon’ın kıyafetinden içeri sokmuş ve aletini okşamaya başlamıştı bile.

Demon nefesini tuttu. Donup kalmıştı. Flick kıkırdadı ve Demon’ın elinden tutup kapıya yöneldi. “Gel benimle.” Demon’ı dışarı çıkarırken attığı bakışı, en kuşkucu insan bile görse, Percival’in maskeli balosunun amacına ulaştığına inanırdı.

Demon ses çıkarmadan onun peşine takıldı. Loş koridorda bir kez daha yakınlaştılar. Onları böyle sarmaş dolaş görenler, kuytu bir köşe arayan iki âşık olduklarını düşünürdü.

Birçok insan aynı şeyi yapıyordu. Her kapının önünde durup, öpüşe koklaşa kapıyı açıyor ve içeriye göz atıyorlardı. Eğer oda doluyorsa, nazıkçe özür dileyerek, hemen başka kapıya gidiyorlardı. Alt kattaki tüm odalarda birileri vardı. Demon elinden geleni yapsa da, Flick’i bu azmış insanlardan sakınamıyordu. Flick, gördükleri karşısında ilk başlarda şok geçirse de sonradan etrafında olup bitenleri merakla izlemeye başlamıştı.

Demon bu gerçeği düşünmemeye çalışıyordu. Oysa Flick’in şimdiye kadar gördükleri rezaletin sadece küçük bir kısmıydı.

Salona döndüklerinde Flick “Toplantı falan yok,” diye mı-

rıldandı. “Sadece Stratton’u izlese ve balo salonundan ayrılırsa onu takip etsek olmaz mı?”

“Bu, işimize yaramaz. Bletchley’in patronunun illa ki şebeke-
den biri olması gerekmez demiştin, hatırladın mı?”

Flick kaşlarını çatı. “Stratton’un faytonu yepyeni, üstelik at-
ları da seninkilere beş basar.”

“Olabilir, ama Stratton Tanrı’nın cezası bir pislik olduğu ka-
dar, fazlasıyla da zengindir.” Demon etrafı işaret etti. “Ona çok
büyük bir miras kaldı.”

Flick suratını astı. “Çok kuvvetli bir aday olduğunu düşün-
müştüm.”

“Evet, eh...” Demon salondan çıkıp, doğruca merdivenlere
yönel. “Bence tüm odalara bakmalıyız.”

Onlar yukarı çıkarken, diğer çiftler yüzleri kızarmış, üstleri
başları dağılmış ve nefes nefese kalmış bir halde, gülerek aşağı
iniyorlardı. Demon, merdivenlerde Flick’i kendine mümkün
olduğunca yakın tutuyordu. Flick önden adım adım çıkarken,
ikisinin de vücutları, yanlarından sarmaş dolaş inen insanlara sü-
rünüyordu.

Koridora geldiler. Flick durdu ve nefes nefese fısıldadı.
“Dışarıya bakmalıyız bence. Bletchley’le buluşacak kişi Stratton
değilse, bahçede buluşacak olamazlar mı?”

“Yağmur yağıyor, buraya geldiğimde başladı. Bizden önce bir
toplantı yapılmış olduğunu sanmıyorum. Şimdi ise içeride bu-
luşmak zorundalar, misafirlere açık olan herhangi bir yerde.”

Aramaya devam ettiler. Yatak odaları ve süitlerden bazıla-
rı dolu, bazıları boştu. Bol bol özel görüşmeye şahit olsalar da,
hiçbiri aradıkları türden bir buluşma değildi. Koridorun en so-
nundaki odaya gelmeden çok daha önce, Flick’in omuzları düş-
müştü.

Demon kapı kolunu yoklayıp çevirdi ve kapıyı açmaya çalıştı.
“Kilitli.” Demon geri döndü. Flick koridorun ortasında durmuş,
çatık kaşlarıyla kilitli kapıya bakıyordu.

“Neden kilitlenmiş?” Flick koridorda durup, arkasına baktı. “Yatak odası bile kilitli değildi.” İki çiftin Stratton’un devasa yatağında büyük bir enerjiyle yiyiştği odanın kapısına baktı. “Gardirop odası da, çalışma odası da kilitli değildi.” Her bir kapağı baktıktan sonra gözlerini en sondaki odaya dikti. “Neden bütün odaları açmış da bir tek bu odayı kilitlemiş?”

Demon onun yüzündeki inatçı ifadeye bakıp, iç çekti. Sonra kulağını kapıya dayayıp dinledi. Kapının altına baktı. İçeriden hiç ışık sızılmıyordu. “İçeride kimse yok.”

“Grip bakalım,” diye ısrar etti Flick. “Kilidi açabilir misin?”

Demon hâlâ Stratton’un bir şikeci olduğunu düşünmüyordu ama Flick’in heyecanı görülmeye değirdi. Cebinde taşıdığı minik çakıyı çıkardı, bu genellikle atların toynaklarını temizlemek için kullandığı çok işlevli bir bıçaktı. Kısa sürede kapıyı açtı. Oda boştu. Geri çekilip Flick’e yol verdi. Geriye baktı ve koridorda kimsenin olmadığından emin olduktan sonra içeri girip, kapıyı kapattı.

Oda hafifçe aydınlandı. Flick büyük bir masanın üzerinde duran lambayı yakmıştı. Lambanın şişesini de yerine taktıktan sonra ikisi birden etrafa bakmaya başladılar.

“Bir ofis.” Demon, kitaplıktaki büyük kasa defterleriyle, ana hesap defterlerine baktı. Burası büyük bir oda değildi. Çalışma masasının arkasında deri bir koltuk ve karşısında da tahta bir sandalye vardı. Bir duvarda, nehre bakan bir pencere bulunuyordu; dışarıdaki yağmuru ve kara bulutları görebiliyorlardı. Yakınlarda bir yerde şimşek çaktı.

“Aynı zamanda da bir kitaplık olarak kullanılıyor.” Flick, pencerenin karşı duvarındaki raflara dizilmiş kitapları inceledi. “Onları neden burada sakladığını merak ettim. Kütüphanede hepsine yer var halbuki.”

Demon dışarıdaki fırtınayı izlemeyi bırakıp, raflara yöneldi. Kitapların başlıklarını okumaya başladı. Bunlar çeşitli şans oyunları ile ilgili kitaplardı. Bazıları Demon’ın bildiği şeylerdi.

Bazılarınıysa hiç bilmiyordu. Raflar, hiç duyulmamış hile teknikleri ve bahisler az olduğunda oranın yükseltilmesi hakkında bilgiler veren birtakım kitaplarla doluydu. Kaşlarını çatıp, biraz daha yakından baktı. Eğilip alt sıradaki kitapların isimlerini okumaya başladı. “İlginç.”

Ses tonu değişmişti, başlıkları bir kez daha okuduktan sonra çalışma masasına döndü. Bir şeyin peşinde olduğu belliydi.

Flick merakla ona bakıyordu. Demon, masanın arkasına geçince göz göze geldiler. Kukuletalı kıyafetini ve maskesini çıkardı.

“Şuradakiler...” başıyla alt raftaki kitapları işaret ediyordu, “son iki yılda yapılmış olan tüm yarışların kayıtları.”

Flick şaşırılmıştı. “Tüm kayıtlar mı?”

Demon başıyla bunu doğruladı ve çalışma masasının en üst çekmecelerinden birini açtı. “Birinin kütüphanesinde bulabileceğin şeyler değil bunlar. Benim kütüphanemde bile yok.”

“Nasıl?...” Flick, sorusunu bitirmedi, kendi tarafındaki çekmecenin de o açtı.

“Geçen yıl kayıt defterlerinden biri kaybolmuştu, hiç bulunamadı. Ama buna yenileri de eklenmiş. Geçen sezonun kayıtları da var burada.”

“Yarışlara şike katmakta en çok işe yarayacak şeyler bunlar.”

“Kesinlikle. Atlarla ilgili başka ne var bir bakalım.”

Bu iş için ideal bir ekiptiler, her ikisi de son yarışları kazananların hepsinin isimlerini biliyordu. Gelecek yarışların favori isimlerini de. Bütün çekmeceleri didik didik arayıp, en ufak kâğıt parçasını bile incelediler.

“Hiçbir şey yok.” Flick, yüzüne düşen saçı geriye attıktan sonra dönüp masaya oturdu.

Demon da suratını asıp, kendini deri koltuğa attı. Pek bir beklentisi olmadan son olarak en alt çekmecenin dibinden deri kaplı bir defter çıkardı. Masaya koydu ve incelemeye başladı. Biraz sonra homurdandı. “O yeni faytona epey para ödemiş, atlara daha da fazla.”

Flick, Demon'ın suratındaki nemrut ifadeyi görünce kaşlarını çattı. “Şikeyle ilgili hiçbir kayıt yok, değil mi?”

Demon tam hayır anlamında başını sallıyordu ki gözüne bir şey takıldı ve öylece kalakaldı. Yavaşça doğrulup bir sayfa geri gitti, sonra bir sayfa daha...

“Ne buldun?”

“Montague, iyi bir ödülü hak etti. Bana hatırlat olur mu?” Montague'nun titiz çalışması olmasa, Demon bulduğu şeyi kesinlikle gözden kaçıracaktı. “Aradığımız miktarlar, her şekeli yarıştan kazanılan paralar, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Hepsi burada. Bu kayıtlara göre, adamın ana geliri bu.”

“Zengin olduğunu söylemiştin.”

Demon, deri kaplı defteri biraz daha inceledikten sonra küfretmemek için kendini zor tuttu. “Öyleydi, tüm servetini kaybetmiş olmalı.” Kayıtlardan birine parmağını bastı. “Geçen yıl fonlardan elde ettiği para çok azalmış, sonra hiç para gelmemiş. Bir yığın borç ödemiş. Anlaşılan işi şansa kalmış.” Başını kaldırdı. “İflas etmemiş yani kimse battığını anlamamış, çünkü kaybettiği servetini şekeli yarışlardan elde ettiği parayla telafi etmiş. Her zaman çok müsrif biriydi, şimdi de değişen hiçbir şey olmamış. Hayatını her zamanki gibi sürdürüyor işte.”

“Dillon'u karalayıp ona şantaj yapması dışında. Tabii jokeylerle de. Ickley'e ne olduğunu da Tanrı bilir.”

“Ya da diğerlerine.” Demon defteri inceliyordu. “Bu, el altından yasa dışı yollarla, kolayca idare edilebilecek bir iş değil.” Sayfaları karıştırdı, sonra defteri masaya koydu ve beş sayfasını koparttı.

“Bu işe yarayacak mı?”

“Sanırım, bunlar üç şekeli yarıştan elde ettiği parayı ve beş kişinin Stratton'a yaptıkları satışları gösteriyor. Ayrıca dört kişiye de yüklü miktarlarda borç ödemiş. Eminim bu paraların kimlere ödendiğini tespit edebilirim. Hepsinden öte, el yazısını belirleyici

bir kanıt olarak kullanabiliriz.” Sayfalara tekrar göz gezdirdikten sonra katlayıp ceketinin iç cebine koydu. Defteri de tekrar çekmeceye yerleştirdi. “Bu sayfaları yarın Newmarket’e götürürüz; şansımız varsa, yarına kadar onların eksildiğini fark etmez bile.”

Çekmeceyi kapattı ve Flick’e baktı.

Koridordaki kapılardan birinin gıcırdadığını duydular, biraz uzaktaki ayak sesleri yavaşladı; sonra hızlı hızlı, ofise doğru gelmeye başladı.

Yirmi İkinci Bölüm

Flick için bundan sonrası oldukça bulanıktı. Demon ayağa kalkıp onu arkası kapıya dönük olacak şekilde çalışma masasına doğru çevirdi. Kukuletalı pelerinin boyun bağlarını çözmeye başladı ve yukarı kaldırıp, baş aşağı etti. Pelerin Flick'in yüzünü örtüyordu. Korsesinin bir düğmesini kopararak açtıktan sonra kollarını çıkardı ve omuzlarıyla göğsünü tamamen açıkta bıraktı.

“Kollarını serbest bırak, eğil.”

Demon tıslayarak komut veriyor, Flick de ona itaat ediyordu. Demon, eteklerini kaldırıp, bacaklarını açtı ve onun önüne oturdu.

Tam o sırada kapı açıldı. Demon meme uçlarından birini ağzına aldı. Flick'in nefesi kesildi, ağzı ne kadar sıcaktı!

Yaladı, emdi, ellerini kızın kalçalarında dolaştırdı ve sonra uzun parmaklarıyla bacaklarının arasını, yumuşak kıvrımlarını yoklamaya başladı. Okşadı ve derinlere indi.

Flick, ona sarıldı ve inledi. Demon onu emmeye devam ederken elinde olmadan başını geriye attı ve yay gibi esnemeye başladı.

Demon başını kaldırıp ileri baktı. Flick gözlerini açmaya çalıştı. Tek görebildiği çıplak göğüslerine vuran ışık ve çıplak teni oldu. Birden gözleri kamaştı, başı döndü. Demon kapıya bakıyordu.

“Bir sorun mu var Stratton?”

Flick hiç etrafına bakmadı, Demon'ın parmakları hâlâ içinde

oynayıp duruyordu. Kapıdaki ziyaretçilerinin nasıl bir tabloyla karşılaşmış olduğunu düşünemiyordu bile. Arkadan beline kadar çıplak olduğu açıktı. Etekleri sıyrıldığı için Demon'ın aşağılarla da ilgilendiği belliydi. Şu anda üstündeki tek düzgün şey tüylü maskesiydi.

Nefes almakta zorlanıyordu. Tek bildiği, Demon'ın uzun parmaklarının içinde ve sıırsıklam olduklarıydı. Kalbi sıkışıyordu, heyecandan ölecek gibiydi.

Sör Percival'in tereddütte kaldığı açıktı. Flick şu an, derin sessizlikte, cama vuran yağmur damlalarının sesiyle kendi nefesinden başka şey duyamıyordu. Derken Percival döndü ve biraz geri çekildi. "Hayır, hayır. İşinize bakın."

Kapı yavaşça kapandı. Flick rahatladı ve derin bir nefes aldı, ama Demon meme ucunu tekrar ağzına alıp emmeye başlayınca nefesini tuttu. Demon haşın davranıyordu, bağırmmamak için kendini tuttu. "Demon?" Sesi titriyordu.

Demon daha da kuvvetli emmeye başladı.

"Harry!"

İki parmağını içine sokmuş, derinlerini uyarıyordu.

Yay gibi büküldü, sarsılarak derin bir nefes aldıktan sonra konuşabilmeyi başardı. "*Burada mı?*"

"Hımmm." Demon ayağa kalkıp onu masaya yatırdı.

"Ama..." Sırtüstü yatıyordu. Kuruyan dudaklarını ıslattı. "Stratton geri gelebilir."

"Daha iyi ya," diye fısıldadı Demon. Sonra üzerine abanıp, onu öpmeye ve okşamaya koyuldu. Flick dudaklarını aralamış, öpücüklerine karşılık verirken, Demon da parmaklarını vücudunda gezdiriyordu.

Demon dilini ağzının içinde dolaştırırken Flick onun pantolonun düğmelerini çözmeye başladı. Demon onu kalçalarından tutup kendine çekti ve kalçalarını araladı. Flick aletinın kıvrımlarını zorladığını ve sonra da girişini bulduğunu hissetti.

"Daha inandırıcı olur," diye mırıldandı Demon. Doğrulup

ona baktığında, kızın dudaklarındaki gülümsemeyi fark etti.

Flick kendinden geçmiş bir halde ona bakıyordu. “Stratton tehlikeli olabilir!”

Kızın titreyen vücudunu sıkıca kavrayarak, ona baktı ve bir kaşını kaldırdı.

“Bu durumda kesinlikle bir ihmal söz konusu olur, düşün-sene?”

Düşünmek mi? Düşünemiyordu ki.

Demon sıırttı. “Bana hile yapmadığını söyleme?”

“Hile mi? ” Güçlükle konuşabiliyordu. Demon dimdik için-deyken, zevkten çılgına d nm  t . Anlık patlamadan yalnızca bir adım uzaktı. Ama hile? Bir şey söyleyemedi. Derin bir nefes aldı ve bacaklarını açıp onu kalçalarının arasına sıkı tırdı. “G l n  olma!”

Demon’ı kendine çekti, nefesini tuttu ve geriye doğru b k l-d . Demon ona abanırken, o da kollarına tutunmuş, sonuna kadar içine girmesine yardım ediyordu.

Bu his onun için hâlâ yeni, hâlâ heyecan vericiydi. Nefesini tutmaya devam edip, kaslarını kullanarak onu sıkı tırdı. I indeki aleti sert ve ateş gibi sıcaktı. Çok derinlerindeydi. Demon gözle-rini kısıarak, poposunu sıktı, dışarı çıktı ve yeniden girdi.

Her zamanki gibi acele etmeden onu baştan çıkartıyor, zevk-ten kıvrandırarak işkence ediyordu.  st nde, yüzündeki maske-den başka bir şey kalmamıştı. Kesik kesik  ı lık attı, nefes nefese kaldı, inledi ve en sonunda dayanamayıp bağırdı. Tatmin olmuştu. Bunca tehlikenin içinde, adeta bir zevk denizinde yüzerken, dışarıdaki yağmur camları dövmeye devam ediyordu.

Demon’ın elleri tüm vücudunda geziniyordu, sert ve talepk rdı. Flick hâlâ zevkten kıvranıyor, kendini kontrol ede-medii için de yalvarıyordu.

Son kez doyuma ula tı ında, Demon da kendini bıraktı. İki-si de zevk içinde kıvranırken son bir hamleyle kendini dışarı çekti. Flick’in içinden çıkmıştı ve her ikisi de nefes nefese kalmışlardı.

Demon önce kendi üstündekileri, sonra da Flick'in üstünü başını düzeltti.

Flick kendine gelmeye çalışıyor, dizlerinin titremesinin geçmesini beklemeden odadan çıkmak için elinden geleni yapıyordu. Bir an evvel balo salonuna dönmezlerse, Stratton bunu fark eder ve meraklanmaya başladığı.

Aşağı indiler. Demon onu kendine yakın tutuyordu. Balo salonuna girdiler ama fazla ileri gitmediler. Demon duvara yaslanıp ona sarıldı. Başını göğsüne yaslayarak sakinleşmesini bekledi. Sonra başını hafifçe eğdi ve onu şefkatle öptü.

Dikkatini dağıtıyordu. Flick kendini toparladığında, ısıklıklar, yuhalamalar ve bağırışlar duydu. Salonun ortasında bir gösteri vardı. Duyduğu tepkilerden bunun ne tür bir gösteri olduğu anlaşılıyordu. Demon'ın kollarının arasında kaldı, göremiyordu; görmeye de çalışmadı.

On beş dakika kadar sonra kalp atışları yavaşlayınca Demon etrafa bakınıp ona döndü. "Kesinlikle burada olduğumuz fark edildi," diye mırıldandı. "Artık gidebiliriz."

Oradan çabucak ayrıldılar. Bedenleri hâlâ ürperiyordu, haftalardır peşinde oldukları kanıt sonunda ellerine geçtiği için heyecandan ölecek gibiydiler.

Demon sabah sekizde Berkeley Meydanına geldiğinde, Flick onu giriş kattaki salonda bekliyordu. Eşyalarını toplamış, bavullarını hazırlamıştı; sevinç içindeydi. Birkaç dakika içinde atların hızlı adımları eşliğinde yola çıkmışlardı. Gillies de yanlarındaydı.

"Anneme, düğün hazırlıklarını tamamen Helena'yla ikisine bıraktığımı söylediğimde hiç itiraz etmeyeceğini düşünmekte haklıydın."

Demon homurdandı. "Böyle olacağı belliydi, nasıl itiraz etsin ki? Tek hayali bir düğün organize etmekti ve şimdi gerçek oldu."

"Onu bu kadar endişelendirdikten sonra, sonunda mutlu edebildiğimiz için seviniyorum."

Demon az daha bir evlada hiç de yakışmayacak şekilde hor-murdanacaktı.

İki dakika sonra dizginlere asıldı, sonra onları Gillies'e bırakıp duran arabadan aşağı atladı. Flick şaşırılmıştı. "Ne?.."

Demon sabırsızca eliyle ona inmesini işaret etti. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Elinden tutup inmesine yardım etti ve hemen yanlarındaki evin merdivenlerine götürdü. Önünde iki büyük sütun bulunan ev, soylulardan birine ait gibi görünüyordu. Sütunlu girişin önüne gelince Demon cebinden çıkardığı anahtarlardan biriyle girişteki kapıyı açtı. Flick'in şaşkın bakışları eşliğinde kapıyı itip ona içeri girmesini işaret etti.

Flick merakla içeri girip, gayet hoş görünen koridorda durdu. Sesleri yankılandığı ve ortalarda hiç mobilya olmadığı için evin boş olduğunu anladı. Koridorun ortasına gelip durdu ve kaşlarını kaldırdı.

Demon ona ilerlemesini işaret ederek "Etrafa bir göz at," dedi.

Flick evi gezerken tuhaf bir heyecana kapıldı. Girişteki koridora açılan odaları gezdi ve sonra üst kata çıktı. Girişte onu etkileyen hoş atmosfer, diğer odalarda da vardı. Odaların hepsi yeterince geniş, aydınlık ve ferahtı. Sabah güneşi geniş pencere-lerden içeri dolmuştu. Yatak odası hepsinden genişti. Diğer yatak odaları da epey büyük sayılırdı. Bütün odaları dolaştıktan sonra nihayet çatı katındaki çocuk odasına girdi.

"Ah! Burası harika!" Koridorun sonundaki küçük odalara baktıktan sonra tekrar dadının kalacağı yere döndü. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Bakışlarını kapının ağzında durmuş, tüm çekiciliğiyle onu izleyen Demon'a çevirdi. Göz göze geldiler. Demon gülümsüyor ama bir yandan da dikkatle onu izliyordu.

Flick'in yüz ifadesini inceledikten sonra "Sevdin mi?" dedi.

Flick mutluluktan uçuyordu. "Burası çok güzel, şahane!" dedi. Heyecanını yenmeye çalışarak sordu. "Buranın kirası ne kadar? Acaba gücümüz yeter mi..."

Demon'ın gülümsemesi içini ısıtmıştı. Anahtarı cebinden çı-

karıp ona gösterdi. “Burası bizim, şehirdeyken bu evde yaşayacağız.”

“Ah!” Flick onun üstüne atladı, sarılıp deliler gibi öpmeye başladı. Daha fazla bir açıklamaya ihtiyacı yoktu, burası onların yuvası olacaktı, çocukları bu odada oynayacaktı. Son birkaç haftada, ailenin Demon için hayati bir önem taşıdığını anlamıştı. Aile onun için hayattaki en önemli şeydi. Demon bunun farkında olmasa bile Flick biliyordu; bu son söylediği, Demon’dan duyduğu en esaslı açıklamaydı, başka vaatlerde bulunmasına hiç gerek yoktu. Burası -bu ev, bu aile- *onların* olacaktı.

Demon, sırtıtarak onu izliyordu. Flick’in bu çocuksu neşesi ona da bulaşmıştı. Onunla bu evi bir kez daha dolaştı. Ailesindeki erkeklerin eşlerine neden bu kadar müsamaha gösterdiklerini ve bunu yapmaktan büyük bir keyif aldıklarını anlamıştı.

Şimdiye kadar bu ona anlamsız gelmişti, ama artık öyle değildi. Bir melek, adının manası karakterine uygun Demon’ı, bir şeytanı alt etmişti. Flick’i artık masum bir genç kız olarak görmiyordu. Onun da en az kendi kadar güçlü bir karakteri vardı. Geçen geceden sonra onunla her konuda anlaşacaklarından emin olmuştu. Flick onun için ideal eşti.

İşte şimdi onun izindeydi. Flick ilerlemiş o da peşinden gitmişti. Dizginlerini tamamen ona bırakmıştı. Onda bulduğu hiçbir şeyi diğer kadınlarda bulamayacağından emindi, onlar birbirlerine aittiler –böyle olması gerekiyordu. Bu kadar basitti. Bunun adı aşktı ve Demon bunu inkâr etmekten uzun süre önce vazgeçmişti.

Flick tekrar misafir odasına gidip odanın tam ortasında durdu. “Mobilya bakmamız lazım.”

Bunu duyunca Demon’ın tüyleri ürperdi, heyecanlandı. Flick’in yanına gitti, kolunu beline dolayıp kendine çekti. Bir süre ıslıl ıslıl parlayan gözlerine baktıktan sonra onu öptü.

Birbirlerine sarıldılar. Öpücük, ateşli bir öpüşmeye döndü. Her şeyi dudaklarıyla, bedenleriyle, kalpleriyle anlattılar. Uzunca

bir süre öyle sarmaş dolaş kaldıktan sonra Demon başını kaldırdı. Cebindeki kanıt hışırdamıştı.

Demon derin bir nefes alırken Flick başını kaldırıp ona baktı; göz göze geldiler. “Haydi, bu kayıtları Newmarket’e götürelim.” Sonra hayatlarına kaldıkları yerden devam edebilirlerdi.

Flick hararetli bir şekilde başıyla onayladı. Birbirlerinden ayrılıp aceleyle arabaya koştular.

Saat on sularında Londra’yı geride bırakmış, kuzeye doğru yol alıyorlardı. Flick, yüzünü keyifle güneşe vermişti. “Önce Hillgate’e gidip General’le Dillon’a söylemeliyiz.”

“Çiftliğe gidiyorum. Şimdilik eşyalarını orada bırakabiliriz. Kulübeye gidip Dillon’u da aldıktan sonra malikâneye uğrar General’e haber veririm. Sonra da oradan doğrudan Jokey Kulübüne gideriz. Komiteyi en kısa zamanda bilgilendirmek istiyorum.” Yüz ifadesi sertleşti ve kamçıyı kaldırdı.

Flick, onun bu acelesinin içinde bulunduğu sektör için kaygılandığından mı yoksa henüz Stratton’u yenememiş olmanın rahatsızlığından mı olduğunu anlayamamıştı. Stratton geçen gece onları gördüğünden beri bu hissi üzerinden atamamıştı. Düşündükçe de daha ağır geliyordu. Dönemece girdiklerinde dönüp arkasına baktı ama kimseler yoktu.

Öğleden önce Newmarket’e vardılar ve dosdoğru çiftliğe gittiler. Demon atlarla ilgilenirken Flick yukarı koşup binici kıyafetlerini giydi. Yarım saat geçmeden, at üstünde kulübeye giden yoldaki geçitte ilerliyorlardı.

Flick attan inerken “Dillon, biz geldik,” diye seslendi. “Demon’la ben. Döndük!”

Sesinden ne kadar heyecanlı olduğu anlaşılıyordu. Dillon göründü. Kapıya yaslanmış, sıska ve bezgin bedenini hâlâ umutla canlı tutmaya çalışıyordu.

Demon bir bakışta Dillon’un ne kadar değişmiş olduğunu anladı; bir şekilde, bir yerde bir omurga bulmuştu. Kulübeye gi-

erken hiçbir şey söylemeden Flick'e eşlik etti.

Flick ona uzanmadan, Dillon kaskatı kesildi. Demon daha önce onun hiç bu kadar dik, bu kadar kararlı durduğunu görmemişti. Ellerini iki yanda yumruk yapıp Flick'in gözlerine bakarak "General'i görmeye gittim," dedi.

Flick şaşırmişti. "Gördün mü?"

"Ona her şeyi -bütün hikâyeyi- anlattım. Artık benim için yalan söylemene gerek yok. Bundan sonra benim hatalarımı kapatmak zorunda kalmayacaksın. Bunu en başında yapmalıydım."

Bakışlarını Demon'a çevirdi. "Babamla ben, belki bir şey bulursunuz diye yarına kadar beklemeye karar verdik. Ama ne olursa olsun komiteye gideceğiz."

Demon, bakışlarına karşılık vererek, samimiyetle onu onayladı.

"Ama bir şey bulduk." Flick, Dillon'un koluna yapıştı. "Şebekeyi kimin idare ettiğini öğrendik ve komiteye sunacak yeterli kanıtımız da var!"

Demon elini Flick'in sırtına koyarak onu iteledi. "Haydi, bunu içerde konuşalım."

Buna ne Dillon ne de Flick itiraz etti. Eğer sorsalardı Demon, onları kimin duyacağından korktuğunu asla söyleyemezdi. Ama Stratton'la göz göze geldiğinden beri huzursuz hissediyordu.

Bir kere, Stratton'un onları balo salonuna girer girmez fark etmesi Demon'ı çok rahatsız etmişti. Stratton, soğuk ve tarafsız biri olarak biliniyordu. Dişli bir düşman olabilirdi. Flick'i bu tehlikenin dışında tutmanın bir yolu olsa, bunu yapmayaünden hazırды. Fakat bunun bir yolu yoktu. Bu yüzden, Flick için en güvenli yer, onun yanıydı.

Dillon, kulübede karşılarına dikilmişti. "Yaptığım işlerin başından sonuna kadar detaylı bir dökümünü çıkardım. Sadece gerçekleri yazdım." Ümitsiz görünüyordu. "Okuması pek hoş değil biliyorum ama en azından dürüstçe yazdım."

Flick gülümsedi. Mutluluğu yüzüne vurmuştu. Elini

Dillon'un koluna koydu. "Şebekeyi ortaya çıkardık."

Dillon önce ona, sonra da Demon'a baktı. Yüzünde pek umutlu bir ifade yoktu. "Kimmiş onlar?"

"Onlar değil, hatayı burada yaptık. Tek kişilik bir şebeke." Demon kısaca her şeyi özetledi. "Hakkını yememek lazım, icraatları neredeyse kusursuzmuş. Sadece açgözlü davrandığı yani çok fazla yarışa şike karıştırdığı için kendini ele verdi. Yılda bir iki yarıştan kazandığı parayla yetinseydi..." Omuz silktilti. "Ama bu, Stratton gibi yaşayan birini kesmez."

Demon, buldukları kanıtları cebinden çıkardı. "Anahtar buydu." Sayfalardan birini masaya koydu. Flick bunu daha önce görmemişti. Dillon'la birlikte incelediler.

"Şikeli yarışlardaki bahisler hakkında ne bulabildiysem topladım. Ajanım Montague da her yarıştan elde edilen geliri belirledi. O resmen bir sihirbaz. Eğer tam rakamları vermemiş olsaydı ya da çok yakın rakamlar- Stratton'un defterindeki kayıtlar asla dikkatimi çekmezdi."

Stratton'un hesap defterinden yırtmış olduğu sayfaları açıp, Montague'nun verdiği dökümlerin yanına koydu. "Gördün mü?" Stratton'un gelir olarak kaydettiği bazı rakamlarla diğer sayfadaki rakamları karşılaştırdı. Rakamlar tutuyordu. "Tarihler de tutuyor." Dillon da, Flick de dikkatle kâğıtları inceledi. Yazılanları başlarıyla doğruladılar.

Dillon başını kaldırdı. "Bunların Stratton'un hesapları olduğunu kanıtlayabilir miyiz?"

Demon gider sütunundaki bazı rakamları gösterdi. "Bunlar bir faytona ödenenler, bunlar da ona koşulan atların alımı için harcananlar ve bunlar da kaybeden bahisçilerin birtakım beyefendilere yaptıkları ödemeler; hepsinin Stratton'un kayıtları olduğu ispatlanabilir. Gelir kayıtlarına ve listedeki tüm yarışlardan kazanılan paraların miktarlarına bakıldığında, bu şikelerin arkasında Stratton'dan başkasının olamayacağı bariz biçimde görülüyor. İşte bunlar," kâğıtları gösterdi, "ihtiyacımız olan kanıtlar."

Çat!

Kapı, kulak tırmalayan bir sesle yerinden koptu ve yere yıkıldı. Yerden tozlar kalktı. Kulübe yerinden oynadı. Demon, korkuyla sıçrayan Flick'i yakaladı. Tozdan gözleri yaşarmış, öksürmeye başlamışlardı.

"Ne kadar aptalsınız."

Bu sözler, kapıda duran o duygusuz ve meymenetsiz adamdan çıkmıştı. Aslında görebildikleri adamın silüetinden ibaretti. Güneş tam arkasından geldiği için yüz hatlarını seçemiyorlardı ama Demon da Flick de onu anında tanıdı.

Demon, gözlerini Stratton'un elindeki uzun namlulu silahtan ayırmadan, Flick'e siper olmaya çalışıyordu. Ne yazık ki, tam arkalarında baca duvarı olduğu için kımıldayamıyordu.

"Olduğunuz yerde kalın." Stratton eşikten içeri bir adım attı. Onu Newgate'e kapatıp, alışıktığı yaşamdan koparmaya yetecek kanıtlara göz ucuyla şöyle bir baktı.

Demon gerilmişti. Stratton'un kâğıtlara bakması ve bir an için gözünü üstlerinden ayırması için dua ediyordu...

Stratton tereddüt etti fakat kâğıtları incelemeyi. "Şimdiye kadar çok akıllıydınız ama artık kendi iyiliğinizi düşünmeniz zamanı geldi. Şüpheli bir insan olmasaydım, az kalsın amacınıza ulaşacaktınız. Sabah dörtte hesap defterimi kontrol ettim, Altıda Newmarket'e gelmek için yola çıkmıştım bile. Oyalanmayacağınızı biliyordum. Hiç vakit kaybetmeden geliniz."

"Ya doğrudan Jokey Kulübüne gitmiş olsaydık?"

Stratton itiraf etti, "Bu gerçekten de çok kötü olurdu. Neyse ki dosdoğru buraya geldiniz. At üstünde sizi takip etmek zor olmadı. Beni, tabii eğer sabırlı olursam, hâlâ bu işten yakayı kurtaramamış bir oyuncuya götürceğinizi tahmin etmek kadar kolay oldu." Dillon'a döndü ama silah hâlâ Flick'in göğsüne dönüktü. Eli bile titremiyordu. Bir süre Flick'i inceleyip içini çekti. "Çok yazık ama bu açıklamadan sonra korkarım hepinizi temizlemem gerekecek."

“Bunu nasıl açıklamayı düşünüyorsun?” diye sordu Demon.

Stratton bir kaşını kaldırıp baktı. “Açıklamak mı? Neden bir şey açıklamak zorunda kalayım ki?”

“Yarışlara şike karıştırdığından şüphelendiğim için seni araştırdığımı bilen başkaları var.”

“Hâlâ var mı?” Stratton kımıldamadan duruyordu. Silahını Flick’in göğsünden bir milim bile çekmeden gözlerini Demon’ın suratına dikti. İnce dudaklarını büzdü. “Bletchley için ne büyük talihsizlik.”

Stratton gayet kararlı duruyordu. Silahı Demon’a çevirerek kolunu kaldırdı.

Flick bir çığlık attı.

Demon’ın üzerine kapanarak onu baca duvarına dayadı.

Stratton’un gözleri açılmıştı, parmağını tetiğe dayadı.

Dillon, Flick’in önüne atladı ve silah patladı. Kulübede sağır edici bir ses yankılandı.

Demon ve Flick, bacanın önünde kalakalmışlardı. Demon, çok geç kaldığını bilse de Flick’i kenara itmeye uğraşıyordu.

Her ikisi de nefes alıyordu; birbirlerinin hayatta olduğunu bilincindeydiler. Başlarını çevirip baktılar. Dillon yavaşça yere yığıldı.

“Lanet olsun!” Stratton silahı elinden düşürdü.

Demon Flick’i bıraktı. Flick Dillon’un üzerine kapandı. Demon intikam almak hırsıyla, Stratton’a doğru bir hamle yaptı ama ayağı Flick’in eteğine takıldı. Dengesini kaybetmemek için masaya tutundu ve tam o sırada Stratton’un paltosunun cebinden bir tabanca çıkardığını gördü. Silahı tam ona doğrultmuştu ki...

“Hey! Bekle bakalım!” Bletchley kapıdan içeri girdi. “Neymiş benim şu talihsizliğim?”

Saldırgan bir boğa gibi Stratton’a doğru yürüdü.

Stratton kolunu kaldırıp gözünü kırpmadan Bletchley’i vurdu.

Demon, masanın üstünden atladı.

Stratton elinde küçük bir kırbaçla ona döndü.

Demon sağ yumruğunu sallayıp, onun kafasına sıkı bir darbe indirdi. Bir yumruk da sola vurdu. Stratton'a bir şey olmamıştı ama kafasına aldığı darbeye gözü kararmıştı. Demon Bletchley'in yerde yatan hantal vücudunu görünce kendini toparlayıp Stratton'un üstüne saldırdı.

Kendini kaybetmişti. Düşünüyordu ama aptalca bir şey yapmamak için kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Stratton'un kravattını yakalayıp, ona bir kafa attı. Kollarını geriye büktü ve onu bileklerinden yakaladı. Ellerini bağladı. Onu etkisiz hale getirdiğinden emin olduktan sonra masanın üstündekilere baktı. Bu arada Flick, Dillon'un omzundaki yaradan akan kanı durdurmaya çalışıyordu.

Demon, Bletchley'e döndü ve onu oturttu. Stratton paniğe kapılmıştı. Bletchley yaşayacaktı ve patronunun tüm kepezeliklerini ortaya dökecekti. Fakat şimdi tek yapabildiği, acıyla inlemkti.

Demon onu kendi haline bıraktı, hayati tehlike yaratacak kadar şiddetli bir kanaması yoktu.

Ama gördüğü kadarıyla Dillon onun kadar şanslı değildi.

Demon masanın etrafından dolaşıp, Dillon'un yanında diz çökmüş olan Flick'in yanına gitti. Dillon'un sırtını kendine yaslamıştı. Suratı kireç gibiydi. Etekliğini tortop etmiş, Dillon'un yarasına bastırıyordu. Demon, önce Flick'in yüzüne, sonra da Dillon'a baktı. "Arkaya doğru yatır, yaraya bir bakayım."

Flick onu yatırdı. Demon yaranın üstündeki kumaş tomarını kaldırıp baktı ve hemen yeniden bastırdı. Rahatlamıştı, yaranın üzerine batırmaya devam eden Flick'e baktı.

"Kötü görünüyor ama yaşayacak."

Flick boş boş baktı. Demon ona sarıldı. "Stratton beni hedeflemişti. Dillon benden kısa olduğundan kurşun omzuna saplandı. Neyse ki, ciğerlerine değmemiş. Doktor getiririz, hemen iyileşir."

Flick, gözlerinin içine bakıyordu. O anlamsız bakışları biraz

kaybolmuştu. Sonra Dillon'a baktı. "Çok büyük aptallıklar yaptı ama onu kaybedemem, olmaz."

Demon ona daha sıkı sarıldı ve saçlarının arasına bir öpücük kondurdu. Kendi de henüz hiç sakinleşmemişti ama Flick'in ne demek istediğini anlamıştı. Dillon akıllanıp, Flick'in beklediği gibi bir adam olmazsa Flick hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Kollarını ona dolayıp, yanaklarını altın rengi saçlarına gömdü ve gözlerini kapatıp kendi kendine her şeyin geçtiğini söyledi. Flick hâlâ yanındaydı. Meleğini bulur bulmaz kaybetmemişti. Flick'in boyu ondan epey kısaydı, eğer Dillon kendini siper etmemiş olsaydı, kurşun o güzel kafasının tam arkasına saplanacaktı.

Bu gerçeğe şimdi yüzleşmişti ve hemen aklından çıkarmaya uğraştı. Eğilip Dillon'a baktı. Ona hayatından daha fazlasını borçluydu. Flick hâlâ akan kanları durdurmaya çalışıyordu ama sanki biraz azalmış gibiydi. Demon bir süre düşüncelere daldıktan sonra Flick'in yüzüne baktı. Hâlâ bembeyazdı ama sakinleşmişti.

Bir yanı, kızı omuzlarından tutup sarsarak, onun önüne atıldığı için ağzına geleni söylemek istiyor, daha mantıklı olan yanı ise bunun gerçekten de anlamsız olacağını biliyordu. Flick ise, o küçücük yüzündeki inatçı ifadeyle, dünya umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Yine olsa, gözünü kırpmadan aynı şeyi yapardı.

Demon bunu fark ettiğinde, sadece ona daha sıkı sarılmak istedi. Onu kollarına alıp, sonsuza kadar korumak istiyordu.

Derin bir nefes aldı ve kızın elini tutup kanlı bez parçasından kaldırdı. "Gel." Flick ona döndü; göz göze geldiler. "Onu bana bırak, sen atla gidip yardım getir."

Her şeyi yoluna koymak tüm günlerini aldı. Flick, atla çiftliğe gidip Gillies'le Shephard'lara haber verdi. Flick, Hillgate End'e giderken onlar da doktoru, yargıcı ve polisi çağırdı. Demon doktorun aracıyla Dillon'u kulübeden alıp, malikâneye getirinceye kadar General'in yanında kalıp onu teselli etti.

Dillon'u içeriye taşıdılar; doktor, daha kulübedeyken, yarımada savaşı gazilerinden birinin yardımıyla kurşunu çıkarıp Dillon'u biraz rahatlatmıştı ama hâlâ bilinci yerinde değildi. Doktor, yarına kadar bilincinin yerine gelmeyebileceği konusunda onları uyardı. Bayan Fogarty, yatağın yanına ilişmişti. General, oğlunun hâlâ nefes aldığını gördükten ve Flick ve Demon'dan onun ne kadar cesurca davrandığını duyduktan sonra kütüphaneye çekilip biraz dinlenmeye razı oldu.

Yargıçla polis onu kütüphanede ziyaret ettiler. Daha sonra komite üyeleri de onlara katıldı. Dillon'un hesaplarına bakılıp, Montague'nun tahmin yürüterek yürüttüğü araştırmalar gözden geçirildi. Stratton'un hesapları ortaya dökülerek, şike olaylarıyla bağlantısı meydana çıkarıldı.

Dillon'un temiz geçmişi ve diğer taraftaki suçun büyüklüğü göz önüne alınınca komite, onun yanlışlarını sorgulamak için tamamen iyileşmesini beklemeye karar verdi. Şimdi uğraşmaları gereken iş daha önemliydi; Stratton'un yaptıkları çevrede büyük yankı ve öfke uyandırdı. Herkes ona yüz çevirip mimledi. Demon bu hareketi gönülden destekliyordu.

Herkes gittiğinde General olduğu yerde çöküp kaldı. Flick endişeyle onu yatağına götürdü, Jacobs başucunda bekleyeceğine söz verince Flick General'in yanından ayrılmaya razı oldu. Kapısını kapatıp, koridora çıktı. Demon kapının önünde onu bekliyordu ve hemen kollarına alıp teselli etti.

Flick bir süre, öyle kaskatı kesilmiş halde durdu. Ancak, Demon'ın kollarının arasında olmak ona iyi gelmişti, bir süre sonra o gerginliğinden ve inatçılığından eser kalmadı. Sonunda kendini Demon'a teslim ederek, ona sarıldı ve başını göğsüne yasladı.

Titremeye başlamıştı.

Demon, derhal onu yukarı taşıyarak, bir yudum brendi içirdi. Rengi yerine gelmişti ama bu dalgın bakışları Demon'ın hiç hoşuna gitmiyordu. Dikkatini dağıtacak bir şey bulmaya çalıştı.

“Haydi kalk.” Birden kalktı ve onu da kaldırdı. “Çiftliğe geri dönelim. Valizlerini orada bıraktık, unuttun mu? Bayan Shephard karnımızı doyurur, sonra sen biraz etrafa bakınır, yapmak istediğin değişikliklere karar verirsin.”

Flick şaşırılmıştı. “Değişiklik mi?”

Flick’i kapıya doğru çekiştirdi. “Düzenleme, dekorasyon falan gibi işler, ne bileyim işte?”

Çiftliğe döndüler. Yol boyunca Demon gözünü Flick’ten ayırmadı ama Flick iyiydi. Çalışanlar onları büyük bir sevinçle karşıladı, anlaşılan Gillies olanları herkese yetiştirmişti. Bu arada Demon, meleğiyle baş başa yemek yiyeceği için seviniyordu.

Bayan Shephard, elinden geleni yapmış ve önlerine çabucak nefis yemekler koymuştu. Demon, Flick’in iştahının kapanmamış olduğunu görünce rahatladı. Yemeği ağır ağır, fazla konuşmadan yediler.

Yemek bittikten sonra Demon ayağa kalktı, masanın etrafını dolaşıp Flick’in yanına geldi. Onu ayağa kaldırdı. “Gel, sana büyük bir tur attırayım.” Önce giriş kattaki bütün odaları gezdiler. Sonra yukarı çıkıp oradaki odalara baktılar ve en son yatak odasına geldiler. Flick’in tırmanıp camını tıklattığı pencerenin önünde durdular.

Epeyce sonra, Flick Demon’ın yatağında tamamen çıplak bir halde kahkahayla gülüyordu. Hayatında kendini hiç bu kadar rahat, bu kadar huzurlu, bu kadar güvende hissetmediğinden emindi.

“Haydi bakalım.” Demon poposuna bir şaplak attı. “Artık giyinsek ve seni eve bıraksam iyi olacak.”

Flick başını kaldırmadı. Yüzünü yastıklara daha da gömdü ve inatla başını salladı. “Beni yarın sabah erkenden de götürebilirsin, olmaz mı?”

Demon onun yanına uzandı. Bedeninin görebildiği yerlerini inceledi, bunlar yastığın üzerine yayılmış altın sarısı saçlar, yuvarek, tatlı bir omuz ve kıvrılmış narin bir kol, ince bir bacak,

mükemmel bir popo ve ışıktaki parlayan ipeksi bir tendi. Son birkaç saattir zevk aldığı diğer kısımları, onu baştan çıkarmak istercesine, saten çarşafının altına saklanmıştı.

Hayatı boyunca, Demon'ın onu mutlu edecek tüm hünelerini sergilemesine izin verecek ve dizginleri elinde tutacaktı.

Demon hafifçe gülümseyerek çarşafı kaldırdı. "Evet, olur sanırım."

30 Nisan 1820

St. George Kilisesi, Hanover Meydanı

Herkes katıldı. St. Ives Dükü ve Düşesi ilk sıraya oturdular. Hemen yanlarında da Dowager'ler vardı. Vane, aralarında en dikkat çeken kişiydi. Patience ile bir hafta önce Londra'dan gelmişlerdi. Bütün aile ve aile dostları oradaydı, bir tek Richard ve Catriona acil bir işleri çıktığı için gelememişlerdi.

İkizler, Heather, Henrietta, Elizabeth, Angelica ve küçük Mary'yle birlikte, Flick'in nedimleri olmuştu. Flick'in kuyruğu öyle uzundu ki, bu kadar insan ancak yetmişti. Fakat Flick gelip yanında durduğu ve karı koca ilan edildikleri andan itibaren, meleşinin duru güzelliğinin dışındaki hiçbir detay Demon'ın aklında kalmamıştı.

Şu anda, halkın en önem verdiği, en ünlü kilisede, yanında duran meleşin inci gibi parlayan güzelliği ve mutluluğu, onu tarifsiz derecede gururlandırıyordu. Bu, hayatında başına gelen en iyi şeydi. Arabalarının önünde duruyorlardı. Onları tebrik etmek için gelen insanlar, önlerinde uzun kuyruklar oluşturmuştu. Ailenin yanı sıra, çevrelerinden de pek çok insan, bir Cynster'in daha evlendiğini görmek için toplanmıştı; kahvaltı etmek için hep birlikte Berkeley Meydanına geçeceklerdi.

Demon'ın annesi mutluluk gözyaşları döküyordu.

Uzanıp oğlunu şefkatle yanağından öptükten sonra sesi tit-

reyerek “İyi ki, gizli kapaklı evlenmemen için söz verdirmişim,” dedi. Sonra gözlerini kuruladı ve hıçkırarak ekledi. “Beni çok mutlu ettin.”

Demon ne yapacağını bilemeden önce ona, ardından da babasına baktı.

Babası sırtarak sırtını sıvazlıyordu. “Kartlarını doğru oynarsan hayatın boyunca mutlu olursun.”

Demon da sırtarak, babasının elini sıktı ve bakışlarını tekrar Horatia’ya çevirdi. Bugün hayatının en mutlu, en gururlu günüydü; bugünü dünyalara değişmezdi. Evlilik hakkındaki önyargılarına rağmen artık daha mantıklı düşünebiliyordu. Yine de bunu annesine söyleyecek kadar aptal değildi, hiçbir şey söylemeden sadece eğildi ve onu yanaklarından öptü.

Horatia, bir an için bir şeylerden şüphelenerek ağlamayı kesti ve oğlunun suratına baktı. Bunun üzerine babası kıkırdarak, onu aldı ve yanlarından uzaklaştırdı.

Demon sırtarak, Flick’in diğer yanında duran General ve Dillon’la bir iki laf etmek için onlara döndü. Birkaç ay önce, ağlamaklı bir oğlan çocuğundan farksız biri olan Dillon, artık dimdik duruyor ve kimsenin gözünün içine bakmaktan korkmuyordu. Komite, işletmeciliğe karşı işlediği suçun telafisi olarak, Jokey Kulübünde çalışmasına ve üretim kayıtlarının tutulmasına yardım etmesine karar vermişti. Boş zamanlarında ise, General’in yatırımlarıyla ilgilenmeye ve böylece babasının, kendi araştırmaları için daha fazla zaman ayırmasını sağlamaya başlamıştı. Onları böyle baba oğul yan yana, Flick’le konuşurken görünce Demon içinde bir sıcaklık hissetti. Daha önce aralarında böyle bir yakınlık, böyle bir bağ yoktu, ya da dışarıdan görülmüyordu.

Koluyla Flick’i sarıp Dillon’un elini sıktı.

Tüm bu keşmekeşin arasında, kilisenin girişindeki sütunlara dayanmış olan Lucifer, aşağıdaki kalabalığı seyrediyordu. Gözleri özellikle ikizlerin üzerindeydi. “Farkındaysan, bundan sonra daha da kuduracaklar.”

“Hımm.” Gabriel ona hak verircesine kaşlarını kaldırdı. “Düğünlerin kadınlarda neden böyle çiftleşme isteği uyandırdığını bir türlü anlayamıyorum.”

“Neden olursa olsun, onlara bakınca ne kadar etkilendiklerini hemen görebiliyorsun. Önlerine kim çıkarsa atlayacak gibi görünüyorlar.”

“Neyse ki çoğumuz akrabalarıyız.”

“Belki de bizi hesaba katmayacakları kadar yaşlıyız.”

Saç lüleleri rüzgârla dans eden, gözlerinin mavisıyla uyumlu elbiseleriyle neşe saçan, dünya güzeli ikizleri seyretmeye devam ettiler. Flick’in etrafında dönüp duruyorlardı. Demon’la arabalarına binmeye hazırlanınca, ikisi birden telaş içinde Flick’e sarıldı. Flick de onları sevgiyle kucakladı, söyledikleri kilisenin girişinden bile duyulabiliyordu: “Sizin de sıranız gelecek, hiç merak etmeyin.”

Bu sözlerin Gabriel ve Lucifer için ayrı bir anlamı vardı.

Gabriel birden ürperdiğini hissetti. “Bu hiç de kolay olmayacak, artık sadece sen ve ben kaldık.”

“Devil’le Vane de yardım ederler.”

“Karıları izin verirse tabii.”

Lucifer koyu mavi gözlerini, bir kenarda sohbet eden Honoria’yla Patience’a dikti. “Zarar yok. Yine de idare edebiliriz, değil mi?”

Gabriel, sadece ikizlerden bahsetmediklerini anlayıp, susmayı tercih etti.

O sırada Demon, Flick’i arabaya bindiriyordu. Etrafındakiler de neşeyle onları alkışlıyordu. Demon teşekkür etmek, Devil ve Vane’e son bir kez veda etmek için döndü. Her ikisi de gülerek el sallayınca Demon arabanın kapısını açtı.

Sonra tekrar döndü ve Cynster erkeklerinin son bekâr üyelerine baktı. Suratındaki o çapkın, çok bilmiş gülümsemeyle onları da selamladıktan sonra bir süre durdu ve ardından arabaya bindi.

Araba alkışlar ve sevinç nidaları eşliğinde yola çıkarken,

Gabriel kilisenin sütunları gibi taş kesilmişti. Kulağında hep aynı sözler yankılanıp duruyordu. *Sizin de sıranız gelecek, hiç merak etmeyin.*” Ancak bu kez Flick’in tatlı sesi yerine Demon’ın kalın sesini duyuyordu.

Bu dehşet fikri aklından çıkarmaya çalışırken adeta sırtından soğuk suların boşaldığını hissedince çok şaşırdı.

Sanki biri mezarının üstünde dolaşıyormuş gibi gelmişti.

Düşündüklerini belli etmemek için omuzlarını silkip paçalarını düzelttikten sonra abisine döndü. “Hadi bakalım, şu ikizler kendilerine eşlik edecek birilerini bulmadan yanlarına gidelim.”

Lucifer başıyla onu onaylayarak, peşine takılıp merdivenlerden inmeye başladı.

Flick, taşlı yollardan Berkeley Meydanına doğru ilerleyen arabanın içinde, kocasının kollarının arasındaydı. “Demon! Dikkat et!” Boş yere, saçındaki süsleri düzeltmeye çalıştı. “Az sonra misafirlerimizi karşılayacağız.”

“Biz onların önündeyiz,” dedi Demon ve onu tekrar öpmeye başladı.

Flick içini çekti ve anında saçındaki süsleri unuttu. Kendini Demon’ın kollarına bırakınca her şeyi unutuyordu. Demon, her zaman düşlediği gibi biriydi; sahiplenilen, koruyan ve onu tutkuyla seven biri. Kocasını tüm kalbiyle seviyordu. Onun öpücüklerine karşılık verirken, ona ilham verem anne babasını düşündü. Bu adamla, bu âşık kocayla evlenerek, onların vasiyetini yerine getirmişti.